

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI SERİ "ANITA BLAKE"İN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

Meredith Gentry

Ay Işığının Dokunuşu

ARTEMIS

SERT, EROTİK, TEHLİKELİ
BİR KARANLIK FANTEZİ

İKİNCİ ROMAN

ARTEMİS

AB/596

ABG/299

AÇ/918

A/55

MEREDITH GENTRY - AY IŞIĞININ DOKUNUŞU

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı: *A Caress of Twilight*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ocak 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 313 - 3

Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2002

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTelif Hakları aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

eposta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 24 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 513 34 20

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Profesyonelliđi için yeni editörüm Shauna Summers'a; birilerine göndermeye vakit yokken kitabın düzeltilerine yardım eden Darla Cook'a; cefakâr yazı ekibime: Tom Drennan, Rhett MacPherson, Deborah Millitello, Marella Sands, Sharon Shinn ve Mark Sumner. Dünyam yıkılıp yeniden kurulurken bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

1

Ay ışığı odayı gümüş bir parıltıyla aydınlatıyor, yatağımı gri, beyaz ve siyah tonlara buluyordu. Yataktaki iki erkek derin uykundaydı. O kadar derin uyuyorlardı ki ben aralarından süzülüp yataktan indiğimde bile yerlerinden kıpırdamadılar. Tenim ay ışığının öpücüğü ile bembeyaz parıldıyordu. Saf kan kırmızısı saçlarım siyah gibi duruyordu. Üzerime ipek bir gecelik giydim çünkü hava soğuktu. İnsanlar sürekli California'nın ne kadar güneşli bir yer olduğundan bahsedebilirler ama gece geç saatlerde, şafak hâlâ uzak bir rüyayken, hava soğuk olur. Bir lütuf gibi penceremden içeriye süzülen, bir aralık gecesi idi. Illinois'daki evimde olsaydım, havada dilin üzerinde eriyebilecek kadar canlı bir kar kokusu olur, ayaz ciğerleri kavururdu. O kadar soğuk olurdu ki nefes almak buzlu alev solumaya benzerdi. Aralığın başında havanın böyle

olması gerekiyordu. Pencereden içeriye süzülüp sırtıma vuran rüzgâr, kuru bir okaliptüs tadı ve denizin belli belirsiz kokusunu taşıyordu. İçinde tuz, su ve ne olduğu tanımlanamasa da suyun, göl değil, içilebilir veya kullanılabilir bir şey değil, okyanus olduğunu söyleyen bileşeni vardı. Okyanus kıyısında susuzluktan ölebilirdiniz.

Üç senedir bu okyanusun kıyısında yaşıyor ve her geçen gün biraz daha ölüyordum. Mecazi olarak... Hayatta kalmayı başarmıştım. Ama sadece hayatta kalmak, yalnızlık anlamına gelebiliyordu. Ben Prenses Meredith NicEssus, peri yüksek sarayının bir üyesi olarak doğmuştum. Gerçek bir peri prensesiydim. Ve Amerikan topraklarında doğan ilk prenestim. Üç sene önce ortadan kaybolduğumda medya çılgına dönmüştü. Kayıp peri prensesini gördüğünü iddia edenler, Elvis'i gördüğünü iddia edenlerden çoktu. Dünyanın dört bir yanında görülmüştüm, oysa ben bütün bu süre boyunca Los Angeles'taydım. Gizlenmiş, sadece Meredith Gentry, arkadaşlarımdan deyimiyse Merry olmuşum. Grey Dedektiflik Ajansı için çalışan, peri kanı taşıyan bir insandım. Ajansımız, doğaüstü sorunlar ve büyü çözümler konusunda uzmandı.

Efsaneler, sürgüne gönderilen bir perinin solup öleceğini söylerdi. Bu söylenti hem doğrudu hem de değildi. Damarlarımda yeterince insan kanı olduğu için metaller ve teknoloji ile çevrili olmak beni çok fazla rahatsız etmiyordu. Sıradan perilerin bazıları insan yapımı bir şehirde gerçekten de solup ölebilirdi. Ama birçok peri ortama uyum sağlayabiliyordu. Mutlu olmayacakları kesindi ama hayatta kalmayı başarırlardı. Yine de bir parçaları solardı ve

olmadığını bilen kısımlarıydı. O parça, gökyüzünün fırtına rüzgârlarını andıran etten, puldan kanatlarla dolduğunu gören insanlar gibi ejderhalarla şeytanları fısıldamayan, sidheleri ay ışığı ve rüyalardan yapılan atları üzerinde gören kısımdı. Ölmeye başlayan, işte bu parçaydı.

Ben sürgüne gönderilmemiştim, kaçmışım çünkü daha fazla suikast denemesinden sağ çıkamazdım. Kendimi koruyacak büyü gücüne veya politik etkiye sahip değildim. Hayatımı kurtarmış ama başka bir şeyi kaybetmişim. Perilerin dokunuşunu ve evimi.

Şimdi pencerenin eşiğine yaslanıp Pasifik Okyanusu'nun kokusunu içime çekerken yataktaki iki erkeğe baktım ve evimde olduğumu düşündüm. İki erkek de yüksek saray sidhesiydi. Aydınlık Sarayı'na mensuplardı. Suikastlardan kurtulmayı başarırsam, bir gün tahta oturup hükmedebileceğim karanlık güruhun parçasıydılar. Rhys yüzükoyun yatıyordu. Bir eli yatağın yanında sallanıyor diğeri ise yastığın altında duruyordu. Görünür kolu, uykudayken bile kaslı duruyordu. Saçları parıltılı, beyaz buklelerle çıplak omuzlarına düşüyor, güçlü sırtını kaplıyordu. Yüzünün sağ tarafı yastıkta olduğu için, gözünün olması gereken yerdeki yaraları göremiyordum. Eros yayına benzeyen ağzı yukarı bakıyor, uykuda hafifçe gülümsüyordu. Çocuksu bir güzelliği vardı ve hep de öyle kalacaktı.

Nicca yanına kıvrılmıştı. Uyanıkken yüzü yakışıklıydı, tatlılığın sınırında dolaşıyordu. Ama uykudayken, meleksi bir çocuk gibi duruyordu. Masum ve kırılgan görünüyordu. Bedeni bile daha yumuşak, daha az kaslıydı. Elleri hâlâ

korumalarla mukayese edilecek olursa, daha yumuşak, kıralık askerden çok saray erkeği gibi duruyordu. Yüzü, vücuduna hem uyuyor hem de uymuyordu. Bir metre seksen santimetreden uzundu ve bunun büyük bir kısmını uzun bacaları oluşturuyordu. İnce beli ve zarif, uzun kolları görünümlü dengeliyordu. Nicca'nın büyük bir kısmı, kahverengi tonlardaydı. Derisi soluk sütlü çikolata rengiydi ve dizlerine kadar inen dümdüz saçları daha zengin ve koyu bir kahverengiydi. Esmer değildi, çok ama çok uzun süre ormanın zemininde kalan yaprakların rengindeydi. Öylesine zengin ve nemli bir kahverengiydi ki ellerinizi içine soktuğunuzda, ıslaklığı ve yeni yaşamın kokusunu hissetmeyi bekliyordunuz.

Ay ışığı ile aydınlanan odada sırtını veya omuzlarının tepesini tam göremiyordum. Büyük bir kısmı örtülerin altındaydı. En büyük sürprizi ise sırtı barındırıyordu. Babası, kelebek kanatları olan bir varlıktı. Sidhe değildi ama periydi. Babasından gelen genetik, sırtını dev bir dövme benzeyen kanatlarla süslemişti. Fakat bu kadar canlı ve coşkun kanatları hiçbir mürekkep veya boya çizemezdi. Omuzlarının yukarisından başlayıp sırtının ve kalçalarının üzerinden bacalarına kadar inerek dizlerinin arkasına değen kanatları, bir renk cümbüşüydü: Devetüyü, taba, bir güvenin kanatlarındaki beneklere benzeyen mavi, pembe ve siyah daireler bir aradaydı.

Karanlığın içinde renklerinden arınmıştı, Rhys ile birlikte yatakta iki gölge gibiydiler. Biri açık, biri koyu renkliydi fakat Nicca'dan daha koyu renkli şeyler de vardı.

Yatak odasının kapısı sessizce açıldı, sanki düşünceleri me cevap verir gibi Doyle içeriye girdi. Kapıyı açtığı an

sessizce arkasından kapattı. Nasıl yaptığını hiç anlamamıştım. Kapıyı ben açsaydım ses çıkartırdı ama Doyle istediği zaman gece gibi sessiz ve ağırlıksız olabiliyordu. Işık yok olup karanlıkta göremediğiniz bir şeyle birlikte olduğunu anlayana kadar farkına bile varamıyordunuz. Lakabı, Kraliçe'nin Karanlığı'ydı, ya da sadece Karanlık derlerdi ona. Kraliçe, "Karanlığım nerede? Bana Karanlığımı getirin," derdi. O emir, yakın zamanda birinin kanının akacağı veya öleceği anlamına gelirdi. Garip olan, Doyle'un şimdi benim Karanlığım olmasıydı.

Nicca kahverengiydi ama Doyle siyahtı. İnsan derisinin sahip olabileceği bir siyahlık değildi, gece yarısı gökyüzünün kusursuz siyahlığıydı. Loş odada ortadan kaybolmadı çünkü ay ışığıyla aydınlanan gölgelerden daha siyahtı. Kara bir form bana doğru süzüldü. Siyah kot pantolonu ve siyah tişörtü, ikinci bir deri gibi bedenini sarıyordu. Mücevherleri ve silahları dışında siyah olmayan bir şey giydiğini görmemiştim. Omuzundaki silah kılıfı bile siyahtı.

Bana doğru gelirken pencerenin kenarından uzaklaştım. Çift kişilik yatağın ayak ucunda, havada süzölmeye bir son vermek zorunda kaldı çünkü yatakla dolapların arasında kolaylıkla geçebileceği kadar yer yoktu. Doyle'un duvarın dibinden yatağa değmeden süzölüşünü seyretmek çok etkileyiciydi. Benden otuz santimetre daha uzun ve muhtemelen kırk beş kilo ağırdı. Kilo fazlalığının tamamı kastı. Ben birçok kez yatağa çarpmıştım ama Doyle dar aralıktan, sanki bunu herkes yapabilirmiş gibi kolaylıkla geçti.

Yatak, odanın büyük bir kısmını kaplıyordu, bu yüzden Doyle yanıma geldiğinde neredeyse birbirimize değecektik. Birbirine değmemesi için benden birkaç

uzakta durmayı başardı. Bana dokunmamak için bu kadar çok çaba göstermesi rahatsız ediciydi. Fakat bu konuda şikâyet etmeyi bırakmıştım. Sorduğum zaman, "Senin için özel olmak istiyorum, diğerlerinden biri olmak istemiyorum," demişti. Önceleri asil bir davranış gibi dursa da artık sadece sinir bozucuydu. Pencerenin kenarında ışık daha fazla olduğu için, yüksek elmacık kemiklerinin zarif kıvrımını, keskin çenesini, sivri uçlu kulaklarını ve kırdak dokunun üzerini kulak memesine kadar kaplayan küpelerinin gümüş parıltısını görebiliyordum. Sadece sivri kulakları, benim gibi ya da Nicca gibi karışık kanlı olduğunu belli ediyordu. İstese kulaklarını saçlarıyla gizleyebilirdi fakat bunu hiç yapmıyordu. Kuzgun siyahı saçları her zamanki gibiydi, sıkı bir biçimde bağlandığı için önden bakıldığında kısa görünüyordu ama atkuyruğunun ucu ayak bileklerine değiyordu.

"Bir şey duydum," diye fısıldadı. Sesi, şekerli, yoğun bir likör gibi her zaman kısık ve karanlıktı.

Yüzüne baktım. "Bir şey mi yoksa ben mi?"

Dudakları gülümsemeyi andırırcasına aralandı. "Sen."

Başımı iki yana salladım, ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. "Odada benimle birlikte iki koruma var. Bu yeterli değil mi?" diye fısıldadım.

"İkisi de iyi adam ama bir ben değiller."

Kaşlarımı çattım. "Güvende olmam için kendinden başka kimseye güvenmediğini mi söylüyorsun?" diye sordum. Seslerimiz kısıktı, huzurluydu, uyuyan çocukların yanında fısıldaşan ebeveynler gibiydik. Doyle'un bu kadar tetikte olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Sidhenin en büyük savaşçılarından biriydi. Yanımda olması iyiydi.

"Belki... Buz," dedi.

Başımı iki yana salladım, saçlarım şimdi omuzlarımın tepesine degecek kadar uzundu. "Kraliçe'nin Kuzgunları, perilerin en iyi savaşçılarıdır ve sen hiçbirinin dengin olmadığını söylüyorsun. Sen küstah..."

Bana doğru adım atmadı -birbirimize çok yakın olduğumuz için bunu yapamazdı- fakat hafifçe kıpırdadı ve geceliğimin eteği bacaklarına değdi. Her zaman taktığı kolyesi ay ışığı ile aydınlandı, zarif gümüş zincirin ucunda minik bir örümcek sallanıyordu. Nefesinin yüzümü okşamayı için hafifçe öne eğildi. "İkisi neler olduğunu anlayamadan seni öldürebilirim."

Tehdit, nabzımı hızlandırdı. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Biliyordum ama yine de... Doyle'un daha önce de silahsız, sadece etin ve büyü'nün gücüyle, çıplak ellerini kullanarak öldürdüğüne şahit olmuştum. Ona bu kadar yakınen, istese beni öldürebileceğini, bunu gözünü kırpmadan yapabileceğini biliyordum, ne ben ne de yatakta uyuyan iki korumam bir şey yapabilirdik.

Bu dövüşü kazanamazdım ama karanlıkta birbirimizi bu kadar yakınen yapabileceğim başka şeyler vardı. Dikkat dağıtılabilecek veya rakibimi silahsız bırakabilecek şeylerdi. Yüzümü Doyle'a doğru döndüm, suratım şimdi boynunun kıvrımına çok yakındı, konuşurken dudaklarım tenine değiyordu. Yanağımda nabzının hızlandığını hissettim. "Bana zarar vermek istemiyorsun Doyle."

Alt dudağı kulağımın kıvrımına değdi, neredeyse bir öpücük gibiydi. "Üçünüzü birden öldürebilirim."

Arkamızdan keskin mekanik bir ses geldi, bir silahın horozu kaldırılmıştı. Sessizlikte sesi duyunca havaya sıçradım.

Rhys, “Üçümüzü birden öldürebileceğini sanmıyorum,” dedi. Sesi berraktı, uykudan yeni uyandığını belli etmiyordu. Uyanıktı ve elindeki silahı Doyle’un sırtına doğrultmuştu ya da ben öyle olduğunu hayal ediyordum. Doyle’un vücudu yüzünden arkada neler olup bittiğini göremiyordum. Ama bildiğim kadarıyla, Doyle’un da sırtında gözleri yoktu, bu yüzden o da benim gibi Rhys’in ne yaptığı hakkında ancak tahmin yürütebilirdi.

Doyle, “Basma horozlu bir silahın horozunu kaldırmaya gerek yok Rhys,” dedi. Sesi sakın, hatta neşeliydi. Fakat yüz ifadesinin ses tonuyla uyumlu olup olmadığını göremiyordum. İkimiz de olduğumuz yerde donup kalmıştık.

Rhys, “Biliyorum,” dedi. “Biraz dramatik olsun istedim, ne dediklerini bilirsin: Ürkütücü bir ses, bin tehdide bedeldir.”

Konuşurken ağzım hâlâ Doyle’un boynundaki sıcak tenine değiyordu. “Öyle bir şey demezler,” dedim. Doyle hareket etmemiştii ve ben de durduramayacağım bir eyleme sebep olmamak için yerimden kıpırdamıyordum. Bu akşam kaza olsun istemiyordum.

Rhys, “Demeleri gerek,” dedi.

Arkamızdaki yatak gıcırdadı. “Kafana doğrultulmuş bir tabancam var Doyle.” Konuşan Nicca’ydı. Sesi sakın değildi ama içinde belirgin bir endişe barındırıyordu. Rhys’in sesinde korku yoktu, Nicca’nınkinden ise ikisine de yetecek kadar vardı. Nicca’nın, parmağı tetikte, düzgün bir biçimde nişan aldığını bilmem için bakmama gerek yoktu. Sonuçta, hepsini Doyle eğitmişti.

Doyle’un gerginliği azaldı, yüzünü tenime değmeyecek şekilde hafifçe kaldırdı. “Belki kınınızı öldüremem ama

siz bana bir şey yapamadan Prenses’i öldürebilirim, o zaman da hayatlarınızın bir anlamı kalmaz. Kraliçe, vârisinin ölmesine izin verdiğiniz için, size benden çok daha kötü şeyler yapar.”

Yüzünü şimdi görebiliyordum. Loş ışıkta bile rahatladığı belliydi, bakışları dalgındı, artık bana bakmıyordu. Adamlarına verdiği derse o kadar odaklanmıştı ki beni umursamıyordu.

Sırtımı duvara dayadım ama benim küçük hareketimi hiç umursamadı. Elimi göğsünün ortasına koydum ve ittim. Ben bunu yapınca sırtını biraz daha dikleştirdi çünkü yataktan başka gidebileceği bir yer yoktu.

“Kesin şunu,” diye bağırdım. Sesim odada yankılandı. Öfkeyle Doyle’a baktım. “Benden uzaklaş.”

Sadece boynunu kullanarak beni selamladı. Çünkü daha resmi bir selama izin verecek alanı yoktu, sonra geri adım attı ve diğer korumalara silahsız olduğunu göstermek için ellerini yanlarına indirdi. Yatakla duvarın arasında kıpırdayacak yeri kalmadı. Rhys yarı doğrulmuştu. Tek eliyle tuttuğu silahı, Doyle’u takip ediyordu. Nicca yatağın diğer tarafında ayaktaydı, silahı bir profesyonel gibi iki eliyle tutuyordu. Doyle’a hâlâ bir tehditmiş gibi davranıyorlardı ve bundan sıkılmaya başlamıştım.

“Bu küçük oyunlardan sıkılmaya başladım Doyle. Beni korumaları konusunda adamlarına ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Güvenmiyorsan başka adamlar bul ya da sen veya Buz her daim yanımda olun. Ama bunu yapma.”

“Ben düşmanlarından biri olsaydım, korumaların sen ölürken uyuyor olacaktı.”

Rhys, "Ben uyanıktım," dedi. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, aklını başına topladığını ve duvarın dibinde Merry'yi becereceğini düşündüm."

Doyle kaşlarını düşürdü. "Bu kadar kaba bir şeyi ancak sen düşünürsün."

"Onu istiyorsan Doyle, söylemen yeterli. Yarın akşam senin olabilir. Sen orucunu bozacaksan... Sanırım hepimiz bir akşam mola verebiliriz." Ay ışığı sağ gözünün olması gereken yerdeki beyaz yara izini yumuşatıyordu.

"Silahlarınızı kaldırın," dedim.

Onay almak için Doyle'a baktılar. Bağıştım. "Silahlarınızı kaldırın. Burada prenses, tahtın vârisi benim. Doyle benim muhafızlarımın lideri ve ben bir şey yapmanızı söylüyorsam, Tanrıça adına, yapacaksınız."

Hâlâ Doyle'a bakıyorlardı. Doyle başıyla onayladı.

"Dışarı çıkın," dedim. "Hepiniz, çıkın."

Doyle başını iki yana salladı. "Bence bu akıllıca olmaz Prenses."

Genelde hepsinin bana Meredith demesine izin veriyordum ama kim olduğumu açıkça ifade etmiştim. Cümlemi geri alamazdım. "Benim emirlerim sizin için bir şey ifade etmiyor, öyle mi?"

Doyle'un ifadesi, tarafsız, tedbirliydi. Rhys ve Nicca silahlarını kaldırmışlardı ama ikisi de benimle göz göze gelmiyordu. "Prenses, bizden biri daima yanında olmalı. Düşmanların... Asla vazgeçmeyecekler."

"Prens Cel geçen sefer beni öldürmeye çalıştığı için hâlâ cezasını çekerken, adamlarından biri beni öldürürse idam edilir. Altı ay rahatız."

Doyle başını iki yana salladı.

Üç adama baktım, hepsi çok yakışıklıydı, kendilerine has güzellikleri vardı. Birden yalnız kalmak istedim. Düşünmek, benim mi yoksa Kraliçe Andais'in mi emirlerine uyuyorlar bilmek istedim. Benim emirlerime uyduklarını düşünüyordum ama şimdi o kadar emin değildim.

Teker teker yüzlerine baktım. Rhys benimle göz göze geldi ama Nicca hâlâ kaçıyordu. "Emirlerime itaat etmeyeceksiniz, değil mi?"

Doyle, "İlk vazifemiz, sizin güvenliğinizi sağlamak Prenses. Sizi mutlu etmek daha sonra geliyor," dedi.

"Benden ne istiyorsun Doyle? Sana yatağımı teklif ettim ama reddettin."

Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama elimi havaya kaldırdım. "Hayır, bahanelerini duymak istemiyorum. İlk erkeğim değil son erkeğim olmak istediğin bahanesine inanmıştım ama diğerlerinden birinden çocuğum olursa, sidhe geleneklerine göre o erkek benim kocam olacak. Sonrasında tek eşli bir yaşam süreceğim. Sen de binlerce yıllık bekârlık yasağını bozma şansını kaçırmış olacaksın. Böyle bir riski göze almana değecek bir bahane dile getirmediğin." Kollarımı karnımın üzerinde birleştirdim, göğüslerimi kucakladım. "Gerçeği söyle Doyle ya da yatak odamdan uzak dur."

Yüzü genel olarak duygusuzdu ama bir parça da olsa öfke barındırıyor gibiydi. "Pekâlâ, gerçeği mi istiyorsun? O zaman pencereye bak."

Kaşlarımı çattım ama beyaz perdeleri rüzgârla hafifçe sallanan pencereye baktım. Omuzlarımı silkrim, kollarım hâlâ birbirine kenetliydi. "Ve?"

"Sen bir sidhe prensesisin. Sadece gözlerinle bakma."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, sözlerindeki sıcaklığa tepki vermemeye çalıştım. Doyle'u böyle kızdırmak hiçbir zaman işe yaramazdı. Ben prenestim ama bu bile yeterince etki yaratmıyordu, hiç yaratmamıştı.

Büyük gücümü çağırmaya gerek görmedim, sadece sürekli açık olan kalkanlarımı kapattım. Açık olmalarının sebebi, gün boyunca mistik şeyler görmek istemememdi. Psişik güçleri olan insanlar ve hatta cadılar, büyülü şeyleri, diğer varlıkları ve başka gerçeklikleri görmek için güçlerini kullanmak zorundaydı. Ben periydim ve bu yüzden, büyü görmemek, yanımdan geçip giden diğer varlıkları fark etmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Diğer gerçekliklerin, benim dünyamla, amacımla çok fazla ilgisi yoktu. Fakat büyü büyüyü çağırırdı ve kalkanlarım olmadan dünyanın üzerinde her gün sahnelenen doğaüstü oyunda boğulabiliyordum.

Kalkanlarımı indirdim, beynimin başka varlıkları görebilen kısmı ile etrafıma bakındım. Garip olan, algılarımda çok büyük bir değişim olmamasıydı fakat şimdi karanlıkta daha iyi görüyor, duvarlardaki ve pencerelerdeki koruma büyülerinin parıltısını fark edebiliyordum. Ve bu parıltıyan gücün içinde, beyaz perdelerin ortasında bir şey gördüm. Küçük bir şey cama dayanmıştı. Perdeleri açınca, koruma büyülerinin parıltısı dışında bir şey görmedim. Yana baktım, göz ucuyla, çevresel görüşümü kullanarak pencereye odaklandım. Pencerenin büyülerinin ortasında, benimkinden çok daha küçük bir el duruyordu. Daha yakından bakmak istedim ama ortadan kayboldu. Yeniden bakışlarımı yana çevirdim ve göz ucuyla odaklanmaya çalıştım. El pençeliydi, insan eline benzese de bir insana ait değildi.

Perdeleri kapattım ve durduğum yerde, arkama dönmekten konuştum. "Biz uyurken bir şey, koruma büyülerini geçmeyi denemiş."

Doyle, "Evet," dedi.

Rhys, "Ben bir şey hissetmedim," dedi.

Nicca, "Ben de," dedi.

Rhys iç geçirdi. "Seni hayal kırıklığına uğrattık Prenses. Doyle haklı. Biz farkına varmadan öldürülebilirsin."

Arkama döndüm ve korumalara baktım, sonra bakışlarımı Doyle'a odakladım. "Koruma büyülerinin test edildiğini ne zaman hissettin?"

"Buraya sana bakmaya geldim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorduğum bu değildi. Bir şeyin büyülerini test ettiğini ne zaman anladın?"

Sırtını dikleştirerek bana baktı. "Sana söyledim Prenses, seni sadece ben koruyabilirim."

Yine başımı iki yana salladım. "Böyle olmayacak Doyle. Sidhe asla yalan söylemez ve sen ikinci kez sorumu geçiştiriyorsun. Şimdi bana cevap ver. Üçüncü kez soruyorum, bir şeyin büyülerini test ettiğini ne zaman fark ettin?"

Yarı tedirgin yarı öfkeliydi. "Kulağına fısıldarken."

"Perdelerin arasından gördün," dedim.

"Evet." İçinde öfke barındıran, tek bir kelimeydi.

Rhys, "Bir şeyin büyülerini aşmaya çalıştığını bilmiyordun," dedi. "Sadece Merry'nin kalktığını duyduğun için odaya girdin."

Doyle cevap vermedi ama cevaplamasına gerek yoktu. Sessizliği, bir cevaptı.

"Bu büyülerini ben yaptım Doyle. Bu daireye taşınınca ben yaptım ve sürekli olarak da yeniliyorum. Bu şeyi dışa-

rida tutan, benim büyüm, benim gücümdü. Benim gücüm elini yaktığı için, geride elinin izi kaldı.”

Doyle, “Büyülerin dayandı çünkü küçük bir güçle karşı karşıya geldi,” dedi. “Daha büyük bir şey, senin yaptığın herhangi bir büyüyü aşabilirdi.”

“Belki ama sen de bizim gibi bunu farkında değildin. Bizim gibi sen de karanlıktaydın.”

Rhys, “Hatasız değilmişsin,” dedi. “Bunu bilmek iyi oldu.”

Doyle, “Öyle mi?” diye sordu. “Gerçekten mi? O zaman şunu düşün: Bu akşam hiçbirimiz, bir peri yaratığın pence-reye kadar gelip büyülerini test ettiğini fark etmedik. Hiçbirimiz hissetmedik. Gücü az olabilir ama bizim dikkatimizi çekmemek için büyük bir yardım aldı.”

Yüzüne baktım. “Sence Cel’in adamları, bu akşam yeniden beni öldürmeye çalışarak onun hayatını riske mi attı?”

“Prenses, Aydınlanma Sarayı’nın nasıl bir yer olduğunu hâlâ anlamadın mı? Cel, Kraliçe’nin sevgili oğlu, yüzlerce yıldır tek vârisi. Kraliçe seni de tahtın vârisliğine ortak etti ve Cel gözden düştü. Saraya önce hanginiz çocuk sahibi olursa o hükmedecek ama ya ikiniz de ölürseniz? Cel’in adamları seni öldürür ve Kraliçe de Cel’i idam etmek zorunda kalırsa? Tahtın vârisi kalmaz.”

Rhys, “Kraliçe ölümsüz,” dedi. “Sadece Cel ve Merry için tahtı bırakacağını söyledi.”

“Birisi Prens Cel ve Prenses Meredith’i öldürmeyi planlıyorsa, sence iş Kraliçe’yi öldürmeye gelince durur mu?”

Hepimiz Doyle’a baktık. Konuşan Nicca oldu, sesi yumuşaktı. “Kimse Kraliçe’nin gazabını göze alamaz.”

Doyle, “Yakalanmayacaklarını düşünüyorlarsa göze alırlar,” dedi.

Rhys, “Sence bu küstahlık olmaz mı?” diye sordu.

Doyle bir kahkaha attı. Hepimizi şaşırdık. “Kim bu kadar küstah olabilir? Rhys, sen sidhe sarayının asil üyelerinden birisin. Esas soru, kim bu kadar küstah olamaz değil mi?”

Nicca, “Sen ne dersen de Doyle,” dedi. “Ama soyluların büyük bir kısmı Kraliçe’den korkar, hem de çok. Cel’den korktuklarından çok daha fazla. Sen yüzlerce yıldır onun şampiyonusun. Onun merhametine kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

“Ben biliyorum,” dedim. Hepsı bana döndü. “Nicca ile aynı fikirdeyim. Cel’den başka, annesinin gazabını göze alacak birini bilmiyorum.”

“Biz ölümsüzüz Prenses. Uygun zamanı bekleme lüksümüz var. Yüzlerce yıldır Kraliçe’nin zayıf düşeceği bir anı bekleyen biri olup olmadığını kim bilebilir? Kendi oğlunu öldürmek zorunda kalırsa zayıf düşer.”

“Ben ölümsüz değilim Doyle, bu yüzden böyle bir sabır veya zekâ ne demek, bilemem. Bu akşam tek emin olduğumuz, bir şeyin büyülerini test ettiği ve pencerede elinin veya pençesinin ya da her neyse, onun izinin kaldığı. Parmak izleri gibi, neye ait oldukları belirlenebilir.”

Rhys, “Daha önce içinden geçmeye çalışanlara zarar veren hatta izinsiz geçmeye çalışanda yara izleri veya yanıklar bırakan büyüler gördüm. Ama daha önce kimsenin, büyüden parmak izi aldığına şahit olmadım,” dedi.

Doyle, “Zekice,” dedi. Ondan bunu duymak büyük bir iltifattı.

“Teşekkürler.” Kaşlarımı çattım. “Bir büyüyle bunu yapabilene rastlamadıysan, perdelerin arasından gördüğün şeyin ne olduğunu nasıl anladın?”

“Rhys daha önce böyle bir şey görmediğini söyledi. Ben söylemedim.”

“Bunu daha önce nerede gördün?”

“Ben bir katilim, bir avcıyım Prens. İzlerin çok işe yaradığını bilirim.”

“Elindeki iz bununla uyumludur ama seyahat ederken geride iz bırakmaz.”

Doyle omzunu silkti. “Çok yazık, işe yarayabilirdi.”

“Peri bir yaratığın büyüülü izler bırakmasını sağlayabilir misin?” diye sordum.

“Evet.”

“Ama izleri kendi büyüleriyle görürler ve büyü mahvolur.”

Omzunu silkti. “Dünya benim takip ettiğim hiçbir av için çok büyük olmamıştır.”

“Sen hep çok... Mükemmelsin,” dedim.

Arkamdaki pencereye baktı. “Hayır Prens'im, korkarım mükemmel değilim ve düşmanlarımız her kimse, artık bunu biliyorlar.”

Esinti şiddetlendi ve beyaz perdeler dalgalandı. Parıldayan büyüün ortasındaki el izini görebiliyordum. En yakın peri şehrinde yarım kıta uzaktaydım. Los Angeles'ın bizi güvende tutacak kadar uzak olduğunu düşünmüştüm fakat biri beni gerçekten öldürmek istiyorsa, bir uçağa binebilir veya kanatlarını kullanabilirdi. Yıllarca sürgünde kaldıktan sonra, sonunda evim diyebileceğim bir yere sahiptim. Benim evim asla değişmezdi. Her zaman sevimli, erotik ve çok ama çok tehlikeli bir yer olmuştu.

2

O fisimin pencerelerinden kusursuz gökyüzü görünüyordu, sanki birisi tek bir peygamber çiçeği taç yaprağını alıp tepemize germiştir. Los Angeles'ta gördüğüm en kusursuz gökyüzüydü. Şehir merkezinin binaları, güneş ışığıyla parılıyordu. Bugün, insanların Los Angeles'ı güneşin hep parıldadığı, suyun hep mavi ve sıcak olduğu, gülümseyen güzel insanların yaşadığı sonsuz bir yaz şehri gibi görebileceği nadir günlerden biriydi. Gerçek, herkesin güzel olmadığıydı. Bazı insanlar huysuzdu (Los Angeles hâlâ ülkenin en yüksek cinayet oranlarından birine sahipti, bu bile, üzerinde düşününce, huysuz olmak için yeterliydi). Okyanus, maviden çok griydi ve suyu hep soğuktu. Aralık ayında Güney California suyuna dalgıç kıyafeti olmadan girenler sadece turistlerdi. Sıklıkla yağmur yağıyordu ve şehrin üzerini kaplayan dumanlı

sis, gördüğüm bütün bulutlardan daha kötüydü. Yine de bugün, üç yıldır gördüğüm en tatlı, en *gerçekten* yaza benzeyen gündü. Efsanenin hayatta kalması için, böyle günlerin daha sık yaşanması gerekti. Belki de insanların, büyüleri, altın bir şehir hayal etmeye ihtiyaçları vardı ve bazıları için Güney California böyle bir yerdi. Sanırım buna alışması daha kolaydı, böylesi perilerden daha tehlikeli değildi.

Böyle güzel bir günü harcamaktan nefret ediyordum. Demek istediğim, bir prensesim. Sadece bu bile, çalışmak zorunda olmadığım anlamına gelmez miydi? Hayır. Ama bir peri prensesiydim. Altın dilesem büyüleri bir biçimde elimde belirmez miydi? Keşke. Prens de diğer kraliyet unvanları gibi, içinde çok az toprak, para veya güç barındırırdı. Gerçekten kraliçe olursam bu durum değişebilirdi ama o zamana kadar kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım. En azından yalnız değildim.

Ben masamda otururken, Doyle tam arkamda, pencerenin kenarında oturuyordu. Önceki akşamki gibi giyinmiş, sadece tişörtünün üzerine siyah bir deri ceket ve siyah bir güneş gözlüğü eklemişti. Parlak güneş ışığıyla kulaklarındaki gümüş halkalar parlıyordu, kulak memelerindeki elmaslar ışıkla dans ediyor, masamın üzerine minik gökkuşakları düşürüyordu. Korumaların birçoğu pencerelerden çok kapılar için endişelenirdi. Sonuçta, yerden yirmi üç kat yüksekteydik. Ama Doyle beni hem yürüyen hem de uçan varlıklardan koruyordu. Dün akşam, pencereme izini bırakan bir yaratık, ya örümcek gibi duvara tırmanmış ya da uçmuştu.

Güneş ışığı sırtımı ısıtırken masamın başında oturdum. Doyle'un elmaslarından birinin gökkuşağı ellerimin üzeri-

ne düşünüyor, ojemdeki yeşili açığa çıkartıyordu. Oje, ceketimle ve masanın altına gizlenen kısa eteğimle uyumluydu. Güneş ışığı ve zümrüt yeşili elbisem, saçlarımdaki kırmızıyı açığa çıkartıyordu. Saçlarım şimdi yakutlar gibi parlıyordu. ısıltı aynı zamanda, üç renkli irisimin yeşilini ve altın rengini de belirginleştiriyordu. Göz farımı yeşili ve altını vurgulayacak şekilde seçmiştim. Rujum kırmızıydı. Renklerin ve neşeli ışığın birleşimiydin. İnsan gibi görünmeye çalışmanın iyi yönlerinden biri de saçlarımı, gözlerimi ve ısıltılı tenimi gizlemek zorunda kalmamamdı. O kadar yorgundum ki gözlerim yanıyordu ve önceki akşam pencereyi kimin veya neyin zorladığını hâlâ bilmiyorduk. O yüzden, ofise gelirken güzel bir kıyafet giymiş ve makyajımı yapmış, daha ısıltılı görünmek istemiştin. Bugün öleceksem, en azından ölürken güzel görünebilirdim. On santimetrelilik bir bıçağım vardı, metal kabzası tenime degecek şekilde bacağıma kayışlanmıştı. Sadece çeliğin veya demirin dokunuşu bile, diğer perilerin üzerimde büyü kullanmasını zorlaştırabilirdi. Dün akşamdan sonra Doyle bunun uygun olacağını söylemişti ve ben de itiraz etmemiştim.

Kibarca bacak bacak üzerine atmıştım ama bunun sebebi, karşımda bir müşterinin oturması değil, masamın altındaki mağarasında birinin gizlenmesiydi. Pekâlâ, bu aslında biri değil, bir goblindi. Derisi ay ışığı beyazıydı, en az benimki veya Rhys'inki ya da Buz'un ki kadar soluktu. Kalın telli, kısa kesilmiş kıvrıkcık saçları, Doyle'un ki gibi kusursuz bir siyahtı. Boyu sadece bir metre yirmi santimetreydi, sırtındaki yanardöner pullar hariç, kusursuz bir oyuncak bebeğe benziyordu. Büyük badem şeklindeki gözleri gündüz göğü gibi mükemmel bir maviydi ama göz bebekleri

bir yılanın gibi çizgili ve eliptikti. Kusursuz Eros yayına benzeyen ağzının içinde, istediğinde içeri çekebildiği sivri dişleri ve uzun çatallı dili vardı. Kitto büyük şehre uyum sağlamakta zorlanıyordu. Bana dokunduğu zaman kendisini daha iyi hissediyordu, bu yüzden ayaklarımın dibine çömeliyor, kucağıma oturuyor ve uyurken bana sarılıyordu. Dün akşam yatağıma girmemişti çünkü Rhys, goblin tahammül edemiyordu. Goblinler binlerce yıl önce Rhys'in gözünü çıkartmıştı. Ve Rhys, goblinleri hiçbir zaman affetmemişti. Rhys, Kitto'ya sadece yatak odasının dışında tahammül ediyordu.

Rhys karşı köşede, Doyle'un emrettiği gibi kapının yanındaydı. Humphrey Bogart'ın giydiklerine benzer pahalı bir beyaz trençkot giydiği için, giysileri neredeyse tamamen gizleniyordu. Fakat Rhys'in trençkotu, Bogart'ınkilerin aksine ipektendi ve soğuktan korunmaktan çok, havalı görünmeye yarıyordu. Rhys özel dedektif olmamızdan çok hoşlanıyor ve işe gelirken ya bir trençkot giyiyor ya da sayıları gittikçe artan fôtr şapkalarından birini takıyordu. Göz bandı her zamanki yerindeydi, kıyafetine ve saçına uyması için beyazdı. Üzerine minik incilerden bir desen işlenmişti.

Kitto elini ayak bileğime değdirdi. Bana yakın olmaya çalışmıyor, sadece dokunmaya ihtiyaç duyuyordu. Günün ilk müşterisi karşımda oturuyordu. Jeffery Maison, bir metre seksen santimetre boyunda, geniş omuzlu, dar belli, pahalı bir takım giyen, elleri manikürlü ve kahverengi saçları kuaförden yeni çıkmış bir adamdı. Gülümsemesi, sadece pahalı dişçilik işleriyle sahip olunabilecek bir beyazlığa sahipti. Yakışıklıydı ama dikkat çeken biri değildi. Estetik ameliyata para verdiyse, parasını boşa harcamıştı çünkü

yüzü ilk bakışta yakışıklı gelse de asla hatırlanmayacak türdendi. Kapıdan dışarıya çıktıktan iki dakika sonra, neye benzediğini hatırlamakta zorlanırdınız. Böylesine pahalı giysiler giymeseydi aktör özentisi olduğunu düşünürdüm. Ama aktör özentilerinin, bu kadar kusursuz, özel dikim takımları olmazdı.

Kusursuz gülümsemesi hiç bozulmuyor ama gözleri ara sıra arkama odaklanıyor ve bakışları gülümsemiyordu. Gözleri endişeliydi. Bakışları Doyle'a kayıp duruyor ve görünüşe göre, dönüp Rhys'e bakmamak için kendini zor tutuyordu. Jeffery Maison, odada iki koruma olmasından çok rahatsızdı. Birçok erkeğin bu durumdan rahatsız olma sebebi, bir kavga çıkarsa kaybedeceklerini bilmesiydi. Hayır, Bay Maison mahremiyet istiyordu. Sonuçta ben bir polis memuru değil özel dedektiftim. O kadar mutsuz görünüyordu ki içimden Kitto'yu masanın altından çıkartıp bööö dedirtmek geliyordu. Ama bunu yapmadım tabii. Profesyonelce olmazdı. Fakat Jeffery Maison'un, korumalarımı bakmayı bırakıp işle ilgili bir şeyler söylemesini beklerken, bunları düşünerek kendimi eğlendirdim.

Maison, Doyle'un, ya hepimiz odadayken derdini anlatabileceğini ya da hiç anlatamayacağını söylediğinden beri sessizdi. Çok sessizdi, oturuyor ve gülümsüyor ama bir şey söylemiyordu.

Sonunda konuştu. "Ben, gerçek saç rengi sidhe kızılı olan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Yakutlardan yapılmış gibi duruyor."

Gülümstedim, başımla onayladım ve işimize odaklanmaya çalıştım. "Teşekkürler Bay Maison, sizi Grey Dedektiflik Ajansı'na getiren nedir?"

Kusursuz ağzını açtı ve son bir kez şansını denedi. “Sizinle yalnız konuşmam gerekiyor Bayan NicEssus.”

“Bayan Gentry’yi tercih ederim. NicEssus, Essus’un kızı anlamına gelir, bir isimden çok unvandır.”

Gülümsemesi tedirgindi, gözlerinde kendine acıyan bir kadının bakışı vardı. Ayna karşısında pratik ettiği bir bakış olmalıydı. “Özür dilerim, peri prensesleriyle konuşmaya alışkın değilim.” Gülümsemesini tüm görkemiyile gösterdi. Gözlerini saf ve temiz bir neşeyle dolduran bir gülümsemedeydi, içinde başka bir şeyin daha parıltısını barındırıyordu. Kovalayabileceğim veya göz ardı edebileceğim bir şeydi. O bakışı benim için yeterliydi. Takım elbiselerinin parasını nasıl ödediğinden emindim.

“Prensesler artık çok nadir bulunuyor,” dedim. Gülümседim, hoş gözükmeye çalıştım. Aslında çok fazla uyumamıştım ve yorgundum. Jeffery ile işimizi bitirirsek, belki bir kahve molası verebilirdik.

“Ceketinizin yeşili, gözlerinizin yeşilini ve altın rengini açığa çıkartıyor. Daha önce hiç üç renkli gözü olan biriyle karşılaşmamıştım,” dedi. Gülümsemesi sıcaktı.

Rhys köşede gülmeye başladı. Güldüğünü bir öksürükle gizlemeye gerek görmedi. Rhys de benim gibi, sarayda hayatta kalmak konusunda yeteneksizdi. “Benim gözlerimin irisi de üç renkli ama bana ne kadar güzel olduğumu söylemedin,” dedi. Rhys haklıydı, kibarlığa bir son vermemiz gerekiyordu.

“Bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum,” dedi Maisson. Kafası karışmış gibiydi ama sonunda, gözlerinde samimi bir bakış vardı.

Bacaklarımı yere indirdim ve öne eğildim, ellerim masadaydı. Kitto’nun eli, bacağımdan yukarı çıktı ama dizimde

durdu. Masanın altına gizlendiğinde sınırın ne olduğunu konuşmuştuk. Sınır, dizlerimdi. Daha yukarıya çıkarsa eve giderdi. “Bay Maisson, gecikiyoruz ve sizinle görüşmek için randevularımızı yeniden ayarlamak zorunda kaldık. Kibar ve profesyonel olmaya çalışıyoruz ama sizin güzelliğimle ilgili iltifatlar yağdırmanız ne kibarlık ne de profesyonellik.”

Kendinden emin değildi ama gözlerindeki bakış, herhâlde içeriye girdiğinden beri hiç bu kadar samimi olmamıştı. “Perilerin görünüşüne iltifat etmenin kibarlık olduğunu düşünürdüm. Çekici olmaya çalışan bir perinin güzelliğini görmezden gelmenin, ölümcül bir hakaret olduğunu duymuştum.”

Yüzüne baktım. Sonunda ilgi çekici bir şey söylemişti. “Birçok insan peri kültürünü bu kadar iyi bilmez Bay Maisson. Siz nereden öğrendiniz?”

“Patronum, size hakaret etmeyeceğimden emin olmak istedi. Erkeğe de iltifat etmem gerekiyor muydu? Hanımefendi böyle bir şey söylemedi.”

Hanımefendi. Patronunun bayan olduğunu biliyordum. Karşımda otururken öğrendiğim ilk şey, bu olmuştu. “Hanımefendi kim?” diye sordum.

Önce Rhys’e sonra bana baktı. Bakışları bir an için Doyle’a kaydı ama sonra yeniden bana odaklandı. “Bana sadece ve sadece size söylemem emredildi Bayan Gentry. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

En azından dürüsttü. Adama biraz acıdım, kendi başına karar vermekte zorlandığı belliydi.

Doyle, “Neden patronunu aramıyorsun?” diye sordu. Jeffery derin sesi duyunca havaya sıçradı. Ben havaya sıçramadım, ürperdim. Doyle’un sesi hafifçe titriyor, insanın

içini de titretiyordu. Tuttuğum nefesimi verdim. Doyle, "Patronuna neler olduğunu söyle, belki bir çözüm önerir," dedi.

Rhys bir kakhaha attı. Doyle ona doğru düşmanca bir bakış atınca, Rhys'in gülmesi yarıda kesildi, eliyle yüzünü gizleyip öksürmek zorunda kaldı. Umurumda değildi. Jeffery ile dalga geçmeye devam edersek, gün boyu ilerleme katedemeyeceğimizi düşünüyordum.

Masadaki telefonu adama çevirdim. Hat almasını sağlayacak kodu girdim ve ahizeyi uzattım. "Patronunu ara Jeffery. Hepimizin yapacak işleri var, değil mi?" İlk ismini kasıtlı olarak kullanmışım. Bazı insanlar unvanlara saygı duyulmasına tepki verirdi ama bazılarını da harekete geçirmek için tehdit etmek gerekti. Ve tehdit etmenin bir yolu da ilk ismini kullanmaktı.

Ahizeyi aldı ve tuşlara bastı. "Merhaba Marie," dedi. "Evet, onunla konuşmam gerek." Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sırtını dikleştirdi. "Şimdi karşısında oturuyorum. Yanında iki koruması var ve odayı terk etmiyorlar. Onların yanında konuşayım mı yoksa geri mi döneyim?"

Adam evet ve hayırlardan oluşan cevaplar verirken hepimiz bekledik, sonunda telefonu kapattı. Sırtını arkaya yasladı, elleri kucağındaydı, yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Patronum size isteğini söyleyebileceğimi ama ismini şimdilik gizli tutmam gerektiğini söyledi."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve yardımsever bir yüz ifadesi takındım. "Anlatın."

Doyle'a doğru son kez endişeli bir bakış attıktan sonra nefesini verdi. "Patronum çok hassas bir konumda. Sizinle konuşmak istiyordu ama sizin..." Kaşlarını çatı ve uygun

bir kelime aradı. Daha fazla beklemek istemediğim için yardım ettim.

"Korumalarım."

Gülümsemi, rahatlamış gibiydi. "Evet, evet, korumalarınız er ya da geç öğrenecekler, bu yüzden isteğini dile getireceğim." Cümleyi kusursuz bir biçimde kurduğu için kendinden çok memnundu. Evet, düşünmek Jeffery'ye göre değildi.

"Neden ofisimize gelip bizimle konuşmuyor?" diye sordum.

Gülümsemesi soldu ve yeniden tedirginleşti. Şaşkın Jeffery işleri de yavaşlatıyordu, hızlandırmam gerekti. Sorun, kafasının kolay karışmasıydı ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

"Patronum sizi kuşatan ilgiden çekiniyor Bayan Gentry."

Ne demek istediğini sormadım. Şimdi bile ofis binasının önü gazetelerden ve televizyonlardan gelen muhabirlerle doluydu. Telefoto lenslerden çekindiğimiz için perdeleri kapalı tutuyorduk.

Medya, öldüğü düşünülen asil bir prensesin eve dönmesini nasıl boş geçebilirdi? Sadece böylesi bile, sürekli gözetim altında olmamız için yeterliydi ama buna bir doz romantizm de eklenince medya bana bir türlü doyamıyordu. Yoksa bize mi demeliydim? Halka yapılan açıklama, saraydan kendime bir eş seçmek için eve geri döndüğümdü. Yüksek sarayın bir üyesinin geleneksel eş bulma yöntemi, adaylarla yatmaktı. Sonrasında hamile kalırsa o erkekle evlenir, kalmazsa evlenmezdi. Perilerin çok fazla çocuğu olmazdı. Asillerin çocukları daha da azdı, bu yüzden birbirleriyle ne kadar iyi anlaşılırlarsa anlaşsınlar, ço-

cuk sahibi olamayan bir çift uygun değildi. Üremezseniz evlenemezsiniz.

Andais bin yıldan fazla zamandır Aydınlanma Sarayı'nın başındaydı. Babam bir defasında, Andais için kraliçe olmanın her şeyden önemli olduğunu söylemişti. Evet, çocuk sahibi olursak, Cel veya benim için tahtı bırakmayı kabul etmişti. Dediğim gibi, çocuklar sidhe için çok önemliydi.

Halka açıklanan hikâye buydu. Birçok şeyi gizliyordu, Cel'in beni öldürmeye çalıştığı ve şimdi cezasını çektiği gibi. Medyanın bilmediği bir sürü şey vardı ve Kraliçe böyle kalmasını istiyordu.

Halam bana, benimki gibi bozulmuş bir kandan bile olsa, kendi soyundan bir vâris istediğini söylemişti. Çocukken yeterince büyü gücüm olmadığı ve dolayısıyla kendisi için yeterince sidhe olmadığım için beni boğmaya çalışmıştı. Halamın mutlu olması önemliydi. Halam mutluya daha az insan ölürdü.

"Patronunun, dışarıdaki medya sirkinden çekinmesini anlayışla karşılıyorum," dedim.

Jeffery yine parlak gülümsemesini gösterdi ama gözlerinde şehvetli değil rahat bir bakış vardı. "O zaman patronumla daha uygun bir yerde görüşmeyi kabul edersiniz."

Doyle, "Prenses hiçbir yerde patronunla yalnız kalmaz," dedi.

Jeffery başını iki yana salladı. "Hayır, bunun farkındayım. Patronum sadece medyanın ilgisini üzerine çekmek istemiyor."

"Medyadan, üzerine yasa dışı büyüler yapmadığım süreçte tamamen nasıl kurtulabileceğimi bilmiyorum," dedim.

Jeffery yine kaşlarını çatı. İç geçirdim. Adamın bir an önce konuya girmesini istiyordum. Günün bir sonraki müşterisi inşallah bu kadar yorucu olmazdı. Patronum Jeremy Grey, boşa vakit geçirmeyi sevmezdi. Artık o kadar çok işimiz vardı ki yetişmekte zorlanıyorduk. Belki de Jeffery Maison'ı evine göndermeliydim.

"Patronumun ismini yüksek sesle söyleyemem. Bunun sizin için bir şey ifade edeceğini söyledi."

Omzumu silktim. "Özür dilerim Bay Maison, etmedi."

Kaşları çatıldı. "Edeceğinden emindi."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim Bay Maison." Ayağa kalktım. Kitto, masamdan küçük mağarasına çekilmek için ellerini bacağımdan çekmek zorunda kaldı. İnsanların inandığı gibi güneşe çıkınca erimiyordu ama açık alanlardan korkuyordu.

Jeffery, "Lütfen," dedi. "Lütfen, belki de ben tam olarak ifade edemedim."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve koltuğuma oturdum. "Özür dilerim Bay Maison ama çok yorucu bir gün geçiriyoruz ve sizinle oyun oynayacak vaktimiz yok. Ya bize patronunuzun sorunuyla ilgili elle tutulur bir şey söyleyin ya da kendinize başka bir dedektiflik bürosu bulun."

Elini öne uzattı, masaya dokunacak gibiydi. Ama sonra elini yeniden kucağına koydu. "Patronum yeniden, kendi türünden birilerini görmek istiyor." Ne demek istediğini anlamamı bekler gibi bana baktı.

Kaşlarımı çatı. "Kendi türünden ne demek?"

Kaşlarını çatı, zorlansa da açıklamaya çalıştı. "Patronum insan değil Bayan Gentry. O... Yüksek saray mensubu perilerin neler yapabileceğini gayet iyi biliyor." Sesi

yalvarıncasına kısık çıktı. Sanki bana, dile getirmesine izin verilen en büyük ipucunu söylemişti ve her şeyi anlamamı bekliyordu.

Neyse ki neler olduğunu çözmüştüm. Los Angeles'ta başka periler de vardı ama ben ve korumalarım dışındaydım, tek bir tane yüksek saray mensubu yaşıyordu. Maeve Reed, Hollywood'un altın kraliçesiydi. Yaklaşık elli senedir Hollywood'un altın kraliçesiydi, ölümsüz olduğu ve hiç yaşlanmadığı için, sonraki yüz sene boyunca da bu unvana sahip olabilirdi.

Bir zamanlar Tanrıça Concheenn'di. Işık ve İllüzyon Kralı Taranis, onu Uyanış Sarayı'ndan, peri diyarından kovana ve diğer perilerin kendisiyle konuşmasını yasaklayana kadar. Herkes Concheenn'den uzak duracak, öldüğü varsayılacaktı. Kral Taranis benim büyük dayımdı ve teknik olarak tahtının beşinci vârisiydim. Aslında parlak sarayda bana yer yoktu. Soyumun kendilerine uygun olmadığını ben çok küçük yaştayken ifade etmiş, ne kadar Uyanış kanı taşırsam taşıyayım, bunun yarı Aydınlanma olduğum gerçeğini yok edemeyeceğini dile getirmişlerdi.

Benim için sorun değildi. Kendime evim diyebileceğim bir sarayım vardı. Artık Uyanış Sarayı'na ihtiyacım yoktu. Bir zamanlar, daha genç olduğum için bunu kendime dert ediyordum ama bu acıyı yıllar önce içime gömmüştüm. Annem Uyanış Sarayı'ndandı ve politik hırsları için beni Aydınlanma Sarayı'na terk etmişti. Artık annem yoktu.

Yanlış anlaşılmasın, Kraliçe Andais de beni çok fazla sevmezdi. Şimdi bile beni neden vârisi ilan ettiğinden emin değildim. Belki de akrabalarının sayısı gittikçe azalıyordu. Bir kısmı yaşamını yitirdiyse, mümkündü.

Maeve Reed'in ismini söylemek için ağzımı açtım ama kendime hâkim oldum. Halam, Hava ve Karanlık Kraliçesi'ydi. Karanlıkta söylenen her şeyden haberdar olurdu. Kral Taranis'in böyle bir gücü olup olmadığını bilmiyordum ama yüzde yüz emin olamazdım. Dikkatli olmak daha iyiydi. Kraliçe, Maeve Reed ile ilgilenmezdi ama Kral Taranis'e karşı kullanabileceği şeyler ilgisi-ni çekerdii. Kimse Maeve'in neden sürüldüğünü bilmi-yordu ama Taranis bu konuyu kişisel bir hâle getirmişti. Maeve'in yasak olanı yaptığını bilmek Taranis için önemli olmalıydı. Saraylardan birine mensup biriyle bağlantıya geçmişti. Yazılı olmayan bir kurala göre, bir saray biri-ni sürgüne gönderdiyse, diğerinin buna saygı gösterme-si gerekti. Jeffery Maison'ı Maeve Reed'e geri gönder-meliydim ama yapmadım. Çocukken, asillerden birine Concheenn'in kaderini sormuştum. Taranis bunu duy-muştu. Beni öldüresiye dövmüştü. Yoluna çıkan bir kö-peği döver gibi dövmüştü. Ve o parıltılı güzel asiller, bunu yapmasını seyretmiş, hiçbir, annem bile, bana yardım etmemişti. Maeve Reed ile görüşmeyi kabul edecektim çünkü Taranis'e meydan okuyacak cesaretim vardı. Artık bana zarar vermesi, saraylar arasında bir savaş anlamına geliyordu. Taranis egomanyak olabilirdi ama gururu için bile böyle bir savaşı göze alamazdı.

Tabii ki halamı tanıdığım için, hemen savaş çıkartma-yacağını biliyordum. Ben Kraliçe'nin korumasındaydım, bu da bana zarar verenin Andais'e hesap vereceği anlamına geliyordu. Taranis, Kraliçe'nin kişisel intikamı yerine sava-şı tercih ederdi. Sonuçta, bir kral olduğu için, savaşın ön saflarında yer almayacaktı. Ama Kraliçe Andais'i yeterince

kızdırırsa, Taranis kendini tek başına en ön safta bulabilir. Ben hayatta kalmaya çalışan biriydim ve bilginin güç olduğu boşuna söylenmemiştir.

3

Kapı, Jeffery Maison'ın arkasından kapanınca, iki korumanın itiraz etmesini bekledim. Yarı haklı çıktım.

Rhys, "Sizi sorgulamak bana düşmez Prenses," dedi. "Ama ya Kral sizi Maeve Reed'in sürgününü bozmakla suçlarsa?"

İsmim yüksek sesle dile getirildiğini duyunca yüzümü buruşturdum. "Kraliçe'nin karanlıkta söylenenleri duyduğu gibi, Kral da gündüz söylenen her şeyi duyabiliyor mu?"

Rhys şaşkın gözlerle bana baktı. "Bilmiyorum."

"O zaman yüksek sesle ismi söyleyerek işini kolaylaştırmayalım."

Doyle, "Taranis'in böyle bir gücü olduğunu hiç duymadım," dedi.

Sandalyemi çevirip Doyle'a baktım. "Umarım kendi isminin yüksek sesle dile getirildiğini de duymamıştır."

"Ben yüzlerce yıldır Işık ve Illüzyon Kralı'na karşı entrikalar çeviriyorum Prenses ve bunların büyük bir kısmını gündüz yaptım. İnsan müttefiklerimizin birçoğu, yüzyıllar boyunca aydınlanma sidheleriyle hava karardıktan sonra görüşmeyi reddederdi. Gündüz buluşmanın onlara güven-
dığımızın bir göstergesi olduğunu düşünür ve bize güvenebileceklerine inanırlardı. Gece veya gündüz, Taranis hiçbir zaman ne yaptığımızı bilmezdi." Doyle başını yana çevirince, kulağındaki elmasların yarattığı gökkuşakları odada dans etti. "Bence Kraliçe'nin gücüne sahip değil. Andais karanlıkta konuşulan her şeyi duyuyor olabilir ama bence kral, herhangi bir insan gibi bu konuda sağır."

Başka biri olsa emin olup olmadığını sorardım ama söz konusu Doyle'sa, emin olmadan konuşmazdı. Bir şeyi bilmiyorsa söylerdi. Gururunu kurtarmak için yalan söylemezdi.

Rhys, "Öyleyse kral, binlerce kilometre öteden bizi duyamaz," dedi. "Pekâlâ, şimdi Merry'ye bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyler misin?"

Doyle, "Hangi kötü fikir?" diye sordu.

Rhys, "Maeve'e..." dedi. Bana baktı. "Aktrise yardım etmekten bahsediyorum."

Doyle kaşlarını çatı. "Bu isimde birinin, saraylardan herhangi birinden sürüldüğünü hatırlamıyorum."

Sandalyemi çevirip yüzüne baktım. Yüzü karanlık ve parlak güneş ışığında okunmazdı. Gözlükler, ifadesinin büyük bir kısmını gizliyordu ama ne olursa olsun, şaşırdığına dair bahse girmeye hazırdım.

Rhys yanıma gelirken, ipek trençkotunun fısıltısını duydum. Rhys'e baktım. Kaşlarını kaldırdı. Birlikte Doyle'a baktık.

"Kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bahsettiğiniz isim... Maeve gibi bir şey... Tanınmalı mıym?"

Rhys, "Elli seneden fazla bir zamandır Hollywood'un Kraliçesi," dedi.

Doyle bize baktı. "Bu Hollywood'dan insanlar, yıllar boyunca, sarayda film çekebilmek için Kraliçe'yle ve saraydakilere yakınlaşmaya çalışırlar."

"Sen hiç film seyrettin mi?" diye sordum.

"Dairende filmler izledim," dedi.

Dönüp Rhys'e baktım. "Hepsini birden filme götürmemiz gerek."

Rhys masamın üzerine yarı eğildi, yarı oturdu. "Bir geceyi hep birlikte dışarıda geçirebiliriz."

Kitto kısa eteğimin kenarını çekiştirdi, yüzüne bakabilmek için sandalyemi yana çevirdim. Bir parça güneş ışığı, yüzünü aydınlattı. Bir an için badem şeklindeki gözlerine ışık doldu, safir mavisi gözleri su gibi soluk renkte kürelere dönüştü, ısıtılı maviliğin derinliklerinde beyaz ışığın dans ettiği yeri gördüm. Sonra gözlerini kapattı ve parlaklıktan rahatsız olarak yüzünü buruşturdu. Bir elini, yüzünü gömdüğü bacağına attı. Kafasını kaldırmadan konuştu. "Ben film görmek isss-temiyorum." S harfini bu şekilde vurgulayı, tedirgin olduğunu belli ediyordu. Kitto, normal konuşmak için büyük çaba sarf ederdi. Çatalı bir diliniz varsa bunu yapmak kolay değildi.

Kafasına dokundum, saçlarının siyah dalgaları çok yumuşaktı. Bir goblinin değil bir sidhenin saçı gibiydi. "Sine-ma karanlıktır," dedim. Saçlarını okşadım. "Yanıma çöme-
https://trantey.org

Başını büyük bir kedi gibi bacağıma sürttü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim.

Rhys, "Hoşuna gidecek," dedi. "Karanlıktır ve yer bazen o kadar kirlidir ki üzerinde yürürken ayakların yere yapışır."

Kitto, "Kıyafetlerim kirlenir," diye itiraz etti.

"Temiz kalmak için endişelenen bir goblin göreceğimi düşünmezdim. Goblinlerin evi kemikler ve çürümüş etlerle doludur."

"Kitto yarı-goblin Rhys" dedim.

"Evet, babası bizden birine tecavüz etti." Görebildiği tek şey bir el veya bir kol da olsa, Kitto'ya tepeden bakıyordu.

"Annesi Aydınlanma'dan değil Uyanış'tandı," dedim.

"Ne fark eder? Babası bir sidhe kadınına zorla sahip oldu." Sesinde tüyler ürpertici bir sıcaklık vardı.

Doyle, "Bizim sidhe savaşçılarımızdan kaç tanesi savaşlar sırasında başka kadınların, hatta goblinlerin ırzına geçti?" diye sordu.

Doyle'a baktım ama karanlık güneş gözlüklerinden bir şey göremedim. Rhys'e baktım ve yanaklarının kızardığını gördüm. Öfkeyle Doyle'a bakıyordu. "Ben, beni yanına davet etmeyen bir kadına dokunmam."

"Tabii ki dokunmazsın, sen Kraliçe'nin muhafızlarından birisin, Kuzgunlardan birinin Kraliçe'den başka bir kadına dokunmasının cezası, işkenceyle ölümdür. Ama ya Kuzgunlardan olmayan savaşçılar?"

Rhys bakışlarını kaçırdı, yüzü koyu kırmızı bir renge büründü.

Doyle, "Evet, bakışlarını kaçır, yüzlerce yıldır hepimizin yaptığı gibi," dedi.

Rhys'in boynu yavaşça döndü, sanki vücudundaki bütün kaslar öfkeden kasılmıştı. Önceki akşam elinde bir silah varken bile bu kadar ürktürcü değildi. Şimdi masamın kenarında otururken, çok korkutucu görünüyordu.

Hiçbir şey yapmadı, elleri bile kucağındaydı, sadece sırtında korkunç bir gerginlik vardı. Duruş şekli, korkunç bir fiziksel eylemin eşiğinde olduğunu belli ediyordu. Odayı parçalayıp camları kanla ve daha yoğun şeylerle kaplayacak gibiydi. Rhys hiçbir şey ama hiçbir şey yapmamıştı ama yine de tene kondurulan bir öpücük gibi, havada bir vahşet dokunuşu vardı, beklentiyle ürpermenize yetecek türden bir şeydi. Henüz bir şey olmamıştı.

Arkamdaki Doyle'a bakmak istiyordum ama bakışlarımı Rhys'ten kaçıramadım. Sanki adamı kontrol altında tutan tek şey bakışlarımdı. Tabii ki bunun doğru olmadığını biliyordum ama bakışlarımı bir anlığına bile kaçırırsam çok kötü bir şey olacağını hissediyordum.

Kitto vücuduma o kadar yakındı ki bedeninin baştan aşağıya titrediğini hissedebiliyordum. Elim hâlâ saçlarındaydı ama dokunuşumun artık rahatlatıcı olduğunu sanmıyordum çünkü benim kolum ve elim de gergindi.

Rhys'in suratı, derisinin altında yumuşak ısıtılı bulutlara benzeyen beyaz ve parlak bir şey dolaşıyormuş gibi süt rengine büründü. Bulutlar yüzünün üzerinde değil derisinin altında hareket ediyordu. Göz bebeğinin etrafındaki peygamber çiçeği halka, neon gibi parıldadı. Etrafını kuşatan gök mavisi, dışarıdaki güneşli günle çok uyumluydu, kış göğüne benzeyen son halka ise mavi bir sıcaklığa sahipti. Gözü ışık saçıyordu. Renkler birbirinin içine geçmedi, istese bunu yapabileceğini biliyordum. Saçları sadece beyaz

dalgalardan ibaretti. Parlaklık, saçlarına yayılmamıştı. Gücünü açığa çıkarttığı zaman Rhys'in neye benzediğini biliyordum ve şimdi o anlardan biri değildi, yine de çok yakın olduğunu söyleyebilirdim.

Dönüp Doyle'a bakmayı hem istiyor hem de istemiyordum. Ofiste büyük bir düello yaşanmasını istemiyordum, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için. Yumuşak bir ses tonuyla, "Rhys" dedim. Bana bakmadı. Parıldayan gözünü, odada başka kimse yokmuş gibi, arkamdaki adama odakladı.

Bir kez daha telaşlı bir ses tonuyla, "Rhys!" dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. Öfkesinin tamamını üzerimde hissedince sandalyeyi geriye itmek zorunda kaldım. Ne yaptığımı fark ettiğim anda kendime hâkim oldum ama hareketimi geri alamaz veya hiç olmamış gibi davranamazdım. Doğruldu ve en büyük hatam bu oldu. Ben ayağa kalkınca Kitto masanın altından çıktı, bacaklarına tutunmak istedi. Goblin açığa çıktığı anda Rhys'in öfkesi aşağıdaki yaratığa odaklandı ve sertleşti.

Kitto bakişın altında ezildi çünkü bacaklarıma o kadar sert tutundu ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Elimi masaya koyup dengemi sağladıktan sonra Rhys masanın üzerinden uçtu, elleri Kitto'ya doğru uzandı. Doyle'un arkamda durduğunu hissettim ama vakit yoktu. Rhys'in tek bir dokunuşla öldürebildiğini biliyordum. Trençkotundan tutup Rhys'i kendi ivmesini kullanarak masanın üzerinde kaydurdum ve Doyle'un bacaklarının arasından duvara çarptım. Duvar, çarpmanın etkisiyle titredi ve bir an için, duvara değil de pencereye çarpmış olsaydı ne olacağını düşündüm. Göz ucuyla Doyle'un silahını çektiğini

gördüm ama hareket etmeye devam ettim, kendi ivmemle sürüklendim.

Bacağımdaki bıçağı çektim. Rhys elleri ve dizleri üzerinde doğrulup başını iki yana sallarken, bıçağın ucunu boynunun yanına değdirdim. Rhys'i yere çivileseydim veya yana dönüp ayaklarımı yerden kesemeyeceği bir konumda olsaydım çok daha iyi olurdu fakat bu kadar kısa sürede yapabildiğim en iyisi buydu. Muhafızların kendilerine ne kadar çabuk geldiklerini biliyordum ve bir şeyler yapmak için birkaç saniyem vardı.

Rhys olduğu yerde dondu kaldı, nefes nefeseydi ve başı önüne eğikti. Bacaklarıma değen bedeninin gergin olduğunu hissettim. Yakın, çok yakındım ama bıçağım boynuna dayalıydı. Bıçağın ucu altında deri biraz aralandı ve kanı aktı. Aslında bunu yapmak istememiştım, sadece acele ettiğim için dikkatsizdim. Rhys bunun bir kaza olduğunu bilmiyordu ve kanını akıttığınız birini, iyi niyetinize ikna etmek çok zordu.

"Zamanla Kitto'ya tolerans göstereceğini düşünüyordum ama gittikçe kötüye gidiyorsun." Sesim kısıktı, bir fısıltıdan ibaretti, her kelimeyi dikkatlice seçtim, sanki bağırırmaya başlarsam söyleyebileceklerime güvenmiyordum. Aslında nabzım gırtlığımda atarken, daha fazlasını yapamazdım.

Rhys kafasını kaldırdı, bıçağı dayandığı yerden çekmedim, etine biraz daha girmesine izin verdim. Geri çekileceğimi sandıysa da yanılmıştı. Hareket etmeyi bıraktı. "Şunu iyi anla Rhys. Kitto benim. Hepiniz gibi. Önyargıların yüzünden zarar görmesine izin veremem."

Sesi boğuk çıktı, sanki gerekirse bıçağı kullanacağımı anlamış gibiydi. "Bir goblin için beni öldürürsün."

"Bana ait olan bir şeye zarar verdiğin için seni öldürürüm. Ona bu şekilde saldırarak bana saygısızlık ettin. Dün akşam da Doyle bana saygısızlık etti. Halamdan veya babamdan bir şey öğrendiysem, o da saygı duyulmayan bir liderin sadece bir kukla olduğudur. Ben sizin sadece sevişip kucaklayabileceğiniz biri değilim. Sizin için ya kraliçeyim ya da hiçbir şeyim." Sesim son cümleyi dile getirirken daha da kısıktı. Kelimeler kaba bir fısıltıyla ağızmdan çıkmıştı. Ve ne kadar ciddi olduğumu ben de o anda anladım. Arzu ettiğim gücü bana Rhys'in kanı verecekse, onu öldürdüm. Rhys hayatım boyunca yanımdaydı. Benim âşığıym ve bir nevi dostumdu. Yine de onu öldürebilirdim. Onu özler ve bunu yaptığım için pişmanlık duyardım ama muhafızların bana saygı duyması gerektiğini artık biliyordum. Muhafızları arzuluyordum; birlikte olduğum bazılarından hoşlanıyordum, birkaçına yarı âşıktım ama tahta oturduğunu görmek isteyeceklerimin sayısı çok azdı. Saf güç, gerçek yaşam ve ölüm... Böyle bir güç için kime güvenebilirdim? Korumalardan hangisi gücü elde edince bozulmazdı? Cevabı, hiçbiriydi. Hepsinin kör noktaları vardı, kendilerinden ve doğruluklarından çok emin oldukları için gerçeği göremedikleri oluyordu. Ben kendime güveniyordum ama bazı günler kendimden bile şüpheye düşüyordum. Şüphenin beni dürüst tutacağına güveniyordum. Belki de kendimi kandırıyordum. Belki de kimse böyle bir güce sahip olup adil ve dosdoğru kalamazdı. Belki de eski deyiş doğrudu: Güç yozlaştırır, saf güçse tamamen yozlaşmanıza sebep olurdu. Elimden geleni yapacaktım ama tek bir şeyden emindim: Durumu şimdi kontrol altına almazsam korumalar bana hükmedeceklerdi. Tahtı elde edebilirdim ama

her şeyi kaybedebilirdim. Tahtı gerçekten istemiyordum ama hükmetmek, hükmederek her şeyi yoluna koymak istiyordum. Ve tabii ki bu isteğim, muhtemelen benim kör noktamdı ve yozlaşmanın başladığı yerd. Aydınlanma Sarayı'ndaki herkes için en iyi seçim olacağımı düşünmek, korkunç bir küstahlıktı.

Gülmeye başladım, kakhahalarım kesilmeyince yere oturmak zorunda kaldım. Kanlı bıçak elimdeydi ve iki koruma, yüzlerinde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Rhys artık parıldamıyordu. Kitto nazikçe koluma dokundu, sanki ne yapacağımdan emin değildi. Kollarımı bedene doladım ve Kitto'ya sarıldım, gözlerimden akan yaşlar kakhahamı yarıda kesti, ağlamaya başladım. Kitto'ya ve kanlı bıçağa sarılıp ağladım.

Diğerlerinden farklı değildim. Güç tabii ki yozlaştırıyordu, bunun için vardı. Kitto'nun beni hafifçe ileri geri sallamasına izin verdim. Doyle nazikçe bıçağı elimden alırken itiraz etmedim.

4

Kendimi müşteri sandalyelerinden birinde, elimde bir bardak nane çayıyla, patronum Jeremy Grey'in yanında buldum. Neyin kendisini uyardığını bilmiyordum ama küçük bir fırtına gibi içeri dalmıştı. Herkese dışarıya çıkmasını emretmiş ve Doyle, -tabii ki- Jeremy'nin güvenliğini sağlayamayacağını söylemişti. Jeremy, "Bunu siz de yapamazsınız" diye karşılık vermişti. Odadaki sessizlik kusursuzdu ve Doyle bir şey söylemeden dışarı çıkmıştı. Rhys boynuna bir mendil bastırarak Doyle'u takip etmiş, beyaz trençkotunu lekelememeye çalışmıştı.

Kitto kendisine sarıldığım için yanımda kalmıştı ama şimdi daha sakindim. Kitto ayaklarımın dibinde oturuyordu ve bir kolu dizimdeydi, diğeriyle bacağımı okşuyordu. Bir perinin sıklıkla ve çok yakın bir biçimde başka birine dokunması, endişeli olduğunu gösterirdi ama ben boşta

elimle Kitto'nun saçında sonsuz daireler çiziyordum. Sorun değildi, ikimiz de aynı durumdaydık.

Jeremy masama yaslanıp beni seyretti. Her zamanki gibi, üzerinde şık bir takım vardı, bir metre kırk sekiz santimetrelilik vücuduna göre dikilmişti. Benden üç santimetre daha kısaydı, güçlü ve zayıftı, omuzları kaslıydı. Takımı kömür grisiydi, teninden yaklaşık beş ton daha koyu renkliydi. Kısa ve kusursuz kesilmiş saçları teninden biraz daha açık renkliydi ama çok fazla değildi. Gözleri bile griydi. Gülümsemesi parlak bir beyazdı, paranın satın alabileceği en iyi diş kaplamasıydı ve bugün için seçtiği beyaz gömleğe çok uyuyordu. Kusursuz modern profiline gitmeyen tek şey, burnuydu. Dişlerine bir servet harcamış ama uzun ve gagamsı burnuna dokunmamıştı. Ben nedenini hiç sormamıştım ama Teresa sormuştu. Çünkü insandı ve periler arasında böyle kişisel bir sorunun büyük bir hakaret olduğunu bilmiyordu. Fiziksel niteliklerinden birinin ilgi çekici olmadığını söylemek... Uygun değildi. Jeremy, trowlar arasında, büyük bir burnun insanlar arasında büyük ayağa benzer olduğunu söylemiş, yüzü kızaran Teresa başka soru sormamıştı. Ben yanına gidip burnuna dokunmuş ve *ohhh* demiştim.

Kollarını göğsünde birleştirmişti. Altın Rolex saatini göstererek bana bakıyordu. Periler arasında, birine neden sinir krizi geçirdiğini sormak kabalıktı. Lanet olsun, bazen sinir krizi geçirdiklerini fark etmek bile kabalık sayılırdı. Fakat bu, kraliyet ailesi için geçerliydi. Herkes Kral veya Kraliçe normalmiş gibi davranmak zorundaydı. Yüzlerce yıldır aynı soydan çiftleşmenin verdiği hasarları kimse açık-

Derin bir nefes aldı, verdi ve iç geçirdi. "Patronun olarak, bugünkü randevularına çıkıp çıkamayacağını bilmem gerek." Sorunun ne olduğunu sormadan cevap almanın en iyi yolu buydu.

Başım la onayladım, çayımı yüzüme doğru kaldırdım. İçmek amacıyla değil, sadece nane nin hoş kokusunu burnuma çekmek için di. "Ben iyiyim Jeremy."

Özel olarak şek il verdirdiğini bildiğim kaş larını havaya kaldırdı. Görünüş e göre, trowlar arasında alın boyunca uzanan kalın kaş geçerliydi. Kalın kaş lı Neanderthal görünümü, Armani takımlar ve Gucci ayakkabılara gitmiyordu.

Baş ka bir şey söylemeye bilirdim, kültürümüze uygun bir biçimde sözüme inanır ve beni yalnız bırakırdı. Ama Jeremy yıllardır benim patronum ve dostumdu, bu durum prenses olduğumu bilmeden öncesi için de geçerliydi. Gerçek bir peri prensesini ekibe katmanın gelirlerini artıracak ını düşünerek değil, yeteneklerime güvenerek bana bir iş vermişti. Aslında, medyada bu kadar ilgi görmem, görünüşümü değiştirmek için cazibe büyü su yapmadığım sürece gizli görevlere çıkmamı imkânsız kılıyordu. Perilerin peşine düşmek le görevli muhabirlerin birçoğu da büyü lü yeteneklere sahipti. Cazi be büyü sü nü fark ederlerse büyü bozulurdu. Bazen sadece muhabir için bozulurdu. Ama fiziksel olarak yetenekliyseler, etraftaki herkes için bozulurdu. Gizli bir görevde böyle bir şey in olması çok ama çok kötüydü.

İnsanlar arasında uzun süredir kaldığım için, Jeremy'ye bir açıklama borç lu olduğumu düşündüm. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum Jeremy. Rhys, goblinler hakkında söylenmeye başladı ve sonra Kitto'yu yakalamak istedi, ben de Rhys'i duvara çarp tım."

Jeremy şaşırmış gibiydi, bu hiç de kibar değildi.

Kaş larımı çattım. "Onlarla aynı ağırlık sınıfında olma-yabilirim Jeremy ama bir arabaya yumruk atıp kemiklerimi kırmadan kapıyı deleb ilirim."

"Korumaların büyük ihtimalle arabayı kaldırıp birinin üzerine fırlatabilir."

Çayım dan bir yudum aldım. "Evet, göründüklerinden daha güç lüler."

Bir kahkaha attı. "Sen, benim narin çiçeğim, hiç de güç-lü görünmüyorsun."

"İltifatı iade ediyorum" dedim. Kupayı şerefine kaldırdım.

Gülümsemi ve pahalı dişlerini gösterdi. "Evet, ben de zamanında birkaç insanı şaşırtmış tım." Gülümsemesi ke-narlardan soldu. "Kendi işime bakmamı söyleseydin yapar-dım ama konuyu sen aç tığına göre birkaç soru soracağım. Cevap vermek istemiyorsan söyle."

Başım la onayladım. "Sor Jeremy. Baş la."

"Rhys'in üzerindeki kan, duvara çarpmanın sonucu değil."

"Bu bir soru değil," dedim.

Omzunu silkti. "Kan nereden geldi?"

"Bir bıçak."

"Doyle?"

Başımı iki yana salladım. "Rhys'i ben yaraladım."

"Kitto'ya zarar vermeye çalış tığı için mi?"

Başım la onayladım ama Jeremy ile göz göze geldim. "Dün akşam emirlerime uymadılar. Bana saygı duymaz-larsa Jeremy, tahtı kazanabilirim ama sadece ismen kraliçe olurum. Kendi hayatımı ve sevdiklerimin hayatını sözde bir uyum içinde yaşatmaya niyetim yok."

"Öyleyse Rhys'e bir ders vermek istedin, öyle mi?"

"Kısmen. Tepki verdim de diyebiliriz. Yüzlerce yıl önce olan aptalca bir şey için Kitto'ya zarar vermeye çalışıyordu. Kitto, kendisinden bu şekilde nefret etmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadı."

"Rhys goblinlerden nefret ediyor Merry."

"Kitto bir goblin Jeremy. Bunu değiştiremez."

Jeremy başıyla onayladı. "Evet, değiştiremez."

Birbirimize baktık. "Ne yapacağız?"

"Sadece Rhys'ten bahsetmiyorsun, değil mi?"

Yine göz göze geldik ve bakışlarımızı kaçırdım fakat bunu yapmak, Kitto'nun mavi gözlerine bakmak anlamına geliyordu. Nereye baksam insanlar benden bir şey bekliyordu. Kitto kendisiyle ilgilenmemi istiyordu. Jeremy ise sanırım sadece mutlu olmamı istiyordu.

"Illinois'da bana saygı duyduklarını düşünmüştüm ama sanki son üç ayda bir şeyler değişti."

"Ne?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Kitto kafasını kaldırdı, elim boynunun sıcak kıvrımına girdi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Doyle," dedi.

Kitto'ya baktım. "Doyle'a ne olmuş?"

Bakışlarını indirdi, sanki bana bakmaya korkuyordu. Utangaç değildi, sadece bunu yapmayı alışkanlık edinmişti, itaatkâr bir hareketti. "Doyle iyi bir başlangıç yaptığını ama goblinlerle olan anlaşmanı hiç kullanmadığını söylüyor." Bakışlarını biraz kaldırdı. "Goblinler sadece üç ay daha senin yanında Merry. Bu üç ay boyunca Aydınlanma Sarayı savaşa girerse, Kraliçe goblinlerden yardım almak için Kral Kurag'a değil sana gelmek zorunda. Doyle sadece,

herkesle birlikte olacağını ve düşmanlarına karşı harekete geçmeyeceğini düşünüyor."

"Benden ne istiyor, birilerine savaş ilan etmemi mi?"

Kitto yüzünü dizime gizledi. "Bilmiyorum sahibem. Ama diğerlerinin Doyle'u dinlediğini biliyorum. Senin kazanman gereken, diğerleri değil, Doyle."

Jeremy masayı arkasında bıraktı ve yanımıza geldi. "Sıdhe savaşçılarının senin yanında böyle özgürce konuşmaları bana çok garip geldi. Üzerine alınma Kitto ama sen bir goblinsin. Sırlarını seninle neden paylaşsınlar?"

"Senin dediğin gibi sırlarını paylaşmadılar ama bazen ben odada değilmişim gibi davranıyorlar. Tıpkı senin gibi."

Jeremy kaşlarını çatı. "Ben seninle konuşuyorum Kitto."

Kafasını kaldırıp ikimize baktı. "Ama az önce, anlatıklarını anlamayacak bir şeymişim gibi, bir sandalye veya bir köpekmişim gibi konuşuyordun. Bunu hepimiz yapıyorsunuz."

Gözlerimi kırıştırdım Kitto'nun masum yüzüne baktım. Söylediği şeyi inkâr etmek istiyordum ama dilime hâkim oldum ve söylediklerini düşündüm. Haklı mıydı? Jeremy ile konuştuğum şeyler özel sayılırdı ama Kitto yanımdaydı. Fikrini veya yardımını istememiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, işe yarayacağını hiç düşünmemiştim. Kitto'yu ilgilenilmesi gereken biri, bir dost veya bir insan olarak görmüyordum.

İç geçirdim ve elimi geri çektim, şimdi Kitto bana dokunuyordu ama ben ona dokunmuyordum. Gözleri iyice açıldı ve elimi tutup kafasının üzerine koydu. "Lütfen,

"Sana kızgın değilim Kitto. Bence haklısın. Sana bir birey gibi değil evcil bir hayvan gibi davranıyorum. Diğer erkeklerle bunu hiç yapmadım. Sanırım hata yaptım. Özür dilerim."

Dizlerinin üzerine kalktı. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi. Bana dokunman hoşuma gidiyor. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek şey bu." Yüzünde dalgın bir bakış vardı, kaybolmuş gibiydi.

Çayı Jeremy'ye uzattım. Elimden aldı ve masanın üzerine koydu. Kitto'nun yüzünü ellerimin arasına aldım, bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Sana bir köpek, bir sandalye gibi davrandığımı söyledin. Ben de sana bir birey gibi davranmak istedim ama bunu da istemiyorsun. Benden ne istediğini bilmiyorum Kitto."

Sıcak ellerini benimkilerin üzerine koydu. Ellerimi yüzüne değdirdi. Elleri çok küçüktü. Daha önce benimkinden küçük ellere sahip bir erkekle karşılaşmamıştım. "Her zaman bana dokunmanı istiyorum Merry. Durma. İnsanların ne dediği umurumda değil. Bir şeyler duymamı, öğrenmemi sağlıyor."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Kitto" dedim.

Bir çocuk gibi kucığıma çıktı, düşmemesi için beline sarılmak zorunda kaldım. Sağ elim sırtındaki kaygan pulların üzerinden geçti, sol elim tüsüz ve pürüzsüz bacağına kavradı. Sidhelerin çok fazla kılı olmazdı ama yılan goblinlerin hiç olmazdı. Karışık kanı sayesinde, tepeden tırnağa pürüzsüz bir tene sahipti. Buna bir de oyuncak bebeğe benzeyen görüntüsü eklenince, hepten çocuk gibi görünüyordu. Son sidhe-goblin savaşının bir ürünüydü, bu da iki bin yaşında

olduğu anlamına geliyordu. Tarihi biliyordum. Savaşın ne zaman olduğunu biliyordum ama onu kocaman bir bebek gibi kucığımda tutarken, bu kadar yaşlı olduğuna inanmak zordu. Kucığımda oturan minik erkeğin, İsa'nın ölümünden kısa süre sonra doğduğunu kavramak imkânsızdı.

Doyle daha da yaşlıydı, Buz için de aynı şey geçerliydi. Rhys geçmişte, bana hiçbir zaman söylemediği farklı bir isimle, ölüm tanrısı olarak biliniyordu. Nicca sadece birkaç yüz yıldır yaşıyordu ve kısmen gençti. Galen benden sadece yetmiş yaş büyüktü; bu yaş farkı, sarayda birlikte büyümek anlamına geliyordu.

Büyürken hepsinin aynı kaldığına şahit olmuştum. Hepsı ölümsüzdü ve ben değildim. Saf bir insandan daha yavaş yaşılanıyordum ama çok da yavaş değildi. Olmam gereken yerden bir veya iki on yıl gerideydim. Yirmi sene fazlalık harıkaydı ama sonsuzlukla aynı şey değildi.

Goblinle ne yapacağımı sorarcasına Jeremy'ye baktım. Ellerini iki yana açtı. "Bana bakma. Çalışanlarımdan hiçbirini kucığıma çıkıp okşanmak istemedi."

"Okşanmak istemiyor," dedim. "Sadece rahatlatılmaya ihtiyacı var."

Jeremy, "Bütün cevaplar sendeyse onu neden rahatlatmıyorsun Merry?" diye sordu.

"Biraz yalnız kalsak belki daha iyi olur," dedim. O anda Kitto'nun bedeni rahatladı. Kolunu ceketimin içine soktu ve sırtına attı. Karnına çektiği dizlerini hafifçe gevşetince, bacağındaki elim, paçasına doğru indi. Kitto müşterilerin karşısına çıkmadığı için her gün spor giyinebiliyordu.

Jeremy kravatını ve ceketinin kenarlarını düzeltti. Tedirgin olduğunu belli etti. "Siz ikinizi yalnız bırakayım ama

Doyle, senin goblinle yalnız olduğunu öğrenince buraya gelecektir.”

“Çok fazla zamana ihtiyacımız yok,” dedim.

Jeremy, “Başınız sağolsun,” dedi. Bir şey daha ekleyecekmiş gibi ağzını açtı ama kafasını iki yana salladı, ceketinin kollarını çekti ve sırtını dikleştirip dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından kapatınca goblinle baktım. Jeremy’nin düşündüğü şeyi yapmayacaktık. Kitto ile hiçbir zaman ilişkiye girmemiştik ve buna şimdi başlamaya niyetim yoktu. Goblinlerle aramdaki anlaşmayı geçerli kılmak için birisiyle etimi paylaşmam gerekiyordu. Ama et paylaşmak, goblinler için birçok anlama geliyordu. Teknik olarak, Kitto’nun dişleriyle omzumda iz bırakmasına izin verdiğim zaman, etimizi paylaşmıştık ve işimiz bitmişti. Ama kalması gereken yara izi, tenimden kaybolmuştu. Kral Kurag’a yara izini hâlâ tazeyken göstermiştim ama Kitto da ben de izin sonradan kaybaldığını söylememiştik. Yara izi kanıt olarak vücudumda kalmazsa Kitto’nun değildim.

Kitto’nun ısırganlığının acısını bir başkasıyla seks yaptığım için çok fazla hissetmemiştim. Çünkü bedenim, zevkle acının birbirine karıştığı bir yerdeydi. Şimdi yeniden, hiç ön sevişme olmadan, bedenimi ısırtmasına izin vermek çok acıtılabirdi.

Kitto goblin kültürüne göre, bizim için anlamı ne olursa olsun, et paylaşarak rahatlatılmayı bekleyebilirdi, buna hakkı vardı. Küçük goblinimde şansım yaver gitmişti; bana itaat ediyor ve bundan hoşlanıyordu. Babam Aydınlanma Sarayı’nın bütün kültürlerini öğrendiğimden emin olmak istemişti ve Kitto’nun dünyasında rahatlatılmak nedir veya ne değildir biliyordum. Ona karşı adil olmak bile yap-

mamalıydım. Goblinin vücudumda görünür bir yara izi bırakmadığını öğrenince Kurag büyük bir ihtimalle hayal kırıklığına uğrayacak, ayrıca cinsel ilişkiye girmemiş olmamızı bir hakaret olarak görecekti. O yüzden diğer kültürler ve tabuları hakkında çok dikkatli olmaya çalışıyordum.

Kitto’yu rahatlatıp günlük işlerime devam etmeliydim. Maeve Reed’i ziyaret etmeden önce, görmem gereken iki müşterim daha vardı. Bayan Reed, Jeffery Maison vasıtasıyla, akşam değil öğleden sonra buluşmak konusunda kararlı olduğunu dile getirmişti. Eğer bu öğleden sonra buluşamıyorsak yarın sabah en iyisiydi.

Kitto bana sarıldı, küçük elleri belimde ve sırtımda do-laştı. Hâlâ yanımda olduğunu, beklediğini bana hatırlattı.

Kapı açıldı. Rhys kapının eşiğinde tereddüt etti, bize baktı. Birden öfkelenim. “Gel Rhys, bize katıl.” Sesim soğuk, ilgisiz ve öfkeliydi.

Başını iki yana salladı. “Doyle’u çağırayım.”

“Hayır,” dedim.

Kapının eşiğinde durdu ve benimle göz göze geldi. “Kucağındaki...” dedi. Goblin demeden kendine hâkim oldu ve cümlesini tamamladı. “... Erkeklerle seni paylaşmayacağı-mı biliyorsun.”

“Ya sana beni onunla paylaşman gerektiğini söylersem?”

“Burada özür dilemeye geldim Merry. Kitto’ya zarar verseydim, goblinlerle olan anlaşman tehlikeye girerdi. Öfkeden kendimi kaybettim.”

“Bu ilk vakan olsaydı özrünü kabul ederdim ama öyle değil. On beşinci bile değil. Kelimelerin artık bir anlamı yok.”

“Benden ne istiyorsun Merry?” Öfkelenim ve aksileşti.

"Ben Kitto'yu rahatlatırken dikkatimi dağıt."

Başını öyle sert iki yana salladı ki beyaz bukleleri uçtu. Yüzünü buruşturdu ve bir elini boynuna attı. Yarası sarılmıştı ve görünüşe göre acı veriyordu. Çok uzun sürmezdi, birkaç saat sonra izi bile kalmazdı.

"Bir daha asla goblin etine dokunmayacağıma söz verdim Merry. Bunu biliyorsun."

"Goblin bana dokunacak Rhys, sana değil."

"Hayır Merry, hayır."

"O zaman çantanı topla ve git."

Gözleri açıldı. "Bu ne demek?"

"Kitto'ya zarar vermen ve goblinlerle yaptığım anlaşmayı batırman riskini göze alamam demek."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Ama Kitto ile arkadaş olacak kadar üzgün değilsin. Bir koruma gibi değil de şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun."

Kapının eşiğinden bana bakmaya devam etti. "Bu goblin için beni yanından kovacağına inanmam."

Başımı iki yana salladım. "Benim düşmanlarım, üç aydır goblinlerin de düşmanı. Ben bunun sayesinde, sizin sağlayabileceğinizden daha güvendedim. Kimse bütün goblin ordusunu karşısına almak istemez. Geçmişte yaşadıkların yüzünden bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu görememen, korumam olmaya layık olmadığını gösteriyor." Elimi Kitto'nun kolunda gezdirdim, başını omzuma biraz daha yasladım. Rhys'i, Kitto'ya bakmaya zorladım.

Yüzünde saf bir öfke vardı. "Onlar," derken Kitto'yu işaret etti, "beni bu hâle getirdi." Göz bandını çıkarttı ve oda-

ya adım attı "Bunu bana onlar yaptı." Üzerimize gelirken parmağıyla Kitto'yu işaret etmeye devam etti. "O yaptı!"

Kitto kafasını kaldırıp "Ben sana hiç zarar vermedim," dedi.

Rhys'in yumruk yaptığı elleri titriyordu. Tepemizden dikilmiş, öfkeden titriyor ve bir şeye veya birine vurmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Sakin yapma Rhys," dedim. Sesim kısık ve sakindi. Sesimi yükseltirsem patlamasından korkuyordum. Rhys'i kaybetmeyi gerçekten istemiyordum ama Kitto'nun zarar görmesini de istemiyordum.

Arkamızdan bir ses geldi. Rhys yüzünden kapıyı görmiyordum ama Doyle'un berrak sesini duydum. "Bir sorun mu var?"

"Rhys yüzünden Kitto ile yeminimi yenilemek zorundayım, biz bunu yaparken beni rahatlatmasını istedim."

Doyle, "Ben dikkatini seve seve dağıtırım Prenses," dedi.

"Ah, evet, devamı gelmediği sürece ön sevişmede çok iyisin ve bu durum gittikçe sinirimi daha çok bozuyor diyelim."

"Buz birazdan görevden geri dönecek. Ünlü sanatçıya, kendisini hayranlarından korumak için başka birini bulmasını söyledi."

Konuşurken Rhys'in bedeni hâlâ aramızdaydı. "Buz'un korumalık görevinin hafta sonuna kadar süreceğini sanıyordum."

"Dün akşam yaşadıklarımızdan sonra, bizimle olmasının daha iyi olacağını düşündüm. Buz'u Bayan Reed'in evine keşfe gönderdim."

"Keşif?" Tek kelimelik bir soruydu.

"Kadın artık her iki sarayın mensubu olmasa da sonuçta bir zamanlar Uyanış Sarayı'ndandı ve bir tanrıçaydı. Bizim kanunlarımızın etki alanında olmadığını düşünebiliriz. Hazırlık yapmadan evine girmene izin verirsek, korumalık görevimizi yerine getirmemiş oluruz."

"Öyleyse ajansına sormadan Buz'u işinden aldın ve başka bir görev verdin. Ne Jeremy'ye ne de bana sordun."

Sessizlik.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Rhys'e kaşlarını çattım. "Kenara çekil Rhys. Tehditkâr duruşundan sıkılmaya başladım."

Rhys şaşırmış gibiydi, sanki korkudan titrememi bekliliyordu. Tabii ki gösteri aslında benim için değildi. Kitto solgundu ve çok korkmuştu.

"Kenara çekil!" dedim.

Doyle, "Prenses'in dediğini yap," dedi.

Rhys bunu duyduktan sonra isteksizce kenara çekildi. Kapının eşiğinde duran Doyle'a baktım. "Ben Kitto'yu rahatlatırken Rhys ya bana yardım eder ya da çantasını topalayıp Illinois'a geri döner."

Doyle çok şaşkındı. Kraliçe'nin Karanlığı'nın yüzünde böyle bir ifadeyi her zaman göremezdiniz. Bunu görünce mutlu oldum. "Rhys'in ilgisinden hoşlandığını sanıyordum."

"Rhys'i yatağıma almak hoşuma gidiyor ama fark etmez. Kitto'nun yanında kendisine hâkim olamayacaksa eninde sonunda kontrolünü kaybedecek ve ona zarar verecek. Kurag'ın benimle bu anlaşmayı yapmaya istekli olmadığını biliyorsun. En başından beri kaçmanın yollarını aradı. Onunla bir anlaşma yaptık ama Kitto zarar görürse veya daha kötüsü ölürse, Kurag bunu anlaşmayı bozmak için

bahane eder." Kitto'nun yüzünü okşadım ve Rhys'e baktım. "Sence Kurag bize başka bir goblin gönderirse, yeni gelen, Kitto kadar uysal mı olur? Burada söz konusu olan benim etim ve kanım, Rhys'inki veya seninki değil."

Doyle, "Bu doğru Prenses," dedi. "Ama Rhys'i evine gönderirsen, Kraliçe de onun yerine birini gönderir. Ve Rhys'den çok daha kötü korumalar olduğunu sen de biliyorsun."

"Fark etmez. Rhys ya dediğimi yapar ya da gider. Bu duygu sömürsünden sıkıldım."

Doyle derin bir nefes aldı, odanın diğer ucunda olmama rağmen göğsünün inip kalktığını gördüm. "O zaman burada kalıp herkesin güvenliğini sağlamalıyım."

Rhys, Doyle'a döndü. "Bunu yapmam gerektiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Et elinin sahibi Prenses Meredith NicEssus az önce sana bir emir verdi. Emre itaat etmiyorsan, Prenses bunun cezasının ne olacağını ifade etti."

Rhys, Doyle'a doğru yürüdü, yüzü öfkeyle doldu. "Bunun için beni bir kenara mı atacaksın? Ben senin en iyi adamlarından biriyim."

Doyle, "Bu dövüşte sensiz kalmak hoşuma gitmez," dedi. "Ama Prenses'in emrine karşı gelemem."

Rhys, "Dün akşam böyle demiyordun," dedi.

"Meredith haklı Rhys. Goblinlerle yaptığımız anlaşmayı tehlikeye attın. Kitto'nun yanında öfkeni kontrol edemeyeceksen hepimizi riske atarsın. Korkunla yüzleşmeni istemekte haklı."

Rhys, Kitto'yu işaret ederek "Ondan korkmuyorum," dedi.

Kitto, Rhys'in öfkesi yüzünden bana biraz daha sokuldu.

Doyle, "Bu mantıksız öfkenin kökünde korku var," dedi. "Goblinler çok uzun zaman önce sana zarar verdi ve sen de yeniden onların eline düşmekten korkuyorsun. İstiyorsan nefret edebilirsin, korkabilirsin ama onlar bizim müttefikimiz. Ve onlara hak ettikleri gibi davranmak zorundasın."

"Bu... Bu şeyin, bir Aydınlanma Prensesi'ni dişlemesine kayıtsız mı kalayım?"

"Kendine hâkim olsaydın," dedim, "bunu yeniden yapmak zorunda kalmazdım. Senin yüzünden acı çekmek üzerim Rhys ve ben buna katlanmaya hazırım. Sen de en azından bu durumu benim için kolaylaştırmaya çalışabilirsin."

Rhys pencerenin kenarına gitti ve dışarı baktı. Arkasına dönmeden konuştu. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Sadece dene," dedim. "Ama gerçekten dene. Bir parmağını suya sokup soğuk olduğunu söyleyerek eve geri dönemezsin. İçine girmek zorundasın. Buna gerçekten katlanamıyorsan konuşuruz ama önce denemek zorundasın."

Pencereye başını dayadı. Sonunda kafasını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve bize döndü. "Elimden geleni yaparım. Sadece bana dokunmasın yeter."

Küçük goblinin yüzüne ve korku dolu gözlerine baktım. "Rhys, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama sen Kitto'ya ne kadar dokunmak istemiyorsan, o da sana dokunmak istemiyor."

Rhys başıyla onayladı. "Pekâlâ, o zaman başlayalım. Bekleyen müşteriler var." Hafifçe gülümsedi. "Çözülecek gizemler ve yakalanacak kötü adamlar."

Gülümsedim. "İşte benim adamım."

Doyle kapıyı arkasından kapattı. Ardından kapıya yaslandı. "Tehlike olmadığı sürece karışmayacağım."

Doyle ilk kez, beni dışarıdan birinden değil, bir korumadan koruyordu. Bana ve Kitto'ya doğru yürüyen Rhys'e baktım. Boynundaki sargı, en az elim büyüklüğündeydi. Belki de Doyle sadece beni ve Kitto'yu Rhys'ten korumak için değil, korumayı benden korumak için de yanımdaydı.

5

Rhys ipek trençkotunu masanın üzerine koydu ve gelip önümüzde dikildi. Kitto kucağıma sıkışıp memelilerin vahşi kedilere baktığı gibi Rhys'e baktı. Sanki hiç kıpırdamazsa, kedinin kendisini göremeyeceğine inanıyordu.

Rhys'in gömleğinin üzerinde omuz askısı çok şık duruyordu. Silahın kabzası, krem ve beyaz renklerin ortasındaki siyah bir kusur gibiydi. "Silahını Doyle'a ver Rhys lütfen."

Rhys, pencerenin kenarındaki sandalyesine oturan Doyle'a baktı.

"Bence küçük adamı ürkütüyorsun, Rhys."

"Çok yazık, değil mi?" Rhys'in sesinde zalimlik vardı.

Yüzüne baktım ve gücün kıpırdanışını hissettim. Öfkeyle veya güçle savaşımadım. Gözlerimi doldurmasına izin

verdim. Odanın hiçbir yerinde değil, sadece benim gözlerimde bir parıltının açığa çıktığını biliyordum.

"Dikkatli ol Rhys, bu şansını da kullanmak istemiyorsan şimdi gidebilirsin." Sesim yine kısık ve dikkatliydi. Çılgılık atmamak için, nefesimi tutar gibi gücüme tutunmuştum.

Görünmek istediğim gibi görünüyor olmalıydım, hiçbir şey demeden arkasına döndü ve Doyle'un yanına gitti. Silahı kabzasından siyah adama uzattı, sonra birkaç saniye dikildi ve omuzlarını dikleştirdi, ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. Sanki silahı olmadan kendini güvensiz hissediyordu. Gerçekten ölümcül bir tehditle karşı karşıya olsaydı anlardım ama Kitto hiçbir zaman Rhys için tehdit olamazdı. Silaha ihtiyacı yoktu.

Titreyen bir nefes alarak bize döndü. Birkaç metre uzakta olmama rağmen nefes alışını duymuştum. Öfkesinin bir kısmı yok oldu ve geriye sadece gizlenmiş korku kaldı. Doyle haklıydı; Rhys goblinlerden korkuyordu. Rhys için bir tür fobiydi. Sağlam temelleri olan bir korkuydu, bu tarz korkuların iyileştirilmesi imkânsızdı.

Yine önümüzde dikildi, tepeden bana baktı, yüzünde çekingen bir ifade vardı ve o kadar savunmasız görünüyordu ki, içimden, *hayır, bunu yapmak zorunda değilsin*, demek geldi. Fakat öylesi, yalan söylemek olurdu. Yapmak zorundaydı. Bir şeyler yapmazsam Rhys sıklıkla kontrolden çıkacak ve Kitto yaralanacak veya daha da kötüsü ölecekti. Anlaşmayı riske atamazdık. Kitto bana teslim edilmişti. Rhys sinir krizi geçirip Kitto'yu öldürürse sorumluluklarının ne olduğunu bilmiyordum. Hayatım boyunca tanıdığım birinin idam emrini vermek istemezdim.

Rhys'i rahatlatmak, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim ama zayıf görünmek istemiyordum. Gergin Kitto kucığımda otururken bekledim ve bir şey demedim.

Rhys, "Sen... Onunla ilgilenirken hep odayı terk ediyorum," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Bu kadarı yeterdi, Rhys'e artık acımıyordum. Kitto'ya baktım. "Sana küçük et veya zayıf kan vereceğim." Küçük et, goblin dilinde ön sevişme anlamına geliyordu. Zayıf kan, deriyi hafifçe aralamak demektir. Kitto'nun dikkatimi dağıtmama ihtiyaç duymayacağım bir şey yapması da olasıydı. Kitto'ya yavaşça, ön sevişmeyle ilgili yeni kavramlar öğretiyordum. Her iki taraf için de çok fazla stresli olmayan şeylerdi.

Kitto başını önüne eğdi, kimseyle göz göze gelmedi ve fısıldadı. "Küçük et."

"Anlaştık," dedim.

Rhys kaşlarını çatı. "Bu neydi?"

Kafamı kaldırdım. "Goblinlerle seks yapmadan önce pazarlık yaparsın Rhys. Bunu yapmazsan canın yanabilir."

Kaşları çatık kaldı. "Ben bir geceliğine tutsaklarıydım. Pazarlık etme şansım yoktu."

İç geçirdim ve başımı iki yana salladım. Birçok sidhe, Uyanış veya Aydınlanma, kendi kültürleri dışındakileri bilmezdi. Sidhe kültüründen başka bir kültürün bilinmeye layık olmadığını düşünürlerdi. "Aslında, goblin kanunlarına göre, vardı. Sana işkence etselerdi, o zaman evet, sana yaptıklarına katlanmak zorundaydın ama doğruyu söylemek gerekirse, işkencede bile pazarlık edebilirsin. Sekste ise her zaman pazarlık edilir. Bu onların geleceğidir."

Kaşları biraz daha çatıldı. Tek gözünden, kafasının karıştığını anladım. Küçük goblini ayağa kaldırdım ve Rhys'in önüne diktim. Kitto'yu aramıza aldım. Rhys ilk kez goblin ne kadar yakın olduğunu fark etmedi.

"Goblinler tecavüz eder ve bundan kurtulamazsın ama şartlarını dikte edebilirsin, neyin yapıp neyin yapılamayacağını söyleyebilirsin."

Elini yavaşça yaralarına götürdü ama değmeden durdu, eli şimdi havadaydı. "Öyleyse..." Cümlesini tamamlamadı.

"Sana kalıcı bir hasar vermelerini yasaklayabilirsin, evet." Sesim, bunu söylerken çok ama çok yumuşaktı. Birkaç ay önce gözünü nasıl kaybettiğini öğrendiğimden beri, bunu Rhys'e söylemeyi hem istiyor hem de korkuyordum.

Yüzünde korkunç bir ifadeyle bana döndü. Yanağına dokundum, parmak uçlarımda yükseldim ve yüzünü kendime doğru eğdim. Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum, ağızından ağzına hafif bir dokunuştı. Sonra bedenimi onun kine yaslayıp mümkün olduğunca yükselerek, ellerim hâlâ yüzündeyken Rhys'i kendime çektim. Yarasının üzerine nazik bir öpücük kondurdum.

İrkildi, tökezledim. Düşmeme sadece Kitto'nun belime dolanmış eli engel oldu. Rhys, "Hayır," dedi. "Hayır."

Ellerimi Rhys'e uzattım. "Bana gel Rhys."

Geri çekilmeye devam etti. Doyle, kimseye fark ettirmeden arkasına geçmişti. Rhys, Doyle'a çarpınca durdu. "Burada başarısız olursan perilerin yanına geri dönersin Rhys."

Rhys önce Doyle'a sonra bana baktı. "Başarısız olmadım, sadece... Bilmiyordum."

"Birçok sidhe, goblin kültürü hakkında hiçbir şey bilmez," dedim. "Goblinlerin bu kadar korkulan savaşçılar ol-

masının bir sebebi de budur çünkü kimse onları anlamaz. Onları tanısaydık, goblin savaşlarını yüzlerce yıl önce kanırdık. Ve onlara işkence etmekten bahsetmiyorum. Bir kültürü işkence ile öğrenemezsin.”

Doyle ellerini Rhys’in omuzlarına koydu ve korumayı bize doğru yürüttü. Rhys artık korkmuyordu, şoktaydı, sanki dünyasının bir kısmı parçalanmıştı ve şimdi boşlukta sallanıyordu.

Doyle korumayı yanıma getirince nazikçe yüzüne dokundum. Rhys gözlerini kırıştırdı, şaşırdı, sanki neredede olduğunu unutmuştu. “Sen düşündüğün gibi değilsin Rhys. Çok güzelsin.” Yüzünü kendime doğru eğdim ama aramızdaki boy farkı, niyetimi yerine getirmeme engel oldu. Ağzını öpebilirdim ama gözünü öpemezdim. Yine parmak uçlarımda yükseldim ve bedenimi Rhys’inkine yasladım. Kitto’nun kolu hâlâ belimdeydi. Şimdi kolu, vücudlarımızın arasında kalmış, etlerimizin arasına sıkışmıştı. Rhys çığlık atıp itiraz etmeyince bıraktım. Başladığımı bitirmek zorundaydım.

Yavaşça yüzünün kenarını öptüm. Yarasının kenarına dokunana kadar devam ettim. İrkildi ve galiba yeniden geriye çekilmesine engel olan tek şey, Doyle’un, omuzlarındaki elleriydi. Üzerine gelen mermiyi görmek istemeyen biri gibi gözünü sıkı sıkı kapattı. Öpücüklerim yaralarına doğru çıktı, sonunda sert deriyi dudaklarımdan altında hissettirdi. Boş göz yuvasına, diğer güzel gözünün durması gereken yere nazik bir öpücük kondurdum.

Ellerimin altında o kadar gergindi ki neredeyse titriyordu. Sertleşmiş derinin üzerine daha çok basınç uyguladım, dudaklarımı yaranın üzerinde açıp kapattım. Rhys küçük

bir ses çıkarttı. Yaranın üzerini nazikçe yaladım. Gırtlığından bir ses daha geldi ama acı çekmiyordu.

Kaygan derinin üzerini, dikkatli bir biçimde yavaşça yaladım. Kesik kesik nefes almaya başladı. Yanlarında tuttuğu yumrukları titriyordu ama sebebi öfke değildi. Dilimi ve dudaklarımı, dizlerinin bağı çözülene kadar yaranın üzerinde gezdirdim, Rhys’in belini yakalayan Kitto oldu. Küçük adam, Rhys’i ağırlıksızmış gibi ayakta tuttu.

Rhys’in ağzını öptüm. Boğuluyormuş ve alacağı nefes ağzımdaymış gibi karşılık verdi. Doyle tepemizde dikilirken, kendimizi dizlerimizin üzerinde bulduk. Kitto hâlâ Rhys’in beline sarılıyordu.

Rhys ellerini sırtıma attı ve beni kendine bastırdı. Kitto’nun kolu aramızda da olsa, Rhys’in sert ve hazır olduğunu anladım. Bir kayış veya toka Kitto’nun derisine batıyor olmalıydı çünkü zayıf bir ses çıkarttı.

O sesi duyan Rhys kendine geldi, etrafına bakındı ve goblinin beline sarıldığını gördü. Çığlığa benzer bir ses çıkarttı ve ikimizden de uzaklaştı.

Ben ağzımı açıp Rhys’in beni memnun ettiğini söylemeye hazırlanırken, Kitto araya girdi. “Ben memnun olduğumu beyan ediyorum.”

Yüzüne baktım. “Henüz sana hiçbir şey yapmadım.”

Başını iki yana salladı, mavi gözlerini kırıştırdı. “Ben rahatladım.” Daha fazlasını da söyleyecekti ama düşündü ve vazgeçti, sadece başını iki yana salladı.

“Henüz küçük etini almadın,” diyor Rhys oldu.

Goblin, “Doğru,” dedi. “Ama bundan vazgeçebilirim.”

Rhys, “Bunu neden yapasın?” diye sordu. Hâlâ dört ayak üzerinde, yerdeydi. Yüzünde vahşi bir panik ifadesi vardı.

"Merry'nin güvende olması için bütün korumalara ihtiyacı var. Benim yüzümden birini kaybetmesini istemem."

Rhys, goblinin yüzüne baktı. "Benim kalabilmem için et ve kan hakkından vazgeçiyorsun, öyle mi?"

Kitto gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını önüne indirdi. "Evet."

Rhys kaşlarını çatı. "Bana acıyor musun?" diye sordu. Sesi öfkmesini geri kazanmaya başladı.

Kitto şaşkın bir bakış attı. "Sana acımak mı, niye? Sen çok güzelsin ve yatakta Merry'nin vücuduna sahipsin. Kral olma şansın var. Görüntünü bozduğunu düşündüğün yara, goblinler arasında bir güzellik sembolüdür ve cesaretini gösterir. Çok acı çekerek hayatta kaldığın anlamına gelir." Başını iki yana salladı. "Sen bir sidhe savaşçısısin. Kraliçe'den başka kimse sana hükmedemez. Bana bak savaşçı, bana bak." Küçük ellerini uzattı. "Benim pençelerim yok, dişlerim küçük. Goblinler arasında insan gibiyim." İlk kez Kitto'nun sesinde acı bir ton vardı. Yıllardır, hor görülmenin, vahşetin ve fiziksel gücün ödüllendirildiği bir kültürde olmanın, herkesin yumuşak olarak gördüğü bir bedene sıkışıp kalmanın acısıydı. Goblinler arasında kurban olarak doğmuştu. Minik ellerini Rhys'e uzattı ve zarif yüzünde öfkesi açığa çıktı. Öfke ve gerçeğin getirdiği çaresizlik bir aradaydı. Kitto ne olup ne olmadığını gayet iyi biliyordu. Goblinler arasında kimsenin eti değildi. Büyük kötü şehirde olmamıza rağmen, yanımda kalmak istemesine şaşırılmamak lazımdı.

6

Güney California'da istediğiniz insana veya herhangi bir turiste, zengin ve ünlülerin nerede yaşadığını sorarsanız, alacağınız cevap Beverly Hills olurdu. Ama Holmby Hills de para ve şöhretle doluydu. Araziler, zengin ve ünlüleri görmek isteyenlerin içeriye görmemeleri için, yüksek çitlerle çevriliydi. Holmby Hills eskiden olduğu kadar moda bir adres değildi. Yükselen genç yıldızların evleri burada değildi ama tek bir şey değişmemişti: Bu duvarlara ve kapılara sahip olmak için, çok ama çok para gerekti. Üzerinde düşününce, yeni meşhur olanların neden Holmby Hills'e taşınmadıklarını buldum: Belki de paraları yetmiyordu.

Maeve Reed'in yeterince parası vardı. Ünlü bir yıldızdı ve neyse ki yüzde ikinin içinde değildi. Örneğin, Julia Roberts gibi olsaydı, benim gibi, Maeve'in de etrafı medya

ordusuyla kuşatılırdı. Çılgın muhabirlerden bir ordu bana yeterdi, ikincisine ihtiyacım yoktu.

Medyadan kurtulmanın büyüsz yolları da vardı. Örneğin, çoğu zaman park yerinde duran, pas lekeli, eski bir minibüs gibi. Grey Dedektiflik Ajansı, her zamanki araçları çok dikkat çekecekse, gözetleme için bunu kullanırdı. Güzel bir mahalleye gidiyorsak diğerini alırdık. Kötü bir mahalleye gidiyorsak buna binerdik. Medya, görünüşü daha güzel olan minibüsü nereye gitse takip ediyordu, teorik olarak içinde Prenses ve maiyeti olabilirdi. O yüzden eski minibüsle idare etmek zorundaydık, her ne kadar Holmby Hills'e hiç yakışmasa da.

Arka pencerelerden biri kartonla bantlanmıştı. Beyaz boyanın üzerini, yara izleri gibi pas dekore ediyordu. Hem kartonun hem de paslı bölgelerin, kameraları ve başka cihazları gizleyecek yerleri vardı. Delikler acil durumlarda silahlar için bile kullanılabilirdi.

Aracı Rhys kullandı. Geri kalanımız arkadaydık. Beyaz saçlarının tamamını bir şapkanın altına gizlemişti. Kaliteli sahte sakal ve bıyık, çocuğu görünümünü gizliyordu. Şapka ve takma bıyıkla sakal, yaralarının büyük bir kısmını kapatıyordu. Korumalarım da artık benim kadar tanınıyor, bu yüzden kılık değiştirmek zorunda kalıyorlardı. Ve Rhys, dedektifçilik oynamayı seviyordu. Sıradan bir günmüş ve sabahında hiçbir şey yaşanmamış gibi giyinmişti.

Kitto ayaklarının dibine sinmişti. Doyle benden uzakta, karşımdaki koltuklardan birindeydi. Buz ortada oturuyordu.

İki adam yan yana oturunca boyları aynı gibiydi. Ayağa kalktıklarında, Buz birkaç santimetre daha uzundu.

Omuzları biraz daha geniş ve bedeni daha yapılıydı. Büyük bir fark değildi. Üzerlerinde kıyafetleri varken kolaylıkla fark edilmiyordu ama yine de bir şeydi. Kraliçe Andais, iki korumaya, bir paranın iki farklı yüzüymüş gibi davranıyordu. Karanlık ve Öldüren Buz. Doyle'un Kraliçe'nin taktığı lakattan başka bir ismi de vardı, Buz'un yoktu. Sadece Buz veya Öldüren Buz'du, hepsi buydu.

Buz'un üzerinde, kömür grisi, bol bir pantolon vardı, paçaları gri ayakkabılarının üzerini kapatacak kadar uzundu. Ayakkabılar ayna gibi parlıyordu. Beyaz gömleğinin önü fitilliydi ve düzgün boynunu şeritli bir yaka kuşatıyordu. Soluk gri ceket, omuz askısını ve parlak nikel kaplı 44'lüğünü gizliyordu. Silah o kadar büyüktü ki ateş etmeyi bırakın, tek elimle kaldıramıyordum bile.

Buz'un Noel ağacı süsleri rengindeki gümüş saçları sıkı bir atkuyruğu yapmış ve güçlü, temiz yüzü açığa çıkmıştı. Bakmaya kıyamazdınız. Gümüş atkuyruğu arka koltuğa ve omuzlarına düşüyordu. Doyle'a raporunu verirken saç tellerinden bazıları benim omzum ve kolum üzerindeydi. Parlıtlı saç tellerine dokundum ve örümcek ağımsı yumuşaklığı hissettim. Saçları metalik durduğu için sert olmasını beklerdiniz ama muhteşem bir yumuşaklığa sahipti. Bu ipeksi güzelliğin tamamını, çıplak bedenimin üzerine döküyordu. Bir erkeğin saçlarının, en az dizlerine kadar inmesi gerektiğine inanan bir yanım vardı. Yüksek saray sidheleri, birçok şeyin yanı sıra, saçlarıyla gurur duyardı.

Buz'un kalçası benimkine değiyordu, koltuk çok büyük olmadığı için buna engel olmak mümkün değildi. Fakat bacağı da benimkine değiyordu ve istese buna engel olabilirdi.

Saçlarının bir kısmını yüzüme doğru kaldırdım, tellerin teker teker düşmesine izin verdim ve dünyaya saçlarının ardından baktım. Doyle, "Bizi dinliyor musun Prens Meredith?" diye sordu.

Şaşırdım ve Buz'un saçlarını bıraktım. "Evet, tabii ki dinliyorum."

Yüz ifadesi, bana inanmadığını belli etti. "O zaman bizim için tekrarlar mısınız?"

Doyle'a bir prenses olduğumu ve hiçbir şeyi tekrarlamak zorunda olmadığımı söyleyebilirdim ama bu çocukça olurdu, ayrıca gerçekten de bir kısmını dinlemiştim.

"Buz duvarların ardında Kane ve Hart'ın adamlarını görmüş. Demek ki onun için çalışıyorlar. Ya korumalık yapıyorlar ya da psikik yetenek gerektiren bir iş." Kane ve Hart Ajansı, Los Angeles'ta, Grey Dedektiflik Ajansı'nın tek rakibiydi. Kane bir psikik ve Uzak Doğu dövüş sporları uzmanıydı. Hart Kardeşler, gördüğüm en güçlü insan büyücülerdi. Ajans, benim korumalarım açığa çıkana kadar, bizden daha fazla koruma işi alıyordu.

Doyle bana baktı. "Ve?"

"Ve ne?" diye sordum.

Buz bir kahkaha attı. Saf erkeksi sesi, bu durumun çok hoşuna gittiğini, kelimelerden daha iyi belli ediyordu.

Neyin hoşuna gittiğini anladım. Yanımda olmasının, dikkatimi bu kadar dağıtmasından hoşnuttu. Birlikte olduğum korumalar içerisinde, dikkatimi en çok dağıtan Buz'du.

Fırtına grisi gözlerini bana çevirdi, kahkahası gözlerinde hâlâ parlıyordu. Gülüşü mükemmel yüzünü daha da yumuşattı ve insansı bir görünüm kazandırdı.

Parmak uçlarımla yanağına dokundum, çok hafif bir dokunuştum. Kahkahası yavaşça eridi. Geriye, gözlerinde ciddi bir ifade ve söylenmemiş hoş sözler, yaşanmamış güzelliklerin izi kaldı.

Gözlerine baktım. Sadece griydiler, Rhys'inkiler veya benimkiler gibi üç renkli değildi. Ama tabii ki sadece gri de değildi. Yağmurlu bir günde bulutların rengini alırdı. Bulutların rüzgârla değiştirdiği gibi, gözleri ruh hâline göre renk değiştiriyordu. Beni öpmek için eğilirken, güvercin göğsüne benzer, yumuşak bir griliğe bürünmüşlerdi.

Nabzım boğazımda atmaya başladı ve nefes alamadım. Dudakları ağızma değdi, tenimi titreten minik bir öpücük kondu. Bu kibar dokunuştan sonra sırtını dikleştirdi ve birbirimizin gözlerine birkaç santimetre uzaktan baktık. Gözlerimizde bir anlayış vardı. Üç aydır Buz ile yatağımı paylaşıyordum. Beni koruyordu. Buz'u yirmi birinci yüzyıla tanıştırmıştım. Ciddi Buz'a gülümsemeyi ve gülmeyi öğretmiştim. Yüzlerce özel an paylaşmış, şakalara birlikte gülmüş ve dünyayla ilgili binlerce keşifte bulunmuştuk ama bunların hiçbiri, ikimizi de raydan çıkartmamıştı. Sonra gözlerinde birden bir bakış belirliyor ve nazık bir öpücük konduruyor, duygularım sanki kritik bir eşiği aşıyordu. Bilmesem de sanki son bir dokunuşu, son bir bakışı bekliyordum. Buz'u seviyordum ve bana bakışından onun da bunun farkında olduğunu anlıyordum.

Doyle'un sesi kusursuz anı bozdu ve ikimiz de havaya sıçradık. "Duymadığın şey Meredith, Maeve Reed'in arazisinin korunduğu. Sadece kırk küsur yıldır aynı yerde yaşayan bir tanrıcanın yapabileceği büyülerle korunuyor."

Buz'un yüzüne bakıp gözlerimi kırıştırdım, kafamda yitirdiğim Buz'u dinlemek ve ne dediğini duymak istedim. Dediklerini duymuştum ama henüz umurumda değildi.

Buz ile yalnız olsaydık hislerimizle ilgili konuşabilirdik. Ama yalnız değildik, birbirimize gerçekten âşık olmamız çok fazla şeyi değiştirmezdi. Demek istediğim, her şeyi değiştirir ama aslında hiçbir şeyi değiştirmezdi. Birini sevmek insanı değiştirirdi ama kraliyet ailesi, sevgi için nadiren evlenirdi. Biz, anlaşmaları güçlendirmek, savaşları önlemek veya yeni müttefikler edinmek için evlenirdik. Sidheler üremek için evlenirdi. Rhys, Nicca ve Buz ile üç aydır birlikteydim ama hamile kalmamıştım. Birisinden çocuğum olmadığı sürece hiçbirleriyle evlenemezdim. Sadece üç ay olmuştu ve genelde sidhelerin çocuk yapması için bir yıl kadar uğraşması gerekirdi. O yüzden henüz o kadar da endişeli değildim. Hamile olmadığım için değil, bu yüzden Buz'u kaybedebileceğim için üzüliyordum sadece. Aklımdan bunlar geçerken, böyle düşünmemem gerektiğini biliyordum.

Tohumu beni hamile bırakan erkeğe bedenimi verebilirdim. Kalbim istediği yere gidebilirdi ama bedenim için aynı şey geçerli değildi. Cel kral olursa, sarayda yaşam ve ölüm kararlarını verecekti. Beni ve kendisi için tehdit olarak gördüklerini öldürmek zorundaydı. Buz ve Doyle asla hayatta kalamazlardı. Rhys ve Nicca'dan emin değildim. Cel, Rhys ve Nicca'nın gücünden korkmadığı için, yaşamlarına izin verebilir veya vermeyebilirdi.

Başımı iki yana salladım ve geri çekildim.

Buz, "Sorun nedir Meredith?" diye sordu. Yüzünden aldığı elime uzandı. Elimi tuttu ve neredeyse acı verecek kadar sıkı, sanki yüz ifademden bir şeyler anıyordu.

Yanlarında aşktan bahsedemiyorsam, bir prenses olmanın bedelinden de söz edemezdim. Hamile kalmak zorundaydım. Aydınlanma Sarayı'nın yeni kraliçesi olmalıydım, yoksa hepimiz ölecektik.

Doyle yumuşak bir ses tonuyla, "Prenses," dedi. Buz'un omzu üzerinden Doyle'un karanlık gözlerine baktım. Gözlerinde, aklımdan neler geçtiğini bildiğini belli eden bir şey vardı. Demek ki Buz hakkında neler hissettiğimi de biliyordu. Diğerlerine bunu açıkça belli etmek istemiyordum. Aşk da acı gibi, paylaşılmadığı sürece mahremiyete sahip olmalıydı.

"Evet Doyle," dedim. Sesim kaba çıktı.

"Böyle güçlü büyüler, bir başka perinin içeride neler olup bittiğini görmesini engeller. Buz elinden geleni yapmış ama büyülerin çok güçlü olması, Bayan Reed'in malikânesinin içinde bizi nasıl gizemli sürprizlerin beklediğini bilmediğimiz anlamına geliyor." Normal şeylerden bahsediyordu ama sesinde bir yumuşaklık vardı. Bir başkası olsaydı bana acıdığını düşünürdüm.

"Sence içeri girmemeli miyiz?" diye sordum. Elimi Buz'un kından çektim.

"Hayır, sizinle ve bizimle görüşme arzusu çok ilgi çekici, bunu itiraf etmeliyim."

Minibüs yüksek kapıların önünde durdu. Rhys, emniyet kemerinin izin verdiği kadar arkaya döndü. "Bence geri dönelim. Kral Taranis kadınla konuştuğumuzu öğrenirse çok kızar. Bu riski göze almaya değecek ne öğrenebiliriz?"

Doyle, "Saraydan gönderilmesi, o dönemde büyük bir gizemdi," dedi.

Buz, "Evet," dedi. Arkasına yaslandı, gözleri daldı, sanki kendini benden soyutluyordu. Ben geri çekilmişim ve Buz'un buna tepkisi hep sert olurdu. "Söylentiye göre, Uyanış'ın yeni kraliçesi olacaktı ama birden sürgüne gönderildi."

Bacağını uzaklaştırdı ve aramıza mesafe koydu. Yüzünün soğuk, sert ve kendini beğenmiş bir ifadeye büründüğünü gördüm. Sarayda yıllardır taktığı maskeyi takıyordu ve buna dayanamazdım. Elini tuttum. Kaşlarını çattı, şaşır-mıştı. Elini dudaklarıma götürüp nefesini tutmak zorunda kalana kadar parmaklarını teker teker öptüm. Aynı gün ikinci kez gözlerim dolmuştu. Ağlamamak için gözlerimi iyice açtım.

Buz yine gülümsüyordu, rahatladığı belliydi. Mutlu olmasına sevindim. Sevdiğiniz insanların hep mutlu olmasını isterdiniz. Rhys duygusuz bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu. Önceki akşam sırasını savmıştı ve bu akşam sıra Buz'daydı, Rhys'in bu konuda bir problemi yoktu.

Doyle benimle göz göze geldi ve yüzü duygusuz değil, endişeliydi. Kitto yerden bana baktı ve yüzünde anlayabileceğim bir ifade görmedim. Sidheye ne kadar benziyorsa bir o kadar da benzemiyordu, bazen ne düşündüğünü veya ne hissettiğini anlayamıyordum. Buz elimi tutuyordu ve mutluydu. Kaçmadığım için mutluydu. Neler hissettiğimi ve düşündüğümü tek anlayan Doyle olmalıydı.

Rhys, "Neden sürgüne gönderildiği niçin önemli?" diye sordu.

Doyle, "Belki bir önemi yoktur," dedi. "Belki de çok önemlidir. Sorana kadar bilemeyiz."

Gözlerimi kırıştırdım. "Davet olmadan bu kadar kişisel bir şey sorabilir miyiz?"

Başıyla onayladı. "Sen sidhesin ama aynı zamanda insansın. Bizim sormadığımızı sen sorabilirsin Meredith."

"Karşısına çıkar çıkmaz böyle kişisel bir soru soracak kadar terbiyesiz değilim," dedim.

"Senin ne kadar terbiyeli olduğunu biliyoruz ama Maeve Reed bilmiyor."

Yüzüne baktım. Buz, parmaklarımı okşamakla meşguldü. "Daha iyisini yapamazmışım gibi görünmemi mi istiyorsun?"

"Ben sadece elimizdeki bütün silahları kullanma taraftarıyım. Saf kan olmayışın, bugün işimize yarayabilir."

"Yalan söylemekle neredeyse aynı şey Doyle," dedim.

"Neredeyse," dedi. Dudakları hafifçe büküldü. "Sidhe asla yalan söylemez Meredith ama gerçeği perdelemek, uzun zamandır uzman olduğumuz bir konu."

"Bunun farkındayım," dedim. Sesim minibüsü dolduracak kadar kinaye barındırıyordu.

Karanlık yüzü, birden gülümsemesiyle aydınlandı. "Hepimiz farkındayız Prenses, hepimiz."

Rhys, "Bence riske değmez," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bunu daha önce konuşmuştuk Rhys. Bence riske değer." Buz'a baktım. "Ya sen?"

Doyle'a döndü. "Ne düşünüyorsun? Meredith'in güvenliğini hiçbir şey için riske atmam ama müttefiklere çok ihtiyacımız var. Bir yüzyıldır perilerden uzak kalan bir sidhe, geri dönmek için bütün riskleri göze alır."

Doyle, "Maeve'in, Meredith'in kraliçe olmasına yardım etmek istediğini mi söylüyorsun?" dedi. Yarı soru, yarı

açıklamaydı.

"Meredith kraliçe olursa, Maeve'in perilerin yanında dönmesine izin verebilir. Taranis'in, sürgüne gönderilmiş bir peri için iki saray arasında savaş çıkartacağını sanıyorum."

"Sence Uyanış Sarayı'nın asil bir üyesi, Aydınlanma Sarayı'na katılmayı ister mi?" diye sordu Doyle.

Buz bana baktı. "Maeve Reed'in Aydınlanma Sarayı ile ilgili önyargıları her ne olursa olsun, yüz yıldır peri ellerinin dokunuşundan yoksun kaldı." Elimi ağzına götürdü, parmak uçlarımı öptü. Nefesini parmaklarıma üflledi. Baştan aşağıya ürperdim. Ağzı, tenimin hemen üzerindeyken konuşmaya devam etti. "Bir başka sidheye dokunmak isteyip de bundan yoksun kalmak ne demek, biliyorum. Benim en azından bir sarayım vardı, başka perilerle birlikteydim. Bunca yıllık yalnızlığını hayal bile edemiyorum." Son cümleyi fısıldayarak söyledi. Gözleri yine yağmur bulutlarının grisiydi.

Güç de olsa dikkatimi Buz'dan Doyle'a odakladım. "Sence haklı olabilir mi? Perilerin yanına geri dönmenin yollarını arıyor olabilir mi?"

Doyle omzunu silkti, bunu yapınca deri ceketi kırıştı. "Kim bilir, ama yüz yıllık yalnızlığın ardından olası görünüyor."

Başım la onayladım. "Tamam o zaman, anlaştık. Giryoruz."

Rhys, "Anlaşmadık," dedi. "Ben hâlâ itiraz ediyorum."

"Pekâlâ, sen itiraz etmeye devam et ama oylamayı kaybettin."

"İçeride başımıza bir şey gelirse, ben söylemiştim demeyi hak ettim."

Başım la onayladım. "Bunu söyleyeceğin kadar uzun yarsak keyfine bak."

"Yüce Tanrıça adına, bu kadar çabuk ölürssek geri gelir ve senin peşine düşerim."

"İçeride seni öldürebilecek bir şey varsa Rhys, senden önce ben ölürüm."

Rhys kaşlarını çatı, sakalı bile olsa görebiliyordum. "Bu hiç hoş değil Merry, hiç hoş değil." Ama yüzünü büyük kapılara döndü ve pencereden eğilip interkom düğmesine bastı, geldiğimizi haber verdi. Gerçi ben Maeve'in geldiğimizi hissettiğine bahse girebilirdim. Bu topraklara büyü yapmak için kırk yıla sahipti. Güzellik ve karizma tanrıçası Concheenn, burada olduğumuzu biliyordu.

7

Ethan Kane görüldüğü kadar uzun değildi. Aslında Rhys'in boylarındaydı ama her zaman daha büyük görünüyordu, sanki daha fazla yer kaplıyordu. Kısa kesilmiş saçları koyu kahverengiydi, siyaha çok yakın bir renkti. Çerçevesiz bir gözlüğü vardı. Yüzünde neredeyse fark edilmiyordu. Ethan yakışıklı sayılabilirdi. Geniş omuzluydu, atletikti, kare bir çenesi ve yanağında gamzesi vardı. Gözlüklerin ardındaki gözleri, ela renkli ve uzun kirpikliydi. Kıyafetleri, birlikte dolaştığı yıldızlara uyum sağlayacak şekilde özel dikilmişti. Kişiliği dışında her şeyi vardı. Her zaman bir şeylerden hoşnutsuzdu ve sürekli asık suratı bütün karizmasını bozuyordu.

Bir eliyle diğer elinin bileğini kavramış, ayaklarını aralayarak vücudunu dengelemişti. Maeve Reed'in büyük çift kapılarının önünden, kaşlarını çatıp bize baktı. Hepimiz

kapılara çıkan mermer basamakların dibindeydik. Ethan'ın adamları, dar verandanın çatısını destekleyen beyaz sütunların arasına serpiştirilmişti. Veranda büyük ve görkemliydi ama sandalye koyup sıcak yaz akşamlarında buzlu çay içecek yeri yoktu. Sadece dışarıdan güzel görünen bir verandaydı.

Görünüşleri koruma olduklarını belli eden dört adam, Ethan ile aramızdaki basamaklardaydı. Birini tanıdım. Max Corbin, ellisine yaklaşıyordu. Hayatının büyük bir kısmını Hollywood'da koruma olarak geçirmişti. Bir metre seksen santim boyundaydı ve bir kutuya benziyordu. Adam, dik açılar ve karelerden ibaretti, kocaman elleri de buna dâhildi. Gri saçları asker tıraşı yapılmıştı, son moda ve havalı görünüyordu. Max'in saçları elli yıldır böyleydi. Burnu çok defa kırıldığı için eğri ve biraz basıktı. Üzerindeki takım elbiseyi satın burnuna estetik yaptırabilirdi ama sert görünmek istiyor ve bunu başarıyordu.

"Merhaba Max," dedim.

Başıyla onayladı. "Bayan Gentry, yoksa Prenses Meredith mi demeliyim?"

"Bayan Gentry yeterli."

Gülümsedi. Neşeli bir tebessümdü. Ethan'ın sesi duyulunca, Max'in suratı yine duygusuz koruma ifadesini takındı. İfadesi, *hiçbir şey görmeyiz, hiçbir şeyi hatırlamayız ama her şeyi görür ve göz açıp kapayıncaya kadar harekete geçeriz*, anlamına geliyordu. Sırlarınız ve bedeniniz bizimle güvenlidir mesajı veriyordu.

"Burada ne yapıyorsun Meredith?"

Ethan ve ben birbirimize ilk isimlerimizle hitap edecek kadar yakın değildik ama benim için sorun değildi çünkü

aynısını ben de ona yapabilirdim. "Buraya Bayan Reed'in davetiyle geldik Ethan. Sen neden buradasın?"

Gözlerini kırıştırdı. Omuzlarının hafifçe gerginleşmesi, bir şeyden tedirgin olduğunu belli etti. Ya da omuz kılıfı tam oturmamıştı ve rahatsızdı. "Biz Bayan Reed'in korumalarıyız."

Başımla onayladım, gülümsedim. "Onu anladım. Bu işi yeni almış olmalısınız."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Gülümsemem genişledi. "Kas gücünün büyük bir kısmı burada. Kane ve Hart'ın boşta adamı kalmadıysa bize daha çok müşteri gelecek demektir."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Benim sadece dört tane müşterim yok Meredith. Bunu sen de biliyorsun." İsmimi, kötü bir kelimeymiş gibi dile getirdi.

Başımla onayladım. "Bizi burada bekletmenin özel bir sebebi var mı Ethan? Bayan Reed bugün bizi görmek konusunda ısrarcıydı. Bugün. Bu gece değil." Yakındaki duvarın dibindeki okaliptüs ağacının dalları arasından batan güneşe baktım. "Saat geç oluyor Ethan. Bizi burada biraz daha tutarsan gece olacak." Abartılı bir yorumdu, güneş hâlâ birkaç saat yeryüzünü aydınlatacaktı ama ayakta dikilmekten sıkılmaya başlamıştım.

Ethan, "Buraya ne için geldiğinizi söylerseniz, içeriye girmenize izin verebilirim," dedi.

İç geçirdim. Bir insan için bile açık sözlülüğün ötesine geçmek üzereydim. Gerçi böylesi, periler için görülmemiş bir şeydi ama umurumda değildi. Sakin bir yere gitmek ve düşünmek istiyordum. Buz arkamda ve bir yanımda duruyor, Doyle aynı şekilde diğer tarafımda dikiliyordu fakat

ikisi de basamaklardaki korumaları görecektir şekilde konum almıştı. Rhys önde, Max'in yanındaydı, adama sırtıyordu. Max de en az Rhys kadar Humphrey Bogart hayranıydı. Bir gün farklı müşteriler için korumalık yaparken bütün bir öğleden sonrayı birlikte geçirmişler ve eski filmler hakkında sohbet etmişlerdi. O günden beri dosttular.

Kitto, diğer korumalarım gibi değildi. Biraz arkamda duruyordu, gizleniyor gibiydi. Kısa pantolonu, kolsuz tişörtü ve çocuklara göre Nike ayakkabıları içerisinde, mekâna hiç uymuyordu. Siyah güneş gözlükleri takmıştı ama bunun dışında, insanları herhangi birimizin yeğeni olduğuna inandırabilirdi. Aslında bir yeğen değil de büyük boy oyuncak gibiydi. Kitto her zaman insanlara, birinin hizmetkârı, oyuncacı veya kurbanı olduğu izlenimini veriyordu. Goblinler arasında nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Karşımda dikilenlere baktım, Ethan basamaklarda Napolyon'un biraz daha uzun versiyonu gibi dikiliyordu. Başımı iki yana salladım. "Ethan, sizi tuttuktan sonra Bayan Reed'in bizi neden çağırdığını merak ediyorsun. İşinizi kaybedip kaybetmeyeceğinizi öğrenmek istiyorsun."

İtiraz etmeye hazırlandı.

"Ethan, lütfen, sızlanmalarını seni umursayan birine sakla. Güç oyunları sana kalsın. Bayan Reed de bizi neden çağırdığını henüz açıklamadı ama benimle konuşmak istiyor, korumalarımı değil. Bu yüzden bize korumalık işi teklif etmeyeceğini varsayabiliriz."

Kaşları biraz daha çatıldı, artık alnını acıtıyor gibi duruyorlardı. "Biz sadece korumalık yapmıyoruz Meredith. Aynı zamanda dedektifiz. Sana neden ihtiyacı olsun?"

Biz varken sana neden ihtiyacı olsun, demek istiyordum. Omzum silktim. "Bilmiyorum Ethan. Gerçekten bilmiyorum. Ama bizi içeriye alırsan hep birlikte öğreniriz."

Kaşları yavaşça yumuşadı, geriye genç ve şaşkın yüzü kaldı. "Bu... Senden beklenmeyecek bir kibarlıktı Meredith." Sonra, bir şeyler çevirip çevirmedigimi merak etti, şüphelendi.

"İnsanlar bana şans tanırsa çok iyi biri olabilirim Ethan."

Max, Ethan'ın duymayacağı kısık bir ses tonuyla konuştu. "Ne kadar iyi olabilirsin?"

Rhys kısık sesle cevap verdi. "Çok ama çok iyi."

İki koruma, kadınların asla paylaşamayacağı ama her zaman sebebinin kadınlar olduğu erkeksi kakhahalar attı.

Ethan, "Komik bir şey mi oldu?" diye sordu. Yüzünde ekşi bir ifade vardı, sesi bir bıçak gibi keskindi.

Max başını iki yana salladı, sanki konuşacak kadar kendine güvenmiyordu. Cevap veren Rhys oldu. "Sadece eğleniyoruz."

"Bize eğlenmemiz için değil, müşterilerimizin güvenliğini sağlamamız için para ödeniyor." Hepimizi içine alan bir bakış attı. "Hepinizi silahlı hâlde evin içine alırsak, korumalık görevimizi yerine getirmemiş oluruz."

Başımı iki yana salladım. "Doyle, yanımda korumalarım olmadan hiçbir yere gitmeme izin vermez. Ayrıca silahlarını sana vermeyeceklerini de biliyorsun."

Hoş olmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O zaman içeri giremezsiniz."

Sekiz santimetrelilik topuklar üzerinde sert zeminde dikilirken, sıcak güneşin altında alnımda ter damlaları birikmeye başladı, daha fazla dayanamadım. Belhite hayatım

boyunca yaptığım en amatörce şeyi yaptım. Var gücümle bağırmağa başladım. "Maeve Reed, Maeve Reed, çık dışarıya oynayalım. Prenses Meredith ve maiyeti geldi." İlk kısmı tekrarlardım. "Maeve Reed, Maeve Reed, çık dışarıya oynayalım."

Ethan bağırarak beni susturmaya çalıştı ama yıllarca sesi kullanmak ve hitabet sanatı konusunda eğitim aldığım için benim sesim daha yüksek çıktı. Ethan'ın adamlarının hiçbiri, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kimseye zarar vermiyor, sadece bağırıyordum. Beş dakikalık karmaşanın ardından, genç bir kadın kapıya çıktı. Bayan Reed'in özel asistanı Marie'ydi. İçeriye girmek ister miydik? Evet, isterdik. Kapılardan geçmemiz bir on dakika daha sürdü çünkü Ethan silahlarımızı almak istiyordu. Marie, Bayan Reed'in kendilerini kovacağını söyleyince geri adım atmak zorunda kaldılar.

Max ve Rhys o kadar yüksek sesli kakhahalar atıyorlardı ki ikisini dışarıda bıraktık. Sarhoş bir çift gibi birbirlerine sarılmışlardı. En azından birileri keyifliydi.

Maee Reed'in yemek odası, benim dairemde tamamiinden daha büyüktü. Beyaz bir halı, vanilyadan bir deniz gibi, basamaklardan yemek odasına doğru iniyordu ve içerideki şömine, küçük filleri kızartacak kadar büyüktü. Şömine rafı, beyaz kaplamalı bir duvarın neredeyse tamamını kaplıyordu. Kırmızı ve taba rengi tuğlalar, duvarın beyazlığını daha da açığa çıkartıyordu. Şöminenin önünde kıvrılan beyaz koltuk, üzerine yirmi kişiyi alacak kadar büyüktü. Taba, altın rengi ve beyaz yastıklar, bir sanat eseri gibi etrafı saçılmıştı. Beyaz sandalyelerden oluşan grubun ortasında, küçük, ahşap bir masa duruyordu. İki sandalyenin arasında, normalden daha büyük taşlara sahip bir satranç tahtası vardı, odaya bir parça renk katan tek şey, köşedeki Tiffany abajurdu.

Şöminenin bir yanındaki tablo, lambanın renklerini yansıtıyordu, girişin tam karşısındaki yüksek platformun üzerinde, beyaz sandalyeler ve minderlerden bir grup daha vardı. Sandalyelerin ortasında bir Noel ağacı duruyordu. Ağacın üzeri, beyaz ışıklar ve odayı canlandırması gereken ama işlevini yerine getirmeyen altın ve gümüş renkli süslerle kaplıydı. Ağaç da estetiğın veya duygusuz olmayan dekorasyonun bir parçasıydı. Noel ağacına yer açmak için bir masa kenara çekilmişti. Masanın üzerindeki yüksek sürahilerin içindeki, limonata ve buzlu çay gibi görünüyordu. Odaya birkaç tablo daha serpiştirilmişti, birçoğu lambanın renk temasıyla uyumluydu. Oda, bir iç mimarın elinden çıktığını haykırıyordu, Maeve Reed muhtemelen sadece parayı vermiş ve işi başkalarına bırakmıştı. Bir odada Noel ağacının son süsüne kadar uyumu bozan tek bir nesne bile yoksa, o zaman gerçek değildi. Sadece gösteriş içindi.

Marie, uzun boylu, zayıf bir kızdı. Üzerindeki gösterişli, istirdye beyaz pantolon ve ceketli takımı, zeytin rengindeki tenini veya kısa kesilmiş sarı saçlarını açığa çıkartmıyordu. Yüksek topuklu botları üzerinde, bir metre seksen santimden uzundu, gülümsüyordu, yirmili yaşlarda olmalıydı. "Bayan Reed birazdan burada olur. İçecek bir şey ister misiniz?" Çay ve limonata olan masayı işaret etti.

Aslında fena olmazdı ama size zarar vermek istemediğinden emin olana kadar, hiçbir perinin evinde bir şey yenmez veya içilmez. Endişelenmeniz gereken şey zehir değil, bütümler ve limonların içine karıştırılabilecek iksirlerdi.

"Teşekkürler... Marie, değil mi? Biz iyiyiz."

Gülümsedi, başıyla onayladı. "Lütfen oturun. Ben Bayan Reed'e burada olduğunuzu söylerken rahatınıza ba-

kın.” Zarif adımlarla basamakları çıktı ve karşıdaki açılan
tan evin içlerine doğru uzanan beyaz koridora girdi.

Ethan ve iki adamına baktım. Adamlarından birini
Max ve Rhys ile birlikte dışarıda bırakmıştı. Marie, adan-
lamları rahat ettirmeye gerek yoktu. Kafama takılan son-
buraya bizi bir hizmet için parayla tutmaya çağırmadıya
ne için davet etmişti? Maeve Reed gerçekten, sadece yük-
sek saray mensubu bir sidheyle sohbet etmek mi istiyordum.
Kısa sürecek bir sohbet için, yüz yıllık bir tabuyu yıkmaya
göze alır mıydı? Hiç sanmıyordum ama yüksek saray sid-
helerinin çok daha küçük şeyler için çok daha büyük aptal-
lıklar yaptıklarını görmüştüm.

Basamakları inip büyük koltuğun yanına gittim. Kit-
beni bir gölge gibi takip etti. Arkamdaki adamlara baktım.
“Hadi çocuklar, oturun ve birbirinizi seviyor gibi davranın.”
Koltuğun önünde iki metre yürüdükten sonra oturdum, tabi
ve altın rengi yastıkları bir kenara ittim, eteğimi düzelttim.

Tarıca biliyor ya koltuk herkese yetecek kadar büyük
olmasına rağmen, Kitto ayaklarımın dibine kıvrıldı. Yerden
kalkmasını istemedim çünkü karanlık güneş gözlüklerine
rağmen tedirgin olduğunun farkındaydım. Büyük beyaz
oda açık alanlarla ilgili fobisini tetiklemiş gibiydi. Bacakla-
rımaya yaslandı. Küçük kollarından birini, oyuncak bir aynı-
mışım gibi bacaklarıma doladı.

Erkekler hâlâ geniş girişte dikiliyor, birbirine bakıyor-
lardı.

“Beyler,” dedim, “hepiniz oturun.”

Ethan, “İyi bir koruma, iş üzerindeyken rahat etmez,”
dedi.

“Bizim Bayan Reed için bir tehdit olmadığımızı biliyor-
sun Ethan. Onu kimden koruyorsunuz bilmiyorum ama
bizden olmadığı kesin.”

Ethan, “Bu açıklamayı basına yapabilirsin ama ben on-
ların ne olduklarını gayet iyi biliyorum Meredith,” dedi.
“Neymişiz?” Doyle’un pes sesi odada gümbürdedi, içe-
ride yankılandı.

Ethan havaya sıçradı.

Gülümsememi gizlemek için başımı yana çevirmek zo-
runda kaldım.

“Siz Aydınlanma’sınız,” dedi Ethan. Son kelimeyi uzatıp
üzere basarak söyledi.

Erkeklerle baktım. Doyle sırtını bana dönmüş Ethan’ın
karşısında dikiliyordu. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum
ve muhtemelen, yüzünü görmeden tahmin edemezdim.
Doyle duygudan yoksun bir ifade takınmakta, tanıdığım
herkesten daha iyiydi. Buz, tanımadığım kaslı adamlardan
birinin yanındaydı, saraydaki kendini beğenmiş maskesini
yüzüne takınmıştı. Ethan’ın adamlarının yüzleri de ifade-
sizdi ama kısa süreliğine de olsa belli belirsiz tedirgin ba-
kışlar atıyorlardı. Ama Ethan’ın elleri öfkeyle titriyordu.
Nefret ediyormuş gibi Doyle’a bakıyordu.

“Kıskanıyorsun Ethan,” dedi Doyle. “Büyük yıldızların
büyük bir çoğunluğu, yanında seni değil bir sidhe savaşı-
sını görmek istiyor.”

“Onlara büyü yapıyorsun,” dedi Ethan.

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Ben mi?”

Öfkeli bir hareketle iki savaşıcı işaret etti. Aslında daha
da abartılı bir hareket yapmak istiyor ama Doyle’un vere-
ceği tepkiden korkuyordu. “Onlar.”

"Ethan, Ethan." Odada bir erkek sesi yankılandı. "Sana bunun doğru olmadığını söylemiştim." Bakmadan, Han Kardeşler'den birinin içeriye girdiğini anladım. Basamakları inip bana doğru yürümeden, Julian Hart olduğundan emindim. Jordon ve Julian, ikiz kardeşti. İkisinin de çok kısa kesilmiş kahverengi saçları vardı. Tepelerinde saçları biraz daha uzun bırakılmıştı, bu sayede saç tellerini saçları havaya dikip modern görünebiliyorlardı. İkisi de bir metre seksen santim boyundaydı, model olacak kadar yakışıklıydılar. Aslında, dedektiflik ajansı için para biriktirmek amacıyla, yirmili yaşların başında modellik de yapmışlardı. Julian'ın saten ceketi koyu bordoydu, altına ise sıradan görünömlü ama özel tasarım, bordo-kahverengi çizgili bir pantolon giymişti. Siyah parlak ayakkabılarının içine çorap giymemişti, bu sayede zarif adımlar atarken esmer tenini görebiliyordunuz. Gözleri, kimseye yakışmayan ama Julian'da güzel duran sarı camlı gözlüklerin ardına gizliydi.

Adamı karşılamak için ayağa kalkmaya çalıştım ama araya girdi. "Hayır, hayır güzel Merry'm, otur. Ben yanına gelirim." Koltuğun yanına gelirken, girişte dikilen dönme adamı baktı. "Ethan, sana sidhe savaşçıların işimizi elimizden almak için hiçbir şey yapmadıklarını kaç kez söylemek zorundayım? Onlar sadece bizim elimizdeki elementlerden çok daha egzotik ve güzeller." Elimi tuttu ve üzerine hafif bir öpücük kondurdu. Sonra yanıma oturdu ve muhtemelen bir çiftmiş gibi bir kolunu omzuma attı.

Omzu üzerinden konuşmaya devam etti. "Hollywood'un nasıl olduğunu bilirsin Ethan. Bir savaşçının koruduğu yıldız, basın ilgisini çeker. Bence bazı insanlar sadece ilgi çekmek için yanlarında korunmuş yıldızlar var."

Buz, "Ben bunu bizzat deneyimledim," dedi. Yanındaki tanımadığım koruma irkildi. Ethan, Aydınlanma sidheleri hakkında ne tür hikâyeler anlatıyordu?

Julian, "Kim seni yanında istemez Buz?" dedi.

Buz sakın, gri gözleriyle Julian'a baktı.

Julian bir kahkaha attı ve bana sarıldı. "Tanıdığım en şanslı kızsın Merry. Bunları başkasıyla paylaşmak istemediğine emin misin?"

"Adam nasıl?"

Julian güldü. "Adam çok iyi." Ve yine güldü. Adam Kane, Ethan'ın büyük kardeşi ve Julian'ın âşığıydı. Beş senedir birlikteydiler. Yabancıların tehditkâr yorumlarına maruz kalmayacak şekilde baş başaysalar, yeni evli çiftler gibi davranıyorlardı.

Julian elini havada salladı. "Gelin beyler, oturun."

Arkama baktım. Kimse yerinden kıpırdamamıştı. "Ethan ve adamları kıpırdamadıkça, Doyle ve Buz da kıpırdamaz."

Julian dönüp adamlara baktı. "Frank," dedi. "En yeni üyemiz." Adam ince ve uzun boyluydu, genç görünüyordu. Taze ve saf bir gençlikti ondaki. Bir Frank gibi durmuyordu. Belki bir Cody veya Josh olabilirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Frank," dedim.

Frank önce bana, ardından kolları çatık Ethan'a baktıktan sonra başıyla onayladı. Bize dostça davranmanın işini korumasına yardımcı olup olmayacağından emin değildi.

Julian, "Ethan," dedi. "Kıdemli ortaklarımızın hepsiyle senin sidhe savaşçıları hakkındaki görüşlerini tartıştık. Kimse seninle aynı fikirde değil." Sesi şimdi neşeli tonunu kaybetmişti, kısık ve çok ciddiye. Hatta tehditkardı.

Tehdidin ne olduğunu merak ettim. Ethan Kane, şirke kuran ortaklardan biriydi. Kurucu ortaklardan birini işten kovabilir miydi?

Julian, "Ethan," dedi. "Otur." Sesinde, daha önce hiç duymadığım, otoriter bir ton vardı. Bir an için, ikizleri karıştırıp karıştırmadığımı merak ettim. Julian şakaları ka bir diplomattı, Jordon ise gerektiğinde güç kullanabilecek biriydi. Profiline baktım, hayır, gamzesi ağzının köşesinde biraz daha derindi. Yanakları bir parça yontulmamış duruyordu. Julian'dı. Kane ve Hart'ta neler oluyordu da sesi bu kadar sertti?

Her neyse, Julian'ın tavrı, Ethan'ın basamakları inmesi ne yetti. Frank adamı takip etti. Doyle ve Buz arkalarından baktıktan sonra, ağır adımlarla bize doğru yürüdü. Ethan, karşımdaki kısıma oturdu. Frank, oturmasına izin verilmiyordur gibi duruyordu. Ethan'dan mümkün olduğunca uzak bir yere geçti.

Doyle diğer yanımda yerini aldı. Yanıma oturup Buz'u başka bir yere geçmeye zorlayarak bir mesaj veriyordu. "Meredith'in konsantre olmaya ihtiyacı var," diye mırıldandı. Bir süredir bana Meredith dediğini fark ettim. L.A.'e ilk geldiğinde bana Meredith dese de ben Doyle için genelde *Prenses* veya *Prenses Meredith*'tim. Fiziksel olarak benden uzak durduğu gibi, hitap şekliyle de bunu belli ediyordu.

Buz oturma düzeninden mutlu değil gibiydi ama bunu kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. Omuzlarındaki hafif gerginlik, ancak hangi kitabı okuduğunuzu bilerseniz anlam kazanan bir işaretti. Buz'un nasıl biri olduğunun kitabını uzun süredir okuyordum. Doyle iyi kitap

bütün adamlarının ruh hâlini çok iyi biliyordu. Kitto etrafında olup biteni fark etmiyor gibiydi. Ama neyi fark edip neyi fark etmediğini söylemek çok zordu.

Julian bana değiyordu, vücuduma Doyle'dan daha yakındı. Ama Doyle'un omzunun benimkine değmesi için elini kenara çekmişti. O yüzden Julian'ın eli şimdi koltuğun üzerindeydi ve Doyle'a da değiyordu.

Julian, Adam'a âşık, bunu biliyordum ama adamlarımı paylaşmakla ilgili yorumunda ciddi olduğunun da farkındaydım. Belki de Adam ile aralarında özel bir anlaşma vardı ya da kimse bir sidhenin yanındayken kendine hâkim olamıyordu. Belki.

Julian şimdi yanımda daha sessiz ve gergindi, sanki elini çok fazla hareket ettirmemeye odaklanmıştı. Doyle, çok fazla olmadığı sürece bu dokunuşa tolerans gösterirdi. Doyle'un davetsiz erkeklerle ilgili kuralları, davetsiz kadınlarla ilgili olanlarla aynıydı. Binlerce yıllık yasak dönemi Doyle'u ve birçok korumayı, sıradan dokunuşlar konusunda perimsi olmayan kurallar koymaya zorlamıştı. Eylemi bitiremeyecekseniz, baştan çıkarıcı bir dokunuş, işkence olabilir. Rhys'in ve Galen'in farklı kuralları vardı. Hiçbir şey yerine bir şeyi tercih ediyorlardı.

Ethan kaşlarını çatarak iki korumaya baktı. Bakışları Kitto'ya kaydı ve yüz ifadesinden, goblinden tiksindiği belli oldu.

"Sorunun nedir Ethan?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, yaratıklardan hoşlanmam."

Julian kolunu koltuktan aldı ve öne eğildi. "Seni eve mi göndermeliyim?"

“Sen benim babam veya ağabeyim değilsin.” Ağabey kelimelerini özellikle vurgulamıştı. Ethan’ın, Julian’ın, ağabeyiyle birlikte olmasıyla ilgili sorunları mı vardı?

Julian hafifçe arkasına yaslandı, aklına yeni bir şey gelmiş gibi başını hafifçe yana yatırdı. “Özel konuları, ne kadar cazip de olsa, herkesin önünde konuşmak gibi bir âdetim yoktur. Ama bu görev sana fazla geliyorsa Adam’ı çağırırım ve ikiniz görevlerinizi değiştirirsiniz. Onun Meredith’in yanında olmakla ilgili bir sorunu yok.”

Ethan, “Bir sürü konuda sorunu yok,” dedi. Öfkesinin Julian’a yönelik olduğu belliydi.

“Adam’ı arayıp yanına gittiğini söyleyeceğim.” Julian, ceketinin iç cebinden küçük bir cep telefonu çıkarttı.

“Bu operasyonun sorumlusu benim Julian. Sen sadece büyülü desteğe ihtiyaç duyulur diye buradasın.”

Julian iç geçirdi, elindeki telefona baktı. “Sorumlu sensen öyleymiş gibi davran Ethan. Çünkü şu anda, iyi insanların önünde kendini küçük düşürüyorsun.”

Ethan, “İnsanlar?” dedi. Bize tepeden bakmak için elinden geleni yaptı. “Bunlar insan değil.”

Arkamızdan berrak bir ses geldi. “Gerçekten böyle düşünüyorsanız Bay Kane, belki de ajansınızı seçmekle hata yaptım.”

Maeve Reed, vanilya halı denizinin kenarında dikiliyordu ve mutlu görünmüyordu.

9

Maeve Reed, insan gibi görünmek için büyü kullanılıyordu. Uzun boyluydu, kalçalarının hafif dolgunluğu, pantolonunun kusursuz çizgisini bozuyordu. Uzun kollu bluzu altın rengiydi ve düğmeleri göğsünün ortasına kadar açıktı. Böylece, esmer teni ve küçük ama sıkı göğüslerinin üst kısmı açıktaydı. Ben böyle bir şey giymeye çalışsam hiç yakışmazdı. Top modeller gibi bir vücuda sahipti ama bunun için aç kalmak veya egzersiz yapmak zorunda değildi. Fizikseli böyleydi.

Kahverengi bir saç bandı, sarı saçlarını bir arada tutuyordu. Düz saçları beline kadar iniyordu. Teni ortalama denecek kadar esmerdi. Sonuçta, ölümsüzler deri kanserinden ölmüyordu. Makyajı çok hafif ve kusursuzdu. Hatta ilk baktığımda, hiç makyaj yapmadığını düşünmüştüm. Yüzü ve elleri sevimli ve özenle yontulmuş

gibiymi. Gözleriyse dikkat çeken ve insanı içinde boğan bir maviydi.

Bize doğru yürürken çok güzeldi. Ama bir insanın güzelliğine sahipti. Kendisini bizden gizliyordu. Belki de bunu artık alışkanlık hâline getirmişti ya da başka sebepleri vardı.

Julian ayağa kalkıp koltuğun yanına gelmeden kadını karşıladı. Bir şeyler mırıldandı, muhtemelen Ethan'ın, "İnsan değiller," sözüyle ilgili özür diledi.

Kadın başını iki yana salladı ve minik altın küpeleri titerdi. "Periler hakkında gerçekten böyle düşünüyorsa, daha rahat edeceği bir yerde çalışması daha uygun olur."

Ethan koltuğundan kalktı. "Sizinle bir sorunum yok Bayan Reed. Siz Uyanış Sarayı'ndansınız. Güzelliği ve arzuları getirenlerdensiniz." Dramatik bir biçimde bizi işaret etti. "Onlarsa kâbuslardan yapıldıkları için bu eve girmemeliler. Siz ve yanınızdaki herkes için tehditler."

"İşinizi çok mu bozduk?" diye sordum. Sesim odada ani bir sessizliğe sebep oldu.

Ethan bana döndü, muhtemelen şanssız bir cümle daha kuracaktı ama Julian adamı kolundan tuttu ve gördüğüm kadarıyla sert bir tutuştu. Ethan'ın bedeni tokat yemiş gibi tepki verdi ve bir an için kavga edeceklerini düşündüm.

Julian kısık sesle, "Git Ethan," dedi.

Ethan, Julian'ın elinden kurtuldu. Bayan Reed'i hafifçe selamladı. "Gidiyorum ama Aydınlanma'nın Uyanış'tan farklı olduğunu bildiğimi bilmenizi isterim."

"Ben yüz yıldır Uyanış Sarayı'na adım atmadım Bay Kane. Belki de asla üyesi olamayacağım."

Ethan kaşlarını çattı, sanırım Bayan Reed'in kendisiyle aynı fikirde olacağını düşünmüştü. Normalde de aksi ve

hoş olmayan bir adamdı ama bu derece değildi. İşlerini gerçekten bozmuş olmalıydık.

Ethan birkaç kez özür diledikten sonra hızlı adımlarla uzaklaştı. Kapıyı arkasından çarptıktan sonra, "Hep böyle midir?" diye sordum.

Julian omzunu silkti. "Ethan herkesi sevmez."

Maeve, "Ethan gittikten sonra burada olduğumu unut-tun Julian" dedi.

Gülümseyen güzel yüzüne bakıp gözlerimi kırıştırdım. Çok samimi görünüyor, mavi gözleri bile içten gelen bir güçle ısıldıyordu. Etkileyici ve insan gibi görünmek için kendisini fazla zorluyordu. İnsan -ya da doğrusu insansı olmayan- bir güzelliğe sahip olmak için cazibe büyüsünü boşa harcamasa, her şey çok daha kolay olabilirdi.

Julian bana baktıktan sonra, gülümseyen yüzünü Maeve Reed'e çevirdi. Julian da kendi büyüsünü kullanıyordu. Kendine ait bir cazibe büyüsü olduğunu görünce çok şaşırdım. Bilinçli yapılan bir büyü olmalıydı ama bundan şüpheliydim. Karizmayı artıran cazibe büyülerini birçok insan için kazayla ortaya çıkardı. Genellikle.

Birbirlerine parıldamakla meşgul ikiliye baktım ve büyülerin bizim için olmadığını anladım. Arkamdaki Frank'e odaklandım. Hayatında hiç kadın görmemiş ya da böylesini görmemiş gibi, Maeve Reed'e bakıyordu. Maeve Reed, insani olmayan bir güzelliğe sahip olmaya çalışırken, insan standartlarına göre bile çok güzeldi. Ve bunu bizim için değil, insan korumaları için yapıyordu. Gösteri bizim için olsaydı, içinde farklı özel efektler barındırırdı.

Julian, "Bayan Reed," dedi. Kolunu uzattı ve kadını bize doğru getirmek istedi. "Sizi asla ihmal etmeyiz. Siz bizim

tek müşterimiz değilsiniz ama korumakla görevli olduğumuz en değerli parçasınız. Sizin için ölmeye hazırız. Etkeler bir kadına taparken daha fazla ne yapabilirler?”

Bence biraz abartılı bir yalandı ama Maeve Reed'in yanında çok vakit geçirmemiştım. Belki de iltifatların abartılı olmasından hoşlanıyordu.

Gerçek değil büyü olduğunu bildiğim bir kızarıktık. Maeve'in yüzüne yayıldı. Havada büyüyü hissedebiliyordum. Bazen en basit fiziksel değişimler, en çok büyü gücü gerektirenler olurdu. Reed, Julian'ın kolundayken, sesini bizim duymamamız için alçalttı. Ah, istesek duyabiliydik ama bu kabalık olur ve muhtemelen büyümüzü hissederdik. Tanrıçayı sinirlendirmek istemiyorduk, henüz değil.

Yüzlerini bize döndüler, gülümsüyorlardı. Kadın Julian'ın kolundaydı. Julian'ın gözleri bana bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydi ama sarı camlı gözlüklerinin ardındaki ne olduğunu anlayamadım.

“Bayan Reed beni, ziyaretiniz boyunca yanında kalmaya ikna etti.” Konuşurken kaşlarını havaya kaldırdı.

Sonunda mesajı aldım. Bayan Reed, Kane ve Hart'i kendisini bizden korumaları için kiralamıştı. Aydınlanma Sarayı'ndan korkuyordu, bu yüzden de yanında büyü ve fiziksel destek olmadan bizimle yalnız kalmak istemiyordu. Büyü gücü evde, arazide ve duvarlarda nabız gibiydi. Batıl inançlara sahip olmaması gerektiğini düşünemediniz ama böyleydi. Babam bunun sebebinin, içinde doğdukları kültür dışındakiler hakkında hiçbir şey bilmemek olduğunu söylerdi. Cahillik korkuyu da beraberinde getiriyordu.

Maeve'in duvarlarının içinde o kadar çok büyü gücü vardı ki arabayla araziye girdiğimizden beri büyüün tınısını duymamaya çalışıyordum. Büyünün yoğunlaştığı yerlerin yakınında ve içinde çok fazla vakit geçirerek elde edilen bir yetenektir. Büyünün dokunuşunu körleştirmeseydiniz, sürekli etrafınızda olduğunu hissederdiniz. O yüzden de yeni büyüleri ve yeni tehlikeleri fark etmezsiniz. Aynı anda yüzlerce radyo istasyonunun birden çalması gibiydi. Hepsini birden dinlemeye kalkarsanız, bir şey duyamazdınız.

Maeve Reed'in gülümseyen ve okunmaz yüzüne baktım, başımı iki yana salladım. Doyle'a döndüm. Gözlerimle ve mimiklerimle, bugün ne kadar kaba ve ne kadar insan olabileceğimi sordum.

Anlamış gibiydi çünkü başıyla onayladı. İstedikim kadar kaba ve insan olabileceğim anlamına geliyordu. Doğru anladığımı ümit ettim çünkü Hollywood'un altın tanrıçasına ölümcül hakaretler etmek üzereydim.

Koltuğun yanından geçip tanrıçayı karşıladım. Kinto beni takip etmek istedi ama koltuğun yanında kalmasını sağladım. Kendi başına bırakılırsa, çok sadık bir köpek yavrusu gibi yanımdan ayrılmıyordu.

Maeve ve Julian'a gülümsedim. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur Bayan Reed." Elimi uzattım ve kolunu Julian'inkinden çıkartıp elini bana uzattı.

Bana sadece parmak uçlarıyla dokundu. Bir el sıkışmadan çok hafif bir dokunuştı. Nasıl el sıkışacağını bilmeyen birçok kadın tanıyordum ama Maeve, denememişti bile. Belki de elini tutup dizlerimin üzerine çökmemi bekliyordu. Ama beklentisi gerçekten buysa, çok uzun süre beklemek zorundaydı. Benim sadece bir tane kraliçem vardı ve bana yetiyordu. Maeve Reed, Hollywood'un kraliçesi olabilirdi ama bu aynı şey değildi.

İfademin şaşkın görüldüğünü biliyordum ama güzel yüzünün ardında neler olduğu konusunda kararsız kalmıştım. Bilmemiz gerekiyordu.

"Sizi bizden korumaları için Kane ve Hart'ı kiraladınız, değil mi?"

Maeve bana kusursuz bir bakış attı. Hoş, neşeli ve hayret barındıran bir bakıştı: Gözleri iyice açılmış ve rujlu dudakları, minik bir *o* harfine dönüşmüştü. Kameralara uygun bir pozdu, bu hâliyle yüzü ekranda çok güzel görünürdü. İzleyicileri ve kanal yöneticilerini cezbedecek bir görüntüydü.

Harika bir yüzdü ama kusursuz değildi. "Basit bir evet veya hayır yeterli Bayan Reed."

"Özür dilerim," dedi. Sesi özür dilediğini belli etti, yüzü yumuşaktı ama gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. Yine de Julian'ın koluna fazla sıkı sarılmıştı ve bu yüzden rahat görüntüsünün rol olduğu belli oluyordu.

"Kane ve Hart'ı sizi bizden korumaları için mi tuttunuz?"

People dergisinin bir zamanlar, *beş milyon dolarlık kahkaha* dediği kahkahadan attı, gözlerinin kenarı hafifçe kıvrırtı ve yüzü parıldadı, ağzı iyice açıldı. "Çok garip bir fikir. Sizi temin ederim Bayan Gentry, sizden korkmuyorum."

Doğrudan bir cevap vermemişti. Benden korkmuyordu, bu doğrudu, çünkü perilerin birbirine yalan söylemesi tabuydu. Doyle minibüste kaba olmam gerektiğini söylemeseydi üzerine gitmezdim. Çünkü üzerine gitmek kabalık ve hakaret olurdu, bundan çok daha azı için düellolar yaşanırdı. Fakat sidheler, sadece yüksek sarayda karşısındakinden bunu beklerdi. Maeve benim, vahşiler -Aydınlanma ve insanlar- tarafından yetiştirildiğimi düşünüyor olmalıydı.

"O zaman korumalarımın mı korkuyorsunuz?"
Gülümsemesi yüzünü hâlâ aydınlatıyordu ama bana bakarken gözleri parıldadı. "Bu aptal fikri size kim verdi?"
"Siz verdiniz."

Başını iki yana salladı, uzun sarı saçları bedeninin üzerinde dans etti. Kahkahasının parıltısı hâlâ gözünde idi. Ve gözleri biraz daha maviydi. Birden bunun kahkahasının parıltısı olmadığını anladım, öyle olsa zamanla solması gerekirdi, bu çok daha özel bir büyüydü. Kasıtlı olarak bir parça parıldamaya çalışıyordu. Parıldıyorsa, beni bir şeye ikna etmek için büyü kullanıyordu.

Kaşlarımı çatıttım, üzerimde büyü kullanıldığını hissetmiyordum. Genelde, bir sidhe bunu yapınca hissederdim.

Arkamdaki korumalara baktım. Doyle ve Buz ayakta kaldı ama yüz ifadelerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Kitto bıraktığım yerde, koltuğun yanındaydı. Sanki bir şeye dokunmak hiçbir şeye dokunmamaktan daha iyiymiş gibi, beyaz koltuğu tutuyordu.

Benim hissetmediğim şeyleri anlayıp anlayamadığımı merak ettim. Ben kısmen periydim, karışık kanım yüzümden hep bir şeyleri kaçırdığıma inanırdım. Metallerle çevrili de olsam güçlü büyüler yapmak gibi bir şeyler de kazanmıştım ama her kazancın bir de kaybı vardı.

"Bayan Reed, bir kez daha soruyorum. Kane ve Hart'i sizi korumalarımın korumaları için mi tuttunuz?"

"Julian ve adamlarına, aşırı kıskanç hayranlarım olduğunu söyledim."

Onaylaması için Julian'a bakmadım. "Julian'a bu açıklamayı yapmış olabilirsiniz Bayan Reed. Peki, onları kiralamamızın asıl amacı nedir?"

Sahte bir korkuyla dolu gözlerle bana baktı. Belki de gerçek korkuydu. Buz ve Doyle'a baktı. "Sen nezaket kurallarını bilmez misin?"

Doyle, "Ne kadarını bilmesi gerekiyorsa o kadarını biliyor," dedi.

Maeve'in gözlerinde bir şey açığa çıktı, bence korkuydu. Bana döndü, mavi gözlerinde aynı yumuşak parıltı vardı ama korkunun titreşimi belliydi. Korkuyordu. Çok korkuyordu. Ama neden?

"Julian ve adamlarını gerçekten aşırı kıskanç hayranlar yüzünden mi tuttunuz?" diye sordum.

"Buna bir son ver," diye fısıldadı.

"Gerçekten size zarar vereceğimizi mi düşündünüz?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Çok hızlı çıkan bir cevaptı, sanki sonunda dürüst cevaplar vermek zorunda kaldığı için rahatlamıştı.

"O zaman bizden neden korkuyorsunuz?"

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu. Onu terk etmeye hazırlanan âşığına soruyor gibi bir ses tonuyla söylemişti bunu.

Boğazım düğümlendi. Julian çaresiz gibiydi. "Bence yeterince soru sordun Meredith."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sormadım." Acı dolu mavi gözlerine baktım. "Bayan Reed, bizden gizlenmek zorunda değilsiniz."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Bu, neredeyse bir yalan sayılır," dedim.

Gözleri birden mavi kristallere benzedi ve dökülmemiş yaşların parıltısının içinden, gerçek mavi gözlerini gördü-

gümü fark ettim. Sonra gözyaşları yavaşça altın renkli ya-
naklarından süzüldü. Yaşlar süzülürlerken gözlerinin ma-
visi de bulandı. Gözleri değişti. Şimdi benimkiler gibi ye-
renkliydiler.

En dıştaki çember, parlak bir safire benzeyen, koyu bir
maviydi. Ardından, çok daha önce erimiş bakıra benzer bir
halka geliyordu. Göz bebeğinin etrafını ise yine aynı ince-
likte, sıvı altından bir çember kuşatıyordu. Fakat gözlerini
diğer sidhelerden farklı kılan şey, altın ve bakır renklerinin
irisinin üzerinde bir lacivert taşının çizgileri gibi dolaşıyor
olmasıydı. Böylece kusursuz koyu mavi çemberden metalik
parlıklar geliyordu.

Gözleri, renkli bir şimşekle parçalanan fırtınalı gökyü-
zünün mavisiydi.

Kırk senedir film yıldızıydı ve hiçbir kamera, bu gözleri,
gerçek gözlerini görmemişti. Uzun zaman önce bir ajansın
veya stüdyonun, kadını insana benzemeyen niteliklerini
gizlemeye ikna ettiğinden emindim. Ben de neye benzedi-
ğimi üç sene boyunca gizlemiştim ve bunu yaparken içim-
de bazı şeyler ölmüştü. Reed bunu yüz yıldır yapıyordu.

Gözlerini Julian'dan kaçırdı, sanki adamın görmesini
istemiyordu. Elini Julian'ın kolundan aldım. Bana karşı
koymaya çalıştı ve ben de onu çekiştirmedim. Sadece, elini
kendi isteğiyle kaldırına kadar bileğine hafif bir basınç uy-
guladım. Sonra elini tuttum ve sıktım. Önünde eğildim ve
elini dudaklarıma götürdüm. Altın renkli eline çok nazik
bir dokunuş bıraktım. "Gördüğüm en güzel gözlere sahip-
sin Maeve Reed."

Tarıca diğer elini Julian'dan aldı ve yanaklarından kris-
tal damlalara benzeyen gözyaşları akarken bana baktı. Ya-

avaşça, cazibe büyüünün geri kalanı da bozuldu. Teninin
esmerliği soldu ya da değişti. Artık bal kahverengisi değil,
yumuşak bir altın rengine sahipti. Saçları soldu, sarardı.
Derken biraz daha sarardı, artık neredeyse beyaz-sarıydı.
Saçlarını neden standart sarışın sarısına değiştirdiğini bil-
miyordum. İki renk de insan standartlarına uygundu.

Bir yüzyıllık yalan kabuğunu sıyrırken, ellerini tuttum.
Karşımda, parıldayan bir varlık vardı. Birden odanın renk-
leri de fazlaştı, içeriye bulunduğumuz yerden binlerce ki-
lometre uzakta yetişen çiçeklerin hoş kokusu doldu. Tek
dayanağımıyım gibi ellerimi tuttu, sanki bırakırsam ışığın
içinde gözden kaybolacaktı.

Başını geriye attı, gözlerini kapattı ve içeriye küçük bir
güneş doğmuş gibi, odayı altın renkli bir ışık doldurdu.
Parladı ve cıglık attı, ellerimi o kadar sıkıyordu ki canım
yandı. O sırada ben de ağlamaya başlamıştım ve Maeve'in
parıltısı benimkini çağırıyordu. Tenim şimdi ay ışığıyla dol-
muş gibi ışıldıyordu.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü, hayretle ellerime ve
ellerine baktı, iki parlaklık birbirine değişiyordu. Neşeyle,
biraz histerik de olsa, kahkaha attı.

Kahkahasının arasında bir yerde, ağzından kelimeler
döküldü. "Ben... Erkeklerin... Tehlike olduğunu düşün-
müştüm."

Birden öne uzandı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.
Beni öptüğü için o kadar şaşırmıştım ki olduğum yerde
dondum kaldım. Bana düşünecek zaman tanısaydı ne ya-
pardım bilmiyordum çünkü birden geri çekildi ve koşarak
odayı terk etti.

Julian, Maeve'in peşinden gitmişti. Girişte dikilen genç Frank ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Soluk ve şaşkın yüzündeki gözleri iyice büyümüştü. Frank'in daha önce bir sidheyi tüm gücüyle gördüğünü sanmıyordum.

Ben hâlâ dizlerimin üzerindeydim. Tenimdeki parıltı solarken Doyle yanıma geldi. "Prenses, iyi misin?"

Yüzüne baktım ve şaşkın göründüğümü fark ettim. Dudaklarının değdiği yerdeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Sanki bahar güneşinden bir yudum içmiştim.

"Prenses?"

Başımınla onayladım. "İyiyim." Sesim kaba çıktı ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Sadece..." Kelimeleri bulmaya çalıştım. "Tadı güneş ışığı gibiydi. Şimdiye kadar güneş ışığının bir tadı olduğunu bilmiyordum."

Doyle yanıma çömeldi ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Bu kadar çok elemental güce sahip birinin dokunuşuyla başa çıkmak her zaman çok zordur."

Kaşlarımı çattım. "Korkması gerekenin erkekler olduğunu söyledi. Ne demek istedi?"

"Dışarıda birkaç sene yalnız kaldıktan sonra kendini nasıl hissettiğini düşün... Buna yüz yıl ekle."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Benden etkilendiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Bir şey diyemeden başımı iki yana salladım. "Yüzlerce yıldır ilk kez dokunduğu sidheden etkilendi."

"Kendini küçümseme Meredith ama ben, Concheenn'in kadınlardan hoşlandığını hiç duymadım. Bu yüzden, evet. Arzu ettiği şey, bir sidhenin dokunuşuydu."

İç geçirdim. "Onu suçlayamam." Sonra aklıma bir şey geldi. "Bizi buraya sizden birini kendisiyle paylaşmamı istemek için mi çağırdı?"

Doyle'un güneş gözlüklerinin üzerindeki kaşları çatıldı. "Böyle bir şeyi düşünmemiştim," dedi. Üzerinde bir süre düşündü. "Sanırım mümkün olabilir." Kaşları biraz daha çatıldı. "Ve böyle bir şey istemek çok büyük bir kabalıktır. Biz sadece senin âşıkların değil, potansiyel kocalarınız. Sıradan bir ilişkiden bahsetmiyoruz."

"Yüz yıldır yalnız olduğunu sen söyledin Doyle. Yüz yıl herkesin nezaketini köreltebilir."

Arkamızda bir hareketlilik oldu, kafamızı çevirince, Buz'u girişe bakarken bulduk. Gelen, Rhys'ti. "Siz burada ne yapıyorsunuzuz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Yere çömelmiş Doyle'u ve beni işaret etti. Tenim hâlâ belli belirsiz bir ay ışığı parıltısı yansıtıyordu.

Doyle'un beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Dengesiz olmam çok garipti. Maeve beni hazırlıksız yakalamıştı, bu doğrudu ama daha önce de sidheler bana dokunmuştu, ve hiç bu kadar sarsılmamıştım.

Cevap verdim. "Maeve Reed cazibe büyüsünü kapattı."

Rhys'in gözleri iyice açıldı. "Dışarıdan hissettim. Tek yaptığı şey bu muydu?"

Başımla onayladım.

Bir ısıklık çaldı. "Yüce Tanrıça."

Doyle, "Esas sorun da bu," dedi.

Rhys, Doyle'a baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçmişte hepimize tapıldı ama birçoğumuz için bu çok önceydi. Concheenn için sadece üç yüz sene önceydi. Bizden Avrupa'yı terk etmemiz istendiğinde, orada hâlâ Concheenn'e tapanlar vardı."

Rhys, "Yani kendisine tapıldığı için daha fazla gücü olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Doyle, "Daha fazla güç değil," dedi. "Ama... Daha fazla..."

"Enerji," dedim.

Doyle, "Biraz daha açar mısın?" dedi.

"Daha... Fazla cazibe, daha fazla enerji, daha fazla şaklayan kamçı." Ellerimi havada salladım. "Bilmiyorum, Rhys ne demek istediğimi anladı."

Rhys üç adımda yemek odasına girdi. "Evet, ne demek istediğini biliyorum. Gücü daha ateşli."

Doyle sonunda başıyla onayladı. "Bunu kabul ederim."

Buz yanımıza geldi. Doyle, karanlık güneş gözlüklerinin ardından Buz'a baktı. Buz tereddüt etti. "Bir şey eklemek istiyorum komutanım."

İki adam dikkatli bir biçimde birbirini süzdü. Araya girdim. "Sizin neyiniz var? Buz'un ekleyecek bir şeyi varsa eklesin."

Buz, iznini almayı bekler gibi Doyle'a baktı. Doyle sonunda başıyla onayladı. Buz başıyla selam verdi. "Meredith'in televizyonunda filmler seyrettim. İnsanların bu film yıldızlarına nasıl tepki verdiğini biliyorum. Bu insanlara sanki tapıyorlar."

Hepimiz Buz'a baktık. İlk konuşan Rhys oldu. "Lord ve Leydi adına, kendisine tapıldığı ispatlanırsa..." diye fısıldadı. Sesi azalarak yok oldu.

Doyle düşüncüyü tamamladı. "O zaman hepimizi bu ülkeden sürebilirler. Buraya gelirken bize tek yasaklanan şey, kendimize tanrı olarak tapılmasına izin vermemizdi."

Başımı iki yana salladım. "Kendisini bir tanrı olarak sunmuyor. Sadece hayatını bu işten kazanıyor."

Erkekler bunun üzerinde birkaç saniye düşündükten sonra, Doyle başıyla onayladı. "Kanunlara göre Prenses haklı."

"Maeve'in, kanunları delmeye çalıştığını sanmıyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Ben de aksini söylemeye çalışmadım ama niyeti her neyse, insanlar tarafından son kırk yıldır tapılmanın faydalarını görmeye başlamış. İnsan bir film yıldızı böyle bir enerji değiş tokuşundan faydalanamaz ama Maeve bir sidhe ve bu enerjiyi nasıl kullanacağını biliyor."

"Avrupa'da sidhe kanı taşıyan modeller ve aktörler için ne diyeceksin peki?" diye sordum. "Ya da Avrupa'daki kralliyet soyundan gelenler için? Sidhe son barış anlaşma-

sını güçlendirmek için Avrupa'daki bütün soylu ailelerle evlendi. Onlar da insan hayranlarından bu şekilde faydalanıyorlar mı?"

Doyle, "Bu konuda konuşamam," dedi.

Rhys, "Ben bir tahmin yürütebilirim," dedi.

Doyle kaşlarını çattı, güneş gözlüklerine rağmen bakışının nasıl olduğu belliydi. "Bize tahminler yürütmemiz için para ödenmiyor."

Rhys, sahte sakalının altında sırıttı. "Beni kiralayınca, benimle birlikte gelen bir bonus gibi düşün."

Doyle, gözlerini Rhys'in görmesi için gözlüklerini indirdi.

Rhys, "Ah," dedi. Sonra gülmeye başladı. "Bahse girerim, sidhe kanı taşıyan herkes, insan hayranlarından bu şekilde güç alabilir. Belki bunun farkında değiller ama en fazla sidhe kanı taşıyan asil ailelerin en uzun süre hüküm sürenler olmasını nasıl açıklayacaksınız? Hepsi hâlâ aktif. Oysa sidheyi bir hastalık olarak görüp sadece bir kez ailelerine katanların hepsi öldü."

Julian odaya geri döndü. "Bayan Reed, sizden itiraz eden yoksa, görüşmeye havuzun kenarında devam etmek istiyor."

"Böyle güzel bir günde dışarı çıkmaya itirazım olmaz," dedim.

Doyle, "Benim de," dedi.

Herkes -Kitto bile- onayladı. Kitto hâlâ koltuğun dibindeydi. Yanına gittim ve elini tuttum. "Dışarı çok açık ve çok parlak olacak," diye fısıldadım.

Kitto goblin şehrinin karanlık ve dar tünellerinde yüzlerce yıl geçirmişti. Eski hikâyelerde goblinlerin neden

karanlık gökyüzünün altında savaştığını hep merak ederdim. Sanki karanlığı da beraberlerinde getiriyorlardı. Hepsi açık alanlardan ve ışıktan Kitto kadar korkuyorsa belki de karanlık olmadan savaşamazlardı. Belki de sadece Kitto böyleydi. Tek bir goblin dayanarak böyle bir varsayımda bulunamazdım.

Kitto'nun elini tuttum ve bir çocuk gibi yanımda sürükledim. "Yanımda kalabilirsin. Senin için dayanılmaz bir hâl alırsa, Buz seni minibüse götürebilir."

Julian, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Açık alanlardan korkuyor," dedim.

Julian, "Ah," dedi.

"Burada, L.A.'de kalmak istiyorsa, buna alışması lazım."

Julian başıyla onayladı, selam verir gibiydi. "Dediğin gibi, sonuçta o senin... Çalışanın."

Kitto, ajans için çalışmayan birkaç korumamdan biri. Böyle bir iş için uygun değildi. Nasıl bir işe uygun olduğunu bilmiyordum ama korumalık veya dedektiflik olmadığı kesindi. Julian'ın, Kitto'nun statüsü ile ilgili varsayımını düzeltmedim.

Julian, "Emin misin?" diye sordu.

Kitto'nun elini biraz daha sıktım. "Eminim."

"O zaman beni takip edin." Maeve Reed'in kaçtığı koridora girdik ve adamı takip ettik. Doyle, kendisinin en önde, Buz'un en arkada olması konusunda ısrarcıydı. Kendimi bir yanımda Rhys bir yanımda Kitto ile ortada buldum. Rhys diğer elimi tuttu ve beni koridorda kaydırmaya çalışıp *Büyücüye Görmeye Gidiyoruz* şarkısını mırıldandı.

Julian bizi pahalı döşenmiş odalardan geçirdi ve sonunda havuza ulaştık. Havuz maviydi ve kırık bir ayna gibi parlıyordu. Maeve büyük bir şemsiyenin gölgesindeydi. Beyaz ipek bornozuna sarınmıştı. Önünü bağlamadan önce altın ve beyaz renkli mayosunu bir anlığına gördük, artık sadece kusursuz, manikürlü ayakları açıktaydı. Sigara içiyordu. Dumanı hevesle içine çekiyor ve sigarayı âdeta yiyordu. Julian'ın görevi tabii ki küçük tepsideki altın çakmakla kadının sigaralarını yakmaktı. Sigara yakmak, işin en zor kısmı değildi, Maeve'i sakinleştirmeye çalışmak en zoruydu.

Üzerine giymeye alıştığı bir gömlek gibi, yine cazibe büyüüne bürünmüştü. Hâlâ çok güzeldi ve yeniden, film yıldızı Maeve Reed gibi görünüyordu ama daha stresliydi. Endişesi, dalga dalga üzerini kaplıyordu.

Diğer korumalar, Frank ve Max de endişeliydiler. Havuzun kenarında dikiliyor ve ürktücü görünmeye çalışıyorlardı. Tehditkâr durumlarının bir sebebi biz olabiliorduk ama üzerimize alınmadık. Ya da en azından, ben alınmadım. Erkeklerim için yüzde yüz emin değildim. Ne hissediyorlarsa kendilerine saklıyorlardı.

Maeve, hepimizin güneşin altına oturmasını istedi. Sebebini bilmiyor ama tahmin edebiliyordum. Batıl inançlardan biri de Aydınlanma Sarayı'ndakilerin güneş ışığına dayanamadığıydı ama benimle birlikte olanların böyle bir sorunu yoktu. Kitto'nun gözleri ışığa duyarlıydı ama güneş gözlüğü varken bunu dert etmezdi.

Maeve'in balonunu patlatmadım. Sarsıldığı kesindi, güzel vücudunun tamamını ipek bornozunun altına gizlemişti ve biz yerlerimizi alırken, sigarayı bırakıp içkiye başladı. En azından alkol, iznim olmadan mideme girmiyordu. Bu bile bir gelişmeydi. Maeve sarhoş olursa fikrimi değiştirebilirdim.

Julian, şezlongun yanına çekilmiş daha küçük bir sandalyede oturuyordu. Korumasının, omzu şezlonguna değecek kadar yakınında olmasını istemişti. Kane ve Hart'ın korumalarının geri kalanı üç sadık uşak gibi arkasında bekliyordu ama bunlar kaslı ve erkekti.

Maeve benim kendime ait bir şezlongum olması konusunda ısrarcıydı. Boyum ve eteğim bir şezlong için fazla kısaydı ama nazıkçe teklifi kabul ettim. Yine de bacağıma ve iç çamaşırıma çok fazla göstermemek için özen gösteriyordum. Sadece periler olsaydı bu kadar dikkat etmezdim ama etrafımızda periden çok insan olduğu için, onların standartlarına göre kibar olmalıydım. Ayrıca, insan erkeklere

iç çamaşırımı gösterirsem, yanlış fikre kapıldıklarını uzun zaman önce anlamıştım. Peri erkekler gösterinin tadını çikartır ve asla yorum bile yapmazlardı.

Doyle ve Buz, arkamda sadık korumalar gibi dikiliyorlardı. Rhys normal hâline dönmek için Maeve'in asistanı Marie ile gitmişti. Rhys'in, cazibe büyüsü yerine takma bir sakal bıyıkla basından kaçması, Maeve'in çok hoşuna gitmişti.

Ya cazibe büyüsü bizden daha iyiydi ya da muhabirler, kadını film yıldızı Maeve Reed'den başka bir şey olarak görmüyorlardı. Göz alıcı kelimesi, perilerin cazibe büyülerinden geliyordu, belki de basının görmek istediği şey, bir film yıldızının büyüünün ardındaki gerçek değildi.

Kitto yanımdaki küçük sandalyede oturuyordu. Ama sandalyenin koluna tünememek için kendine zor hâkim oluyordu. Julian, kendisiyle Maeve arasında belirli bir mesafe bırakmaya çalışırken, Kitto sürekli olarak vücudumun bir yerine dokunmaya çalışıyordu.

Yakındaki kulübeden, altmışlı yaşlarda bir kadın çıktı. Üzerinde, önlüğüyle birlikte, eksiksiz bir hizmetçi kıyafeti vardı. Gerçi eteği kadına yakışacak şekilde uzun, ayakka-bıları da aynı şekilde gösterişsizdi. Bize içecek teklif etti ve biz de reddettik. Sadece Maeve, koyu renkli Scotch'tan içiyordu. Buzla başlamış ama buz eridikten sonra yenilememişti. Bizi beklerken şişenin beşte birini bitirmiş olmasına rağmen, kadında hiçbir değişim yoktu. Periydi ve periler çakırkeyif olmak için bile çok fazla içerdi. Ama bir Scotch'un beşte biri az değildi ve kadını yatıştırarak kadar sarhoş etmesini ümit ediyordum. Fakat sarhoş olmadı.

"Rom ve kola alacağım. İçmek isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Senin ve benim erkeklerimin çalıştıklarını biliyorum, bu yüzden içmemeliler. Reflekslerini köreltebilir." Sesine, ilk geldiğimizdeki Maeve Reed mırılamasını eklemişti. Karşısındakini ikna etmeye çalışıyordu. Görünüşe göre, kadını tamamen kıramamıştım. "Ama sen ve ben keyfini çıkartabiliriz."

"Ben böyle iyiyim. Teklif için teşekkürler."

Kusursuz kaşları hafifçe çatıldı. "Tek başıma içmekten nefret ederim."

"Ben Scotch veya rom sevmem."

"Harika bir şarap mahzenimiz var. Tadını beğeneceğin bir şey bulacağımıza eminim." Gülümsedi. İlk geldiğimizdeki ışıltılı gülümsemesi değildi. Ama yine de bir gülümsemedi. Cesaret vermeye çalışıyordu ama başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim Maeve ama bu kadar erken saatte içki içmem."

"Erken?" dedi. Kaşları hafif bir yay çizdi. "Tatlım, L.A. standartlarına göre saat erken değil. Öğle yemeği geride kaldıysa, içmek için uygun bir zamandır."

Gülümsedim ve omzumu silktim. "Teşekkürler ama gerçekten böyle iyiyim."

Kaşlarını çatı ama hizmetçiye bakıp başıyla onayladı. Hizmetçi umarım sadece Maeve'in içkisini getirmeye gitmişti.

Yeniden, "Tek başıma içmekten nefret ederim," dedi.

"Buralarda bir yerde bir kocan olmalı."

"Biz işimizi bitirdikten sonra Gordon ile tanışacaksın." Artık rol yapmıyordu.

"Bitireceğimiz bu iş nedir?"

"Özel."

Başımı iki yana salladım. "Dalkavuşunla bu konuşmayı ofisimde yaptık. Ben nereye gidersem korumalarım da oraya giderler." Arkamdaki kas duvarına baktım. "Eminim bunu anlayışla karşılarısın."

Sabırsızca başıyla onayladı. "Tabii ki anlıyorum ama kız kıza konuşabilmemiz için biraz geride dursalar olmaz mı?" Kız kıza tabirini duyunca kaşlarımı havaya kaldırdım ama bir şey söylemedim. Doyle ve Buz'a baktım. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Siz Bayan Reed ile kız kıza konuşurken, biz gölgedeki masada oturabiliriz." Doyle, kız kıza kısmını söylerken, sesine hayretini belli eden bir ton takındı.

Başımı yana çevirerek gülümsememi gizledim ve Kitto'ya baktım. Şemsiyenin gölgesi altında beklemek istemiyordu, sormaya gerek görmedim.

"Doyle ve Buz masada oturabilirler ama Kitto yanımda kalacak."

Maeve başını iki yana salladı. "Bu kabul edilemez."

Omzumu silktim. "Bu şekilde açık alanda olmak istiyorsan, alabileceğinin en iyisi bu."

Başını hafifçe yana yatırdı. "Bir sidhe prensesi için korunç derecede açık sözlüsün. Aslında, asil kan taşıyan bir prenses için, kabasın diyebiliriz."

Doyle'a bakmamak için kendimi zor tuttum. "İnsanlar arasında yetiştigimi söyleyebilirim."

"Söyleyebilirsin ama buna inanmamı bekleme." Sesi şimdi çok sakın, neredeyse öfkeliydi. "Bu kadar insan olan biri, az önceki gibi, Leydi ve Lord tarafından kutsanmaz."

Ürperdi, bornozuna biraz daha sarındı. Güneş, sıcak ve yumuşaktı. Üşüyorsa bile, bornozun yardımcı olabileceği türden bir üşüme değildi.

Şezlongda oturduğum yerden elimden geldiğince selam vermeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı, uzun sarı saçları yanlarına düştü. "Bana teşekkür etme. Çünkü bana yaptığın şey için ben sana teşekkür etmeyeceğim."

Bunun bir kaza olduğunu söylemeye hazırlandım ama vazgeçtim. Maeve, beni ikna etmek için, kasıtlı olarak büyük kullanmıştı. Sidhe asilleri arasında bu büyük bir hakaretti. Karşımızdaki asillere bu tarz büyüler yapmazdık. Beni aşağı perilerden biri olarak gördüğü belliydi, bu yüzden saray nezaketini hiçe saymıştı.

Merakla bana bakıyordu ve çok uzun süredir sustuğumu fark ettim. Gülümsemeye çalıştım. "Sidhe yüzlerce yıldır, bizi neden terk ettiğin üzerine spekülasyonlar yapıyor."

"Ben sarayı terk etmedim Meredith. Kovuldum."

En azından bilmek istediğim bir şeye gelmiştik. "Senin sürülmen, Uyanış'taki genç sidheler için bir tür öcü hikâyesiydi. *Kral'ı memnun etmezsen sonun Concheenn gibi olur.*"

"Buna mı inanıyorlar? Kral'ı memnun etmediğim için mi sürüldüğüme?"

"Sorulduğu zaman Kral böyle diyor. Kendisini memnun etmediğini söylüyor."

Gülmeye başladı, içinde o kadar alay barındıran bir kahkahaydı ki duymak bile acı veriyordu. "Sanırım onu memnun etmedim ama kimse böyle sıradan bir şeyin cezasının neden bu kadar ağır olduğunu sormadı mı?"

"İstersen erkekler için de bir şeyler getirebilirim." Sö-
nunda konuşurken bana baktı ama sesi kısık.

"Hayır, teşekkür ederim." *Teşekkür ederim*, kısmını üze-
rine basa basa vurguladığım için mesajı almış olmalıydı.

Maeve boş bardağı tepsiye koydu, güneş gözlüklerini
taktı ve sonrasında yeni içeceğini eline aldı. Dörtte birini
içtikten sonra bana döndü. Gözlükler, büyük ve beyaz, yu-
varlak çerçeveliydi ama aynı zamanda aynalı oldukları için,
camlarında kendi yansımasını görüyordum. Gözleri ve yü-
zünün büyük bir kısmı gizlenmişti. Artık cazibe büyümesine
ihtiyacı yoktu, ardına gizlenebileceği başka bir şeyi vardı.

Bornozla boynunu kapattı ve romundan bir yudum
aldı. "Taranis bile Emerys'i idam etmeye cesaret edemez."
Sesi kısık ama berraktı. Mayolar hakkında önceden plan-
lanmış cümleleri dile getirirken, dediklerim üzerinde düşü-
necek vakti kazanmıştı. Duydukları hoşuna gitmemişti, bu
yüzden doğru olduğuna inanmıyordu.

"İdam edilmedi," dedim. Yüzüne baktım, daha fazlasını
sormasını bekledim. Bazen az şey söyleyerek çok şey öğre-
nebiliriniz.

Kafasını içkisinden kaldırdı, aynalı güneş gözlükleri güneş-
te parıladı. "Ama Taranis'in onu öldürttüğünü söyledin."

"Hayır, Taranis onu öldürdü dedim."

Güneş gözlükleri yüzünden anlaması zordu ama galiba
kaşlarını çatıyordu. "Benimle kelime oyunları oynuyorsun
Meredith. Emerys, saraydaki periler arasında, gerçek dost-
tum diyebileceğim nadir kişilerdendi. İdam edilmediyse ne
oldu? Suikasta mı kurban gitti?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Kral onu düel-
loya davet etti."

Bir tokat yemiş gibi irkildi, romun bir kısmı bornozuna
döküldü. Hizmetçi bir peçete uzattı. Maeve içkiyi hizmet-
çiye verdikten sonra elini sildi ama sanki kendini yaptığı işe
vermekte zorlanıyordu.

"Kral kimseyi kişisel olarak düelloya davet etmez. Saray
için bir düelloyla riske edilemeyecek kadar değerli."

Omzumu silktim ve aynalı camlardaki yansımanın bak-
tım. "Ben sadece neler olduğunu söylüyorum, açıklamasını
ben yapamam."

Peçeteyi tepsinin üzerine koydu ama içkisini geri alma-
dı. Öne eğildi, bornozunun yakasını hâlâ sıkı sıkı tutuyor-
du. "Bana yemin et. Kral'ın Emerys'i düelloda öldürdüğü-
ne yemin et."

"Kral'ın Emerys'i düelloda öldürdüğüne yemin ederim."

Bütün enerjisi tükenmiş gibi birden arkasına yaslandı.
Elleri hâlâ bornozundaydı ama başı dönüyor gibiydi.

Hizmetçi, "İyi misiniz?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacı-
nız var mı?"

Maeve zayıf bir hareketle elini havada salladı. "Hayır,
ben iyiyim." Sorulara ters sırayla cevap vermişti çünkü as-
lında iyi değildi.

"Öyleyse, haklıydım." Sesi, bunu söylerken çok yumu-
şaktı.

"Ne konuda haklıydın?" diye sordum. Benim sesim de
yumuşaktı. Beni duyabilmesi için şezlongun ayak kısmına
geçtim.

Gülümsedi. Zayıf ama neşesiz bir gülümseme. "Ha-
yır, sırrımı bu kadar kolay öğrenemezsin."

Kaşlarını çatıttım ve samimiydim. "Ne demek istediğini
anlamadım."

Sesi şimdi daha güçlüydü, kendinden daha emindi.
"Bugün buraya neden geldin Meredith?"

Biraz arkama yaslandım. "Çünkü sen beni çağırdın."

İç geçirdi, bu seferki gösteri değildi, sanırım buna gerçekten ihtiyacı vardı. "Bir başka sidheyi ziyaret ederek Taranis'in gazabını mı göze aldın? Hiç sanmıyorum."

"Ben Aydınlanma tahtının vârisiyim. Sence Taranis gerçekten bana zarar verir mi?"

"Emerys'i sadece neden sürgüne gönderildiğini sorduğu için düelloya davet etmiş. Sen, küçükken aynı soruyu sorduğun için dayak yemiştin. Şimdi, karşımda oturuyor, benimle konuşuyorsun. Sürgüne gönderilmemin sebebinin sana söylemediğime asla inanmaz."

"Ama bana bir şey söylemedin," dedim. Vücut dilime hevesimi yansıtmamaya çalıştım ve sanırım başarısız oldum.

Yine hafifçe gülümsedi. "Seninle sırrımı paylaşmadığıma asla inanmaz."

"İstedigine inanabilir. Bana zarar vermek, savaş anlamına gelir. Bence hiçbir sır, bu riski göze almaya değmez."

Bir kahkaha daha attı. "Bence Kral bunun için savaş göze alır."

"Pekâlâ, Kral savaş riskini göze alıp ön safların ardında güvende kalabileceğini düşünebilir ama Kraliçe Andais'in Taranis'i teke tek düelloya davet etme hakkı var. Taranis'in bu riski göze alacağını sanmıyorum."

"Sen karanlık tahtın vârisisin Meredith. Aydınlığın nasıl bir güç barındırdığını bilmiyorsun."

"Uyanış Sarayı'nı gördüm. Bir kez gözden düştün mü ışıktan korkmanı anlarım ama karanlıktan herkes korkar Maeve, herkes."

"Uyanış Sarayı'nın Yüce Kralı'nın, Aydınlanma Sarayı'ndan korktuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Sesinde öfkeli bir şüphe vardı.

"Uyanış'ta herkesin lanetlilerden korktuğunu biliyorum."

Maeve arkasına yaslandı. "Onlardan herkes korkar Meredith. Her iki saray da."

Haklıydı. Aydınlanma Sarayı gerçekten karanlık ve ürkütücüye, lanetliler daha da kötüydü. Lanetliler, Aydınlanma Perileri'nin bile korktuğu şeyleri barındırıyordu. Kimsenin yüzleşmeyeceği kadar korkunç kâbusların döktüğü bir çöplüktü.

"Lanetlilerin iplerini kim elinde tutuyor?" diye sordum.

Karasız kaldı ama sonunda cevap verdi. "Kraliçe."

"Lanetliler belirli suçlar için mahkeme veya uyarı olmaksızın birini cezalandırmaya gönderilebilir. Bu suçlardan biri de başka bir periyi öldürmektir."

"Bu, sıklıkla kullanılan bir çözüm değildir."

"Ama Taranis, Kraliçe'nin vârisini öldürürse, sence Andais bu küçük kanunu hatırlamaz mı?"

"Andais bile lanetlileri Kral'ın peşine göndermeye cesaret edemez."

"Ve ben tekrar söylüyorum; Kral bile Andais'in vârisini öldürmeye cesaret edemez."

"Bence bu konuda yanılıyorsun Meredith. Bunun için riski göze alır."

"Ve bu suç için Andais, lanetlileri üzerine salabilir. Işık ve İllüzyon Kralı'nın bile, lanetlilerden kaçmaktan başka seçeneği yok."

Hizmetçinin hâlâ elinde tuttuğu tepsiden içkisini aldı. Bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Taranis'in bu konu-

da aklıselim düşünebileceğini sanmıyorum. Ben... Sarayla arasındaki savaşın sebebi olmam.” Bir yudum daha aldı. “Yıllar boyunca Taranis’in, küstahlığının cezasını çekmesini onun için bile istemem.”

Lanetliler tarafından bizzat kovalandığım için korkmuş olduklarını biliyordum ama çok da acımasız değillerdi. En azından avlarını sadece öldürürlerdi. Belki canlı canlı yerler ama öldürürlerdi. İşkence veya uzun süren, ağır bir ölüm olmazdı. Lanetlilerin elinde ölmekten daha kötüsü vardı.

Ve Maeve’in bilmediği bir şeyi biliyordum. Lanetlilerin kralı Sholto, Arada Gezenlerin Lordu, yüzüne karşı değil de arkasından Gölgedölü denen peri, Andais’a veya başka birine sadık değildi. Sözünü tutuyordu ama Andais birkaç yıldır politik gücünü yitirdiği için şimdi lanetliler tehdidi ne çok daha fazla sarılıyordu. Lanetlilerin son çare olması gerekiyordu ama Doyle ve Buz’un söylediğine göre, sıklıkla kullanılan bir silah olmuşlardı. Lanetlilerin varoluş amacı bu değildi ve Andais’in onları sıklıkla kullanması, zayıflığını gösteriyordu.

Fakat Maeve bunları bilmiyordu. Uyanış’ta kimse bilmiyordu, tabii eğer Aydınlanma’da casusları yoksa. Ama Maeve’in bilmesine imkân yoktu.

“Kral bizim birlikte sohbet ettiğimizi gerçekten öğrenebilir mi?” diye sordum.

“Emin değilim ama sonuçta o bir tanrı. Ya da tanrıydı. Korkarım neler olduğunu keşfedecek.”

“Pekâlâ, ben neden sürgüne gönderildiğini öğrenmek istiyorum ama sen de benden bir şey istiyorsun. Hayatın

riske atmayı göze alabileceğin bir şey istiyorsun. Bu ne olabilir Maeve? Senin için bu kadar önemli olan nedir?”

Öne eğildi. Ama bornozunun önü hâlâ kapalıydı. Te-nindeki kakao yağının ve nefesindeki romun kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Kulağıma fısıldadı. “Bir çocuk istiyorum.”

Öne eğilmiş pozisyondaydım, omuzlarım neredeyse Maeve'inkilere değecekti çünkü yüzümü görmesini istemiyordum. Çocuk? Çocuk mu istiyordu? Neden bana söylüyordu? Maeve Reed'in isteyebileceği birçok şey düşünmüştüm ama bebek, bu listelerin hiçbirinde yoktu.

Sonunda yüzüne baktım. "Benden ne istiyorsun Maeve?" Esas soru buydu.

Arkasına yaslandı, hafifçe kıpırdanması, bana önceki tavırlarını hatırlattı. "Senden ne istediğimi söyledim, Meredith."

Yüzüne baktım ve kaşlarımı çattım. "Ne dediğini duydum Maeve. Ama anlamıyorum..." Yeniden denedim. "Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum." Cümleyi dile getirirken, benden tek isteyebileceğinin ne olduğunu fark ettim. Erkeklerim.

Erkeklerle, kendi korumaları da dâhil hepsine baktı. "Şimdi bu konuşmayı neden baş başa yapmak istediğimi anladın mı?" Sesinde biraz yalvarır gibi bir ton vardı.

İç geçirdim. Politik olarak hata yapmak istemiyordum. Dikkatli olmak istiyordum. Ama neden baş başa konuşmak istediğini anlamıştım. Bazı şeyler, politikayı, senin tarafın benim tarafım tartışmasını aşardı. Ve bunlardan biri de bir kadının başka bir kadına yalvarışıydı. Maeve sessizce de olsa isteğini dile getirmişti. Lord ve Leydi yardımcım olsun, hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım.

"Tamam," dedim.

Maeve başını yana yatırdı. "Neye tamam?"

"Baş başa kalmaya."

Doyle ve Buz'un arkamda hareketlendiklerini hissettim. Gerçekten hareket etmemişlerdi ama çok gerildikleri için neredeyse havaya sıçrayacaklardı.

Doyle, "Prenses," dedi.

"Sorun değil Doyle. Sen ve adamların geri kalanı, biz burada kız kıza konuşurken, şemsiyenin altında oturabilirsiniz."

Maeve kaşlarını çattı. Pembe ruj sürülmüş dudakları kusursuz bir biçimde büzüştü. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Ya da çok uzun zamanı seks tanrıçası Maeve Reed olarak geçirdiği için, nasıl davranacağını bilemiyordu.

"Ben birkaç metre uzakta olmalarından fazlasını bekliyordum."

Gülümsedim, dudaklarımı büzmedim, rol yapmadım. "Beni ikna etmek için büyü kullanabileceğini belli ettin. Sana tamamen güvenmek aptallık olur."

Dudakları eski hâlini aldı. Şimdi ince ve öfkeli bir çizgi den ibarettiler. "Büyüde beni yenebildiğini gösterdin Meredith. Şansımı bir kez daha deneyecek kadar aptal değilim."

Maeve'i büyüde yendiğime tam olarak aptal değilim. Kadın, büyü gücünü metafizik suratıma fırlatmış ve benim doğal yeteneklerim uyanmıştı. Kasıtlı olarak yaptığım bir şey değildi, aslında tekrar başıma gelse aynısını yapabileceğimden yüzde yüz emin değildim. Fakat Maeve bunu isteyecek değildim. Benim çok güçlü olduğumu düşünmesi ve paranoyaya kapılması daha iyiydi. Çünkü erkeklerimden tamamen uzaklaşacak değildim. Güçlü ve paranoyak. Kraliyete özgü bir tarifti.

"Biz burada konuşurken, korumalarım gölgede oturabilirler. Kız kıza konuşmak için bile, sana ancak bu kadar mahremiyet sunabilirim."

"Bana güvenmiyorsun," dedi.

"Neden güveneyim?"

Gülümsedi. "Güvenmemelisin. Kesinlikle güvenmemelisin." Başını iki yana salladı ve romundan bir yudum içti, sonra bardağın kenarı üzerinden bana baktı. "İçecek tekliflerinin hepsini reddettin. Zehir veya büyüden korkuyordun."

Başım la onayladım.

Neşeli ve yüksek sesli bir kahkaha attı. O kahkahanın aynısını, birkaç kez sinema ekranından duymuştum. "Burada hiçbir şeyin sana kasıtlı olarak zarar vermeyeceğine dair yemin ederim."

Kasıtlı olarak kısmının, yemine eklenişi zekiceydi. Başıma bir şey gelirse bu Maeve'in hatası olmayacaktı. Ama

aynı zamanda, başıma bir şey gelebileceği anlamına geliyordu. Çifte anlamlar, sidhe sarayının vazgeçilmez bir parçasıydı. Çünkü onurunuz üzerine söz verdiyseniz, bunu korumak için ölümüne dövüşürdünüz.

"Ben buradayken, hiçbir şeyin, hiçbir insanın, hiçbir hayvanın veya başka bir varlığın bana zarar vermeyeceğine dair yemin etmeni istiyorum."

Dudaklarını büzüştürdü. "Meredith, bu kadar ciddi bir yemin mi istiyorsun? Senin güvende olman için elimden geleni yapacağıma yemin edebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeyin, hiçbir insanın, hiçbir hayvanın veya başka bir varlığın bana zarar vermeyeceğine dair yemin etmeni istiyorum."

"Sen buradayken," dedi.

Başım la onayladım. "Ben buradayken."

"Son kısmı unutsaydın ben her zaman her yerde senin güvende olduğundan emin olmak zorunda kalacaktım." Ürperdi, rol yaptığını sanmıyordum. "Sen Aydınlanma Sarayı'na gidince bile... Ki orası, senin güvende olmanı sağlamak isteyeceğim bir yer değil."

"Herkes böyle düşünüyor Maeve. Kendini kötü hissetme."

Kaşlarını çattı ve bu da gerçektir. "Kendimi kötü hissetmiyorum Meredith. O karanlık ve gölgeli koridorlarda senin güvenliğini sağlamak benim işim değil."

Omzumu silktim. "Karanlık Saray'da da ışık ve kahkaha vardır. Işıltılı Saray'da karanlık ve hüznün olduğu gibi."

"Aydınlanma Sarayı'nın, Uyanış Sarayı'nda beni bekleyen görkemli şeylere sahip olduğunu sanmıyorum."

Omzum üzerinden Doyle ve Buz'a baktım. Uzun bir bakiştı, ardından yavaşça Maeve'e döndüm, erkeklerin gü-

zelliği gözlerime dolmuştu. "Ah, bilmiyorum Maeve, Kraliçe Andais'in sarayındaki ahlaksızlıklar hakkında, ranlık Saray'da da güzellikler vardır."

"Kraliçe Andais'in sarayındaki ahlaksızlıklar hakkında, bir sürü hikâye duydum."

Güldüm. "Ahlaksızlık kelimesini bu kadar tiksinierek dile getiriyorsan, insanlar arasında çok kalmışsın. Etin şun-dukuları, paylaşılması gereken bir lütuftur, kendini koruman gereken bir lanet değil."

"Senin asi koruman ve benim tatlı Marie'min yaptığı gibi." Arkama baktı, gülümsedi. Rhys ve Marie bize doğru geliyorlardı. Rhys'in beyaz bukleleri beline kadar iniyordu. Çocuksu güzel yüzü şimdi her zamanki gibi tüksüzdü. Incili göz bandını yerine takmıştı. Gülümsüyordu, neredeyse bir espiye kakhahalar atarak karşılık verecek gibiydi.

Marie de arkasından geliyordu. Saçları eskisi kadar kusursuz değildi ve gömleği içine sokulmamıştı. Ama mutlu görünmüyordu.

Maeve'in iması doğru olsaydı, Marie'nin gülümsemesi gerekirdi. Rhys'in kendine göre kusurları vardı ama bir kuzın yüzünü güldürmemek, bunlar arasında değildi. Rhys'i yataкта veya yatağın dışında diğer korumalar kadar ciddiye almak mümkün değildi. Ama yataкта eğlenceli biri olduğunu biliyordum.

Yine kaşlarım çatıldı. Marie ile bir şeyler yaşadıysa bu konuda kendimi nasıl hissediyordum? Sonuçta, Rhys benimdim. Kraliçe'ye göre, sadece ve sadece benimdim.

Marie ile oynadığı için Rhys'i kıskanmaya veya ona öfkelenmeye çalıştım ama yapamadım. Çünkü ben de başka erkeklerle birlikte oluyordum. Belki de gerçekten kıskanmak için tek eşlilik anlayışınızın oturması gerekiyordu.

Nedenini bilmiyordum ama beni rahatsız etmiyordu. Kızla ilişkiye girseydi bu beni rahatsız ederdi çünkü hamile kalması gereken, bir yıldızın asistanı değil bendim. Bunun dışındakiler beni ilgilendirmiyordu.

Rhys önümde bir dizinin üzerine çöktü, böylece Kitto'ya fazla yaklaştı ama küçük gobline dokunmayı dert etmemesi iyiye işaret. Elimi dudaklarına götürdü ve sırtı.

"Tatlı Marie bana güzellikler teklif etti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve?"

"Böyle bir teklifi reddetmek, periler için kabalıktır." Peri standartlarına göre haklıydı.

"O insan, peri değil," dedim.

"Kıskandın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Hayır."

Tek bir hareketle ayağa kalktı ve yanağıma bir öpücük konurdu. "Senin insandan çok peri olduğunu biliyordum."

Marie, Maeve'in yanına diz çökmüştü. Yüzünü bize göstermiyor ama başını iki yana sallıyordu. Maeve kaşlarını çatıp bize baktı. "Marie teklifini reddettiğini söylüyor koruma."

Rhys, "Onu güzel bulduğumu açıkça ifade ettim," dedi.

"Ama ondan faydalanmadın."

"Ben Prenses Meredith'in aşığıyım. Neden başka yere bakayım? Asistanınıza hak ettiği ilgiyi gösterdim. Ne fazlasını ne azını." Yüzündeki neşe silinmişti, neredeyse öfkeliydi.

Maeve, Marie'nin eline hafifçe vurdu ve eve gönderdi. Marie, Rhys'e bakmamak için elinden geleni yaptı. Sanırım utanıyordu. Belki de sıklıkla reddedilmiyordu ya da Maeve, reddedilmeyeceğini söylemişti.

Ayağa kalktım. "Yeterince oyun oynadık Maeve."

Bana doğru uzandı ama ulaşabileceği bir yerde değildi. "Lütfen Meredith, seni öfkeliendirmek istemedim."

"Hizmetkârını, korumamı baştan çıkartmakla görevlendirdin. Beni baştan çıkartmaya çalıştın. Saf bir arzuya değil beni kontrol etmek arzusuyla."

Tek harekette ayağa kalktı. "Son kısım doğru değil."

"Ama hizmetkârını, âşığı baştan çıkartmaya gönderdiğini reddetmiyorsun."

Kafasının ne kadar karışık olduğunu anlamam için gineş gözlüklerini çıkarttı. Bence bu da bir roldü. "Sen Aydınlanma Sarayı'ndansın, bu tarz şeyler sizin için sorun değildir."

Şimdi kafası karışan bendim. "Bunun benim sarayımı ne ilgisi var? Bana ve benim olana hakaret ettin."

"Sen Aydınlanma Sarayı'ndansın," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Mayoları denemediniz," dedi. Bakışları önüne düştü, sesi yumuşaktı.

"Ne?" diye sordum.

"Marie onu çıplak görseydi, yaraları dışında bedeninin saf olduğunu anlayacaktı."

Kaşlarını biraz daha çattım. "Lord ve Leydi adına, sen neler saçmıyorsun?"

"Sen Aydınlanma Sarayı'ndansın Meredith. Kirli olduğunuzdan emin olmalıydım."

"Deforme demek istiyorsun," dedim. Öfkemi gizlemedim.

Başıyla onayladı.

"Vücutlarımızın neye benzediği senin için neden önemli?"

"Sana ne istediğimi söyledim Meredith."

Başımı onayladım. Herkesin önünde sırrını açıkça dile getirmek bile kibarlıktı, gerçi bunu hak ettiğini söyleyemezdim.

"Bu konuda bana yardım eden erkek saf değilse, o zaman..." Başıyla onayladı, kendisi için cümleyi bitirmemi ister gibiydi.

Öne eğildim ve tısladım, daha çok fısıldadım denebilirdi. "O zaman çocuk kusurlu doğar."

Hiçbir cazibe büyü, kakao yağı, alkol ve sigara kokusunu gizleyemezdi. Birden midem bulandı.

Geri çekildim ve Rhys beni yakalamasaydı dengemi kaybedip yere düşecektim. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Bu kadının yanında olmanın yoruldum."

Doyle, "O zaman gidelim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil." Rhys'in koluna tutunarak Maeve'e döndüm. "Sen bana neden sürüldüğünü söyle. Bana gerçeği eksiksiz olarak hemen şimdi anlatmazsan, arkamızı dönüp çeker gideriz ve sonsuza kadar geri dönmeyiz."

"Bir başkasına anlattığımı öğrenirse beni öldürür."

"Benim buraya gelip seninle konuştuğumu öğrenirse, sence bana anlatıp anlatmadığınla ilgilenir mi?"

Şimdi korkmuş gibiydi. Umurumda değildi.

"Söyle Maeve. Söyle bana, yoksa giderim. Sana bu konuda yardım edebilecek başka bir peri de bulamazsın."

"Meredith, lütfen..."

"Hayır," dedim. "Büyük saf Uyanış Sarayı, bize nasıl da tepeden bakıyor. Bir çocuk sakat veya kusurlu doğarsa

öldürülür. Siz, hepiniz çocuk sahibi olmaktan vazgeçene kadar. O zamanlar yaratıklar bile değerliydi. Bebeklere bir süre sonra ne olduğunu biliyor musun Maeve? Son dört yüz yıldır, sakat veya kusurlu doğan Uyanış çocuklarına ne olduğunu biliyor musun? Çünkü biliyorsun, kendi soyuyla birlikte olmanın, ölümsüz bile olsan bir bedeli vardır.”

“Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. O parlak, ısıltılı saraydaki herkes biliyor. Benim kuzenim hayatta kaldı çünkü yarı brownie’ydi. Onu dışarıya atmadınız çünkü brownie’ler Uyanış’a aitti. Sarayın değillerdi ama ışığın yaratıklarıydı. Ama sidheler yaratıklar doğurunca, parlak ve ısıltılı Uyanış Sarayı’nın kusurlu çocukları nereye gönderiliyor?”

“Şimdi ağlıyor, gümüş gözyaşları döküyordu. “Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. Bebekler, Aydınlanma Sarayı’na giderler. Biz yaratıkları alırız. Saf Uyanış yaratıklarına sahip çıkarız. Onları alırız çünkü bizde herkese yer vardır. Kimse Aydınlanma Sarayı’nın kapısından geri çevrilmez. Özellikle de kendi soylarından biriyle evlenmemek için genetik hatalarına bakmayı ihmal etmiş ailelerin dünyaya getirdiği, yeni doğmuş, minik bebekler.” Şimdi ben de ağlıyordum. Ama benimkinin sebebi, hüznün değil öfkeydi.

“Sana yemin ederim ki ben, Buz ve Rhys, saf vücutlara sahibiz. Bu işini kolaylaştırır mı? Yardımı olur mu? Erkeklerle birlikte olmak istiyorsan beni mayoyla görmek umurunda olmazdı ama oldu. Bir doğurganlık ayini istiyorsun Maeve. Bana ve erkeklerimden en az birine ihtiyacın var.”

Söylediklerimi Maeve’den başka duyan olup olmadığını umursamayacak kadar öfkeliydim. Ne dediğim de umurunda değildi.

Rhys’i kenara ittim, öfkem beni Maeve’e doğru götürdü, kelimeleri yüzüne tükürdüm. “Bana neden sürüldüğünü söyle Maeve. Hemen şimdi, yoksa seni bulduğumuz gibi bırakırız. Yalnız.”

Meave başıyla onayladı, hâlâ ağlıyordu. “Pekâlâ, pekâlâ. Leydi beni korusun, tamam. Size bilmek istediğinizi söyleyeceğim ama bir çocuk sahibi olmama yardım edeceğine yemin et.”

“Önce sen yemin et,” dedim.

“Uyanış Sarayı’ndan neden sürüldüğümü söyleyeceğime yemin ediyorum.”

“Ve ben de sen Uyanış Sarayı’ndan neden sürüldüğünü söyledikten sonra çocuk sahibi olman için elimden geleni yapacağıma yemin ediyorum.”

Elleriyle gözlerini ovaladı. Çocuksu bir hareketti. Çok sarsılmıştı, bahtsız bebeklerden birinin, güzellik ve bahar tanrıçası Concheenn’e ait olup olmadığını merak ettim. Sahip olduğu tek çocuğu vermek zorunda kalmanın acısını hâlâ çekiyor muydu? Öyle olmasını ümit ettim.

14

“Yüz sene önce Perilerin Yüce Kralı Taranis, eşi Cuala’lı Conan’dan vazgeçmeye hazırды. Yüz yıldır evliydim ve çocukları olmuyordu.” Sesi otomatik olarak, hikâye anlatan bir ozanın sesine büründü. “Bu yüzden ondan vazgeçecekti.”

Eski tarzda anlatılan güzel hikâyeleri severdim ama güneşin altında kavrulmaktan sıkılmışım ve sonsuza kadar bekleyemezdim. “Ondan vazgeçti,” dedim.

Maeve gülümsedi ama mutlu değildi. “Benden yeni gelini olmamı istedi. Onu reddettim.” Şimdi ozansı ses tonu kaybolmuştu, sadece konuşuyordu. Önceki sesi kadar hoş değildi ama böylesi çok daha hızlı olacaktı.

“Bu, sürülmen için bir sebep değil Maeve. Taranis’i daha önce de reddeden oldu ve hâlâ sarayın bir üyesi.” Limonatamdan bir yudum aldım ve yüzüne baktım.

“Ama Edain bir başkasına âşıktı. Benim sebebim farklıydı.”

Bana, Kitto’ya veya herhangi birine bakmıyordu. Uzaklara dalmış, kafasının içinde eski anılar canlanmıştı.

“Sebebi neydi?”

“Conan, Kral’ın ikinci eşiydi. Bu yeni eşle yüz yıldır birlikteydi ve çocuğu olmamıştı.”

“Ve?” Yine limonatamdan bir yudum aldım.

Romundan bir yudum aldı ve bana baktı. “Taranis’e hayır dedim çünkü kısır olduğuna inanıyordum. Sarayın vârisi olmamasının sebebi, kadınlar değil, Kral’dı.”

Limonatayı üzerime ve Kitto’nun üstüne döktüm. Limonata kolundan ve güneş gözlüklerinden aşağı akarken, Kitto olduğu yerde dondu kaldı.

Hizmetçi peçeteleri getirdi. Birkaç tane aldım ve kadını başımdan savuşturdum. Kimsenin duymaması gereken bir şeyi konuşuyorduk. Kendimi konuşacak gibi hissettikten ve Kitto ile kurulandıktan sonra, “Bunu Taranis’in yüzüne mi söyledin?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

“Göründüğünden daha cesurmuşsun.” *Ya da daha aptal*, diye düşündüm.

“Kendisini eş olarak neden kabul etmediğimi söylememi istedi. Bir çocuğum olmasını istediğimi ve kendisinin bunu bana veremeyeceğini söyledim.”

Yüzüne baktım ve söylediklerinin ne anlama geldiğini düşündüm. “Dediklerin doğruysa, asiller Kral’dan nihai fedakârlığı isteyebilir. Kutsal günlerden birinde öldürülmesini talep edebilirler.”

Maeve, “Evet,” dedi. “O gece beni kovdu.”

"Birine söylersin diye," dedim.

"Şüpheleri olan sadece ben değildim," dedi. "Adaria'nın iki kişiden daha çocuğu vardı ama bir yüz yıldır Kral'dan çocuk sahibi olamıyordu."

Maeve'i sorunca neden dayak yediğimi anladım. Dayının hayatı, bu sırrın açığa çıkmamasına bağlıydı. "Tahıt bırakabilirdi," dedim.

Maeve gözlüklerini indirerek bana tehditkâr bir bakış attı. "Saf olma Meredith. Sana yakışmıyor."

Başımla onayladım. "Özür dilerim, haklısın. Taranis buna asla inanmaz. Kısır olduğunu kabul etmeye zorlanması lazım ve bunu yapmanın tek yolu da onu asillerin karşısına çıkartmak. Oylamayı kazanmak için de çoğunluğu ikna etmen gerek."

Başını iki yana salladı. "Hayır Meredith. Şüpheleri olan sadece ben olamam. Ölümü, insanlarımızın doğurganlığını geri getirebilir. Biz bütün gücümüzü kraldan veya kraliçeden alırız. Bence hepimizi çocuksuz bırakan şey, Taranis'in kısırlığı."

"Sarayda hâlâ çocuklar var," dedim.

"Ama kaç tanesi saf Uyanış kanına sahip?"

Birkaç saniye düşündüm. "Emin değilim. Birçoğu benden önce doğdu."

"Ben eminim," dedi. Öne eğildi. Vücut dili, çok ciddi olduğunu ve rol yapmadığını belli etti. "Hiçbiri. Son altı yüz yıldır doğan çocukların hepsi karışık kana sahip. Ya savaşlarda Aydınlanma savaşçılarının tecavüzüne uğrayan kadınlardan doğanlar ya da senin gibi kanı çok karışık olanlar. Karışık kan, güçlü kan Meredith. Kral'ımız tahttan inmeyecek kadar gururlu olduğu için hepimizi lanetledi."

"Kısır olduğu için tahttan inse bile, diğer asiller geri kalanların bereketini geri kazanması için öldürülmesini isteyebilir."

Maeve, "Ona bu sorununu yüz sene önce söylediğimi öğrenirlerse isterler," dedi.

Haklıydı. Taranis bir şey bilmeseydi o zaman adamı affedip yaşamasına izin verebilirlerdi. Fakat yüz sene önce kendisine söylenmişse ve hiçbir şey yapmamışsa... Kanını bunun için dökerlerdi.

Mırıldanmalar, başımı yana çevirmeme sebep oldu. Yeni gelen bir adam, şemsiyenin altındakilerle selamlaşıyordu. Bize dönüp gülümsedi, beyaz dişlerini gösterdi. Dişlerinin dışında o kadar sağlıklıydı ki bu yapay parlak gülümseme, solgun derisini ve çökük gözlerini daha da açığa çıkartıyordu. Hastalığın kemirip tükettiği bu adamın Gordon Reed olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Maeve'i yıldızlığa taşıyan yönetmen buydu. Zihnimde, mezarında yatan çürümüş bir bedenin ve geriye kalan bembeyaz dişlerin görüntüsü canlandı. Gerçek bir öngörü olduğunu biliyordum bunun, adam ölüyordu.

Soru, bilip bilmedikleriydi.

Maeve, elini adama uzattı. Adam, kadının altın renkli elini tuttu ve kusursuz derinin üzerine bir öpücük kondurdu. Kendi gençliği solarken, bedeni ölürken birlikte olduğu kadının hiç değişmemesini nasıl karşıladığını merak ettim.

Bana döndü ve elini uzattı. "Prenses Meredith, bugün bize katılmanıza çok sevindim." Çok medeni, çok samimi bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki havuz kenarında, sıradan bir gün geçiriyorduk.

Maeve, adamın elinin üzerine hafifçe vurdu. "Otur Gordon." Şezlongda kocasına yer açtı, daha önce Kitto'nun

yaptığı gibi havuzun kenarına oturdu. Gordon yavaşça oturdu. Gözlerinin bir anlık gerilmesi, acı çektiğini belli eden tek şeydi.

Maeve güneş gözlüklerini çıkarttı ve adama baktı. Evlendiği uzun boylu ve yakışıklı adamdan arda kalanı seydi. Solgun derinin altındaki her bir kemik kendisi için çok değerliymiş gibi kocasına baktı.

Tek bir bakışı yeterliydi. Adamı seviyordu. Gerçekten seviyordu ve ikisi de ölümün yakın olduğunun farkındaydı.

Maeve yüzünü adamın solgun elinin üzerine koydu ve ışıktaki biraz fazla parıldayan mavi gözleriyle bana baktı. Cazibe büyüsü değildi, dökülmemiş yaşların parıltısıydı.

Sesi kısıkta ama ne dediğini anlaşıyordu. "Gordon ve ben bir çocuk istiyoruz Meredith."

"Gordon'ın..." Durdum, ikisinin önünde bunu sormazdım.

Maeve benim yerime sordu. "Gordon'ın ne kadar zamanı mı kaldı?"

Başımınla onayladım.

"Altı..." Maeve'in sesi titredi. Kendini toplamaya çalıştı ama tamamlayan Gordon oldu. "Altı hafta, belki de üç ay." Sesi sakindi, gerçeği kabullenmişti. Maeve'in ipeksi saçlarını okşadı.

Maeve yüzünü yana çevirip bana baktı. Gözlerindeki bakış, sakın veya gerçeği kabullenen türden değildi. Paniğe kapılmıştı.

Şimdi, yüz yıl sonra Taranis'in gazabına uğramayı göze alarak, başka bir sidheyle görüşmeyi neden istediğini anlamıştım. Güzellik ve Bahar Kraliçesi Concheenn'in zamanı azalıyordu.

15

Daime geri döndüğümüzde hava kararmıştı. Buraya ev diyebilirdim ama değildi. Hiç evim olmamıştı. Tek yatak odalı daire, başlangıçta bir kişi için tutulmuştu. Bir oda arkadaşım olmasını bile beklemiyordum. Şimdi dairemi beş kişiyle paylaşıyordum. Mekânın bize dar geldiği çok açıktı.

Garip olan, eve dönüş yolunda veya minibüsü bırakıp benim arabamı alırken bile çok konuşmamamızdı. Herkesi neyin tedirgin ettiğini bilmiyordum ama Gordon Reed'in gözlerimin önünde öldüğünü görmek, bende de heves bırakmamıştı.

Aslında bizi rahatsız eden şey, Gordon'un ölümünün hemen kısıyında olması değil, Maeve'in adama bakışıydı. Bir ölümsüz, bir ölümlüde gerçek aşkı bulmuştu. Böyle bir şeyin sonu her zaman kötü biterdi.

Trafığın içinde otomatige bağlanmış gibi ilerlerken seyahat hate renk katan tek şey, Doyle'un zaman zaman nefesini tutmasıydı. İyi bir yolcu değildi ama ehliyeti olmadığı için çok fazla seçeneği yoktu. Normalde, Doyle'un küçük panik atakları hoşuma giderdi. Doyle'u kabuğuna çekilmemiş görebildiğim nadir anlardı. Genelde, garip bir biçimde rahatlatıcıydı.

Bugün soluk pembe duvarlı yemek odama adım attığımda beni rahatlatacak bir şey düşünemiyordum. Tabii ki yine yanılmıştım.

Öncelikle, yahninin, zengin ve taze pişmiş ekmeğin taze kokusu vardı. Tüm gün boyunca kısık ateşte durdukça daha lezzetli olan türden bir yahniydi. Ve kötü yapılmış ev yapımı ekmeğe diye bir şey yoktu. Ayrıca Galen, küçük mutfağımdan daha da küçük yemek odama geçmek için, içerideki tek köşeyi dönmüştü. Genelde, önce Galen'in gülümsemesini fark ederdim. Harika bir gülümsemesi vardı. Şimdi ise kıyafetleri dikkatimi çekti. Gömlek giymiyordu. Üzerinde beyaz dantelli bir önlük vardı ve koyu renkli meme uçlarını, göğsünün üst kısmını dekore eden yeşil saçlarını, göbek deliğinden başlayarak pantolonunun içinde kaybolan ince kıl çizgisini görebiliyordum.

Masayı hazırlamak için arkasını döndü. Teni kusursuz, hafif yeşil bir tona sahip, incimsi bir beyazdı. Önlüğün askıları, güçlü sırtını, geniş omuzlarını ve mükemmel kollarını kapatmıyordu. Saç tellerinden ince bir örgü, belinden aşağıya uzanırken tenini okşuyordu.

Rhys konuşana kadar olduğum yerde donup kaldığımı fark etmedim. "İçeriye bir adım daha atarsan biz de girebiliriz."

Yüzüm kızarıırken cildim ısındı ama kenara çekildim ve diğerlerine yol verdim.

Galen mutfağa girip çıkmaya devam etti, sanki tepkimi fark etmemişti. Belki de gerçekten fark etmemişti. Söz konusu Galen ise, emin olmak zordu. Ne kadar muhtemem görünüşünün farkında değildi. Gerçi, düşününce bunun da çekiminin bir parçası olduğuna karar verdim. Mütevazılık, asil sidhe erkekleri arasında nadir rastlanan bir özellikti.

"Yahni hazır ama ekmeğin dilimlenmeden önce biraz soğuması lazım," dedi. Sonra bize bakmadan mutfağa geri döndü.

Bir zamanlar Galen'a merhaba öpücüğü verir, aynı şekilde karşılık alırdım fakat şimdi küçük bir sorununuz vardı. Galen, Cadılar Bayramı'ndan önce sarayda cezalandırılarken yaralanmıştı. Manzara hâlâ gözümlün önündeydi: Galen bir kayaya bağlanmıştı ve vücudunun büyük bir kısmı, yavaşça kanat çırpın yarı-perilerle örtülüydü. Suyun kenarındaki gerçek kelebeklere benziyorlardı. Sanki su içiyor ve beslenirken aynı ritimde kanat çırpıyorlardı. Fakat içtikleri şey, su değil, kandı. Kanla birlikte, Galen'in etinden de minik parçalar kopartıyorlardı. Neden bunu yaptıklarını sadece Prens Cel biliyordu. Yaratıkların, Galen'in kasıklarıyla özel olarak ilgilenmelerini isteyen Cel'di.

Cel, Galen'ı iyileşene kadar yatağıma alamayacağımdan emin olmak istemişti. Fakat Galen sidheydi ve yaraları, siz bakarken iyileşmeye başlardı. Vücutları yaraları içine çeker ve yok ederdi. Kasığındakiler hariç, kusursuz cildindeki bütün ısırsık izleri kaybolmuştu. Niyeti veya amacı ne olursa olsun, işlevselliğini yitirmişti.

Bulabildiğimiz bütün doktorlara ve metafizik uzmanlarına gitmiştik. Doktorlar bir şey diyememişlerdi. Cadılar ise bunun büyüü olduğunu söylemişti. Yirmi birinci yüzyılın cadıları, lanet kelimesini kullanırken tereddüt ediyordu.

Kimse bir başkasını lanetlemezdi, karma için çok kötüydü. Bir lanet yaparsanız, dönüp dolaşır size geri dönerdi. Gerçekten şeytani diyebileceğiniz büyüleri, zarar veremektense başka amacı olmayanları, bedelini ödmeden yapamazdınız. Kimse, ölümsüz de olsa, bu kuraldan muaf değildi. Gerçek bir lanetin nadir görülmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Mutfağa girip çıkan seksi önlüklü Galen bana bakmaya çalışıyor ve bu hâlini görmek, içimi acıtıyordu.

Galen'in yanına gittim, kollarımı beline doladım, vücudumu sıcak sırtına yasladım. Dokunuşum altında hareketsiz kaldı, sonra ellerini yavaşça kollarımda gezdirdi. Kollarımı bedenine sardı. Yanağımı sıcak sırtına koydum. Haftalardır Galen'dan aldığım, sarılmaya en yakın şeydi. Etkileşim, nasıl olursa olsun, artık Galen'a acı veriyordu.

Kaçmak istedi ama vücuduna daha sıkı sarıldım. Beni ancak güç kullanarak kendisinden uzaklaştırabilirdi ama bunu yapmadı. Ayakta dikildi ve ellerini çekti. "Merry, lütfen." Sesi çok yumuşaktı.

"Hayır," dedim. Galen'a sıkı sıkı sarıldım. "Kraliçe Niceven'le bağlantıya geçmeme izin ver."

Başını iki yana salladı, saçları yüzüme döküldü. Saçlarının kokusu tatlı ve temizdi. Saçlarının, bütün yüksek saray sıdheleri gibi, dizlerine kadar indiği zamanları hatırladım. Saçlarını kestğinde çok üzülmiştüm.

"O yaratığa borçlu kalmanı istemiyorum," dedi. Kendisine hiç uymayan bir ciddiyet içerisindeydi.

"Lütfen Galen, lütfen."

"Hayır Merry, hayır." Beni itmeye çalıştı ama bırakmadım.

"Niceven'in yardımı olmadan bir çaresini bulamazsak?"

Ellerini kollarıma koydu fakat amacı tenimi okşamak değil, benden uzaklaşabilmek için ellerimi açmaktı. Galen bir sidhe savaşçısıydı, binaların duvarlarında yumruğuyla delikler açabilirdi. Ona karşı koymam mümkün değildi.

Dar mutfağın girişine çekildi, uzanamayacağım yerdedi. Soluk yeşil gözleriyle bana bakmadı. Yemek odasının duvarındaki tabloyu inceledi: Yeşil bir çayırda kelebekler uçuşuyordu. Kelebekler Galen'a yarı-perileri mi hatırlatıyordu, yoksa sadece resmi mi görüyordu? Yoksa benden başka herhangi bir yere bakmak daha mı iyiydi?

Galen'a ne yaptığını öğrenebilmek amacıyla Kraliçe Niceven ile bağlantıya geçmek için izin istiyordum. Ama bunu yapmamı yasaklamıştı. Yarı-perilerin kraliçesine borçlanmamı istemiyordu. Yalvarmayı ve ağlamayı denedim. Başka biri olsa kesin işe yarardı ama Galen pes etmedi. Niceven ve yarı-perilerine borçlanmama sebep olmak istemiyordu.

Olduğum yerden Galen'a baktım. Çocukluğumdan beri sevdiğim, güzel bir vücuda sahipti. Galen benim ilk aşkımdı. İyileşirse, aramızda ergenliğe adım attığım günden beri var olan sıcaklığı doyurabilirdik.

Birden yanlış yolda olduğumu anladım. Kitto bana Doyle'un, herkesle düzüşeceğimi ve elimdeki gücü kullanamayacağımı düşündüğünü söylemişti. Sadece goblinlerden

bahsetmiyordu. Ben Aydınlanma'nın gelecekteki kraliçesi miydim, değil miydim? Kraliçe olacaksam herhangi bir şey için insanlardan neden izin istiyordum? Kime borçlandığımı, Galen'ı değil beni ilgilendirirdi.

Galen'a sırtımı döndüm ve odaya girdim. Erkeklerin geri kalanı bizi izliyorlardı. İnsan olsalar izlemiyor gibi görünür, gazetelerini okuyor gibi yaparlardı. Ama bunlar insan değil periydi. Perilerin önünde bir şey yaparsanız, sizi izlerlerdi. Mahremiyet istiyorsanız bunu kimsenin olmadığı bir yerde yapmak zorundaydınız, kültürümüz böyleydi.

Sadece Kitto ortalıkta yoktu ama ben nerede olduğumu biliyordum. Kendisine çok büyük gelen, üzeri kapalı, bezden köpek yatağındaydı. Küçük bir çadıra benziyordu. Yemek odasının bir köşesine, televizyonu da görecektik şekilde konumlandırılmıştı. Kitto'nun hoşuna giden teknolojik harikalarından biri de televizyondur.

"Doyle," dedim.

"Evet Prenses." Sesi duygusuzdu.

"Benim için Kraliçe Niceven'le bağlantıya geç."

Başıyla selam verdi ve yatak odasına geçti. Dairedeki en büyük ayna, yatak odamdaydı. Aynayı, diğer sidhelerle iletişim kurmakta kullandığı gibi, yarı-perilerle bağlantıya geçmek için kullanacaktı. İşe yarayabilir veya yaramazdı. Yarı-periler, peri topraklarında çok uzun süre kalmazdı. Açık havayı seviyorlardı. Yansıtıcı bir yüzeyin yanında değillerse, ayna büyüsü çalışmazdı. Denenecek başka büyüler de vardı ama aynayla başlamak en akıllıcasıydı. Şansımız yaver giderse, küçük kraliçeyi bir su birikintisinin yanında yakalayabilirdik.

Galen, "Hayır," dedi. İki adım attı ama bana değil Doyle'a doğru yürüdü. "Hayır, bunu yapmasına izin vermem."

Doyle, Galen ile göz göze geldi. Ama Galen irkilmedi. Doyle'un bu bakışından irkilen tanrılar görmüştüm. Galen ya düşündüğümünden daha cesur ya da daha aptaldı. Ben ikincisi olduğumu düşünüyordum. Galen, kişisel olsun veya olmasın, politikadan anlamazdı. Doyle'u kolundan tutup odayı terk etmesine engel olurdu, bunu yapmak ikisi arasında bir düelloya sebep olsa bile. Doyle'u da dövüşürken görmüştüm. Kimin kazanacağını biliyordum ama Galen düşünmüyordu. Tepki veriyordu ve tabii ki zayıflıklarından biri de buydu. Babam bu yüzden onu bana vermemişti. Galen, saray entrikalarının ortasında hayatta kalamazdı.

Fakat Doyle üzerine alınmadı. Bakışlarını bana doğru çevirdi. Bir kaşını havaya kaldırdı, sanki ne yapması gerektiğini soruyordu.

"Kral gibi davranıyorsun Galen," dedim. Söylediğim şey biraz fazla sertti çünkü öyle düşünmediğini biliyordum. Ama Doyle araya girmeden kontrolü elime almalıydım.

Bana doğru dönen Galen'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi kusursuzdu, tam da ona uygun bir ifadeydi. Kraliçe'nin Kuzgunları'nın neredeyse tamamı, bu şekilde duygularını yüzüne yansıtılamayı öğrenmişti. Galen'ın duyguları ise hep yüzüne kazınırdı.

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Gerçekten bilmiyor olabilirdi.

İç geçirdim. "Korumalarımın birine emir verdim. Ve sen bu emri yerine getirmesine engel oluyorsun. Bir prensesin emrinin üzerine, Kral'dan başka kim emir verebilir?"

Yüzündeki ifadeden, kafasının karışık olduğu belliydi. Doyle'un kolunu yavaşça bıraktı. "Böyle olsun istemedim." Sesi çok gençti ve kendinden emin değildi. Benden yetmiş yaş büyüktü ama politik olarak, bir çocuktu ve hep öyle kalacaktı. Galen'in büyüünün bir kısmı da maddesumiyetinden geliyordu. En tehlikeli kusurlarından biri de buydu.

"Dediğimi yap Doyle."

Doyle bana şimdiye kadar verdiği en saraysı ve görkemli selamı verdi. Sonra yatak odasına girdi ve aynanın karşısına geçti.

Galen arkasından baktıktan sonra bana döndü. "Merry, lütfen benim yüzümden o yaratığa borçlanma."

Başımı iki yana salladım. "Galen, seni severim ama herkes politik konularda senin kadar yetenezsiz değildir."

Kaşlarını çattı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bunun anlamı tatlım, Niceven ile pazarlık edeceğim. Çok fazla şey isterse vermem ama bu konuda bana güven. Aptalca bir şey yapmam Galen."

Başını iki yana salladı. "Bu hoşuma gitmedi. Kraliçe Andais saraydaki otoritesini kaybetmeye başladığından beri, Kraliçe Niceven'in neye dönüştüğünü bilmiyorsun."

"Andais otoritesini kaybediyorsa, diğerleri kontrolü ele almak ister. Bunu biliyorsun Galen."

"Nasıl? Tüm bunlar olurken bizim yanımda değildin ve bunu nasıl biliyorsun?"

Yeniden iç geçirdim. "Andais'in otoritesi kendi oğlu Cel'in arkasından oyunlar çevirmesine sebep olacak kadar azaldıysa, lanetlileri nihai bir tehdit olarak değil de sarayın polisleri gibi kullanacak kadar gücü zayıfladıysa, herkes dü-

şen parçaları toplamak için birbiri ile yarışıyor. Aldıkları parçaları kimseye vermeyecekleri de kesin."

Galen bana baktı, anlayamadı. "Üç yıldır söylediklerini yaşıyoruz ama sen bizimle değildin. Senin..." Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bir casusun vardı."

"Hayır Galen, casusum yoktu. Kraliçe zayıflarsa sarayda neler olacağını tahmin etmek için orada olmama gerek yok. Doğanın kanunu böyledir." Galen kaşlarını çattı. Güç peşinde koşmazdı, politik hırsları yoktu. Sanki bir parçası kayıptı çünkü gerçekten bu konulardan hiç anlamıyordu. Böyle olduğunu hep biliyordum ama anlayışının bu kadar kıt olduğunu hiç fark etmemiştim. Bütün parçaları önümde değilse bir yapbozun neye benzediğini bilemeyeceğimi düşünüyordu. Çünkü kendisi bunu yapamazdı ve bir başkasının nasıl yapabildiğini de anlamıyordu.

Gülümsedim, üzgündüm. Yanına gittim, parmak uçlarımla yüzüme dokundum. Gerçek olup olmadığını anlamak için dokunmalıydım. Sorununun ne kadar büyük olduğunu nihayet fark etmiştim, bu yüzden neredeyse Galen'i hiç tanımadığımı düşünecektim.

Yanağı sıcak ve gerçekti. "Galen, Niceven ile pazarlık edeceğim. Çünkü korumalarımın birini bu şekilde sakat bırakmak, bana ve bize hakarettir. Yarı-perilerin, bir sidhe savaşıncısını bu şekilde iktidarsız bırakmaya hakkı yok."

Sözlerimi duyunca irkildi, bakışlarını kaçırdı. Çenesine dokundum ve bana bakmasını sağladım. "Seni istiyorum Galen. Bir kadının bir erkeği istediği gibi istiyorum. Seni iyileştirmek için krallığı vermem ama yeniden bütün olduğunu görmek için elimden geleni yaparım."

Yüzü kızarmaya başladı. Cildindeki yeşil, koyulaşarak kırmızı yerine turuncu bir renge büründü. "Merry, bunu..." Parmak uçlarımla dudaklarına dokundum. "Hayır Galen, bunu yapacağım ve sen beni durdurmayacaksın. Çünkü ben prensesim. Tahtın vârisi benim, sen değilsin. Sen benim korumamsın, tam tersi değil. Sanırım bir süredir bunu unutmuştum ama bir daha unutmayacağım."

Gözlerinde endişe vardı. Elimi dudaklarından aldı ve yukarı kaldırdı. Avucuma ağır ve nazik bir öpücük kondurdu. Dokunuşu beni titretti.

Politikada o kadar başarısızdı ki Galen'ı kral yapmak, ölüm fermanını imzalamakla aynı şeydi. Sadece Galen için değil. Hem benim hem de saray için bir felaket olurdu. Hayır, Galen'ı kral yapamazdım ama ona sahip olabilirdim. Gerçek kralımı bulana dek, Galen'ı bir süre yatağıma alabilirdim. İçimizde yıllardır yanan ateşi söndürebilir, vücutlarımızla yatıştırabilirdim. Elimi ağzından indirirken gözlerinde beliren bakış için krallığımı da feda edebilirdim. Hayır, bunu yapmazdım ama ben altında yatarken bu gözlerin aynı şekilde bana bakmasını çok istiyordum.

Parmaklarına hafif bir öpücük kondurdum çünkü daha fazlasını yapacak kadar kendime güvenmiyordum. "Git, masayı hazırla. Bence ekmek, kesilecek kadar soğumuştur."

Birden gülümsedi, her zamanki gülümsemesiydi. "Bilmiyorum... Burası yeterince sıcak gibi."

Başımı iki yana salladım ve gülün Galen'ı mutfığa doğru ittim. Belki de Galen'ı kraliyet metresi veya erkeklerdeki dengi neyse, o olarak yanımda tutmalıyım. Sidhe binlerce yıldır yaşıyordu ve tarihte, saray âşığına sahip olmakla ilgili bir kural yazılmış olmalıydı.

16

Akşam yemeğinde, Niceven arayınca ne yapacağımızı konuştuk.

Doyle, Niceven'e kimin aradığını anlamasını sağlayacak bir mesaj bırakmıştı. Bize geri dönecek kadar meraklanacak ama muhtemelen ne istediğimizi de anlayacaktı. "Niceven bu çağırıyor bekliyor olmalı. Bir planı var. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama var." Doyle sağımda oturduğu için pencereyi göremiyordum. Perdeleri kapatırmış ama rüzgârın içeri girmesi için pencereleri açık bırakmıştı.

Aralık ayında Californiâda içeri giren rüzgâr, keyif verecek kadar serindi. İllinois'un sonbahar veya yaz başı rüzgârları gibiydi. Hiçbir şekilde soğuk, üşüten bir rüzgâr değildi.

Galen, "O bir hayvan," dedi. Sandalyesini geriye itti. Boş tabağını lavaboya götürdü ve üzerinden su geçirdikten sonra yanımıza döndü.

Doyle, "Yarı-perileri sana yaptıklarından dolayı küçük-
seme Galen," dedi. "Dişlerini keyif aldıkları için kullandı-
lar, kılıçları olmadığı için değil."

Rhys, "Bir iğne büyüklüğündeki kılıç, büyük bir tehdit
sayılmaz," dedi.

Doyle, "Bana bir iğneden de küçük bir kılıç ver, sana bir
adamı öldüreyim," diye karşılık verdi.

Rhys, "Evet ama sen Kraliçe'nin Karanlığı'sın," dedi.
"Ölümlü veya ölümsüz herkesin kullandığı silahların nasıl
kullanılacağını bilirsin. Niceven'in yanındakilerin, senin
kadar yetenekli olduğunu sanmıyorum."

Doyle tam karşısında oturan soluk renk saçlı adama
baktı. "Elindeki tek silah bu olsaydı Rhys, düşmana karşı
nasıl kullanacağını öğrenmez miydin?"

Rhys, "Sidhe, yarı-perilerin düşmanı değil," dedi.

"Yarı-perilere de goblinler gibi sarayda gönüllüce tole-
rans gösteriliyor. Minik perilerin, goblinler gibi kendilerini
arbaletler veya oklardan koruyacak vahşi bir ünü de yok."

Goblinlerden bahsedilince Kitto'ya bakmamak çok zor-
du. Masada yerini almamış, altına girmişti. Yahnisini yemiş
sonra da büyük köpek yatağına geçmişti. Maeve Reed'in
havuzunun yanında geçirdiği öğleden sonra, goblini çok
sarsmıştı. Bir goblin için bu kadar güneş ve taze hava faz-
laydı.

Buz, "Kimse yarı-perilere zarar vermez," dedi. "Onlar
Kraliçe'nin casusları. Bir kelebek, güve veya minik bir kuş
yarı-peri olabilir. Cazibe büyülerini, en iyisi bile fark et-
mekte zorlanır."

Doyle ağzı doluyken başıyla onayladı. Kırmızı şarabın-
dan bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Dediklerinin

hepsi doğru ama yarı-periler bir zamanlar sarayda daha faz-
la saygı görüyordu. Sadece casusluk yapmıyorlardı, gerçek
bir müttefiktiler."

Rhys, "Yarı-periler mi?" diye sordu. "Neden?"

Cevabı ben verdim. "Yarı-periler Aydınlanma Sarayı'nı
terk ederse, perilerden geriye kalanlar solmaya başlar," dedim.

Rhys, "Bu çok eski bir hikâye," dedi. "Kuzgunlar Lond-
ra Kulesi'ni terk ederse İngiltere'nin düşeceği gibi. İngiliz
İmparatorluğu çoktan düştü ve zavallı kuzgunların kanat-
larını kesip onları beslemeye devam ediyorlar. O lanet ola-
sıca şeyler neredeyse bir hindi büyüklüğünde."

Doyle, "Yarı-periler nereye giderse perilerin de oraya
gittiği söylenir," dedi.

Rhys, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Babam yarı-perilerin, periliğin saflığına en yakın var-
lıklar olduğunu söylerdi. Bu saf öz, bizi insanlardan farklı
kılan şey. Yarı-periler bu özün büyüğü. Periler onları ya-
nından süremez çünkü onlar nereye giderse bu öz da oraya
gider."

Galen mutfağın tezgâhı üzerinden eğildi, kollarını göğ-
sünde birleştirdi. Bence daha fazla utanmamak için önlü-
ğünü bir kenara koydu. Çıplak göğsünün neden önlüklü
hâlimden daha çekici olmadığını bilmiyordum ama kar-
şımda önlüğü giyerken, yemek yemekte bile zorlanmıştım.
Kaşık ikinci kez ağzımı ıskaladığında, Doyle önlüğü çıkart-
masını emretmişti.

"Küçük perilerin geri kalanı için aynı şey geçerli de-
ğildir. Ne kadar küçüksen perilere o kadar bağımlıdır,
kural budur. Perilerden uzak kalırsan ölürsün. Babam bir
piksiydi. Neden bahsettiğimi biliyorum."

Rhys, "Ne kadar büyük bir piksiydi?" diye sordu.

Galen bunu duyunca gülümsedi. "Yeterince büyük." Buz, "Çok farklı piksiler var," dedi. Ya espriyi anlamadı ya da umursamadı. Buz'u seviyordum ama mizah anlayışı en iyi özelliği değildi. Tabii ki bir kızın her zaman gülmeye ihtiyacı yoktur.

Rhys, "Ben Uyanış Sarayı'nın üyesi olmayan başka bir piksi bilmiyorum," dedi. "Babanın Taranis ve çetesi tarafından sürülmek için ne yaptığını biliyor musun?"

Doyle, "İşiltılı Saray'ın üyelerine sadece sen Taranis ve çetesi dersin," dedi.

Rhys gülümsedi, ardından sırtıttı. "Baban ne yaptı?"

Galen'in yüzündeki gülümseme önce soldu sonra yenisinden canlandı. "Amcam, babamın, Kral'ın sevgililerinden birini baştan çıkarttığını söyledi." Gülümsemesi soldu. Galen babasını hiç görmemişti çünkü Andais, hizmetçilerinden birini baştan çıkarttığı için piksiyi idam etmişti. Bir çocuğu olacağını bilseydi bunu asla yapmazdı. Aslında, çocuğu olacağı bilinse, asil statüsünü elde eder ve evlenirdi. Sarayda daha garip karışımlar da vardı. Fakat Andais'in bir anlık öfkesi yüzünden Galen babasını hiç tanımamıştı.

İçeride insanlar olsaydı böylesine üzücü bir konuyu açtıkları için özür dilerdi ama biz insan değildik ve bu gibi şeyleri umursamazdık. Galen üzülüyse bunu dile getirir ve biz de onunla ilgilenirdik. Galen bir şey istemedi, biz de üzerine gitmedik.

Doyle, "Niceven'e bir kraliçe gibi, dengin gibi davran. Bu, onu memnun eder ve hazırlıksız yakalar," dedi.

"O bir yarı-peri, asla bir sidhe prensesinin dengi olmaz." Konuşan Buz'du, Galen'in boş sandalyesinin diğer

tarafında oturuyordu. Yakışıklı yüzü, hiç görmediğim kadar vahşi ve asıktı.

"Benim büyük büyükannem de brownie'ydı Buz," dedim. Sesim yumuşaktı, kendisini azarladığımı düşünmezdi. Azarlanmaktan hoşlanmıyordu. Buz, hiçbir şeyden etkilenmiyor gibi görünse de korumalarım içerisinde en çabuk yaralanandı.

"Brownie'ler işe yarayan perilerdir. Uzun ve saygı duyulan bir tarihleri vardır. Yarı-periler parazittir. Galen ile aynı fikirdeyim, onlar sadece hayvan."

Buz'un bu konuda söyleyecek başka neleri olduğunu merak ettim. Başka hangi perileri işe yaramaz görüyordu acaba?

Doyle, "İşe yaramaz peri diye bir şey yoktur," dedi. "Her şeyin bir amacı vardır ve her şey yerini bulur."

Buz, "Yarı-perilerin amacı nedir?" diye sordu.

"Ben perilerin özü olduklarına inanıyorum. Onlar giderse, Aydınlanma Sarayı eskisinden hızlı solmaya başlar."

Başımla onayladım, kendi tabağımı da lavaboya koymak için ayağa kalktım. "Babam öyle olduklarına inanıyordu ve onun inandığı şeylerin yanlış çıktığına çok nadir şahit oldum."

Doyle, "Essus bilge bir adamdı," dedi.

"Evet," dedim. "Öyleydi."

Galen tabağı elimden aldı. "Ben temizlerim."

"Sen yemeği yaptın. Temizliği de yapmana gerek yok."

"Şimdi başka bir işe yaramıyorum." Gülümsedi. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Yüzüne dokunabilmek için tabağı almasına izin verdim. "Elimden geleni yapacağım Galen."

"Benim korktuğum bu değil," dedi. "Niceven'e benim yüzümden borçlu kalmanı istemiyorum. O yaratığa borçlu kalmak için yeterince iyi bir sebep değilim."

Kaşlarını çatıttı ve odadakilere döndü. "Ona neden yaratık diyorsunuz? Sarayı terk ederken yarı-perilerin bu kadar kötü şöhretli olduğunu hatırlamıyorum."

"Niceven'in sarayı artık sadece Kraliçe'nin veya Cel'in ayak işlerine bakmıyor. Sadece bir tehditsen ve başka bir şey değilsen, kimse sana saygı duymaz."

"Anlamıyorum. Ne tehdidi? Hepiniz yarı-perilerin tehdit olmadığını söylüyordunuz."

Doyle, "Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Ama yarı-perilerin Galen'a yaptığı şeyi ilk kez görmüyorum. Gerçi bu sefer... Daha kötüydü. Öncekilerden çok daha fazla et alındı."

Galen bunu duyunca arkasına döndü ve lavabodaki işlerine odaklandı, tabakları durulayıp bulaşık makinesine dizdi. Gereğinden fazla ses çıkartıyor gibiydi, sanki konuşulanları duymak istemiyordu.

"Kraliçe'ye karşı gelirsen kendini Ölümlülük Holü'nde, Ezeziel ve kırmızı şapkalıların işkencesi altında bulabileceğini biliyorsun."

"Evet."

"Şimdi bazen, bizi yarı-perilere vermekle tehdit ediyor. Bir zamanlar bütün saraylar gibi kendine özel seremonileri olan ve saygı duyulan Niceven'in sarayı, artık karanlıkta gizlendiği yerden çıkartılan ve başkalarına işkence etmek için kullanılan bir korku unsurundan başka bir şey değil."

"Lanetliler sadece bir korku unsuru değil," dedi. "Ve kendi gelenekleri olan bir sarayları var. Bin yıldır Aydınlanma'nın en büyük tehdidi olarak yaşıyorlar."

Doyle, "Bin yıldan da fazla," dedi.

"Ama kendi tehditleri, gelenekleri ve güçleri var."

"Lanetliler, orijinal Aydınlanma Sarayı'ndan arta kalanlar. Aydınlanma terimi ortaya çıkmadan önce saray böyledi. Onlar bize katılmadı, biz onlara katıldık. Şimdi aramızda bunu hatırlayanların sayısı çok fazla değildir. Ya da hatırlasalar bile itiraf etmeye utanırlar."

Konuşan Buz oldu. "Lanetlilerin, Aydınlanma'nın özü olduğunu söyleyenlere katılıyorum. Onlar giderse biz solmaya başlarız. Bence bizim ilkel gücümüzü elinde tutanlar, yarı-periler değil, lanetliler."

Doyle, "Bundan kimse emin olamaz," dedi.

Rhys, "Kraliçe'nin gerçeği öğrendiğini sanmıyorum," dedi.

Doyle, "Evet," diye onayladı.

"Öyleyse yarı-periler de lanetlilere benzer bir pozisyon-da," dedim.

Doyle bana baktı. "Açıkla." Karanlık bakışları birden bana odaklanınca içimden kıvranmak geldi ama kendime hâkim oldum. Artık, halamın yanındaki bu uzun boylu ve karanlık adamdan korkan çocuk değildim.

"Kraliçe lanetlileri yanında tutmak, onların desteğini almak için her şeyi yapar, aynı şeyin yarı-periler için de geçerli olması gerekmez mi? Onlar giderse Aydınlanma'nın eskisinden daha hızlı solacağına gerçekten inanıyorsa, onları sarayda tutmak için her şeyi yapması gerekmez mi?"

Doyle uzun süre bana baktıktan sonra gözlerini kırptırdı. "Belki." Bana doğru eğildi, ellerini üzeri neredeyse boş masanın üstüne koydu. "Galen ve Buz tek bir konuda haklılar. Niceven başka bir sidhe gibi tepki vermiyor.

Kendisine başka bir kraliçenin emretmesine alıştı. Bir başka hükümdar üzerinde otoriteye sahip olmak istiyor. Bu şekilde düşünmesini sağlamalısınız Meredith."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ona senin Andais'in vârisi olduğunu hatırlatmalısınız."

"Hâlâ bir şey anlamadım."

"Cel yarı-perilerle bağlantıya geçtiğinde, bunu annesinin oğlu olarak yapıyor. Cel'in veya annesinin istekleri genelde kanlı oluyor ama sen, iyileştirme gücü, yardım istiyorsun. Bu durumda otomatik olarak zayıf konumdasın. Çünkü Niceven'den bir iyilik istiyoruz ama karşılığında ona verebileceğimiz çok fazla güç yok."

"Pekâlâ, anladım ama bu konuda ne yapabiliriz?"

"Erkeklerinle birlikte yatağa gir. Bizi yanına al. Tıpkı Kraliçe'nin yaptığı gibi. Güçlü görünmenin bir yolu da bu. Çünkü Niceven, Kraliçe'nin erkekler üzerindeki hâkimiyetini kısıkmıyor."

"Niceven de yarı-periler arasından kendine sevgililer seçmiyor mu?"

"Hayır, bir erkekten üç çocuğu var ve o erkek, kral. Ondan kurtulması mümkün değil."

Rhys, "Niceven'in bir kralı olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Çok az kişi bilir. Sadece sözde kraldır."

Aklıma gelen düşünce, olması gerektiği gibi sıradan bir dedikodu değildi. Bütün korumalarla birlikte olmak güzeldi ama sadece çocuk sahibi olacağım için biriyle evlenmek zorundaydım. Ya babası saygı duymadığım biri olursa? Nazik Nicca'nın sonsuza kadar yanımda olması ürkütücüydü. Bakması güzel bir erkekti ama kral olarak bana yardım ede-

bilecek kadar güçlü değildi. Aslında, yardım etmekten çok, bir kurban olmaya uygundu. Düşününce aklıma geldi.

"Nicca hâlâ koruma görevinde mi?"

Doyle "Evet," dedi. "Buz'un yerini aldı."

"Müşteri, görevin ortasında eleman değiştirilmesini nasıl karşıladı?"

Doyle, Buz'a baktı. Buz omzunu silkti. "Gerçekten tehlikede değil. Sadece ne kadar yıldız olduğunu göstermek için, yanında bir sidhe savaşçısı istiyor. Herhangi bir sidhe savaşçısı amacına hizmet eder."

"Niceven için nasıl bir gösteri tertip etmek gerek?" diye sordum.

"Ne kadarını istersen," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve üzerinde düşündüm.

Galen, "Beni gösteriye katmayın," dedi. "Uzaktan bile olsa o şeyleri görmek istemiyorum." Bulaşık makinesini doldurmuştu, çalıştırdı, makinenin tıkrıtları gelirken sandalyesine geri döndü. Yatakta yerini almadığı sürece, plana yardım edecek gibiydi.

"Bu durumda işimiz zor. Sen ve Rhys, bu grup içerisinde, başkalarının yanında oynamakla sorunu olmayan iki kişisiniz. Buz ve Doyle için aynı şeyi söylemek mümkün değil."

Doyle, "Bu akşam yardım etmeye hazırım," dedi.

Buz, Doyle'a baktı. "Küçük perilerin önünde sevişecek misin?" diye sordu.

Doyle omzunu silkti. "Bence bu gerekli."

"Ben yatakta olacağım, tıpkı Kraliçe'nin çağrılarında olduğu gibi. Ama Niceven için bile herkesin önünde sevişmem."

"Seçim senin. Ama Meredith'in aşığı rolünü oynamaya vaktin -ki aslında öylesin- geri kalanların sergilediği gibi her şeyi berbat etme. Belki de biz yarı-perilerle konuşulurken kordonda beklemelisin."

Buz gözlerini kıstı. "Bugün Meredith'e yardım edebiliyordun bana engel oldun. İki kez beni engelledin. Şimdi de yarı-peri. Sırada ne var Karanlık? Sonunda orucunu bozuyorsun Meredith'in yatağında geçireceğim geceye de mi el koyuyorsun?"

"Bunu yapma hakkına sahibim."

Doyle'a baktım. Yüzü ifadesizdi. Bu akşam benimle paylaşacağı paylaşıcağını mı söylüyor yoksa sadece Buz ile tartışıyor muydu?

Buz ayağa kalktı, masaya tepeden baktı. Doyle yerinde kaldı, sakın gözlerle diğer korumayı süzdü. "Bence bu akşam yatağını kiminle paylaşacağına Meredith karar vermeli."

Doyle, "Meredith'in seçim yapması için burada değil," dedi. "Buradayız çünkü ona bir çocuk vermeliyiz. Siz üç aydır yatağını paylaşıyorsunuz ve hamile kalmadı. Cel bence ve Meredith başaramazsa, öleceğini bilseniz de çocuk sahibi olma şansını elinden alır mısınız?"

Buz'un yüzünde duygular o kadar hızlı dans etti ki takip edemedim. Sonunda başını önüne eğdi. "Meredith'in zarar vermesini istemem."

Onu yıkımdı ve Buz'un koluna dokundum. Bana bakarken gözlerinde öyle bir acı vardı ki beni kıskandığını fark ettim. Buz'a ne kadar değer versem de beni bu kadar kıskandırmıyordu. Gerçi Buz'u bu kadar kıskandırmıyordum. Gerçi Buz'u bu kadar kıskandırmıyordum. Gerçi Buz'u bu kadar kıskandırmıyordum.

daha kollarıma alamama düşüncesi benim için de acı vericiydi. Buz'un kıskançlığını bastıramadığı gibi, ben de onu kaybetme korkusunu bastıramadım.

"Buz..." dedim. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü yatak odasından keskin bir çan sesi geldi. Sanki biri gümüş çanların zarif sesini alıp bir alarmı dönüştürmüştü. Sesi duyunca nabzım hızlandı ve bu iyiye işaret değildi. Ses gelince Buz'un kolunu bıraktım. Galen ve Kitto yatak odasına doğru yürürken, geri kalanlar ayakta birbirine baktılar.

"Gitmem gerek Buz." Özür dileyecektim, vazgeçtim. Özü hak etmemişti.

"Seninle geleceğim," dedi.

Gözlerim iyice açıldı.

"Kraliçe'm uğruna, başka kimse için yapmayacağım şeyi yapacağım." O anda, kraliçe derken Andais'ten bahsetmediğini anladım.

Doyle bordo yatak örtüsünün üzerine oturmuş aynayla konuşurken Buz'la içeriye girdim. "Prenses yanımıza gelince görüntüyü sizinle paylaşacağım Kraliçe Niceven," dedi Doyle.

Ben yatağın üzerine çıkarken aynada sadece sisler vardı. Doyle'u arkama, hafifçe yanıma aldım. Rhys ikimizin de arkasında, yatak başının önündeydi. Bordo, mor, leylak, pembe ve siyah yastıkların arasında duruyordu. Tam olarak göremedim ama çıplak gibiydi, sadece birkaç yastığı stratejik noktalara yerleştirmişti. O kadar çabuk nasıl soyundugunu bilmiyordum.

Buz biraz arkamda, yarı oturur yarı uzanır bir pozisyondaydı, Doyle ile birlikte beni çevreliyorlardı.

Doyle elini yana doğru savurdu ve sis dağıldı. Niceven zarif bir tahta sandalyede oturuyordu. Sandalye, ka-

natlarını zarar görmeden deliklerden geçirebileceği şekilde tasarlanmıştı. Yüzü beyaz deriden kusursuz bir üçgendi. Ama beyazlığı, benim, Rhys'in veya Buz'un gibi değildi. Derisinin grimsi bir tonu vardı. Beyaz-gri saçları, eski dönemlerin bebekleri gibi lüle lüle idi. Minik bir taç, saçların yüzüne düşmesine engel oluyor ve sadece elmasların verebileceği soğuk bir sıcaklıkla parıltıyordu. Elbisesi beyaz ve dökümlüydü. Kumaşın bolluğunun vücudunu gizlemesi gerekirdi ama Niceven incecik olduğu için, küçük göğüslerinin uçları, kaburgalarının iskeletimsi çıkıntıları ve narin bacakları belli oluyordu. Çiçek taç yapraklarından yapılmış gibi duran terlikler giyiyordu. Kraliçe için bir çoban köpeği kadar büyük diyebileceğimiz beyaz bir fare, yanında oturuyordu. Farenin kulaklarının ortasındaki tüyleri okşuyordu.

Arkasında üç bayan hizmetkâr hazır bekliyordu. Her biri, Kraliçe'nin kanatlarındaki renklere uyumlu bir biçimde, farklı renklerde giyinmişti: Gül kırmızısı, fulya sarısı ve zambak moru. Saçları sırasıyla, siyah, sarı ve kahverengiydi. Niceven bu sahneyi sergilemek için uzun zaman harcamış olmalıydı.

Ben yeşil etekli giysim içerisinde kendimi çok sıradan hissettim ama umurumda değildi. Sonuçta bir iş görüşmesiydi.

"Kraliçe Niceven, çağrımıza cevap vermenize çok sevindim."

"Aslında Prenses Meredith, üç aydır çağrınızı bekliyorum. Yeşil şövalyeye olan ilginiz sarayda çok iyi biliniyor. Benimle bağlantıya geçmenizin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Çok resmi konuşuyordu. Sadece konuşmasının değil, görüntüsünün de resmi olduğunu fark ettim. Kafasında

tacı vardı ama benim henüz yoktu. Niceven tahunda otururken, ben buruşuk çarşafı bir yatağın üzerindeydim. Atkasında itaatkâr hizmetkârlar gibi kadınlar dikiliyordu. Ve bir de faresi vardı. Fareyi unutmamak gerekti. Doyle ve Buz iki yanımdaydı, Rhys ise arkada. Niceven beni dezavantajlı bir konuma sokmak istemişti. Açıkça görebiliyorduk bunun.

"Aslında, ölümlüler dünyasının doktorlarında çare aradık. Çözüm için senin gerekli olduğuna yeni karar verdik."

"O zaman, çok inatçıymışsınız Prenses."

"Belki. Ama seni neden aradığımı ve ne istediğimi biliyorsun."

"Ben dilekleri yerine getiren bir peri büyükannesi değilim Meredith." Unvanımı kullanmayı, küçük bir hakaretti.

Ben de kaba olabilirdim. "Nasıl istersen Niceven. O zaman ne istediğimi biliyorsun."

"Yeşil şövalyeyi iyileştirmek istiyorsun," dedi. Bir elini farenin pembe kulağının üzerinde gezdirdi.

"Evet."

"Prens Cel, Galen'in yaralı kalması konusunda çok ısrarcıydı."

"Bana Prens Cel'in henüz Aydınlanma Sarayı'na hükmetmediğini söylemiştin."

"Bu doğru ama senin kraliçe olacak kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorum Meredith." Yine unvanımı kullanmamıştı.

Doyle arkamda kıpırdanıp sırtını Rhys'e yasladı. Hala yatağın kenarında, benim ve Kraliçe'nin görüş alanımız içerisindeydi. Önceden planlanmış gibi, Rhys dizlerinin üzerinde doğruldu ve çıplak olduğunu gösterdi. Doyle'un

uzun örgülerini ucuna gelene kadar kollarına aldı ve kurdeleleri çözmeye başladı.

Niceven'in gözleri bir anlığına korumalara kaydı, sonra yeniden bana baktı. "Ne yapıyorlar?"

"Hazırlanıyorlar," dedim. Gerçi yüzde yüz emin değildim.

Zarif kaşlar havaya kalktı. "Orada saat dokuz olmalı. Uyumak için çok erken."

"Uyuyacağımızı söylemedim." Sesim duygusuzdu.

Derin bir nefes alınca küçük göğsünün inip kalktığını gördüm. Dikkatini bana odaklamaya çalıştı ama gözleri ara sıra korumalara kayıyordu. Rhys, Doyle'un saçlarının örgüsünü açıyordu. Doyle'u daha önce bir kez örgüsüz saçlarıyla görmüştüm. Örgüleri açılınca, saçları bedenini kuşatan karanlık canlı bir pelerine benziyordu.

Niceven ilgiyle erkeklere baktı, benimle çok fazla göz göze gelmedi. Dikkatini çeken Doyle'un saçları mıydı yoksa Rhys'in çıplaklığı mıydı, bilemiyordum. Çıplaklıktan şüpheliydim çünkü sarayda çıplaklık çok sıra dışı bir şey değildi. Tabii ki Rhys'in karnındaki baklava kaslara veya daha aşağıda sallanan şeye de bakıyor olabilirdi.

Buz doğruldu, ceketini çıkarttı ve silah kılıfını çözmeye başladı. Niceven'in gözleri Buz'a kaydı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Niceven," dedim. Bana bakması için ismini iki kez daha dile getirmek zorunda kaldım. "Galen'i nasıl iyileştiririm?"

"Senin kraliçe olacağından emin değilim. Prens Cel kral olursa, sana yardım ettiğim için bana kızar."

"Ben kraliçe olursam, bana yardım etmediğin için kızarım."

Çalışırsın. "Öyleyse iki hırlayan köpeğin ortasında bulunmalıyım. Burada sana yardım edebilirim. Çöl'e sığın yardım ettim. Böylece ödeşiriz."

Galen'in çığlıklarını, son üç aydır gözlerinden akan maviyordum. Mahvettiğini düzeltmenin durumu düşünmüyordum ama bu bir terapi seansı değil politikaşydı. Bir şey demedim. Sessizlik, yalan değil peki Karşındakini ihmal etmekte ama yalan değildi. Kültürümüz, mümkün olduğunca çok şeyi ihmal etmeye olanak sağlıyordu.

"Galen nasıl iyileşir?" diye sordum.

Başını iki yana sallayınca bukleleri titredi ve tacındaki elmaslar parıldadı. "Hayır, önce bedeli konuşacağız. Yeşil şövalyeyi eski hâline getirmek için bana ne vereceksin?"

Buz ve Doyle birlikte yanıma geldi. Buz, ismi kadar soğuk bir ses tonuyla, "Aydınlanma Kraliçesi'nin gözünde itibar kazanacaksın, bu yeterli olmalı," dedi.

Niceven, "Henüz kraliçe değil Öldüren Buz" dedi. Sesinde soğuk bir öfke vardı. Eski bir kını barındırıyor gibiydi. Buz'la kişisel bir sorunu mu vardı?

Doyle'un diğer adama uzandığını gördüm ve tek bir bakışla onu durdurdum. Bu akşam aralarında bir gerginlik vardı. Kendi aramızda tartışırsak güçlü görünemerdik. Doyle yanımda kaldı ama gözleri Buz'un üzerindeydi ve bakışı dostça değildi.

Buz'un koluna dokundum ve hafifçe sıktım. Şaşkınlıkla geriildi. Önce Doyle'a baktı ama sonra kendisine benim dokunduğumu anladı. Yavaşça rahatladı. Derin bir nefes aldı ve verdi, bana biraz daha yaklaştı.

Aynaya doğru döndüm ve Niceven'in bizi izlediğini fark ettim. Bir şey demesini bekliyordum ama konuşmadı. Sadece tahtında oturdu ve benim konuşmamı bekledi.

"Minik Perilerin Kraliçesi, Aydınlanma Sarayı'nın Prenses Meredith'inden, şövalyesini iyileştirmeye karşılık ne istiyor?" İkimizin de unvanını aynı cümleye dâhil ederek, kendisinin kraliçe olduğunu ve benim olmadığımı vurguladım. Buz'un çıkışını affettirmek istiyordum.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Aydınlanma Sarayı'ndan Prenses Meredith, bize ne teklif edebilir?"

"Daha fazla kan içmek için daha fazlasını verebileceğini söylemiştin."

Önce şaşkın göründü, ardından saraysı, ifadesiz yüzünü takındı. Kendini kontrol edince, "Kan kandır Prenses. Neden seninkiyle ilgileneyim?" diye sordu.

Şimdi işi zorlaştırmaya çalışıyordu. "Kanımın tadında yüksek büyü ve seks olduğunu söyleyen sendin. Yoksa bunu hemen unuttun mu Kraliçe Niceven?" Çenemi havaya kaldırıp bakışlarımı önüme indirdim. "Senin için bu kadar önemsiz miydi?" Omzumu silktim. Omuzlarıma kadar gelen saçlarım yüzüme düştü. Yakutlar gibi parıldayan saçlarımın arkasından konuştum. "Tahtın vârisinin kanı senin için bir şey ifade etmiyorsa, sana teklif edebilecek bir şeyim yok." Bakışlarımı Niceven'e çevirdim, üç renkli yeşil-altın gözlerimin, kan kırmızısı saçlarım ve cilalanmış kaymak taşına benzeyen tenimle birlikte güzel bir etki bırakacağını biliyordum. Güzelliklerini silah gibi kullanan erkeklerin ve kadınların arasında büyümüştüm. Bunu bir başka sidheye yapacağım aklıma gelmezdi çünkü hepsi benden daha gü-

zeldi. Ama Niceven ve erkeklerimi hevesle takip edenleri için, Kraliçe gibi ben de dünyevi olmayan güzelliğimi kullanabilirdim.

Minik kolunu tahtının kolçağına vurunca, beyaz los havaya sıçradı. "Çiçekler adına, sen halanın kanından Prens Cel hiçbir zaman Andais gibi, senin gibi, güzelliğini ustası olmadı."

Başım la selam verdim, oturur pozisyonda bunu yapmak hep zordu. "Güzel bir kraliçeden hoş bir iltifat," dedim.

Kendine çekidüzen verdi, gülümsedi, fareyi okudu. Bisesinin, vücudunu daha fazla açığa çıkarmam için arkasına yaslandı. Vücudu zayıf değil, âdeti kadavra gibiydi. Küçük, aç kalmış bir yaranğa benziyordu. Belli ki vücudunu güzel olduğunu düşünüyordu. Düşüncelerini yüzünde belli etmedim.

Buz arkamda hareketsindi. Kemerini, ceketini, silah kılıfını çıkarmıştı ama ayakta kalan hâlâ ayakta idi. Niceven için striptiz yapmaya niyeti yoktu.

Doyle ise silah kılıfını, kemerini ve gömleğini çıkardı. Sol göğüs ucundaki gümüş halka, Niceven'in göğüsleri bir biçimde parlıyordu. Rhys, bir elbisenin kuyruğu düzeltir gibi, siyah saçlar üzerindeki uğraşına devam ediyordu.

Erkekler, yatağa girmeye hazırlanan sadık hizmetkarları gibiydiler. Beni Niceven'le pazarlık ederken yalnız bırakmışlardı. Demek ki kendi başımın çaresine iyi bakardım. Yine de bunu bilmek güzeldi.

Ruhsuz bile güller kadar kırmızı olan dudaklarını, bir yay çıldı. "Şövalyemi iyileştirmek için kanından içtin, anladık mı?"

"Yaşam sıvını özgürce dağıtıyorsun Prenses," dedi. İhtiyatlıydı.

"Ben sadece kendime ait olanı veriyorum."

"Prens, bütün sarayın sahibi olduğuna inanıyor."

"Ben sadece vücudumun sahibi olduğumu biliyorum."

Geriye kalanlar, kibirden başka bir şey değil."

Kraliçe bir kahkaha attı. "Beslenmem için eve gelirmisin?"

"Yeni bir beslenmeyi şövalyemi iyileştirmenin bedeli olarak kabul ediyor musun?"

Başıyla onayladı. "Ediyorum."

"O zaman haftada bir beslenmenin değeri nedir?"

Arkamdaki erkekler gerildiler. Odanın atmosferi birden boğucu bir hâl aldı. Erkeklerle bakmamaya dikkat ettim. Prenses bendim, bir şey yapmak için korumalarımın izin almam gerekmiyordu. Ya hükmederdim, ya da etmezdim.

Niceven'in gözleri kısılarak, soluk minik alevlere dönüştü. "Haftada bir beslenmek ne demek?"

"Haftada bir beslenmek demek."

"Neden haftada bir beslenmeme izin veresin?"

"Seninle müttefik olmak için."

Buz bana doğru hamle yaptı. "Meredith, hayır..."

Talihsiz bir şey söyleyip her şeyi berbat edecekti. Aklıma bir fikir geldi. "Hayır Buz," dedim. "Sen bana hayır diyemezsin. Ben sana evet veya hayır derim. Bunu unutma." Anladığını ümit ettiğim bir bakış attım. *Kes sesini ve her şeyi berbat etme*, demeye çalışıyordum.

Ağzı, sıkı ve ince bir çizgiye dönüştü, mutsuz olduğu belliydi ama asık suratla yanımda dikilmeye devam etti. En azından sessizdi.

Doyle'un, ciğerlerini havayla doldurduğunu duydum ve yüzüne baktım. Bakışım yeterliydi. Başıyla hafifçe onayladı ve Rhys'in, uzun saçlarını taramasına izin verdi. Saçlarında dalgalar vardı, herhâlde örgüler yüzündendi; çünkü Doyle'un saçlarının düz olduğunu hatırlıyordum. Siyahlığın içinde kusursuz ve bembeyaz duran Rhys'i görünce, bir anlığına dikkatim dağıldı. Doyle boğazını temizleyince irkildim ve aynaya döndüm.

Niceven bir kahkaha attı, akortsuz çanlardan çıkan sese benziyordu. Biraz deforme olmuş güzel bir şeyden geliyordu gibiydi.

"Dikkatim dağıldığı için özür dilerim Kraliçe Niceven."

"Beni böyle bir ödül bekleseydi, bu konuşmayı çok kısa keserdim."

"Seni bekleyen ödül kanım olsaydı ne yapardın?"

Yüzü ciddileşti. "Çok ısrarcısın. Perilere uymayan bir önellik."

"Ben yarı brownie'yim. Biz, sidhelerden daha ısrarcıyızdır."

"Ve yarı insansın."

Gülümstedim. "İnsanlar da sidheler gibidir, bazıları diğerlerinden daha ısrarcıdır."

Gülümseyerek karşılık vermedi. "Kanından bir kez daha içme karşılığında yeşil şövalyeni iyileştiririm ama hepsi bu. Tek bir kez, sonra seninle işimiz biter."

"Kanımdan bir kez içebilmek için, goblinlerin Kralı Kurag, altı ayığına müttetikim oldu."

Narin kaşları çatıldı. "Bu, goblinler ve sidhe arasında bir şey, bizi ilgilendirmez. Biz yarı-perileriz. Kimse, bizim kimin yanında durduğumuzla ilgilenmez. Savaşlara katıl-

mayız. Kimseyi düelloya davet etmeyiz. Biz kendi işimize bakarız ve herkes kendi işine bakar."

"Öyleyse, müttetik olma teklifimi reddediyorsun, öyle mi?"

"Bence kanın ne kadar lezzetli olursa olsun, tedbirli olmak her şeyden önemli Prenses."

Pazarlık yaparken önce kibar olmayı denerdiniz, işe yaramazsa diğer seçenekleri deneyebilirdiniz. "Herkes sizi kendi hâlinize bırakıyor Kraliçe Niceven. Çünkü sizin, üzerinde düşünmeye değmeyecek kadar küçük olduğunuzdu düşünüyorlar."

"Prens Cel, yeşil şövalyeyi yaralamak için bizi yeterince büyük gördü." Sesinde bir parça öfke vardı.

"Evet, karşılığında size ne verdi?"

"Sidhe eti, şövalye eti ve kanı. O akşam kendimize ziyafet çıktık Prenses."

"Tahta bir basamak uzakta olmasına ve vücudu kanla dolu olmasına rağmen, size başka birinin kanını teklif etti. Kraliçe'nin kanına hiç baktınız mı?"

Niceven tedirgin gibiydi, neredeyse korkmuştu. "Kraliçe, kanını sadece âşıkları veya tutsaklarıyla paylaşır."

"Bu kadar değerli bir hediyeden yoksun kalmak ne kadar sinir bozucudur kim bilir."

Niceven minik, gümüş dudaklarını büzdü. "Benim halimden bazılarını yatağına alsaydı olabilirdi. Ama biz..."

"Çok küçüksünüz," dedim.

"Evet," diye tısladı. "Evet, hep çok küçüktük. Müttetik olmak için çok küçüktük. Sinsi casuslar olmaktan başka bir işe yaramayacak kadar küçüktük." Minik ellerini yumruk yaptı. Beyaz fare, neler olacağını hissetmiş gibi, olduğu yere

sindi. Tahtın arkasındaki leydiler, içeride soğuk bir rüzgâr esiyormuş gibi ürperdiler.

"Ve oğlunun pis işlerini yapıyorsunuz," dedim. Sesim duyusuz, neredeyse hoştu.

"En azından, işlerini yaptırmak için bize geliyor." Küçük ve narin Kraliçe'nin öfkesi korkutucuydu. Öfkesi, fiziksel boyutuyla açıklanamayacak kadar çok yer kaplıyordu. Öfkesinde çok haklıydı.

"Sana Kraliçe'nin, Prens'in teklif etmediğini sunuyorum."

"Neymiş o?"

"Asil kan. Aydınlanma Sarayı'nın tahtının asil kanı. Benimle müttefik ol Kraliçe Niceven. Asil kan da senin olsun. Sadece bir kereliğine değil, istediğin kadar."

Gözleri yeniden kısıldı, şimdi tacındaki elmaslardan daha soğuk bir alevle parıldıyorlardı. "Bu iş birliğinden ne kazanacağız?"

"Müttefiklerimin yardımını kazanacaksın."

"Goblinlerle işimiz olmaz."

"Ya diğer sidheler?"

"Onlara ne olmuş?"

"Tahtın vârislerinden birinin müttefiki olarak statü kazanacaksın. Artık seni önemsiz biri gibi göremeyecekler çünkü kin güdüp sözlerini bana fısıldamandan korkacaklar."

Parıldayan gözlerini bana odakladı. "Sen ne kazanacaksın?"

"Benim için ve Kraliçe için casusluk yapacaksın."

"Ya Cel?"

"Artık onun için casusluk yapmayacaksın."

"Bu, prensin hoşuna gitmez."

"Hoşuna gitmek zorunda değil. Sen benim müttefikimsen, sana zarar vermek bana hakarettir. Kraliçe benim, koruma altında olduğumu söyledi. Bana zarar vermenin cezası ölümdür."

"Bana hakaret ederse araya gireceksin, sonra ne olacak?"

"Bütün sarayını Los Angeles'a, yanıma getirmekle tehdit edeceğim."

Ürperdi. "Halkımı insanların şehrine götürmek istemem." İnsanların dünyada tek bir şehri varmış gibi konuşuyordu.

"Burada botanik bahçeleri ve açık alanlar var. Burada size de yer var Niceven, yemin ederim."

"Ama ben sarayı terk etmek istemiyorum."

"Yarı-periler nereye giderse, saray oraya gider."

"Birçok sidhe bunu hatırlamıyor."

"Babam, perilerin tarihini bana çok iyi öğretti. Yarı-periler, peri olmamızı sağlayan, bizi insanlardan farklı kılan öze en yakın olan varlıklar. Siz, leprikon, piksi veya başka bir peri değilsiniz. Siz gerçek perilersiniz. Son yarı-peri de ölünce dünya üzerinde peri kalmayacağına inanılmıyor mu?"

"Bir batıl inanç," dedi.

"Belki ama Aydınlanma Sarayı yarı-perilerini kaybederse ve Uyanış Sarayı'nın hâlâ yarı-perileri varsa, Aydınlanma zavıflar. Cel bu tarihi bilmiyor olabilir ama Kraliçe biliyor. Cel size eşyalarınızı toplamanıza sebep olacak kadar hakaret ederse, Kraliçe araya girer."

"Bize kalmamızı emreder."

"Başka bir hükümdara bir şey emreder. Kural böyledir."

Niceven tedirgindi. Andais'den korkuyordu. Herkes gibi. "Kraliçe'yi kızdırmak istemem."

"Ben de."

"Cel bizim sarayı terk etmemize sebep olursa Kraliçe'nin öfkesini bizden çıkartmak yerine gerçekten kendi oğlunu cezalandıracağına inanıyor musun?" Yeniden bacak bacak üzerine attı, kollarını göğsünde birleştirdi, kur yapmayı ve asil görünmeyi unuttu.

"Cel şimdi nerede?" diye sordum.

Niceven kıkırdadı ama hoş bir ses değildi. "Altı ay ceza çecek. Altı aylık yalnızlık ve işkencenin ardından akıl sağlığının bozulup bozulmayacağına dair bahisler oynanıyor."

Omzumu silktim. "Bunu kötü bir çocuk olmadan önce düşünecekti."

"Düşüncesizce konuşuyorsun. Cel gerçekten delirirse, haykırdığı isim seninki olacak. Senin suratını ezmek isteyecek."

"O köprüyü zamanı gelirse geçeriz."

"Ne?"

"Bir insan deyişi. Bu sorunu günü geldiğinde düşünürüz anlamına geliyor."

Çok fazla düşüncelere dalmıştı, sonunda kafasını kaldırdı. "Bu kanı bana nasıl vereceksin? İkimizin de haftada bir, peri diyarıyla Batı Denizi arasında gidip gelebileceğini sanmıyorum."

"Kanı bir parça ekmeğin üzerine koyabilir, özünü size büyüyle gönderebilirim."

Başını iki yana salladı, hayaletimsi bukleler dar omuzlarında zıpladı. "Öz aynı şey değildir."

"Ne tavsiye edersin?"

"Halkımdan birini sana gönderirsem, benim vekilim yerine geçebilir."

Teklifini bir süre düşündüm. Buz'un sakinliğini hissettim. Rhys, Doyle'un saçlarını tararken, çıkan ağır yırtılma ya benzer sesi dinledim. "Anlaştık. Şövalyemi nasıl iyileştireceğimi söyle ve vekilini gönder."

Bir kahkaha attı, yine bozuk çanlar çaldı. "Hayır Prenses. Şövalyenin nasıl iyileşeceğini benden değil vekilimden duyacaksın. Bedelini almadan sana tedaviyi söylersem, sonra vazgeçebilirsin."

"Sana söz verdim. Artık istesem de geri dönemem."

"Perilerle çok uzun zamandır haşır neşir olduğum için, herkesin sözünü tutmadığını bilirim."

"En katı kurallarımızdan biridir," dedim. "Sözünden dönmek, sürülmek anlamına gelir."

"Tabii eğer yüksek saraylarda dostların varsa ve hikâyenin yayılmasına engel olursa başka."

"Ne demeye çalışıyorsun Kraliçe Niceven?"

"Şunu söylüyorum; Kraliçe, oğlunu çok seviyor ve onu güvende tutmak için birkaç tabuyu yıktı."

Birbirimize baktık, Cel'in sözler verdiğini ve tutmadığını anladım. Böylesi bile, sürülmesine ve tahtın varisliğini kaybetmesine yeterdi. Andais oğlunu hep şımartmıştı ama bu kadar olduğunu fark etmemiştim.

"Vekilin ne zaman burada olur?" diye sordum.

Biraz düşündü. Elini dalgın bir biçimde, farenin bulunduğu yere uzattı. Fare yakına girdi, uzun bıyıkları titreşti, kulakları havaya dikildi, sanki hoş karşılanıp karşılanmadığını anlamaya çalışıyordu. Niceven nazikçe tüylerini okşadı. "Biraz gün," dedi.

"Ziyaretçilerimizi karşılamak için hep evde olmuyorum. Vekiline misafirperverliğimizin nasıl bir şey olduğunu göstermek isterim."

"Kapıya bir sakıyyla çiçekler bırak. Bu bir süre işini görür."

"Erkek mi, dişi mi?"

"Bence erkek daha hoşuna gider, değil mi?"

Başım la onayladım çünkü umurumda olup olmadığı bilmiyordum. Seks değil kan paylaşıyordum, bu yüzden bir tercihim yoktu ya da olduğunu sanmıyordum. "Emimin Kraliçe en bilge seçimi yapacaktır."

"Tatlı sözler Prenses. Bu sözlerinin arkasında duracak tatlı eylemleri gerçekleştirebilecek misin, göreceğiz." Bakışları yine erkeklere kaydı, Doyle ve Rhys'e odaklandı. "Tatlı rüyalar Prenses."

"Size de Kraliçe Niceven."

Yüzünde kaba bir ifade belirdi. Bir an için yüzü daha zayıf ve keskin göründü, sanki suratında bir maske vardı. Uzanıp maskesini çıkartsa ben ciddi iş suratımı koruyamazdım ama bunu yapmadı. Sadece fısıltıdan ibaret bir ses tonuyla konuştu. "Rüyalarım beni ilgilendirir Prenses. Nasıl istersem öyle olurlar."

Yine başım la selamladım. "Hakaret etmek istemedim."

"Üzerime alınmadım Prenses. Sadece kıskançlık, çirkin yüzünü gösterdi." Bu sözlerin ardından, ayna eski pürüzsüz yüzeyine geri döndü.

Aynadaki yansıma baktım. Hareketlilik dikkatimi çekti, dizleri üzerindeki Rhys ve Doyle'a baktım. Doyle'un saçını tararken Rhys'in kollarındaki kaslar işliyordu. Buz bana bakmak için bile yerinden kıpırdamayınca, başımı çevirip ona baktım.

Buz öfkeyle bana baktı. Diğer ikisi, ilgimin farkında değildi. "Niceven gitti. Rol yapmayı bırakabilirsiniz."

Rhys, "Saçlarının tamamını taramadım," dedi. "Benimkileri bileklerime kadar uzatmamamın sebebi bu. Tek başına saçların bakımını yapmak imkânsızlaşıyor." Saçların yeni bir kısmını eline aldı ve diğer eliyle taramaya başladı.

Rhys bir çocuğun konsantre olmuş yüz ifadesiyle saçları taramaya devam ederken, Doyle sessizdi. Dizleri üzerinde çıplak duran Doyle'un, çocuksu diyebileceğim bir özelliği yoktu; renkli yastıklar ve saçlarının siyahıyla oluşan bir denizle çevriliydi. Vücudu her zamanki gibi kaslı ve parıltılıydı. Bakması güzel ama heyecanlı değildi. Çıplak olmak, sidhe için her zaman seks anlamına gelmezdi.

Buz kıpırdanınca yüzümü ona döndüm. Gözleri, fırtına öncesi gökyüzünün grisiydi. Öfkeliydi, yüzündeki hatlardan, omuzlarındaki gerginlikten, dikkatli bir biçimde hareketsiz durmasından belliydi, aynı zamanda enerjiliye parlıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim ama Niceven'i kendim de idare edebiliyorum."

"Burada kararları senin verdiğini ve benim sadece itaat ettiğimi açıkça beyan ettin." Sesi öfkeyle kaba çıktı.

İç geçirdim. Saat erkendi ama yorucu bir gündü. Buz'un incinmiş duygularıyla uğraşamayacak kadar yorgundum. Özellikle de haklı değilse.

"Buz, şimdi kimseye zayıf görünemem. Doyle bile herkesin içinde fikrini beyan etmiyor. Baş başa kaldığımızda itiraz etse bile."

Doyle, "Bugün yaptığın her şeyi onaylıyorum," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bana doğru çok sabit bir bakış attı, sadece fırçanın saçlarını taraması görüntüyü biraz bozdu. Biri saçınızı taramak tehditkâr görünmek zordu. Bana bakmaya devam etti, birçok insan, bu bakışların altında irkilirdi. Kendi boy bo- kışımla karşılık verdim. Oyunlardan sıkılmışım. Oyunlar çok iyi oynayabilmem, keyif aldığım anlamına gelmiyordu.

"Bugün yeterince güç oyunları oynadım Doyle. Daha fazlasına ihtiyacım yok, özellikle de kendi korumalarımı."

Karanlık gözlerini kırptırdı. "Biraz ara ver Rhys. Meredith'le konuşmamız gerek."

Rhys itaatkâr bir biçimde durdu, elinde fırçayla arkasına yaslandı.

Doyle, "Özel olarak konuşacağım," dedi.

Buz, suratına tokat yemiş gibi irkildi. Doyle'un sözlerinden çok Buz'un tepkisi, sadece birkaç sır paylaşmayacağımızı düşünmeme sebep oldu.

Buz, "Bu akşam sıra bende," dedi. Öfkesi, önceden tahmin edemediği olasılıkların kanatlarında kayboldu.

"Rhys olsaydı, sıranın kendisine gelmesini beklemek zorundaydı ama benim bir sıram olmadığı için bu akşam sıra edebilirim."

Buz ayağa kalktı, çok hızlı hareket ettiği ve çok da bir alanda olduğu için neredeyse tökezleyip düşüyordu. "Önce bugün ona dokunmama engel oldun ve şimdi de onu yatağına alıyorsun. Seni tanımasam kışkırtıcı suçlardım."

"Beni istediğin şeyle suçlayabilirsin Buz. Ama kışkırtmadığımı biliyorsun."

"Belki kışkırtırsın, belki değilsin ama bir... Şeysin. Ve bu bir şeyin, Merry ile ilgisi var."

Doyle iç geçirdi, yaralanmış gibi bir ses çıkarttı. "Prenses'i bekleterek ilgisini artırabileceğimi düşündüm. Bugün, bir kadının lütfunu kaybetmenin birden fazla yolu olduğunu öğrendim."

"Açık konuş Karanlık."

Doyle yarı çıplak diz çökmeye devam etti. Elleri bacaklarının üzerindeydi, etrafı saçlarıyla kuşatılmıştı. Çaresiz ve kadını görünmesi gerekirdi ama hiçbirini değildi. Karanlık-tan oyulmuş bir eser gibi duruyordu, sanki ışık gelmeden önce ilk nefes alan varlıklardan biriydi. Göğüs ucundaki gümüş halka, Doyle nefes alıp verirken ışıkla parılıyordu. Saçları bütün küpelerini örtmüştü bu yüzden üzerindeki tek gümüş parıltı buydu. Işıldayan halkadan gözleri ayırmak zordu.

Doyle, "Kör değilim Buz," dedi. "Minibüste sana nasıl baktığımı gördüm ve sen de gördün."

"Kışkırdın."

Doyle başını iki yana salladı. "Hayır. Ama üç aydır onunla birliktesin ve hâlâ hamile değil. O bir prenses. Ve kraliçe olacak. Evlilik olmadan kalbini bir başkasına adayamaz."

"Bu yüzden araya girip kalbini sen kazanacaksın, öyle mi?" Buz'un sesinin içinde bu kadar sıcaklık barındırdığına şahit olmamıştım.

"Ama başka seçenekler de olduğunu göstereceğim. Daha dikkatli olsaydım daha önce devreye girerdim."

"Ah, seni kollarına alınca beni unutacak öyle mi?"

"Ben o kadar kendini beğenmiş biri değilim Buz. Sana söyledim, bugün bir kadının kalbini kaybetmenin birden fazla yolu olduğunu öğrendim ve uzun süre beklemek de

bunlardan bir tanesi. Meredith'in sana veya Galen'a bağlanmama ihtimali hâlâ varsa, şimdi bir şeyler değişmeli. Sonra değil, şimdi."

Buz, "Galen'in bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

Doyle, "Bunu soruyorsan, kör olan ben değilmişim," dedi.

Buz'un yüzüne şaşkınlığı yansdı. Sonunda kaşlarını çatı ve başını iki yana salladı. "Bu hoşuma gitmedi."

Doyle, "Gitmek zorunda değil," dedi.

Konuşma ne kadar ilgi çekici olsa da daha fazla dayanamadım. "Ben yanınızda değilmişim gibi konuşuyorsunuz. Sanki benim bu konuda söyleyecek bir şeyim yokmuş gibi."

Doyle ciddi yüzünü bana döndü. "Bu akşam yatağını benimle paylaşmaya itirazın mı var?" Soruyu bir restoranda sipariş verirken veya bir müşteriyle konuşurkenki duygusuz ses tonuyla, sanki kendisi için bir şey ifade etmiyormuşum gibi sormuştu.

Ama bu duygusuz ses tonunu, bir şeyler hissettiği zaman da kullandığını biliyordum. Kendini duygularından soyutlamak için kullandığı bir kalkandı. Sanki kendisi için önemli değilmiş gibi davranıyordu.

Doyle'a, geniş omuzlarına, şişkin göğsüne, parıldayan gümüş halkaya, kaslı karnına, kot pantolonunun belinde bıraktığı ize baktım. Doyle'u hiç çıplak görmemişim. Sarayın sıradan çıplaklığına dâhil olmazdı, Buz gibi.

Buz'a baktım. Gümüş saçları hâlâ, arkasında gevşek bir atkuyruğuydu; bu yüzden yüzü temiz ve sadeydi. Tabii eğer böyle bir güzelliğe sade demek mümkünse. Yüzünde yine kendini beğenmiş maskesi vardı, sarayda ardına sıklıkla

saklandığı bir maskeydi. Benim yanımda zaman zaman aynı maskeyi takması kalbimi incitiyordu.

Buz'un yanına gitmek, kollarımı beline dolamak, başımı göğsüne yaslamak ve gitmemesini söylemek istiyordum. Vücudunu vücudumda hissetmek istiyordum. Gümüş saçlarından bulutun içinde uyanmak istiyordum.

Yanına gittim ama gitmek istediğim gibi değildi. Yaklaştım ama dokunmaya cesaret edemedim. Öyle yaparsam Buz'u bırakmamaktan korkuyordum. "Bu akşam benim ve saraydaki birçok kadının merakını giderme şansına sahibim Buz."

Yüzünü görmemem için başını yana çevirdi. "O zaman sana iyi eğlenceler," dedi. Ama samimi değildi.

"Bu akşam seni istiyorum Buz."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Doyle'u yatakta bu şekilde gördükten sonra çok uzun zamandır bu anı bekleme rağmen hâlâ seni istiyorum. Bedenim, benimle olmayacağı için kıvranıyor. Bunun ne anlama geldiğini bugüne kadar fark etmemiştim." Gözlerindeki acıyı daha fazla gizleyemedim.

Tepeden bana baktı. Yüzüme dokunmak için elini uzattı ama bana değmeden vazgeçti. "Bu doğruysa, o zaman Doyle haklı. Sen kraliçe olacaksın. Ve bazı şeylerde... Diğerleri gibi olamazsın. Her şeyden önce kraliçe olmak zorundasın."

Yüzümü açık avucuna koydum ve bu tek dokunuş bile beni ürpertti.

Elini çekti. Parmaklarına bir şey bulaşmış gibi elini pantolonuna sürdü. "Yarın akşam Prenses."

Başımla onayladım. "Yarın akşam, benim..." Cümleyi, tamamlayacağım kelimeden korkarak yarıda kestim.

Başka bir şey söylemeden arkasına döndü ve odayı kapattı. Kapıyı arkasından kapattı.

Bir ses duyunca başımı yana çevirdim. Rhys yatağın diğer tarafında, pencerenin yanındaydı. Yerdeki kışaletleri topluyordu. "Bu ilk gece, grup olmamalı."

Doyle, "Öyle bir şey aklıma gelmedi," dedi.

Rhys bir kahkaha attı. "Geldiğini sanmıyorum." Kollarını kucağına alarak yatağın yanından geçti, giysilerinden yukarıda olduğu için görüşüm engellenmiyordu. Hoş bir manzaraydı.

"Lütfen kapıyı açmama yardım eder misiniz?" Rhys bunu sorunca, dışlandığını hissettiğini anladım. Eklektik görünüyor ve ben Rhys'i umursamıyordum. Periler arasında bu, ölümcül bir hakaretti.

Kapıyı açmaya gittim. Ama bunu yapmadan önce, bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. Bir elimi başının arkasına koyarak dengemi sağladım, ensesindeki buklelerin arasında kayboldum. Diğer elim vücudunun yanından gezindi, kaburgalarını ve kalçasını okşadı. Gözlerimde benim için ne kadar güzel olduğunu görmesini istedim.

Rhys bunu görünce gülümsedi ve kusursuz gülümseme bana utangaç bir bakış attı. Utancı yapmadı.

Parmak uçlarımda dururken alnımı omuğuna vurdum. Ellerim ensesindeki buklelerle oynadı ve dokunmuşla ürperdi. Ayaklarımı yere basarak geri çekildim ve kapıyı açarak dışarı çıkmasını bekledim.

Rhys başını iki yana salladı. "Meredith'in elveda öpücüğü böyle bir şey Doyle." Hâlâ yatağın üzerinde duran diğer adama baktı. "İyi eğlenceler çocuklar." Ama yüzündeki cılızlık, sesindeki neşeyle uyumda değildi.

Rhys giysilerin üzerinde duran tarağı bana verdi ve dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattım ve birden Doyle ile odada yalnız kaldığımı anladım. Hiçbir zaman çıplak görmemiş olduğum Doyle ile aynı odadaydım. Binlerce yıldır Kraliçe'nin sağ kolu olan ve çocukken hep korktuğum erkeklerle bir aradaydım. Beni koruyor, güvende olmamı sağlıyordu ama hiç benim olmamıştı. Karanlık bedenine dokunana, her şeyini görene kadar da benim olmayacaktı. Benim için neden çok önemli olduğunu bilmiyordum. Ama önemliydi. Beni kendisinden uzak tutarak sanki seçeneklere sahip olmak istemişti. Sanki benimle birlikte olursa başka seçeneği kalmayacağına inanıyordu. Ama bu doğru değildi. Eski nişanlım Griffin ile yedi yıl birlikte olmuşum. Ama sonunda Griffin kendisine yeni seçenekler bulmayı başarmıştı ve hiçbirini ben değildim. Benimle seks yapmak, Griffin için hayatını değiştiren bir deneyim değildi. Doyle için neden farklı olsun?

"Meredith." İsmimi bir kez söyledi ama ilk kez sesi duyudan yoksun değildi. Tek kelime içinde, şüphe, soru ve ümit barındırıyordu. İsmimi bir kez daha söyleyince yüzümü Doyle'a döndüm ve bordo çarşafların üzerinde beni neyin beklediğine baktım.

18

Yatağın aynaya en yakın olan kenarında, bana yakın oturuyordu. Siyah saçlarından rüyanın içinde kaybolmuş gibiydi. Tanıdığım diğer bütün sidhelelerin saçlarıyla gözleri farklıydı ama Doyle, tek bir renk, tek bir parçaydı. Serbest bıraktığı saçları siyah bir bulut gibi vücuduna dökülüyor, teni neredeyse saçların içinde gözden kayboluyordu. Saçlarından uzun bir bukle yüzüne düşmüş, siyah gözleri karanlığın içinde kaybolmuştu. Gecenin canlanmasında bir parçası gibiydi. Bir eliyle saçları aldı ve kulağının arkasına attı. Kükeleri, karanlığın içinde yıldızlar gibi parıltıydı.

Yatak bacağıma çarpana kadar yürüdüm. Bacaklarım yatağa değdi ama tek hissettiğim şey, yatakla vücudum arasında sıkışmış saçlarının yumuşaklığıydı. Başını yana çevirdi ve saçların gerildiğini hissettim. Vücudumu yatağa biraz daha bastırdım, saçlarını iyice araya kıştırdım.

Karanlık gözlerini bana döndü. Gözlerinde, odada olmayan renkleri gördüm. Sanki gözlerinde, mavi, beyaz, sarı, yeşil, kırmızı, mor ve ismini bilemediğim renklerde ateş böcekleri uçuşuyordu. Renkler dans ediyor ve dönüyordu, bir an için etrafımda döndüklerini hissettim, keleklerden bir bulutun içinde kalmışım gibi rüzgârını hissettim, sonra öne düştüm ve Doyle beni yakaladı.

Kollarında ve kucağında kendime geldim. Sesim çıkınca, “Neden?” diye sordum.

“Ben dikkat edilmesi gereken bir gücüm Meredith ve bunu hiçbir zaman unutmamı istemiyorum. Bir kralın, tohumdan daha fazla önerecek şeyi olmalı.”

Ellerimi teninde gezdirdim, kollarımı boynuna doladım. “Bu bir imtihan mı?”

Gülümsedi. “Hepimiz öyleyiz Meredith. Diğerleri tenin ve seksin sıcaklığıyla bunu unutabilir ama sen asla unutmamalısın. Sen çocuğuna bir baba ve saraya bir kral seçiyorsun. Sana sonsuza kadar bağlanacak birini seçiyorsun.”

Yüzümü boynunun kavisinde gizledim. Teni sıcaktı. Nabızı yüzümde atıyordu. Kokusu çok ama çok sıcaktı. “Bunu ben de düşünüyordum.” Kelimeleri boynuna söyledim.

Boynunu yüzüme sürttü. “Ve ne karar verdin?”

Yüzümü görmesi için geri çekildim. “Nicca tahta oturursa, bir kurban ve felaket olur. Rhys yatakta iyi olabilir ama kral olduğunu hayal edemiyorum. Babam haklıydı, Galen tam bir felaket. Yine de sarayda, sonsuza kadar bağlanmaktansa, öldürmeyi tercih edeceğim başka şövalyeler de var.”

Dudaklarını boynuma dokundurdu, tam bir öpücük sayılmazdı. Ağzı tenimin üzerindeyken konuştu. Kelimeleri,

tenime değen küçük öpücüklerle dönuştü. "Ve bir de Ben."

Dudaklarını tenimde hissedince ürperdim, kucagıma kalçalarına doladı. Tenime, "Merry," diye fısıldadı. Nefes sıcak ve vahşiydi, parmaklarını belime bastırıyordu. Nefes du ki istese parmaklarını vücudumun içine sokup kanını etimi dışarı çıkartabilir, tatlı ve olgun bir meyveyim gibi kabuğumu soyabilirdi. Ben ellerinin beni açmasını, dışarı çıkartmasını, zevkten zevke uçurmasını bekliyordum.

Beni yarı kaldırdı yarı yatağa fırlattı. Vücudunu vücuduma bastırmasını bekledim ama bunu yapmadı. Dört ayak üzerinde, tayının üstüne duran bir kısırak gibi dikiliyordu ama bana bakışları bir anne gibi değildi. Vücudunun çıplak üst kısmının açığa çıkması için, saçlarını omzunun üzerinden geriye atmıştı. Teni, cilalanmış abanoz gibi parlıyordu. Nefes alıp verışı derin ve hızlıydı. Göğüs ucundaki halka tepemde göz kırpmıyor ve ışıltıyordu.

Halkaya dokunmak için elimi uzattım, parmaklarımı gümüşe değdirdim ve Doyle hafif bir ses çıkarttı. Büyük bir yaratığın kükreyişine benzeyen sesi, zarif ve kaslı bedeninin içinde yankılandı. Üzerimde durdu, dudakları hafifçe aralanınca dişlerinin beyazı göründü. Tehditler kükreme, dişlerinin arasından geçip dudaklarından dışarıya çıkıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı ama henüz korkmamıştım. Yüzüme doğru eğildi ve hırladı. "Kaç!"

Gözlerimi kırptırdım ve nabzım boğazımda atmağa başladı.

Başını geriye attı ve uludu, sesi küçük odada ardi ardına yankılandı. Tüylerim diken oldu ve birkaç saniyeligi-ne nefes almayı unuttum çünkü bu sesi biliyordum.

Vahşi avın kara köpeği Gabriel Ratchets'in yalnız ve berrak şeytani ulumasıydı. Yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı ve kükredi. "Kaç!"

Kıvrınarak altından çıktım ve beni izleyen karanlık gözlerle baktım. Bedeni hareketsizdi ama o kadar gergindi ki vahşi bir eylemin vaadiyle parıldıyordu. Kontrol altına alınan, bastırılan bir vahşilikti ama yine de oradaydı.

Yatağın yanlış tarafına doğru kaçmıştım. Şimdi pence-reyle yatak arasına sıkışıp kalmıştım. Çıkış kapısı Doyle'un arkasında duruyordu. Daha önce de kaç kovala oyununu oynamıştım. Aydınlanma Sarayı'nda birçok kez sizi yakalamaya çalışabilirdi ama saraydakiler, gösteri, rol veya ön sevmeydi. Doyle'un gözlerinde açlık vardı, çok geç olana kadar bunun ne anlama geldiğini fark edemeyebilirdim.

Dişlerini sıkarak güçlkle konuştu. "Sen... Kaçmıyorsun!" Son kelime ağzından çıktıktan sonra dört ayak üzerinde öne atıldı, kara bir gölgeden ibaretti. Ben kendimi yatağın üzerine attım ve yuvarlandım, kapının önünde bir yere düştüm. Doğruldu, elim kapı koluna giderken bedeni bana çarptı. Kapı sarsıldı ve vücudum, çarpmanın etkisiyle ezildi. Elim kapı kolundan aldı ve gücüne karşı koyamadım.

Çığlık attım.

Beni kapıdan söktü ve yatağın üzerine fırlattı. Diğer taraftan aşağı inmek istedim ama çok geçti. Bedenini bedeni-me bastırdı, beni yatağın kenarına çiviledi. Kot pantolonu ve iç çamaşırıma rağmen, sertliğini hissedebiliyordum.

Arkamızdaki kapı açıldı ve Rhys içeriye göz gezdirdi. Doyle kükredi. Rhys, "Çılgık mı attın?" diye sordu. Yüzün- nişan almamıştı, yanında duruyordu.

Doyle kükredi. "Çık dışarı!"

"Sizin değil, Prenses'in emriyle dışarıya çıkarım efen- dim." Omzunu silkti. "Özür dilerim. İyi vakit geçiriyor- musun Merry, yoksa..." Silahını salladı.

"Ben... Emin değilim." Nefes nefeseydim. Fakat Doyle'un sertliğini hissetmek heyecan vericiydi. Hatta vah- şet vaadi bile heyecan vericiydi. Fakat sadece bir vaat ise, oyun olarak kalacaksa...

Bacaklarımdaki elleri titriyor, bütün bedeni başladığı- nı bitirmemek için mücadele ediyordu. Nazikçe yüzüne dokundum. Kendisini incitmişim gibi şaşırdı, bana baktı. Gözlerindeki bakış insancıldı. Bir kaplanın güzel ve aç göz- lerine bakmak gibiydi.

"Eğleniyor muyuz Doyle, yoksa beni yiyecek misin?" Sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

"İlk seferinde kendime, ağzımı narin yerlere değdirecek kadar güvenmem."

Beni yanlış anladığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. "Beni gerçekten yemenden bahsetmiyorum Doyle. Demek istediğim, ben yiyecek miyim?" Sesim şimdi çok sakin ve sıradandı. Yatağa bedeniyle çivilenmişim. Gözleri hâlâ hay- vansı ve vahşiydi, bense ofisimde iş konuşuyor gibiydim.

Gözlerini kırıştırdı ve kafasının karıştığını gördüm. Çok fazla düşünmesine sebep olduğumu anladım. Kontrolünü, nadiren dışarıya çıkmasına izin verdiği bir kısma bırakmıştı. O kısım, bir insan gibi düşünmüyordu.

Bacaklarıyla bir şey yaptı ve vücudunu bana biraz daha bastırdı. Bir çılgık daha attım ama sebebi acı değildi. "Bunu istiyor musun?" Sesi neredeyse normaldi. Nefes nefeseydi ama neredeyse normaldi.

Yüzüne baktım, beni rahatlatacak bir şeyler aradım. Gözlerinin içinde Doyle'dan arta kalanın parlıtısını gör- düm. Derin bir nefes aldım. "Evet," dedim.

"Onu duydun. Çık dışarı." Sesi yeniden kükremeye baş- lamıştı, her bir kelimedede daha da boğuklaştı.

Rhys, "Emin misin Merry?" diye sordu.

Kapının eşliğinde dikildiğini unutmuştum. Başımın onayladım. "Eminim."

"Kapıyı kapat, sesleri duyma ve bu akşam iyi olacağımıza güven, tamam mı?"

Doyle'un gözlerine baktım ve bir ihtiyaçtan başka bir şey görmedim. Hiçbir erkekte görmediğim yoğunlukta bir ihtiyaçtı. Arzunun ötesinde bir şeydi, yemek veya su gibi gerçek bir ihtiyaca dönüşmüştü. Bu akşam Doyle için bu bir ihtiyaçtı. Onu şimdi reddedersem, daha sonra birbiri- mize aşık olsak bile, bir daha bu kadar ileri gitmezdi. Şimdi gördüğüm kısmını sonsuza kadar kilitler ve böylesi, içinde- ki bir parçanın ölmesi anlamına gelirdi.

Böyle ölümlere yıllarca katlanmıştım. İnsan denizinin kıyısında parça parça ölmüştüm. Doyle beni bulmuş ve pe- rilere geri götürmüştü. İnsan gibi, aşağı perilerden biri gibi görünmek için öldürdüğüm bütün parçalarımı hayata geri döndürmüştü. Doyle'u şimdi reddedersem, bu parçasını yeniden açığa çıkartabilir miydi?

"Sorun yok Rhys," dedim. Fakat yüzüne bakmadım. Doyle'a baktım.

“Emin misin?”

Doyle başını çevirdi, öylesine kısıp ve hayvansı bir sesle konuştu ki dediklerini anlamak güçtü. “Onu duydun. Şimdi dışarı çık.”

Rhys bizi selamladı ve kapıyı kapattı. Doyle gözlerini bana çevirdi. Konuşmaktan çok, kükrüyordu. “Bunu işiyor musun?” Bana hayır demek için bir şans daha veriyordu ama bedeni bana değerken, parmakları bacaklarına geçerken, aklı ve ağzı bana kurtulma şansı verse de vücudu vermiyordu.

Basıncın altında ürperirken gözlerimi kapattım. Yüzüm kükredi ve sesi bedenimde dolaştı. Benim vücudumu da titretti. Sanki sesi, bedenimin el değmemiş kısımlarına ulaşıyordu.

Bastırmaya devam ederken, gırtlğından küçük sesler çıkarttı ve kükredi. “Bunu istiyor musun?”

“İstiyorum.”

Ellerinden biri, bacağımdan iç çamaşıırıma doğru kaydı. İpek, yırtılan bir deriye benzeyen ıslak bir sesle parçalandı. Kot pantolonunun sert kumaşı çıplak vücuduma değdi. Ben yarı zevk, yarı acıyla çığlık atana kadar kendini bana yasladı.

Kendi pantolonunu çıkartabilecek kadar üzerimden kalktı. Kemer açıldı, onu düğme ve fermuar takip etti, her şey inince Doyle’u ilk defa çıplak gördüm. Uzun ve kalındı, kusursuzdu. Bir parmağını içime soktu. Bir çığlık attım. Beni açık ve ıslak bulunca içime girdi. Islak olmama rağmen içime girmekte zorlandı. Tamamı içime girene kadar, altında çığlık attım. Her santimetremi doldurdu, büyük ve sert organını içimde hissederken altında kıvrandım.

Sonra içimden çıktı ve yeniden girdi, küçük zevk dalları başladı. Karanlık organının beyaz etimin içine girip çıkışını seyretmek, yeniden çığlık atmama sebep oldu.

Tenim, dolunay yutmuşum gibi parıldamaya başladı ve teni karşılık vererek gözlerindeki bütün renklerle ışıladı. Ayın parlaltısını yansıtan karanlık su gibiydi ve ben aydım. Teninin altında parlak renkler dans etti ve oda aydınlandı, ikimiz de renkli alevlerle yanıyormuşuz gibi aydınlandı. Duvarlara, tavana gölgemiz düştü. Sanki büyük bir ışığın, alevin merkezindeydik. Işık, ateş ve sıcaklık bizdik.

Tenlerimiz âdeta birbirinin içinde eridi ve dans eden ışıkları benimde hissettim. Doyle benim beyaz parlaklığım da kaybolurken ben kendimi karanlık ışıltısına bıraktım. Bütün bunlar olurken boşaldım, acıtacak kadar yoğun bir zevkte boğuldum, çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım. Doyle’un da çığlık attığını duydum. Çanımı ulumayı yeniden duydum ama umurumda değildi. Gırtlğıyı parçala bile fark etmezdi, gülümseyerek ölmeye hazırdım.

Doyle kendini üzerime bırakırken kendime geldim. Hızlı nefes alıyordu, sırtı ter ve kana bulanmıştı. Ellerimi kaldırdım ve beyaz tenimin kana bulandığını gördüm. Solan parlaklıkta kan, neon ışıkları gibiydi. Farkında değildim ama sırtını kanatmışım. Kanın akışını hissettim ve omzumdaki diş izlerini gördüm, canım biraz acıyordu ama acı şimdilik çok fazla değildi. Doyle hâlâ üzerimdeyken, hâlâ içimdeyken, hiçbir şey canımı çok fazla acıtamazdı. İkimiz de nefes almayı yeniden öğrendik, kendi vücutlarımıza geri döndük.

Sesi çıkınca ilk sorduğu şey, “Canını yaktım mı?” oldu.

Kanlı parmaklarımı omzumdaki ısırga götürdüm. Neon ışıklar birbirine karışan boya gibi birbirine bulaştı.

Parmaklarımı gösterdim. "Galiba benim de aynı soruyu sormam gerekiyor."

Bir elini, ben söyleyene kadar fark etmemiş gibi, sırtına götürdü. Bir dirseği üzerinde doğruldu ve kanına baktı. Sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı. Yeniden rime çökene kadar güldü. Gülmesi sona erince ağlamaya başladı.

19

Doyle'un saçlarından denizin ortasında birbirimize sarıldık. Bütün vücuduma bir kürkün değmesi gibiydi. Başım, omzunun kavisindeydi. Bedeni sıcak, kaslı, ipek gibiydi. Parmaklarımı belinde, kalçalarının kıvrımı üzerinde dolaştırdım, seksi değil dalgın bir hareketti. Doyle'a dokunabileceğimi bilmek içindi. Birkaç dakikadır sessizce birbirimize dokunuyorduk. Eli vücudumun altında kalmış, arkama tutunmuştu. Beni yakınında tutuyordu fakat birbirimize çok yakın değildik. Boştaki eline ve bana hareket edecek yer kalsın istiyordu. Vücudunun üzerinde ellerimi hissetmek istiyordu. Sanki sadece sekse değil dokunulmaya da açtı. İnsanların, dokunuşa muhtaç olduklarını biliyordum. Bebekler, diğer bütün ihtiyaçları karşılansa bile, dokunuş eksikliğinden ölebilirlerdi. Fakat sidhelerde, özellikle de

Kraliçe'nin Karanlığı olarak bilinen bu sert cisimde, böyle bir şey beklemiyordum.

Yanımda yatıyor, gülümsüyor, parmaklarını karnımın ve göbek deliğimin üzerinde gezdiriyordu.

Başının arkasındaki aynalı dolaba baktım. Bluzum, asılmış gibi, aynanın ortasında duruyordu.

Arkasına baktığımı fark etti. Elini yüzüme götürdü ve yanağıma dokundu. "Ne görüyorsun?"

Gülümsedim. "Bluzumu aynanın üzerine atmayı nasıl başardığınızı merak ettim."

Saçında kendi ağırlığı ve benimki varken başını çevirebildiği kadar yana çevirdi. Kafasını geri döndürdüğünde, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Sütyenine baktın mı?"

İyice aralanan gözlerle Doyle'a baktım ve vücudu üzerinden aynanın geri kalanını görmeye çalıştım. Nazıkçe omzuma dokunarak beni yerime oturttu. "Arkanda."

Hâlâ kollarındayken geriye düştüm. Bluzum ve pantolonumla uyumlu yeşil dantelli sütyenim, köşedeki siyah cilalı dolabın üzerindeki devetabanına asılıydı. Kötü seçilmiş bir Noel dekorasyonu gibiydi.

Başımı iki yana salladım ve gülmeye başladım. "Bu kadar acele ettiğimi hatırlıyorum."

Boştaki elini belimden kalçalarımı doğru götürdü, beni vücuduna doğru çekti. "Ben acele ettim. Seni çıplak görmek için sabırsızlanıyordum. Seni çıplak tenimde hissetmek istiyordum." Şimdi tenini tenime değdiriyordu. Kollarının gücü bile ürpermeme yetti ama vücuduma değerken sertleşmeye başladığını hissetmek, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi.

AY 14

Ellerimi sıkı kalçalarının üzerine koydum ve Doyle'u kendime çektim. Elleriyle kalçalarımı avuçladı ve vücudu ma bu kadar sert yaslanmanın acı verip vermediğini merak etmeme sebep olacak kadar beni kendine çekti. Sertleşti, çene karnıma değmeye başladı, şimdilik yumuşak ve esnekti. Erime girmeye çalışır gibi yapınca bir çığlık attım. Odayı bir ses doldurmadan önce, içeriye büyü gücünün olduğunu hissettim. "Ne kadar güzel bir sahne, değil mi?" İlkimiz birden yana döndük, Hava ve Karanlık Kraliçesi'ni gördük. Halam Andais, Doyle'un esas sahibi, yatağının ayak ucuna oturmuş, bizi seyrediyordu.

Kraliçe'nin üzerinde zarif, siyah bir balo elbisesi vardı. Siyah saten mum ışığında parıltıyor, far-babalari kara kurdeleler tutuyordu. Kollarını siyah saten eldivenler kaplıyordu ve omuzlarında da aynı renkte askılar vardı. Siyah saçları kafasının üzerinde toplanmıştı ama bukleler yer yer sanat eseri gibi aşağıya sarkıyor, yüzünü ve omuzlarını çevreliyordu. Dudakları taze kanın rengindeydi. Üç renkli gözleri, sürme çekildiği için, zarif yüzünde çok büyük duruyordu.

Kusursuz giyindiğini görmek yeni bir şey değildi. Andais partileri severdi. Ve her fırsatta bir parti verirdi. Yeni olan şey, arkasındaki yatağın boş olmasıydı. Kraliçe asla yalnız uyumazdı.

Biz olduğumuz yerde donduk kaldık ve Kraliçe'nin gözlerine baktık. Doyle kolumu sıktı ama ben hiç düşünme-

den konuşmaya başladım. "Majesteleri, ne kadar beklenmedik de olsa, aramanız ne güzel." Sesim duygusuzdu ya da öyle olması için uğraşıyordum. Birden ortaya çıkmadan önce bir işaret göndermek kibarlıktı. İnsanların ne yaptığını asla bilemezsiniz.

"Beni eleştiriyor musun yeğenim?" Sesi çok soğuk, neredeyse öfkeliydi. Fakat henüz Kraliçe'yi kızdıracak bir şey yapmamıştım, en azından bildiğim kadarıyla.

Doyle'un bedenine yaslanıp biraz daha rahat bir pozisyon aldım. Üzerimde bir şey olsa daha iyi olurdu ama Kraliçe kibarken üzerimi bir örtüyle kapatmak, onu sevmediğim veya ona güvenmediğim anlamına gelirdi.

"Beni yanlış anlama Andais hala. Sadece bir gerçeği dile getirdim. Bu akşam bizi aramanızı beklemiyorduk."

"Henüz akşam olmadı yeğenim, şimdi sabah. Her ne kadar gün daha ağarmasa da. Sanırım sen de benim gibi uyumamışsın."

"Benim de sizin gibi, yapacak daha iyi işlerim vardı."

Balo elbisesinin eteklerine dokundu. "Evet, bir başka parti." Karşısındaki manzaradan mutlu değildi.

Partinin hoşuna gidip gitmediğini sormayı düşündüm ama umurumda değildi. Kraliçe'ye sormak için fazla kişisel bir soruydu ve üzerine kolay alınıyordu.

Derin bir nefes alınca elbisesinin önü hareket etti, sanki vücudunu saracak kadar dar değildi, bedeni sarmayan bir büstiyer gibiydi. Vücudunuz çok zayıf değilse, bedeninizin etrafında dalgalanan bu giysilerden birini giyebilirdiniz. Benim bunu giymem utanç verici olurdu. Kasıtlı olarak çıplaklık, kazayla elbisenizin yere düşmesinden farklı bir şeydi.

Dramatik gözlerini bana döndürdü. Mutsuz bakışı değışti, gözlerini kısıtı. O bakışı iyi biliyordum. İçinde kötü-
lük barındıran bir bakıştı.
"Yaralanmışsın Karanlık."

Doyle'a baktım ve hâlâ bana doğru dönük, yan durdu-
ğunu fark ettim. Böylece, sırtı ve karanlık teninde bıraktı-
ğım tırnak izleri görünüyordu.

"Evet Kraliçe'm," dedi Doyle. Çok dikkatli, çok duygus-
uz bir ses tonuyla konuştu.

"Karanlığımı kim zarar verdi?" Gözleri benim üzerim-
deydi ve dostça bir bakış değildi.

Doyle, "Ben bunu zarar olarak görmüyorum Kraliçe'm,"
dedi.

Kraliçe'nin bakışları Doyle'dan bana kaydı. "Çok meş-
gul bir kızsın Meredith."

Doğrudum, şimdi öyle veya böyle oturur pozisyonday-
dım. "Benim çok meşgul bir kız olmamı istediğinizi sanı-
yordum Andais hala."

"Daha önce göğüslerini çıplak görüp görmediğimi ha-
tırlamıyorum Meredith. Sidhe için biraz fazla büyük ama
güzeller." Gözlerinde şehvet veya nezaket yoktu, sadece
tehlikeli bir ışık vardı. Şimdiye kadar söylediği her şey,
kibarlık sanılabiliirdi. Göğüslerimi daha önce hiç görme-
mişti, bu yüzden iltifat ediyordu. Ben çekici görünmeye
çalışsaydım bu normal olurdu fakat öyle bir niyetim yoktu.
Sadece çıplak yakalanmıştım. Halamın yanında kendimi
çekici hissetmiyordum ve bunun sebebi sadece heteroseksüel
olmam değildi.

"Ve sen Karanlık, seni çıplak görmeyeli o kadar çok
oldu ki neye benzediğini unutmuşum. Bana sırtını dönme-

nin özel bir sebebi var mı? Benim seni görmemi istemiyor
musun? Karanlık'ın, kusursuzluğunu bozan, benim bilme-
diğim bir deformasyonu mu var?"

Doyle'a iltifat etmeye hakkı vardı ama vücudunda bir
deformasyon olup olmadığını sormak, kendisini tamamen
göstermesini istemek, kabalıktı. Başka biri olsaydı, cehen-
neme gitmesini söyledim.

"Hiçbir deformasyon yok Andais hala," dedim. Sesimin
duygusuz çıkmadığının farkındaydım. Saraydan uzak kal-
dığım yıllar boyunca sesimi nasıl kontrol edeceğimi unut-
muştum. En kısa süre içerisinde bunun nasıl yapıldığını
yeniden öğrenmeliydim.

Soğuk gözlerle bana baktı. "Seninle konuşmuyorum
Prenses Meredith. Karanlık ile konuşuyorum."

Bana *yeğenim* dememiş, unvanımı kullanmıştı. İyiye işa-
ret değildi.

Doyle dilime hâkim olmamı ister gibi, kolumu biraz
daha sıkı. Andais'e cevap verdi ama kelimeleri kullan-
madı. Dizleri hâlâ bükükken sırtüstü uzandı. Bacakları,
Kraliçe'nin daha fazlasını görmesini engelliyordu. Sonra
Kraliçe'ye en yakın olan bacağına bir perde gibi yavaşça
indirdi.

Kraliçe'nin gözlerinde şimdi sıcaklık vardı. Gerçek ateş
ve gerçek ihtiyaç. "Benim Karanlığım, benden sırlar saklı-
yormuş."

Doyle, yüzünü Kraliçe'ye çevirdi. "Son bin yılda istedi-
ğiniz zaman keşfedebileceğiniz bir sırdı." Şimdi duygusuz
olmayan, Doyle'un sesiydi. Ses tonu hafifçe değışmişti, için-
de kınamaya benzer bir şey vardı ama daha önce, Andais'in
önünde kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişim.

Şimdi uyarı mahiyetinde vücuduna dokunma sırası bana
deydi. Kiminle konuştuğumuzu hatırlatmak istedim. İçim
kaplayan korkunun yüzüme yansıdığını düşünmüyordum. İçim
bilirdi. Ama Andais, bana bunu istediği zaman yapabilece-
Daha sonra pişmanlık duyabilirdi ama ölen ölüdü.

Doyle'a attığı bakışı görünce tenini biraz daha sıkı-
tırnaklarını hafifçe etine geçti. Bedeni buna tepki verdi ve
daha soğukkanlı olmayı hatırladığını ümit ettim.

"Dikkat et Karanlık. Yoksa dikkatim dağılacak ve neden
aradığımı unutacağım."

"Haberlerinizi dört gözle bekliyoruz Kraliçe Andais."

Bana baktı, gözlerindeki sıcaklık biraz azalmış, yerini
şaşkınlık ve yorgunluk almıştı. Andais'i okumak genelde
bu kadar kolay olmazdı. Sanırım bunun sebebi, kimsenin
yanında kendine dikkat etmek zorunda olmayıştıydı. "İsim-
siz, özgür."

Doyle bacaklarını aşağıya attı ve ayağa kalktı. Birden
çıplak olmayı umursamadı, kimse umursamazdı. İsimsiz,
her iki sarayın en kötüsüydü. İki sarayın iş birliği yaptığı
son büyük büyüydü. Yeni ülkelerinde yaşayabilmek için
kendilerini çok çirkin ve çok aç her şeyden sıyırmışlardı.
Kimse sidheden bunu istememişti ama bize yardım edebi-
lecek son ülkeden de kovulmak istemiyorduk, bu yüzden
daha insani olmak için bizi biz yapan şeylerden birini feda
etmiştik. Bazıları, solmaya başlamamızın sebebinin İsimsiz
olduğunu söylerdi ama bu doğru değildi. Sidheler yüzler-
ce yıldır soluyordu. İsimsiz, sadece gerekli bir kötülüktü.
Amerika'yı yeni bir savaş alanına çevirmememiz için feda
edilmesi gereken bir şeydi.

Doyle, "Onu siz mi serbest bıraktınız Kraliçe'm?" diye
sordu.

"Tabii ki hayır."

"O zaman kim?"

"Size güzel bir hikâye anlatabilirim ama sonunda ceva-
bım aynı olur: Bilmiyorum." Bunu söylemenin hoşuna git-
mediği belliydi ve doğruyu söylediği de gayet açıktı. Çevik
bir hareketle eldivenlerden birini çıkarttı. Eldiveni elinde
evirip çevirdi.

Doyle, "Periler arasında böyle bir şeyi yapabilecek var-
lıkların sayısı çok fazla değildir," dedi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Bizden burada ne yapmamızı istiyorsunuz Kraliçe'm?"

"Bilmiyorum ama batıya doğru gittiğini öğrendik."

"Buraya geleceğini mi düşünüyorsunuz?"

Kraliçe, "Sanmıyorum," dedi. Eldiveni koluna çarptı.
"Ama İsimsiz neredeyse durdurulamaz bir varlıktır. Feda
ettiğimiz her şeydir ve bu da içinde çok fazla güç barındırır.
Meredith için gönderildiyse, o zaman hazırlık yapmak için
çok zamana ihtiyacınız olacak."

"Sizce gerçekten Prenses'i avlamak için mi serbest bira-
kıldı?"

"Sadece özgür bırakılsaydı ülkeyi yakıp yıkmaya başlar-
dı ama yapmadı." Ayağa kalktı, bize cüretkâr sırt dekolte-
sini gösterdi. Ani bir hareketle bize döndü. "Gözümüzün
önünden çok çabuk kayboldu. İzini süremedik, demek ki
yüksek saraydan birinden yardım alıyor."

"Ama İsimsiz, sarayların, var olduğumuz şeyin bir parçası-
dır. Kendi gölgenizi takip eder gibi onu takip edebilmeniz ge-
reker." Cümlem bitince, aslında susmam gerektiğini anladım.

Yüzü, duruşu, dirseklerini tutan elleri, öfkesini belli etti. Öfkeyle titredi. Bir an için, konuşamayacak kadar kavgacı olduğunu düşündüm.

Doyle hareketlenerek benim önüme geçti. "Uyanış'a her verdiniz mi?"

"Onu benden gizlemene gerek yok Karanlık. Onu baya tutmak için bu kadar çaba sarf ederken öldürmem. Ve, evet, Uyanış neler olduğunu biliyor."

"İsimsiz'in peşine düşmek için iki saray bir araya gelecek mi?" diye sordu Doyle. "Önümden çekilmemişti, bu yüzden bir çocuk gibi bedeninin yanından kafamı uzatmak zorunda kaldım. Güçlü görünmemi sağlayan bir pozisyon değildi. Aynayı görebilmek için biraz daha yana kaydım ama ikisi de beni umursamadı."

"Hayır."

"Ama her iki sarayın da iyiliği bunu gerektiriyor."

"Taranis zorluk çıkartıyor. İsimsiz sadece Aydınlanma enerjisinden yapılmış gibi davranıyor. Işıkta içinde hiç kötülük yokmuş gibi hareket ediyor." Ekşi bir tat almış gibiydi. "Ne olduğunu kabul etmeyecek, bu yüzden de benden yardım etmeyecek. Yardım etmek, yapılışında katkısı olduğunu kabul etmek anlamına gelir."

"Bu aptallık."

Başıyla onayladı. "Her zaman, saflıktan çok, saflık illüzyonuyla ilgilenmiştir."

"İsimsiz'in karşısında ne durabilir?" Doyle'un sesi yumuşaktı, sanki yüksek sesle düşünüyordu.

"Bilmiyoruz, biz onu test etmeden bağladık. Fakat çok eski büyülerle dolu. Aydınlanma'da bile tolerans gösteremeyeceğimiz büyülerle." Yatağın üzerine oturdu. "Onu her

kim serbest bıraktıysa bizden gizliyor... Gerçekten kontrol edebiliyorsa, çok güçlü bir silah."

"Benden ne istiyorsunuz Kraliçe'm?"

Kraliçe bunu duyunca kafasını kaldırdı ama bakışı dostça değildi. "Ya sana eve gel ve beni koru dersem? Sen ve Buz yanımda yokken kendimi güvende hissetmediğimi söylersem?"

Doyle bir dizinin üzerine çöktü. Yüzü, saçlarından dalgaların içinde kayboldu. "Ben hâlâ Kraliçe'nin Kuzgunları'nın komutanıyım."

Andais yumuşak bir ses tonuyla, "Gelir misin?" diye sordu. "Emrederseniz."

Yatağa oturdum ve ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştım. Dizlerimi karnıma çekip hiçbir şeye bakmadım. Düşünmezsem, yüzümde de belirmezdi.

"Hâlâ Kuzgunların komutanı olduğunu, benim Karanlığım olduğunu söylüyorsun, yoksa şimdi başka birine mi aitsin?"

Başını önüne eğdi ve sessiz kaldı. Ben hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Bana çok düşmanca bir bakış attı. "Karanlığımı benden çaldın Meredith."

"Ne dememi bekliyorsun Andais hala?"

"Benim kanımdan olduğunu hatırlatman iyi oldu. Sırtında tırnak izlerini görünce, bana hayal ettiğimden daha çok benzediğini düşündüm."

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey düşünmeyecektim. Bir camın ardındaki boşluğa baktığımı hayal ettim. Berrak bir hiçlikti.

"İsimsiz bir amaç için serbest bırakıldı Karanlık. Sebebinin ne olduğunu öğrenene kadar mallarımı korumaya

çalışacağım. Güzel Meredith de bunlardan bir tanesi. Hâlâ bir çocuğu olmasını ümit ediyorum.”

Bana baktı. Düşmanca bir bakıştı. “Göründüğü kadar harika mı?”

Yüzüme uyacak, duygusuz bir ses tonu takınmaya çalıştım. “Evet.”

Kraliçe iç geçirdi. “Çok yazık ama şimdi köpek yavrusu doğurmak istemem, değil mi?”

“Köpek yavrusu mu?”

“Sana söylemedi mi? Doyle’un gerçek formu köpek olan ıki halası var. Büyükannesi büyük avın köpeklerinden biriydi. İnsanlar şimdi onlara cehennem köpekleri diyorlar. Gerçi cehennemle hiçbir ilgileri yok. Sadece farklı dini sıratemler, hepsi bu.”

Ulumasını ve gözlerindeki bakışını hatırladım. “Doyle’un saf sidhe olmadığını farkındayım.”

“Büyükbabası, köpek formunda vahşi avın hayvanlarıyla çiftleşecek ve hayatta kalıp bu hikâyeyi anlatacak kadar şeytani bir phouka’ydı.” Gülümseyerek kötü niyetini belli etti.

“O zaman Doyle da benim gibi çok karmaşık bir yaratıge sahip.” Sesim hâlâ duygusuzdu.

“Ama onu yatağına almadan önce yarı köpek olduğunu biliyor muydun?”

Doyle bunlar konuşulurken başını kaldırmadı, yününsaçlarının arkasına gizledi.

“Yanıma gelmeden, soyunun vahşi av ile ilgili olduğunu biliyordum.”

“Gerçekten mi?” Sanki bana inanmamıştı.

“Ağızdan, vahşi avın köpeklerinin sesinin çıktığını duydum.” Omuzumdaki ısırtığı görebilmesi için saçlarını

kenara ittim. “Açlığını dindirmesine izin vermeden önce, etimi birden fazla şekilde istediğinin farkındaydım.”

Gözleri yine katılaştı. “Beni şaşırttın Meredith. Böyle bir vahşeti midenin kaldıracacağını sanmazdım.”

“Ben insanlara zarar vermeyi sevmiyorum ama yatak odasında, üzerinde anlaşılmış şiddet farklıdır.”

“Ben ikisinin arasında bir fark olmadığını düşünüyorum,” dedi.

“Biliyorum,” dedim.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu.

“Neyi nasıl yapıyorum?”

“Duygusuz, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi konuşup birdandan da gülümserken, karşıdakine *canın cehenneme* diyebiliyorsun?”

“Kasıtlı bir şey değil Andais hala, bana inanın.”

“En azından inkâr etmiyorsun.”

“Biz birbirimize yalan söylemeyiz,” dedim. Sesim bu sefer yorgun çıkmıştı.

“Ayağa kalk Karanlık ve Kraliçe’ne sırtını göster.”

Doyle sessizce ayağa kalktı ve sırtını aynaya dönüp saçlarını kenara çekti.

Andais aynaya yaklaştı, eldivenli elini öne uzattı ve bir an için eşinin, üç boyutlu bir görüntü gibi aynadan çıkacağını düşündüm. “Senin dominant olduğunu sanıyordum Doyle ve ben bundan hoşlanmam.”

“Neden hoşlandığımı hiç sormadınız Kraliçe’m.” Yüzü aynaya dönük değildi, Kraliçe’ye sırtı bakıyordu.

“Ayrıca erkeklik organının bu kadar kutsanmış olacağını düşünmemiştim.” Şimdi üzgün gibiydi, doğum gününde istediği hediye alamamış bir çocuğa benziyordu.

"Demek istediğim, köpeklerin ve phouka'ların soyundan geliyorsun, onlar senin gibi değildir."

"Birçok phouka'nın birden fazla şekli vardır Kraliçe'm."

"Köpek ve at, bazen de kartal, evet. Biliyorum. Bunun konumuzla..." Cümlesini yarıda kesti, rujlu dudaklarının kenarları hafifçe büküldü. "Büyükbabanın ata da dönüştüğünü mi söylüyorsun?"

Doyle yumuşak bir sesle cevap verdi. "Evet Kraliçe'm."

"Atlarınkine benziyor." Gülmeye başladı.

Doyle bir cevap vermedi, sadece omuzlarını silkti ama ben Adais'in kahkahasına katılamayacak kadar şaşkındım. Kraliçe'nin neşesine ortak olmamak iyi bir şey değildi.

"Karanlık, çok harika bir şey ama sen bir at değilsin."

"Phouka'lar şekil-değiştirendir Kraliçe'm."

Andais'in gülümsemesi kenarlarından solmaya başladı. Hâlâ içinde bir parça neşe barındıran bir ses tonuyla, "Şekil değiştirebildiğini mi ima ediyorsun?" diye sordu.

Doyle tarafsız bir ses tonuyla, "Böyle bir şeyi ima eder miyim?" diye sordu.

Kraliçe'nin yüzünde duygular ardı ardına sıralandı: Şaşkınlık, merak ve sonunda haşın bir özlem. Cimri zenginlerin altına baktığı gibi Doyle'u süzdü. Hırslı, yapışkan ve bencil bir arzuydu.

"Bunlar sona erince Karanlık, Prenses'ten bir çocuğun olmazsa, övündüğü gibi olup olmadığını göreceğiz."

Sanırım ifadesiz bir yüz takınmayı beceremedim ama yine de denedim.

Doyle fısıltıyla, "Ben övünmem Kraliçe'm," dedi.

"Şimdi ne isteyeceğimi bilemiyorum Karanlık. Meredith'ten çocukların olursa, senin tadını hiçbir zaman

alamayacağım. Ve her zaman inandığım şeye hâlâ inanıyorum. Seni yatağımdan uzak tutan şeyin ne olduğunu biliyorum."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin, belki cevaplarım."

Sessizlik birkaç saniye sürdü, ardından Doyle konuşmaya başladı. "Bunca yıldır beni yatağıңызdan uzak tutan şeyin ne olduğunu düşünüyorsunuz?" Başını, Kraliçe'nin yüzünü görebilecek kadar yana çevirdi.

"Sadece unvan olarak değil, gerçek anlamda kral olmak istiyorsun. Ve ben gücümü seninle paylaşmam." Doyle'u bırakıp bana baktı. Ne kadar çabalasam da hissettiklerim yüzüne yansıyor. "Ya sen Meredith? Sadece yatağını değil, gücünü de paylaşmanı isteyen bir kral hakkında ne düşünüyorsun?"

Aklıma birkaç cevap geldi ama hepsinden vazgeçtim. Çok dikkatli bir biçimde gerçeği dile getirmeye çalıştım. "Paylaşmak konusunda sizden daha iyiyim Andais hala."

Bana baktı. Bakışlarındakini okuyamadım. Gözlerimi ayırmadım ve söyledimde samimi olduğumu belli ettim.

"Paylaşmak konusunda benden daha iyisin. Ben hiç paylaşmazken, bu ne demek?"

"Gerçeğin kendisi Andais hala. Tam olarak ne ifade ediyorsa o. Ne daha fazlası ne de azı."

Uzun süre bana baktı. "Taranis de gücünü paylaşmaz."

"Biliyorum," dedim.

"Dikte etmezsen diktatör olamazsın."

"Bir kraliçenin etrafındakilere hükmetmesi gerektiğini öğreniyorum. Gerçekten hükmetmeli. Ama bir kraliçenin, etrafındaki herkese bir şeyler dikte etmesi gerektiğini dü-

şünmüyorum. Sizin yanıma verdiğiniz korumaların fikrin-
rine değer veriyor, onları da dinliyorum.”
“Benim de danışmanlarım var,” dedi. Kendini koruma-
ya çalışıyor gibiydi.

“Taranis’in de var,” dedim.

Andais yatak direklerinden birine yaslandı. Olduğu yere
çökecek gibiydi, çıplak eliyle elbisesinin siyah kurdelelerini
çekiştirdi. “Ama ikimiz de artık kimseyi dinlemiyoruz. Kral
çıplak.”

Son sözü beni şaşırttı. Şaşkınlığım, yüzüme de yansımış
olmalıydı. “Şaşırmış gibisin yeğenim.”

“Hikâyeyi bilmenizi beklemiyordum.”

“Bir zamanlar, çocuk hikâyelerinden hoşlanan insan bir
işğim vardı. Ben uyuyamadığım zaman bana kitap okur-
du.” Sesinde şimdi rüyamsı bir efkâr vardı, neredeyse piş-
mandı.

Daha normal bir ses tonuyla devam etti. “İsimsiz, ser-
best kaldı. En son, batıya giderken görüldü. Batı Denizi’ne
kadar gideceğini sanmıyorum ama bilmeniz gerektiğini
düşündüm.” O anda elini havada salladı ve ayna karardı.

Aynadaki gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Aynayı, bize ha-
ber vermeden kimsenin bağlantı kuramayacağı bir hâle ge-
tirebilir misin?”

“Evet,” dedi Doyle.

“O zaman yap.”

“Kraliçe bunu hoş görmez.”

Başımila onayladım, aynadaki korkmuş yüzüne baktım.
Çünkü şimdi rol yapmıyordum, hissettiğim kadar kork-
muş görünüyordum. “Sen sadece dediğimi yap Doyle. Be-
ağşam başka şeye istemiyorum.”

Aynanın yanına gitti ve kenarlarına nazikçe dokundu.
Ben yatağa girerken büyüün gücüyle tenim karıncalandı.
Doyle aynadan bana döndü ve yatağın yanında duraksa-
dı. “Yanına birini ister misin?”

Kollarımı uzattım. “Yatağa gel, ben uyurken bana sarıl.”
Gülümsedi ve yorganın altına girdi. Bedenimi benim-
kine yasladı. Şimdi kollarını, göğsünü, karnını, kasıklarını
ve bacaklarını hissedebiliyordum. Bana sarıldı ve kendimi
beni kuşatan ipeksi sertliğe bıraktım.

Ben uykuya dalarken, yumuşak bir ses tonuyla konuştu.
“Büyükannemin vahşi avın köpeklerinden biri, büyükba-
bamın da bir phouka olması seni rahatsız etmedi mi?”

“Hayır,” dedim. Sesim uykuluydu. “Gerçekten köpek
yavrularım mı olur?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Tamam.” Neredeyse uykuya dalmıştım. Doyle da be-
nim güvende olmamı sağlıyormuş gibi sıkı sıkı bana sarıl-
mıştı.

Grey Dedektiflik Ajansı genelde cinayet mahallerine çağrılmazdı. Eskiden, gizemli bir şey, kötü bir şey yaptığında polise yardım ederdik ama bu daha çok danışmanlık gibi bir şeydi. Gördüğüm cinayet mahallerinin sayısını iki elimle sayabilirdim ve hâlâ birkaç parmağım boşta kalırdı.

Bugün bir parmağım daha sayıya dâhil olmuştu. Kadının cesedi sedyede ydi. Sarı saçları yüzüne düşmüştü, okyanusun değdiği yerlerde, rengi altın sarısıydı. Çok kısa gece elbisesinin kenarları soluk maviydi ama suyun ısıltığı kısımlar, koyu maviydi. Göğüslerinin hemen altında büyük bir kurdele vardı. Muhtemelen beyazdı, elbiseyi göğüslerini açığa çıkartacak şekilde sıkıyordu. Kadının çıplak bacakları bronzdu. Ayak tırnakları, elleriyle uyumlu bir biçimde, havai bir maviye boyanmıştı. Dudakların-

da da garip, mavi bir renk vardı ama sebebi ölüm değil, rujdu.

“Rujunun rengi oksijensizlik.”

Arkamdaki uzun boylu kadına döndüm. Dedektif Lucinda Tate, elleri pantolonunun ceplerinde yanıma geldi. Her zamanki gülümsemesini gösterdi ama işe yaramadı. Gözlerinde endişe vardı ve gülümsemesi, başlamadan soldu.

“Özür dilerim. Lucy, ruj hakkında ne dedin?”

“Rengin adı, oksijensizlik. Boğularak ölmüş birinin dudak rengini taklit etmesi gerekiyor. Çok ironik.”

Kadını bir daha süzdüm. Gözlerinin, burnunun ve dudaklarının etrafında, mavimsi ve beyaz izler vardı. İçimden, ruju silip altındaki dudakların da aynı renk olup olmadığına bakmak geldi. Öyle bir şey yapmadım ama kendime hâkim olmaya çalışırken avucum kaşındı.

“Öyleyse boğulmuş,” dedim.

Lucy başıyla onayladı. Ama bakışları şüpheliydi. “Evet.”

Kaşlarımı çattım. “Boğulmamış mı?”

“Şüpheliyim. Diğerleri boğulmamıştı.”

Yüzüne baktım. “Diğerleri?”

“Jeremy, Teresa ile hastaneye gitmek zorunda kaldı.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Teresa ölmeden önce kadınlardan birinin sürmeye hazırlanmış ruja dokunmuş. Teresa önce çok hızlı solumaya başlamış, sonra nefes alamamış. Olay yerinde sağlık görevlileri olmasaydı ölebilirdi. Bu kargaşanın ortasına ülkenin en güçlü kâhinlerinden birini getirmeden önce düşünmem gerekirdi.”

Bizden, biraz uzakta, bir eli belinde, koruma gibi dikilen Buz’a baktı. Rüzgârda gümüş saçlarının savrulup at-

kuyruğundan kurtulmaya çalışması, olması gereken koruma görüntüsünü bozuyordu. Beyaz takımının içine giydiği gömlek de ceketinin cebindeki mendil gibi, soluk bir pembe lak ayakkabıları, kremi bir renkteydi. Bir korumadan çok içindeki siyah silah kılıfını açığa çıkartıyordu.

Dedektif Lucy, "Jeremy bugün geciktiğini söyledi," dedi. "Son zamanlarda çok fazla uyumuyor musun Merry?"

"Çok fazla değil." Önceki akşam beni uyanık tutarın Buz olduğunu söylemeye gerek görmedim. Arkadaşça bir sohbetti. Boş ve anlamsızdı. Ölü kadının yanında dikilirken, rüzgârli sessizliği bozmak için konuşuyorduk.

Kadının ölüyken bile güzel görünen yüzüne baktım. Bedeni incedi, pek güçlü sayılmazdı, herhâlde diyet yaparak istediği vücut ölçülerine ulaşmıştı. Dün gece öleceğini bilseydi yine de her gün diyet yapar mıydı?"

"Kaç yaşında?"

"Kimliği yirmi üç diyor."

"Daha büyük görünüyor," dedim.

"Diyet ve çok fazla güneş, buna sebep olabilir." Artık gözlerinde neşeden eser yoktu. Arkamızdaki tepeler gibi kasvetliydi. "Geri kalanı görmeye hazır mısın?"

"Jeremy'yi ve hepimizi neden çağırdığını merak ediyorum. Çok üzücü ama kadın ölmüş, boğularak veya başka bir şekilde. Nefessiz kalmış, çok korkunç. Ama bizi neden çağırdın?"

"İki korumanı çağırmadım." Yüzünde ilk kez düşmanlık vardı. Sahildeki Rhys'i işaret etti. Buz rahatsız olabiliirdi ama Rhys çok iyi vakit geçiriyordu.

Her şeyi hevesli gözlerle inceliyor, gülümsüyor, bir yandan da *Hawaii Five-O* filminin müziğini mırıldanıyordu. Ya da en azından, dalgaların arasındaki üniformalıların yanına gitmeden önce, son mırıldandığı şey buydu. Rhys, *Magnum, P.I.* ile devam ederken, Buz susmasını söyledi. Rhys eski filmleri çok severdi ve bir Bogart hayranıydı. Rhys de son birkaç ay- Ama Bogie artık film yapmıyordu. Rhys de son birkaç aydır, yeniden yayınlanan, renklendirilmiş Bogart filmlerini seyrediyordu.

Bize doğru döndü ve el sallayıp gülümsedi. Beyaz trençkotu, sahilde yürürken etrafında kanatlar gibi uçuşuyordu. Fötr şapkasını denize uçmasın diye çıkartmak zorunda kaldı.

Dedektif Lucy, "Rhys cinayet mahallerinde ürkütücü biri," dedi. "Biri öldüğü için mutluymuş gibi, çok iyi vakit geçiriyor."

Rhys'e bir zamanlar ölüm tanrısı olarak tapıldığını ve ölümün artık onu rahatsız etmediğini Lucy'ye nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Fakat bu kısmı polisle paylaşmasam daha iyi olacaktı. "Eski filmleri ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Bu bir film değil," dedi.

"Neden bu kadar aksisin Lucy? Daha önce de bundan daha kötü cinayet mahalleri gördün. Neden bu kadar endişelisin?"

"Görene kadar bekle. Gördükten sonra sormayacaksın."

"Sadece söylesen olmaz mı Lucy?"

Rhys yanımıza geldi, Noel yortusundaki çocuklar kadar neşeliydi. "Merhaba Dedektif Tate. Kızın göz damarlarında patlama yok. Gördüğüm kadarıyla, herhangi bir yerde yara izi de yok. Nasıl boğulduğunu bilen var mı?"

"Cesede baktın mı?" Lucy'nin sesi soğuktu. Rhys başıyla onayladı, hâlâ gülümsüyordu. "Bunun için çağırılmadık mı?"

Dedektif, parmağıyla Rhys'i işaret etti. "Bu gösteriye davet edilmediniz. Merry, Jeremy ve Teresa'yı çağırdık ama sizi..." Parmağını Rhys'in göğsüne sapladı. "Çağırmadık." Rhys'in gülümsemesi soldu ve üç renkli gözleri soğudu. "Merry'nin, her zaman yanında iki korumayla dolaşması gerek. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Parmağını bir kez daha Rhys'in göğsüne bastırdı, korumayı birazcık geriye itti. "Ama cinayet mahallinde senin olman hoşuma gitmiyor."

"Kuralları biliyorum dedektif, kanıtlarınıza dokunmadım. Fotoğrafçıdan forensik uzmanlarına kadar herkesten uzak durdum."

Rüzgâr esti ve dedektifin saçları yüzüne düştü. Elini cebinden çıkartıp saçlarını düzeltmek zorunda kaldı. "O zaman gözümlün önünden çekil Rhys."

"Neden, yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bundan keyif alıyorsun." Cümleyi âdeta Rhys'in yüzüne tükürdü. "Almaman gerekiyor." Sahilden yola, park yerine ve küçük burundaki gece kulübüne çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Rhys, "Bunun tüylerini kim ters yöne yalamış?" diye sordu.

"Yukarıda her ne varsa onu çok korkutmuş, hıncını birinden çıkartması gerek. Bu da sensin."

"Neden ben?"

Buz da yanımıza geldi. "Çünkü o insan. Ve insanlar ölüm için yas tutarlar. Senin gibi ölümden keyif almazlar."

Rhys, "Yalan," dedi. "Birçok dedektif işinden keyif alır ve adli tabip için de aynı şey geçerli."

"Ama cinayet mahallinde şarkılar mırıldanmazlar," dedim.

Rhys, "Bazen mırıldanırlar," dedi. Kaşlarını çattım, daha açık nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "İnsanlar mırıldanır veya şarkı söyler ya da ölü hakkında kötü şakalar yaparlar. Ama bütün bunları, korkmamak için yaparlar. Sen mutlu olduğun için mırıldanıyorsun. Bu seni rahatsız etmiyor."

Rhys ölü kadına baktı. "Kadının bunu dert ettiğini sanmıyorum. Ölmüş. Tepesinde bir Wagner operası bile seslendirsek umurunda olmaz."

Koluna dokundum. "Rhys, saygı duyman gereken, ölü değil. Yaşayanlar."

Kaşlarını çattı.

Buz, "Ölülerine bakarken insanların yanında daha az mutlu ol," dedi.

"Pekâlâ ama neden rol yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Dedektif Tate'i Kraliçe Andais olarak gör," dedim. "Ve senin, ölünün yanında neşeli olman, onu rahatsız ediyor."

Aklından bir şeyler geçti ama sonra omzunu silkti. "Dedektifin yanında daha mutsuz görünebilirim ama hâlâ nedenini anlamadım."

İç geçirdim ve Buz'a baktım. "Sen nedenini anladın mı peki?"

"Yerde yatan benim kanımdan biri olsaydı, ölümü benim için bir şey ifade ederdi."

Rhys'e döndüm. "Gördün mü?"

Omzunu silkti. "Dedektif Tate'in yanında mutsuz olacağım."

"Sadece ciddi olan yeterli Rhys." Bir sonraki cesedin yanında diz çöktüp ağladığını gözümde canlandırımdı. "Abartma."

Bana bakıp sırttı ve aklımdan, korktuğum şeylerin geçti-san, Tate senin cinayet mahallerine girmeni yasaklayabilir."

Birden ciddi göründü. Sanki bunu ciddiye almıştı. "Pekâlâ, pekâlâ, iyi çocuk olacağım."

Dedektif Tate bize seslendi. Sesi, martuların çığlıkları gibi rüzgârla bize taşındı. Merdivenleri yarılamıştı ve sesinin bu kadar berrak gelmesi etkileyiciydi. "Acele edin. Bütün günü burada geçiremeyiz."

Rhys, "Bütün gün bizim," dedi.

Yumuşak kumların üzerinden merdivenlere doğru yürümeye başlamıştım. Yüksek topuklu giydiğime gerçekten pişmandım ve Buz kolunu uzatınca teklifi geri çevirdim. "Ne bizim?"

"Bütün gün bizim. Sonsuzluk bizim. Ölümler bir yere gidemez."

Rhys'e baktım. Dalgın, neredeyse rüyamsı bir biçimde, uzun boylu dedektife bakıyordu. "Biliyor musun Rhys?"

Bana baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı.

"Lucy haklı. Cinayet mahallinde çok ürkütücüsün."

Yine sırttı. "Olmam gerektiği kadar değil."

"Bu ne demek?"

Rhys cevap vermedi. Sadece, alçak topuklu ayakkabılarıyla önümüzde yürüdü. Buz'a baktım. "Ne demek istedi?"

"Rhys bir zamanlar Kalıtlar Lordu'ydu."

"Peki, bu ne demek?" diye sordum. Dengemi kaybedince, koluna daha sıkı sarıldım.

"Kalıtlar, şairane bir kelimedir. Cesetler anlamına gelir."

Kolundan tutarak Buz'u durdurdum ve yüzüne baktım. Gümüş saçlarının ve kendi kırmızı saçlarımla arasından yüzünü görmeye çalıştım. "Bir sidhe bir şeyin lordu olarak anılıyorsa, o şey üzerinde gücü var demektir. Ne demeye çalışıyorsun? Rhys ölümüne sebep olabilir, bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bunu zaten biliyorum."

"Hayır Meredith. Söylemeye çalıştığım şey; bir dönem, yerdeki sert ve soğuk cesedi işaret edip savaşta yanımızda savaşması için ayağa kaldırılabildi."

Yüzüne baktım. "Rhys'in böyle bir gücü olduğunu bilmiyordum."

"Artık yok. İsimsiz yaratılınca, Rhys ölümler ordusuna sahip olma gücünü kaybetti. Artık ordulara ihtiyacımız yoktu ve insanlarla bu şekilde savaşmak, ülkeden kovulmamıza sebep olurdu." Buz tereddüt ettikten sonra devam etti. "İsimsiz yaratılırken, birçoğumuz dünyevi olmayan güçlerimizi kaybettik. Fakat Rhys kadar çok şey kaybedeni tanımlıyorum."

Önümüzde yürüyen Rhys'e baktım, beyaz saçları rüzgârdan savrulmuş beyaz ceketine karışıyordu. Tek bir dokunuşla ölümleri ayağa kaldıracak bir tanrıdan... Rhys'e dönüşmüştü. "Bana gerçek ismini, kendisine tapılan ismi söylememesinin sebebi bu mu?"

"Güçlerini kaybedince Rhys ismini aldı ve diğer ismin büyü gücüyle birlikte öldüğünü söyledi. Herkes, Kraliçe bile, buna saygı gösterdi. Büyüye kendinden bu kadar çok şey veren, herhangi birimiz olabilirdik."

Bir ayağımın üzerinde dengemi sağlayıp ayak kabımı karttım. Çoraplı ayağım kumlara basabilirdi. "İsimsiz konusunda herkesin onayını nasıl aldınız?"

"Güce sahip olanlar, karşı gelmenin cezasının ölüm olacağını söyledi."

Tahmin etmeliydim. Ayakkabılarımı bir elime aldım ve diğeriyle Buz'un koluna girdim. "Demek istediğim, Andais' halam, Taranis'i nasıl ikna etti?"

"Bu sırrı sadece Kraliçe ve Taranis biliyor." Saçlarıma dokundu, yüzüme düşenleri geriye attı. "Rhys'in aksine, ben ölüm ve hastalıkların yanında olmaktan keyif almıyorum. Bu akşamı dört gözle bekliyorum."

Yüzümü çevirdim ve avucunu öptüm. "Ben de."

"Merry!" Lucy Tate basamakların tepesinden bana seslendi. Rhys neredeyse yanına ulaşmıştı. Lucy ortadan kaybolurken, Rhys de kadını kovaladı. Tabii ağır adımlarla yürüyerek birini kovalamak mümkünse.

Buz'un kolunu çekiştirdim. "Acele etsek iyi olur."

Buz, "Evet," dedi. "Rhys'in espri anlayışına, dedektifle yalnız kalmasına izin verecek kadar güvenmiyorum."

Rüzgârlı sahilde birbirimize baktıktan sonra hızlı adımlarla basamakları çıktık. Sanırım ikimiz de Rhys sevimli ve talihsiz bir şey yapmadan tepeye çıkmak istiyorduk. Ben şahsen, zamanında yanlarına gideceğimize inanmıyordum.

22

Cesetlerden bazıları torbalara konmuştu. Plastik kozaların içine giren, uyanmazdı. Fakat ceset torbaları tükendiği için, üzeri örtülmemiş olanları da dışarı çıkartmaya başlamışlardı. Kaç kişinin öldüğünü etrafıma bakarak anlayamadım ama sayısı elliden çok olmalıydı. Belki yüz veya daha fazlaydı. Saymak istemedim ve tahmin etmekten de vazgeçtim. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Saraya geri döndüğümü ve bunun Kraliçe'nin eğlencelerinden biri olduğunu düşündüm. Küçük gösterileri izlerken, tiksindiğinizi, korktuğunuzu ve hoşnut kalmadığınızı asla belli edemezsiniz. Öyle yaparsanız, Kraliçe sizi de eğlenceye katardı. Gösteriler, ölümden çok, seks ve işkence barındırırdı. Birini boğarak öldürmek Andais'e göre değildi bu yüzden cinayet mahallinin, hoşuna gideceğini sanmı-

yordum. Ölümle muhtemelen bir kayıp olarak gördü. Kendisine hayran kalabilecek, kalplerine korku salabilecek çok sayıda insanın kaybı olarak.

Hayatım, ifadesiz bir yüz takınıp hiçbir şey hissetmememe bağılıymış gibi davrandım. Ancak bu şekilde, cesetlerin arasında yürüyüp kendime hâkim olabilirdim. Cesetlerim, kontrolümü kaybetmememe bağılıydı. Kafamın içinde bunu defalarca tekrar ettim -*hayatım kontrolümü kaybetmememe bağılı, hayatım kontrolümü kaybetmememe bağılı*- ve bu şekilde cesetlerin arasında yürüdüm. Yüzlerine bakıp çığlık atmamayı başardım.

Üzerleri örtülmeyen cesetlerin dudakları da sahildeki kızinkiyle aynı renkti fakat bu sefer sebebi ruj değildi. Hepsi boğulmuş ama bir anda ölmemişlerdi. Büyülü ve merhametli bir biçimde hayatları sona ermemişti. Ciğerlerini havayla dolduramayanlardan bazıları, kendi boğazlarını veya göğüslerini tırmalamıştı.

Cesetlerden dokuz tanesi diğerlerinden farklıydı. Farkın ne olduğunu anlayamadım ama dokuz cesedin önünde yürüdüm, diğerlerinden ayrı bir yere sıralanmışlardı. Buz önce benimle birlikte yürüdü ama sonra bir kenara geçti. Telaşlı üniformalıların, sivil kıyafetlilerin, sağlık görevlilerinin ve cinayet mahallindeki diğer insanların yolundan çekildi. Cinayet mahallinde bu kadar çok insanın olmasına şaşırmıştım.

Buz'un arkasında, üzeri bir masa örtüsüyle örtülen ama ceset olmayan bir şey vardı. Bunun bir Noel ağacı olduğunu anlamam, birkaç saniyemi aldı. Birisi yapay ağacın süslerinin üzerini örtüyle kapatmıştı. Sanki birisi ağacın cesetleri görmesini istemiyordu. Lekelenmemeleri için ma-

sumların gözünü kapatmak gibi bir şeydi. Saçma olması gerekiyordu ama değildi. Odadaki dekorasyonu kapatmak iyi fikirdi. Böylece ortamın havasını bozmuyorlardı. Buz, üzeri örtülmüş ağacın ve birçok şeyin farkında değildi. Rhys ise her şeyin farkındaydı.

Rhys yanımda kaldı. Islık çalmıyor veya gülümsemiyordu. Katliamın içine girdiğimizden beri daha farklıydı. Gerçi, katliam, doğru sözcük değildi, çünkü bu kelime, içerisinde kan ve et barındırıyordu. Oysa şimdiki, çok temiz ve neredeyse kişiliksiz bir şeydi. Hayır, kişiliksiz değildi, soğuktu. Katliamlardan hoşlanan insanlar da vardı, birisini kesip biçmekten, ete bir şeyler saplamaktan zevk yoktu. Sadece ölüm, soğuk ölüm vardı. Sanki Azrail burada kol gezmişti.

"Bu dokuz tanenin farklılığı nedir?" Rhys cevap verene kadar, yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim.

"Sessizce ölmüşler, tırnak izleri veya başka bir şey yok. Sadece bu dokuzu, dans ettikleri yere yığılıp kalmış."

"Tanrıca adına, burada neler olmuş Rhys?"

"Lanet olsun, senin burada ne işin var Prenses Meredith?" İkimiz birden başımızı çevirip odanın diğer ucuna baktık. Üzerimize doğru gelen adam, hafif yapılı, kel kafalı, kaslı ve görünüşe göre çok öfkeliydi.

"Komiser Yardımcısı Peterson, değil mi?" dedim. Peterson ile ilk ve son karşılaşmamızda polisi bir peri afrodisyazının insanların arasında dolaşma ihtimaline inandırmaya çalışıyordum. Bana afrodisyazınların ve aşk büyülerinin işe yaramadığını söylemişti. Nasıl işe yaradıklarını göstermiş ve Los Angeles Polis Departmanı'nı karıştırmıştım. Sözle-

rimi üzerinde kanıtladığım ilk kişi Peterson'du. Adamı üzerinden alıp kelepçelemek zorunda kalmışlardı.

"Hoş sözlerle gerek yok Prenses. Burada ne işin var?"
Gülümsemedim. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."
Gülümsemedi. "Çık dışarı, şimdi, ben seni dışarıya atırmadan."

Rhys bana biraz daha yaklaştı. Peterson'ın gözleri, Rhys ile benim aramda gidip geldi. "İki gorilinin farkındayım. Bir şey yaparlarsa, diplomatik dokunulmazlıklarım veya olmasın, hapse girerler."

Arkama bakınca, Buz'un yanıma geldiğini gördüm. Başımı iki yana salladım ve durdu. Kaşlarını çatı, mutlu değildi. Ama zaten mutlu olması gerekmiyordu, sadece beni rahat bıraksa yeterdi.

"Daha önce bu kadar çok ölüyü bir arada gördünüz mü?" diye sordum. Sesim sakindi.

Peterson, "Ne?" diye sordu.

Sorumu tekrarladım.

Başını iki yana salladı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Çok korkunç," dedim.

"Evet, korkunç ama lanet olsun, senin bununla ne ilgisi var?"

"Bu kadar korkunç bir manzara olmasaydı, bana daha dostça davranırdın."

Adam kahkahaya yakın bir ses çıkarttı. Ama bir kahlaha olamayacak kadar kabaydı. "Canın cehenneme Prenses! Bu yeterince dostça mıydı? Senin gibi diplomatik dokunulmazlığın arkasına saklanan katillere karşı dostça yaklaşımım budur." Gülümsemedi ama daha çok, dişlerini açığa çıkartan bir sırıtmaydı.

Bir zamanlar bana tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldürdüğüme inanmıştı. Adamı ben öldürmemiştim ama diplomatik dokunulmazlığım olmasaydı hapse girecektim. En azından mahkemeye çıkardım. Peterson bana daha önce inanmadıysa, şimdi de inanmayacaktı.

"Bu dokuzu neden sessiz sedasız ölmüş?"

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bu dokuz cesedin üzerinde neden mücadele ettiklerini gösteren bir iz yok?"

"Bu bir polis soruşturması ve buradan ben sorumluyum. Bu benim soruşturmam ve metafizik boklarla ilgili polise danışmanlık yapsan da umurumda değil. Geçmişte bize yardım etmen de umurumda değil. Benim için hiçbir bok yapmadın ve lanet olasıca perilerden yardım istemiyorum. Bu yüzden, son kez söylüyorum, siktir git."

Duygularına ortak olmaya çalışmıştım. Profesyonel olmaya çalışmıştım. İyi olmak işe yaramadıysa, kötü olabilirsin. Yüzüne dokunmak ister gibi elimi uzattım. Tahmin ettiğim şeyi yaptı. Geri çekildi.

"Sorun nedir Peterson?" Şaşkın görünmeye çalıştım.

"Sakin bana dokunma." Sesi şimdi daha kısıktı. Bağırır-kenkinden çok daha tehlikeliydi.

"Geçen sefer seni çıldırtan, benim dokunuşum değildi Peterson. Branwyn'in Gözyaşları'ydı."

Sesini biraz daha alçalttı. "Sakin... Bana... Dokunma." Gözlerinde ürkütücü bir şey vardı. Benden korkuyordu. Gerçekten korkuyordu. O yüzden de benden nefret ediyordu.

Rhys öne bir adım attı, tam olarak adamla arama geçmemişti ama yakındı. İtiraz etmedim. Birinin size kusursuz bir nefretle bakması, rahatlatıcı değildi.

"Seninle sadece bir kez karşılaştık. Neden benden nefes ediyorsun?" O kadar dolaysız bir soruydu ki bunu bir insan bile sormazdı. Ama sebebini anlamamıştım ve sormam gerekiyordu.

Bakışlarını önüne indirdi, gözlerinden ruhunun derinliklerini görmemden korkuyormuş gibiydi. Konuşmaya başladığında, sesi çok kısıktı. "O yatakta ne bıraktığını gördüğümü unutuyorsun. Lime lime doğranmış et parçalarıydı. Diş kayıtları olmasaydı adamın kim olduğunu bulamazdık. Ve bana dokunmanı neden istemediğimi mi merak ediyorsun?" Başını iki yana salladı, gözleri ifadesizdi. Polis gözleriydi. "Şimdi, git buradan Presens. İki gorilini de al ve git. Burada yetkili benim ve seni istemiyorum." Sesi şimdi, bunca cesedin ortasında fazla sakindi.

"Peterson, Grey Dedektiflik Ajansı'nı ben aradım." Lucy Tate yanımıza geldi.

Peterson, "Sana bu yetkiyi kim verdi?" diye sordu.

"Onları aramak için hiçbir zaman yetkiye ihtiyacım olmadı." Cesetlerin arasından geçti, adamla yan yana geldiğinde Peterson'dan bir baş daha uzun olduğunu gördüm.

"Kâhini anlarım. Bay Grey'i bile anlarım çünkü tanımış bir büyüücüdür. Ama bunu niye çağırdın?" Beni işaret etti.

"Sidhe, büyü güçleriyle tanınır Peterson. Bize yardımcı edecek ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi olur diye düşündüm."

"Düşündün, düşündün... Bundan sonra düşünme dedektif. Sadece prosedürleri takip et. Prosedür, buradan sorumlu kişiden izin almanı gerektiriyor ve o da benim. Ben bu kadını burada istemiyorum."

"Peterson, ben..."

"Dedektif Tate, bu görevde kalmak istiyorsanız benim emirlerime itaat eder ve bana itiraz etmezsiniz. Anlaşıldı mı?"

Lucy ters bir cevap vermemek için kendini zor tuttu ama sonunda, "Anlaşıldı efendim," dedi.

Peterson, "Güzel," dedi. "Çünkü yukarıdakiler ne düşünürse düşünsün, burada kameralar önünde tehlikeye atılan benim kıçım. Ben bunun bir tür zehirli gaz veya zehir olduğunu düşünüyorum. Cesetler üzerindeki çalışma bitince ne olduğunu öğreneceğiz ve bunu yapanı bulmak, benim işim. Önce neyin sebep olduğunu bulalım, sonra yapanı buluruz. Bu cinayetleri çözmek için peri masalı diyarını ziyaret etmeye gerek yok. Bunu yapan orospu çocuğu, bu odadaki herkes gibi ölümlünün teki."

Başını bize doğru çevirdi, bana, Rhys'e ve Buz'a baktı. "Özür dilerim, benim hatam. Odadaki diğer insanlar gibi ölümlü demeliydim. Şimdi, ölümsüz kıçlarınızı kaldırın ve burayı terk edin. Burada görevli herhangi bir memurun sizinle konuştuğunu duyarsam, ceza alır. Anlaşıldı mı?"

Lucy, "Evet efendim," dedi.

Adama etkileyici gülümsememi gösterdim. "Teşekkür ederiz komiser yardımcısı. Bu kadar ölünün arasında olmak beni rahatsız ediyordu. Hayatımda gördüğüm en kötü sahnelerden biri. Bu yüzden, koşarak kaçmadan burayı terk etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Elimdeki cerrah eldivenini çıkartırken gülümsemeye devam ettim. Herhangi bir şeye veya birine dokunmamıştım çünkü ölümlü parmak uçlarımda hissetmek istemiyordum.

Rhys de eldivenlerini çıkarttı ama bir şeylere dokunmuştu. Eldivenler için konulan çöp torbasının yanına yü-

rürken, dilime hâkim olamayıp konuştum. “Gitmemize izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederiz komiser yardımcısı. Sizinle aynı fikirdeyim, burada ne işim var ben de bilmiyorum.” Arkamda soluk gölgeler gibi yürüyen Rhys ve Buz ile birlikte dışarıya çıktım.

23

Nereye gitmemiz gerektiğini hatırlamasam da kendimi Acura’nın direksiyonunda buldum. Elimdeki anahtarlara bakarak “Nereye gideceğiz?” diye sordum.

Erkekler birbirlerine baktılar ve Rhys, arka koltukta öne eğildi. “Bırak ben süreyim Merry.” Koltukların arasından uzandı ve anahtarları elimden aldı. İtiraz etmedim. Gün, kulağıma görünmez bir sivrisinek kaçmış gibi tiz bir vızıltıyla doluydu.

Rhys benim için kapıyı açtı ve aracın diğer tarafına geçtim. Buz benim için kapıyı tuttu ve ben yerimi aldıktan sonra arkaya geçti. Rhys yanımda olduğu için şanslıyım. Buz araba kullanmayı bilmiyordu.

Rhys, “Kemerini tak,” dedi.

Kemer takmayı unutmak bana göre değildi.

Kemeri ikinci denemede kilitleyebildim. "Neyim var?" Rhys arabayı vitese takarken, "Şok," dedi. "Şok? Neden?"

Buz öne doğru eğildi ve cevap verdi. Korumalarımın büyük bir çoğunluğu, kafaları kopsa bile ölmeyecekler için, emniyet kemeri takmazdı. O yüzden, ön camdan fırlamaktan korkmuyorlardı. "Polise kendin de camdan Daha önce hiç bu kadar korkunç bir sahne görmedin."

"Sen daha kötüsünü gördün mü?"

Bir süre sessiz kaldı. "Evet."

Rhys'e baktım, güzel okyanus manzaralı Pasifik Otoyolu'na çıkıyordu. "Ya sen?"

"Ya sen, ne?" diye sordu. Yine sırtıttı.

Kaşlarımı çattım. "Daha kötüsünü gördün mü?"

"Evet. Ve hayır. Sana anlatmayacağım."

"Kibarca sorsam bile mi?"

"Özellikle kibarca sorarsan. Yeterince kızarsam, seni gördüğüm korkunç sahnelerle korkutabilirim ama şimdi kızgın değilim ve seni incitmek istemiyorum."

"Buz?"

"Rhys'in daha kötülerini gördüğüne eminim. Halkımız Firbolg'larla savaşırken ben henüz doğmamıştım."

Firbolg'ların İrlanda ve İngiltere'ye ait yarı ilahi varlıklar olduğunu biliyordum. Ama atalarımız Fiarbolg'ları yenmiş ve yeni toprakların hükümdarları olmaya hak kazanmıştı. Binlerce yıl önce yaşanmış bir şeydi ama yine de biliyordum. Bilmediğim şey ise Rhys'in Buz'dan ve birçok siddeden daha yaşlı olduğuydu. Rhys, bizim *siddelerin ilk evi* dediğimiz yere ilk adım atanlardandı. "Rhys senden daha mı büyük?"

"Evet."

Rhys'e baktım.

Bütün dikkatini birden araba kullanmaya verdi.

"Rhys?"

"Evet," dedi. Önüne bakmaya devam etti. Virajı biraz hızlı döndüğü için direksiyonu kontrol altında tutmakla meşguldü.

"Buz'dan ne kadar büyüksün?"

"Hatırlamıyorum." Sesinde ağırlıklı bir ton vardı.

"Evet, hatırlıyorsun."

Bana baktı. "Hayır, hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Buz'un ne zaman doğduğunu bile bilmiyorum."

Şimdi aksiydi.

Buz'a, "Ne zaman doğduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Üzerinde bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz. Rhys bir konuda haklı. Bir süre sonra üzerinde düşünmemeye başlıyorsun."

"Anılarınızın bir kısmını kaybettiğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Buz, "Hayır," dedi. "Ama hangi yılda doğduğunun artık önemi kalmıyor. Bizim artık doğum günleri kutlamadığımızı biliyorsun."

"Evet ama nedenini hiçbir zaman sormadım."

Rhys'e baktım. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Öyleyse kulüptekinden daha kötülerini de gördün, öyle mi?"

"Evet." Kısa ve öz bir cevaptı.

"Bana anlatmanı istersem, anlatır mısın?"

"Hayır," dedi.

Evete dönüştürülebilecek hayırlar ve bir de kesin hayır-
lar vardı. Rhys'inki, ikincisiydi.

Üzerine gitmedim. Ayrıca, bugün yeterince korkunç şey
görmüştüm ve bugünkünden daha kötülerini duymak ist-
emiyordum. Hiç bu kadar ölüyü bir arada görmemişim,
görmek isteyeceğimden çok daha fazlaydı.

"Tercihine saygı duyuyorum."

İnanmamış gibi bana baktı. "Çok düşüncelisin."

"İğnelemene gerek yok Rhys."

Omzunu silkti. "Özür dilerim Merry, sadece kendimi
pek iyi hissetmiyorum."

"Bununla sorunu olan sadece benim sanıyordum."

Rhys, "Beni tedirgin eden cesetler değil," dedi.
"Peterson'un yanılışı. Gaz veya zehir değil."

"Ne demek istiyorsun Rhys? Benim görmediğim bir şey
mi gördün?"

Buz koltuğunda arkasına yaslandı.

"İkiniz de benim görmediğim bir şeyi mi gördünüz de-
meliydin."

Rhys yola bakmaya devam etti. Arka koltuk da sessizdi.

"Birisi benimle konuşsun," dedim.

Buz, "Kendini daha iyi hissediyor gibisin," dedi.

"Öyle. Bir şeyleri atlatmak için biraz öfkelenmekten
iyisi yoktur. Siz ikiniz, orada benim görmediğim neyi gör-
dünüz?"

Rhys, "Kendi kalkanlarınla meşgul olduğun için gizemli
bir şey görmedin," dedi.

"Bahse girerim öyledir. Yakın zamanda cinayet işlenen,
hatta toplu bir katliam yapılan yerde ne kadar çok metafi-
zik şey vardır bilir misin? Bunun gibi yerler, ruhların ilgisi-

ni çeker. Geriye kalan canlıların korkuları ve üzüntüleriyle
beslenmek için akbabalar gibi mekâna üşüşürler. Böyle bir
yere temiz girip tepene binen ruhlarla çıkabilirsin."

Buz, "Havada uçan ruhların neler yapabildiğini biliyo-
ruz," dedi.

"Belki de benden iyi biliyorsunuz," dedim. "Siz ikiniz
de sidhesiniz ve sizin tepenize binmezler."

Buz, "Küçük olanlar bizimle ilgilenmez," dedi. "Ama
bizim türümüzden bazılarının, görünmez varlıklar tarafın-
dan ele geçirildiğini gördüm. Böyle şeyler olabilir, özellikle
de birisi karanlık büyüler yapıyorsa."

"Ben yeterince insan olduğum için hemen ilgi çekiyo-
rum. Onların ilgisini çekmek için bir şey yapmam gerek-
miyor. Tek yapabileceğim, kalkanlarımı güçlendirmek."

Rhys, "Orada mümkün olduğunca az şey hissetmeye
çalıştın," dedi.

"Ben özel bir dedektifim, profesyonel bir psişik değilim.
Profesyonel bir büyücü veya cadı da değilim. Bugün orada
olmama gerek yoktu. Yardım edemezdim."

Rhys, "Kalkanlarını biraz indirseydin edebilirdin," dedi.

"Pekâlâ, bir dahaki sefere daha cesur olmaya çalışırım.
Şimdi, ne gördünüz?"

Buz, sesini duyabileceğim bir şekilde iç geçirdi. "Güçlü
bir büyüden geriye kalanları hissettim. Çok güçlü bir bü-
yüydü. Âdeta, gücü içeride yankılanıyordu."

"Biz içeriye girer girmez mi fark ettin?"

"Hayır, ölümlere dokunmak istemiyordum. Bu yüzden
görme ve dokunma dışındaki duyularımı kullandım. Kal-
kanlarımı indirdim de diyebiliriz. İşte o zaman büyüü his-
settim."

“Nasıl bir büyü olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Koltuğumda yana dönünce, başını iki yana salladığını gördüm.

“Ben biliyorum.” Rhys’in sesini duyunca önüme döndüm.

“Ne dedin?”

“Konsantre olan herkes büyüyü hissedebilirdi. Merry bile isteseydi görürdü.”

Buz, “Ona da benim gibi bir şey ifade etmezdi,” dedi. “Ama gördüklerine dayanmak onun için daha zor olabildi.”

Rhys, “Buna itirazım yok,” dedi. “Demek istediğim, ben eğildim ve cesetlere baktım. Dokuz tanesi olduğu yerde yere yığılmış ama geri kalanı mücadele etmiş, korkmuş, kaçmaya çalışmış. Ama vahşi hayvanlar tarafından kovalanan insanların kaçışından bahsetmiyorum. Neler olduğunu görünce kapılara veya pencerelere doğru gitmemişler. Sanki bir şey göremiyorlarmış gibi.”

Buz, “Bilmece gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Evet Rhys, sade bir dille lütfen.”

“Odada bir şey olduğunu fark etmedikleri için kaçmadıklarını söylersem?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Birçok insan bu tür ruhları göremez.”

“Evet ama kulüpteki herkesi ruhların veya maddesel bir formu olmayan varlıkların öldürdüğünü söylüyorsan seninle aynı fikirde değilim. Bu varlıklar, her neyse, çok sayıda insanı bu şekilde öldürecek güce sahip değildir. Et-kilerine duyarlı bir insana bunu yapabilirler ama bu bile tartışılır.”

“Ben ruhlardan bahsetmiyorum Merry, farklı bir türden bahsediyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hayalet mi demek istiyorsun?”

Başıyla onayladı.

“Hayaletler böyle şeyler yapmaz Rhys. Birini korkutup kalp krizi geçirebilirler, tabii eğer kalbi zayıfsa. Ama hepsi bu. Gerçek hayaletler insanlara zarar vermez. Gerçek fiziksel hasardan bahsediyorsak, hayaletten başka bir şeyle uğraşıyoruz demektir.”

“Ne tür hayaletlerden bahsettiğine bağlı Merry.”

“Bu da ne demek? Sadece bir tür hayalet vardır.”

Rhys bunu duyunca bana baktı, göz bandı yüzünden kafasını tamamen çevirmek zorunda kaldı. Araba sürerken ara sıra bana bakardı ama sağ gözü olmadığı ve göremeyeceği için anlamsız bir hareketti. Şimdi ise bana sol gözüyle bakmaya gerek görmüştü.

Ben hep Rhys’in genç sidhelerden biri olduğunu düşünmüştüm çünkü kendimi yanlış yüzyılda hissetmeme hiç sebep olmamıştı. Peri diyarının dışında bir evi, elektrigi ve ehliyeti olan nadir perilerdendi. Şimdi bana bir çocukmuşum ve ne dediğini anlamıyormuşum gibi bakıyordu.

“Bunu yapma,” dedim.

Kafasını yeniden yola çevirdi. “Neyi yapmayayım?”

“Birinizin bana böyle bakıp ne kadar genç olduğumu ima etmesinden, tecrübe ettiğim şeyi anlayamazsın bakışı atmanızdan nefret ediyorum. Tamam, ben binlerce yıldır yaşamıyor olabilirim ama otuzumu geçtim ve insan standartlarına göre çocuk değilim. Lütfen bana çocukmuşum gibi davranmayın.”

Rhys, "O zaman sen de çocuk gibi davranma," dedi. Sesinde kınama vardı. Öğrencisinden memnun kalmayan bir öğretmen gibiydi. Doyle bu ses tonunu yeterince kullanıyordu. Bir de Rhys'inkine ihtiyacı yoktu.

"Neden çocuk gibi davranıyormuşum? Kalkanlarımı indirmeyip korkunç şeyleri görmediğim için mi?"

"Hayır, gerçekmiş gibi, tek bir tür hayalet olduğunu söyleyerek çocukça davrandın. Güven bana Merry, etrafta insanların algılayabileceğinden daha çok varlık var."

"Ne gibi?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, direksiyonu tutan ellerini açıp kapattı. "Bir ölümsüz ölünce ne olur?"

"Herkes gibi reenkarnasyonla geri döner."

Gülümsedi. "Hayır Merry. Öldürülebiliyorsa, tanım gereği ölümsüz değildir. Sidhe ölümsüz olduğunu iddia ediyor ama değil. Bizi de öldürebilecek şeyler var."

"Büyünün yardımı olmadan bu mümkün değil," dedim.

"Nasıl olduğu önemli değil Merry. Önemli olan, bunun yapılabilmesi. Bu da ilk soruma geri dönmemize sebep oluyor; bir ölümsüz ölünce ne olur?"

"Ölemez çünkü ölümsüzdür," dedim.

"Kesinlikle," dedi.

Kaşlarını çatıttım. "Pekâlâ, pes ettim, ne demek istiyorsun?"

"Bir ölümsüz ölürse ne olur?"

Buz, "Yaşlı olanlardan bahsediyorsun," dedi.

Rhys, "Evet," diye karşılık verdi.

Buz, "Ama onlar hayalet değil," dedi. "İlk tanrılardan arta kalanlar."

Rhys, "Yapmayın çocuklar," dedi. "Birlikte düşünelim. Bir insan hayaleti, ölümden sonra öbür dünyadan önce,

insandan arta kalandır. Veya bazı durumlarda, bir parça geride kalır çünkü gitmesi çok zordur. Ama bir insandan arta kalan, ruhani parçadır, değil mi?"

İkimiz birden onayladık.

"Öyleyse, ilk tanrılardan arta kalanlar da tanrıların hayaletleri değil midir?"

Buz, "Hayır," dedi. "Çünkü birisi isimlerini keşfeder ve kendilerine yeniden tapılmaya başlanırsa, teorik olarak, yeniden canlanırlar. İnsan hayaletlerin böyle bir seçeneği yoktur."

Rhys, "İnsanların böyle bir seçeneğinin olmaması, yaşlıları hayaletten başka bir şey mi yapar?" diye sordu.

Başım ağrımayla başlamıştı. "Pekâlâ, tamam, etrafta dolaşan yaşlı tanrıların hayaletleri var. Bunun konumuzla ilgisi var?"

"Büyüyü bildiğimi söyledim. Aslında tam olarak bilmiyorum ama yaşlılardan arta kalanların perilerin üzerine salındığını görmüştüm. Sanki havanın kendisi ölüydü, yaşam enerjileri çekilip alınıyordu."

"Periler ölümsüzdür," dedim.

"Öldürülen bir şey, reenkarnasyonla geri de dönse, ölümlüdür Merry. Yaşam süresi bunu değiştirmez."

"Öyleyse bu hayaletlerin kulüpte serbest bırakıldığını söylüyorsun, öyle mi?"

"Perileri öldürmek, insanları öldürmekten zordur. İçerişi perilerle dolu olsaydı, bir kısmı hayatta kalır veya kendini korurdu. Ama evet, bunu onların yaptığını söylüyorum."

"Öyleyse, eski tanrıların hayaletleri, California'da bir gece kulübünde yüzden fazla insanı öldürdü."

Rhys, "Evet," dedi.

“İsimsiz olabilir mi?”

Bunun üzerinde bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, İsimsiz olsaydı, bina yerinde durmazdı.”

“O kadar güçlü mü?”

“O kadar yıkıcıdır.”

“Bunun olduğunu ilk kez ne zaman gördün?”

“Buz doğmadan önce.”

“Demek ki binlerce yıl önce.”

“Evet.”

“O zaman hayaletleri kim çağırmış, büyüü kim yapmıştı?”

“İngiltere’nin, Normandiyalılar ve torunları tarafından yönetildiği süreden daha uzun zamandır ölü olan bir sidhe tarafından.”

Kafamda bir hesap yaptım. “Demek ki 1066’dan önce.”

“Evet.”

“Bugün hayatta olup da bu büyüü yapabilecek biri var mı?”

“Muhtemelen ama bunu yapmak yasaktır. Yakalanırsan idam edilirsin. Ne mahkeme ne başka bir şey. Sadece ölürsün.”

Buz, “Batı Denizi kıyısında bir grup insanı öldürmek için böyle bir riski kim göze alır?” diye sordu.

Rhys, “Hiç kimse” dedi.

“Bunu yaşlı hayaletlerin yaptığına emin misin?” diye sordum.

“Bir insan büyücünün benzer etkiler gösteren bir büyü keşfetmesi de olasılıklar arasında ama bence daha çok, yâşlıların işi gibi.”

Buz, “Hayaletler, yaşamları efendileri için mi alır?” diye sordu.

“Hayır, yaşamları saklar, onlarla beslenirler. Teorik olarak, her gece kontrolsüz beslenmelerine izin verilirse, yeneden... Canlanabilirler. Daha iyi bir kelime bulamadım. Bunun için bir ölümlünün yardımına ihtiyaçları vardır ama yaşlılardan bazıları yeterince yaşam alırsa, yeneden eski gücüne kavuşabilir. Bazen içlerinden biri, bir yerdeki tarikatı kötülüğüne ve kurbanlara ihtiyacı olduğuna inandırır. Bu işe yarayabilir ama inanılmaz çok yaşam gerekir. Yaşamları kurbanların ağızlarından almak daha kolaydır, enerjilerini boşa harcamazlar, bir kâseden kan içmek gibidir.”

“İçlerinden eski gücünü tamamen geri kazanan oldu mu?”

“Hayır, o noktaya gelmeden araya girildi. Ama benim bildiğim kadarıyla, doğrudan beslenmek için hiç serbest bırakılmadılar. Bir kez hariç, o zaman da büyü biter bitmez kontrol altına alınmışlardı. Kimse kontrol etmeden serbest bırakılırlarsa o zaman...”

“Onları ne durdurabilir?” diye sordum.

“Büyünün tersine çevrilmesi lazım.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Bilmiyorum. Apartmanda diğerleriyle konuşmam lazım.”

“Rhys,” dedim. Aklıma korkunç bir şey geldi.

“Evet.”

“Bu büyüü daha önce sadece bir sidhenin yaptığına şahit olduysan, bu seferkini yapan da bizden biri mi?”

Bir süre sessiz kaldı. “Benim korktuğum da buydu. Çünkü bir sidheye ve polis kanıtlayabilirlerse, bizim için Amerika’dan kovulmak anlamına gelebilir. Jefferson ile

yaptığımız anlaşmada şöyle yazar: Biz ulusal güvenliği tehlikeye atacak bir büyü yaparsak, ülkeyi terk etmek ve başımızın çaresine bakmak zorundayız.”

“Polisin önünde bir şey dememenin bir sebebi de buydu,” dedim.

“Sebeplerinden biri,” dedim.

“Diğeri nedir?”

“Merry, bu konuda bir şey yapamazlar. Bu şeyi durduramazlar. Onları durdurabilecek yaşayan sidheler olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Onları durduracak en az bir sidhe olmalı,” dedim.

Rhys, “Nereden anladın?” diye sordu.

“Onları bir sidhe serbest bıraktıysa, aynı şekilde büyüyü tersine çevirebilir.”

Rhys, “Belki,” dedi. “Belki de birkaç dakika içerisinde yüzlerce insanı öldürmelerinin sebebi, sidhenin kontrolünden çıkmalarıdır. Kontrolü kaybedince sidheyi de öldürmüş olabilirler.”

“Pekâlâ, bu şeyleri bir sidhe uyandırdıysa, neden sidhelerin olduğu Illinois’da değil de California’dalar?”

Rhys yine yüzünü buruşturdu. “Merry, anlamadın mı? Ya izi perilere gitmeyecek bir biçimde seni öldürmek istiyorlarsa?”

Ah. “Ama biz, izin perilere gittiğini biliyoruz,” dedim.

“Sadece ben burada olduğum için. Saray halkının birçoğu kim olduğumu unutuyor ve ben de onlara hatırlatmıyorum. Çünkü İsimsiz yüzünden, artık eski güçlerime sahip değilim.” Sesinde acı bir ton vardı. Ardından bir kahkaha attı. “Esras’ın ne yaptığını görecektir kadar yaşlı olan birkaç sidheden biriyim. Ben oradaydım ve yaşlıları uyandıran

kimse, bunu unutmuş.” Yeniden bir kahkaha attı. Ama kahkahası boğazını yakmış gibi alaycı bir ses tonundaydı. “Beni unuttular. Umarım onları buna pişman ederim.”

Rhys’i daha önce hiç bu kadar... Şehvet veya muziplikten arınmış görmemiştim. Kendine hâkim olabildiği sürece hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Kitto’yu almak için dairemize giderken yüzüne baktım. Yüzünde farklı bir ifade, omuzlarında farklı bir duruş vardı. Direksiyonu tutuşu bile değişmişti. O anda, Rhys’i gerçekten tanımadığımı fark ettim. Neşe ve her şeyi hafife almaktan oluşan bir peçenin ardına saklanıyordu ama altında çok daha fazlası vardı. Benim korumam ve âşığımdı, yine de onu tanı mıyordum. Ben mi Rhys’e bir özür borçluydum yoksa o mu bana, bilemiyordum.

El Segundo'ya geri dönüş yolu olaysız geçti ama Kitto bu sabah uyandığında, gözlerinin altında morluklara benzeyen halkalar vardı ve solgun derisi, pelür kâğıdı gibi incecik duruyordu, sanki gece boyunca zayıflamıştı. Tepesinde açık gökyüzü varken sahilde yürüdüğünü hayal edememiş, gideceğimiz yeri bildiğim için kararı Kitto'ya bırakmıştım. Kitto da köpek yatağına geri dönmeyi tercih etmişti.

Park yerinin merdivenlerini çıkarken, önümdeki Buz ve arkamdaki Rhys'in arasında sandviç olmuştum. Buz küçük havuzun kenarından geçerken konuştu. "Küçük goblin şehre alışmaya başlamazsa onu Kurag'ın yanına geri göndermek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum," dedim. Son basamakları da çıktık ve kaşıya ulaştık. "Beni sadece, Kurag'ın Kitto'nun yerine

göndereceği goblin endişelendiriyor. Bana Kitto'yu teklif ederken, üzerime alınmamı bekliyordu. Teklifi kabul edip sorun çıkartmamama çok şaşırdı."

Rhys, "Kitto, goblin standartlarına göre çirkin," dedi. Onu duyunca arkama baktım. Hâlâ normal hâline geri dönmemişti. Suratı asıktı. Goblin kültürü hakkında hiçbir şey bilmeyen Rhys'e, neyi güzel bulduklarını nereden bildiğini sormadım. Bir geceliğine bir sidhe savaşçısına sahip olduklarında, Rhys'in yanında, kendi standartlarına göre ırklarının en güzel üyelerini gönderdiklerinden eminim. Goblinler fazladan gözler ve uzuvlardan hoşlanırdı ve Kitto'da hiçbir yoktu. "Biliyorum, kraliyet ailesine hiçbir şekilde bağlı değil. Kurag, teklifi reddetmemi bekliyordu. Böylece, anlaşma olmayacaktı."

Kapının önünde, küçük bir saksı içerisinde pembe sardunyalar vardı. Galen evle ilgili her şeyi üstlenmişti. Hepimize yetecek büyüklükte bir daire aramak ve ziyarete gelen periler için çiçekler almak da buna dâhildi. Para sorun olmasaydı daha büyük bir daireye çok önce geçerdik. Ama hepimize yetecek büyüklükte bir dairenin parasını ödeyecek durumda değildik. Birçok yerin, içinde kaç kişinin yaşayacağı ile ilgili sınırları vardı. Altı yetişkin bu sınırları aşıyordu.

Ben hâlâ saraydan para almayı reddediyordum. Çünkü hiç kimse, karşılığında bir şey beklemeden bana para vermezdi. Buz benim inatçı olduğumu düşünüyor ama Doyle her şeyin bir bedeli olduğunu söyleyerek bana katılıyordu. Andais'in bedelinin ne olacağını biliyordum -tahta geçersen, oğlunun hayatta kalmasına izin vermek- ve bunu ona vermeye niyetim yoktu. Bence Cel hayatta olduğu sürece

beni kraliçe olarak kabul etmezdi. Andais'in bunu anlamaması, sadece bir annenin körlüğüydü. Cel lanet ve kötü bir varlıktı ama annesi oğlunu çok seviyordu. Ben kendi annem için aynısını söyleyemedim.

Buz kapıyı açtı ve içeriye girdi, koruma büyülerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Kapıda bizi lavantaların ve ada çayı tütsüsünün temiz kokusu karşıladı. Ana sunak, herkesin kullanabilmesi için, oturma odasının bir köşesindeydi. Aslında bir sunağa ihtiyaç yoktu. Bir ormanın veya çayırın ortasında ya da kalabalık bir metroda, gerçekten odaklanır ve kalbinizi açarsanız, tanrılar sizinle olurdu. Yine de sunak, bir şeyleri hatırlatıyordu. Güne dualarla başlamak için iyi bir yerdi.

İnsanlar çoğu zaman sidhenin dini olmadığını düşünüyordu. Çünkü bir zamanlar kendileri tanrıydı, değil mi? Evet, bir nevi. İnsanlar kendilerini tanrı olarak görseler de sidhelerin büyük bir çoğunluğu, kendilerinden daha güçlü varlıklar olduğunun bilincindeydi. Birçoğumuz, Tanrıça ve Eş'e diz çökerdik. Tanrıça yaşam verendi ve Eş de erkek olan her şeydi. Kendilerinden türeyen her şey için bir şablondular. Tanrıça, özellikle Tanrıça, gezegendeki her şeyden daha büyük bir güçtü; bu şey bir zamanlar ne kadar ruhani olsa da.

Sunaktan yükselen tütsünün dumanı ve üzerinde duran içi su dolu kâse dışında, daire boş gibi görünüyordu. Fakat boş hissi vermiyordu. Vücudunuzun karıncalanmasına sebep olan büyü gücü yakındaydı fakat büyük bir büyü değil, sıradan bir şeydi. Doyle muhtemelen aynadan biriyle konuşuyordu. Bugün evde kalıp saraydaki dostlarından İsim-siz ile ilgili bir şeyler öğrenmek istemişti. Doyle'un büyüü

ustalıkla örüldüğü için, fark edilmesi çok zordu. Ben bunu yapamazdım.

Rhys kapıyı kilitledi ve üzerine yapıştırılmış notu eline aldı. "Galen daire bakmaya gitmiş. Çiçeği sevdiniz mi diye soruyor." Kapıdaki ikinci notu aldı. "Nicca korumalık işini bugün bitirmeyi planlıyormuş."

Buz, "Aktris tehlikede değil," dedi. Ceketini çıkarttı. "Bence yanına koruma istemesi, menajerinin tavsiyesi. Bu sayede... Nasıl diyorlar, körelen kariyerini canlandırabilecek."

Başım la onayladım. "Son iki filmi tam bir felaketti. Hem gişe bakımından hem de sanatsal olarak."

"Ben bunu bilmiyordum ama gazeteciler, ondan çok bizim resmimizi çekiyorlardı."

"Sizi herkesin görebileceği canlı yerlere götürüyordu." Yüksek toplukluları çıkartmak istiyordum ama hemen işe gidecektik. O yüzden Kitto'nun içine saklandığı deliğin yanına gittim ve dizlerim üzerine çöktüm. Ayakkabılarımın tokalarının çoraplarımı kaçırmaması için, otomatik olarak arkamdaki eteğimi düzelttim.

Açıklıktan, Kitto'nun kıvrılmış sırtını görebiliyordum. "Kitto, uyanık mısın?"

Hareket etmedi.

Sırtına dokundum ve derisi soğuktu. "Tanrıça yardımcımız olsun. Buz, Rhys, bir terslik var."

Buz hemen yanıma geldi, Rhys geride kaldı. Buz, goblinin sırtına dokundu. "Buz gibi." Boynundaki nabza bakmak için içeriye uzandı. Bekledi, çok uzun süre bekledi. Sonunda, "Nabızı atıyor ama çok yavaş," dedi. Uzandı ve Kitto'yu yuvasından çıkarttı. Kitto ölü gibiydi. Kolları, ölü ağırlıklar gibi aşağıya düştü.

"Kitto!" İsmi haykırmadım ama yine de yakındı.

Gözleri kapalıydı, derisi şeffafmış gibi, göz kapaklarının ardındaki göz bebeklerinin canlı mavisini görebiliyordum. Gözlerini kırptırdı ve kısık, mavi bir çizgi açığa çıktı. Arduymak için yakınına girdim. Benim ismimdi. "Merry," diyordu.

Üzerinde iç çamaşırları vardı ve derisiyle kaslarının arasından damarlarını görebiliyordum. Göğsündeki karanlık bir şekil hareket etti ve bunun çarpan kalbi olduğunu anladım. Görebiliyordum. Sanki eriyor, gözümüzün önünde yok oluyordu...

Buz'a baktım. "Soluyor."

Başıyla onayladı.

Rhys yatak odasına gitti ve Doyle'u getirdi. Başımızda toplandılar ama yüzlerindeki ifade, sözcüklerden daha fazla şey ifade ediyordu.

"Hayır," dedim. "Ümitsiz değil. Yapılacak bir şeyler olmalı."

Birbirlerine baktılar, sanki düşünceleri taşınamayacak kadar ağırdı ve birbirlerine attıkları bakışlarla, düşüncelerini birbirlerine paslıyorlardı.

Doyle'un kolunu tuttum. "Yapacak bir şey olmalı."

"Bir goblinin solmasına ne engel olur, bilmiyoruz."

"Annesi sidheydi. Onu sidheyi kurtardığınız gibi kurtarın."

Doyle, bu hepsine bir hakaretmiş gibi, tiksinierek yüzünü buruşturdu.

"Bana tepeden bakma Doyle. Kanı bizimki kadar kırılsık olmadığı için ölmesine izin verme."

AY İŞİTİMİ

Yüz ifadesi yumuşadı. "Meredith, Merry, bir sidhe ancak kendisi isterse solmaya başlar. Süreç başlayınca da durdurulamaz."

"Hayır! Yapılacak bir şey olmalı."

Kaşlarını çatı. "Ben Kurag ile bağlantı kurmaya çalışırken ona göz kulak olun. Onu sidhe olarak kurtaramıyorsa goblin olarak kurtarmayı deneriz."

Kitto, Buz'un kollarında hareketsizdi. Doyle, "Onu Merry'nin tutması lazım," dedi. Yatak odasına girdi.

Buz, Kitto'yu kollarına ve kucağına verdi. Ben yere çöktüm, bir elimi bacaklarının altına soktum ve Kitto'yu kucağıma çektim. İşte, kucağıma sığacak bir erkek bulmuştum. Hayatım Kitto'dan daha küçük varlıkların yanında geçmişti ama hiçbirisi bu kadar sidhe görünmüyordu. Belki de çoğu kez bana oyuncak bebek gibi gelmesinin sebebi buydu.

Yanağımı buz gibi alnına koydum. "Kitto, lütfen, lütfen, geri dön, her nereye gittiysen geri dön. Lütfen, Kitto, Merry yanında."

İsmimi mırıldanmayı bıraktı. Hiç ses çıkartmadı, kucağımda kendini tamamen bıraktı. Ölü gibiydi. Ölüyor gibi değildi, sanki ölmüştü. Ölülerde, canlılarda olmayan bir ağırlık vardı. Mantıksal olarak ikisinin de ağırlığı aynı olmalıydı. Ama aynı hissetmezsiniz.

Doyle geri döndü. "Kurag aynasının veya bir su birikintisinin yanında değil. Ona ulaşamıyorum Merry. Özür dilerim."

"Kitto sidhe olsaydı onu nasıl kurtarırdın?"

Doyle, "Sidhe, perilerin yokluğundan solmaz," dedi. "Sidhe sadece kendi istediği için solar."

bu varlığın kraldan farklı bir şey olduğunu ilk kabul eden bendim. Kurag'ın bedeninde başka bir varlığın daha kapana kısıldığını anladığımda ne kadar korktuğumu gayet iyi hatırlıyordum.

"Bir sidhe, goblinlere kan ve bıçakla seslenmeyi çok uzun zaman oldu. Büyük barıştan sonra bize katılan savaşçıların büyük bir çoğunluğu bu eski numarayı unuttu."

"Babam bana birçok numara öğretti," dedim. Kurag ve ben, babamın goblinlerle sıklıkla bıçakla seslendiğini biliyorduk. Babam, Andais'in gayriresmi goblin elçisiydi çünkü bu işi kimse istemiyordu. Babam çocukken beni birçok kez goblin diyarına götürmüştü.

Kahkahası bıçaktan geçip odayı doldurmadı. "Benden ne istiyorsun Merry, Essus kızı?"

Yardım etmeye niyetliydi ve benim ihtiyacım olan da buydu. Kitto'nun durumunu anlattım. "Soluyor."

Kurag yüksek goblin dilinde küfürler etti. İki kelimeden sadece bir tanesini anlayabildim. Kara göğüslerle ilgili bir şeydi. "İz, seni ve Kitto'yu birbirinize bağlıyor. Gücünün onu beslemesi gerek." Eli yüzünün önünden geçince, bıçağın yüzeyinden de sarı bir hayalet geçti. "Bunun olmaması gerek."

Aklıma bir şey geldi. "Ya yara izi iyileştiyse?"

"Yara iyileşmez, izi kalır," dedi.

"İyileşti Kurag ve izi de kalmadı."

Turuncu gözleri bıçağa yaklaştı ve iyice açıldı. "Böyle olmaması gerek."

"Bunun, halletmemiz gereken bir sorun olduğunu biliyordum. En azından Kitto bir şey söylemedi."

"Ağzın işareti vücutta hep kalır Merry. Her zaman. En azından kendi türümüzde böyledir." Bıçak yüzeyinden yüz

ifadesini okuyamadım ama birden burnundan nefes verdi. "O beyaz derini sadece bir kez mi yaraladı?"

"Evet," dedim.

"Ve seks?" Şimdi şüpheciydi.

"Anlaşmaya göre et paylaşmam gerekiyordu. Goblinler arasında gerçek et paylaşımı, seksten daha önemlidir."

"Gabriel'in Köpekleri beni alsın. Evet, ete değer veririz ama seks olmadan küçük bir ısırık nedir ki? Dişlerin ve penisin ete girmesi gerek Merry kızım, bilet budur."

"Kitto yatağımı paylaşıyor Kurag ve çoğu zaman yanımda kalıp bana dokunuyor. Bana dokunmaya ihtiyacı var gibi."

"Tek sahip olduğu şey tenine dokunmaksa..." Yeniden yüksek goblin diliyle konuştu. Goblinler bunu nadiren yapardı çünkü başka birinin anlamadığı bir dili kullanmak kabalıktı. Babam bana birazını öğretmişti ama hem üzerinden çok fazla zaman geçmişti hem de Kurag benim paslı yeteneklerim için fazla hızlı konuşuyordu.

Kurag bir süre kendi kendine konuştuktan sonra durup nefes aldı, ardından hepimizin anlayabileceği dile geçti. "Yüce ve görkemli sidhe. Goblinler bütün savaşlarınızı savasacak, sizin için ölecek kadar iyi ama sevişecek kadar iyi değil mi? Bazen hepinizden nefret ediyorum. Senden bile Merry. Ki sen benim favorilerimdensin."

"Ben de seni seviyorum Kurag."

"Bana tatlı sözler söyleme Merry. Kitto ile düzenli olarak seks yapsaydın yaranın izi kalırdı. Batı Diyarı'nda hayatta kalmak için, düzenli olarak beslenmesi lazım. Ya gerçek et ya da seks. Bunlar olmayınca bağı çok zayıf kalıyor ve bu yüzden de ölüyor."

Kucağımdaki hareketsiz, soğuk figüre baktım ve eksi-
si kadar soğuk olmadığını fark ettim. Hâlâ soğuktu ama
buz gibi değildi. "Isınıyor," dedim. Sanki buna inanamı-
yordum.

Doyle, Kitto'nun yüzüne dokundu. "Daha sıcak."

Kurag, "Sen misin Karanlık?" diye sordu.
"Benim Goblin Kralı."

"Gerçekten soluyor mu? Merry'nin daha önce solan bi-
rini gördüğünü sanmıyorum."

Doyle, "Soluyor," dedi.

"O zaman şimdi neden daha sıcak? Soluyorsa gittikçe
soğuması lazım."

"Merry bir süredir onu kucağında tutuyor. Sanırım onu
ısıtıyor."

"O zaman belki de çok geç değildir. Seks yapacak gücü
var mı?"

Doyle, "Kendinde bile değil," dedi.

Kurag, bir goblinin bir başka goblina asla söylemeyeceği
bir kelimeyi dile getirdi: İktidarsız. Irklarındaki en büyük
hakaretti bu. "Dişleriyle et kopartabilir mi?"

Hepimiz durgun forma baktık. Daha sıcaktı ama hare-
ket etmiyordu. "Sanmıyorum," dedim.

Kurag, "Kan o zaman. Kan. Kan içebilir mi?" diye sordu.
"Belki," dedim.

Doyle, "Ağızına sürersek, bir kısmını içmesini sağlayabi-
liriz," dedi. "Tabii eğer boğulmazsa."

"O bir goblin Karanlık. Kan içerken boğulmaz."

"Merry'nin kanı mı olmak zorunda?" Soran, Rhys'ti.

"Seni hâlâ hatırlıyorum... Rhys." Sessizlik, artık kimse-
nin kullanmadığı bir ismi içinde barındırıyordu. "Yine bizi

ziyaret etmelisin sidhe. Kadınlar hâlâ senden bahsediyor.
Bu, dişi bir goblinin en büyük iltifatıdır."
Rhys'in yüzü soldu, yerinden hiç kıpırdamadı. Cevap
vermedi.

Kurag, nahoş bir kahrkaha attı. "Evet, Merry'nin kanı ol-
mak zorunda. Daha sonra sizden Kitto ile et ve kan paylaş-
mak isteyen olursa, keyfine baksın. Sidhe her zaman güzel
yemektir." Turuncu gözleriyle bana baktı. "Kan onu kendi-
ne getirirse ona et ver Merry. Bu sefer gerçek et ver." Göz-
leri daha da büyüdü. Burnunu bıçağa bastırmış olmalıydı.
"Goblinleri müttelik olarak yanına alıp bizden birini yata-
ğa almayacağını mı sandın? Et paylaştın, anlaşma hakkında
yalan söylediğini iddia edemem. Ama anlaşmanın ruhuna
sadık kalmadın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Hâlâ kanayan parmağımı Kitto'nun dudaklarına bastır-
dım. Goblin Kralı'yla konuşurken dudaklarını kırmızıya bula-
dım. "Onu yatağıma alırsam, Aydınlanma Kralı olma ihtimali
var. Bu, altı aylık bir birliktelikten daha fazlasını gerektirir."

Kitto gözlerini araladı ve ağızıyla küçük hareketler yaptı.
Parmağımı dudaklarının arasından alıp dişlerinin arasına
soktum. Vücudu bir kez irkildi.

"Ah, hayır, beni bu kadar kolay kandıramazsın Merry
kızım. Bu kadar kolay olmaz. Ona en başında yapman ge-
rektiği gibi, etini ver ve bizden geriye kalan üç ayını al.
Sonrasında savaşların senindir."

Kitto bir bebek gibi parmağımı emmeye başladı. Önce
nazikti ama daha sonra sertleşti, dişlerini parmağıma geçir-
di. "Parmağımı emiyor Kurag."

"Yerinde olsam parmağımı ağızından çekerdim. Henüz
aklı başında değil ve goblinler, demiri bile ısırabilir."

Kitto bana karşı koydu, ağızıyla parmağıma tutundu. Parmağımı çekmeyi başardığımda gözlerini açtı.

"Kitto," dedim.

İsmine bir tepki vermedi ama şimdi daha sıcaktı ve hareket ediyordu.

"Hareket ediyor ve daha sıcak," dedim.

"Güzel, çok güzel. Ben iyi niyetimi gösterdim Merry. Gerisi sana kalmış."

Kitto yerine, yeniden bıçağa baktım. "Öylece oturup kimin kazandığını izleyeceksin, değil mi?"

"Aydınlanma tahtında kimin oturduğu bizi neden ilgilendirsin? Bizi sadece goblin tahtında kimin oturduğu ilgilendirir."

Doyle'un pes sesi araya girdi. "Ya Cel'in takipçileri Uyanış'a savaş açmayı planlıyorsa?" Doyle eğildi, bir eliyle nazikçe omzumu sıktı. Galiba beni araya girmemem için uyarıyordu.

"Sen ne saçmalıyorsun Karanlık?"

"Yakın olduğum o kadar çok sidhe var ki goblinler hepsini bilmez."

"Şimdi sarayda değilsin."

"Kulaklarım olmadığını söyleyemem."

"Casuslarım demek istiyorsun."

"Ben öyle bir kelime kullanmadım."

"Tamam, tamam, hepiniz kelime oyunlarını çok seviyorsunuz ama bana açık konuş."

"Aydınlanma'da, Andais'in Meredith'i vârisi ilan edecek kadar çaresiz olduğunu düşünenler var. Tahta bir ölümlünün oturmasının, sonları olacağına inanıyorlar. Hepsi güçsüz ölümlülere dönüşmeden Uyanış'a savaş açmaktan

bahsediyorlar. Gücümüz kral ve kraliçelerimizden gelir, biliyorsun."

"Bana söylediklerin, Cel'in adamlarıyla başımı belaya sokmaya yeter."

"Goblinler Merry'nin müttefiki ise Aydınlanma'da kimse onunla savaşmaya cesaret edemez. Uyanış'a meydan okumaya hazırlar çünkü goblinlerin desteğini alacaklarına inanıyorlar."

"Sidheler birbirini öldürsün, bize ne?"

"Sen söz, kan, toprak, ateş, su ve havayla, Aydınlanma tahtının gerçek vârisini destekleyeceğine yemin ettin. Merry tahta oturur ve Aydınlanma asileri ona saldırırsa, sen de tahtında oturup hiçbir şey yapmazsan, yeminini bozmuş olursun."

"Beni korkutamazsın sidhe."

"İsimsiz, bu topraklarda yeniden dolaşıyor ve sen korkman gereken kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun? Senin ettiğin yeminleri edip de sözünden geri dönenleri cezalandırmak için, derinliklerden çıkacak, gökyüzünden inecek benden çok daha korkunç varlıklar var."

Bulanık görüntüden anlaşılması zordu ama Kurag endişeli gibiydi. "Dediklerini duydum Karanlık. Ama Merry sustu. Sen onun yeni kuklası mısın?"

"Goblinle ilgileniyorum Kurag ve zaten bildiklerini hatırlatmak için ağızımı yoramam."

"Yeminlerimi unutmadım kızım."

"Hayır Kurag, onu demek istemedim. Sidheler, goblin diyarına gelip bir şey anlatmıyor olabilir ama ikimiz de çok iyi biliyoruz; sen bir şeyleri farklı şekilde de öğrenbiliyorsun." Saraydaki aşağı perilerden bir kısmının,

hizmetkârlardan bazılarının, bazen belirli bir bedel karşılığında, kimi zaman da kendilerini güçlü hissetmek için goblinlerle konuştuğunu biliyordum. Babam, Kurag'ın casusluk sistemini kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti. Bense böyle bir yemin etmemiştim. Goblinlerin sırlarını açığa vurabilirdim ama yapmadım.

"Açık konuş Prenses. Bu yaşlı goblinle oyun oynama."

"Ne kadar açık konuşmak istiyorsam o kadar açık konuştum Kurag, Goblin Kralı."

Yüksek sesle nefes verdi. "Merry kızım, sen gerçekten babanın kızıydın. Essus, en sevdiğim sidheydi. Ölümü herkes için büyük bir kayıptı çünkü birçoğunun gerçek dostuydu."

"Senden bu kadarını duymak çok güzel Kurag." Kurag'a teşekkür etmedim çünkü kendinizden büyük bir periye asla teşekkür etmezsiniz. Daha genç olanlardan bazıları bunu dert etmezdi ama aramızda eski bir yasaktı, neredeyse bir tabuydu.

"Babanın ettiği bütün yeminlere saygı duyuyor musun?"

"Hayır, bazılarını katılıyorum, bazılarını hiç bilmiyorum."

Kurag, "Sana her şeyi anlattığını düşünüyordum," dedi.

"Ben bebek değilim Kurag. Babamın bile kendine özel sırları olduğunu biliyorum. Öldüğünde çok gençtim. Bazı şeyleri bilmeye hazır değildim."

"Lezzetli olduğun gibi bilgesin de. Çok yazık. Bazen, biraz daha aptal olsaydın seni daha çok seveceğimi düşünüyorum. Kadınlarımın çok zeki olması hoşuma gitmez."

"Kurag, eski çapkın."

Bir kahlkaha attı. Gerçek bir kahlkahaydı ve bulaşıcıydı. Kurag'la birlikte güldüm, gözleri bıçağın yüzeyinde solar-

ken konuşmaya devam etti. "Karanlık'ın söylediklerini ve senin söylediklerini düşüneneğim, hatta babanın söylediklerini de. Ama goblinimi gerçek anlamda beslemelisin yoksa üç ay sonra senden kurtulacağım."

"Sen beni asla bırakmazsın Kurag, beni yatağa atana kadar pes etmeyeceksin. On altı yaşımıdayken bana böyle dememiş miydin?"

Bir kahlkaha daha attı ve ekledi. "Eskiden, kraliçem olmayı kabul edersen her şeyin daha güvende olacağını düşünürdüm ama artık, tahtımın yakınına girmene izin veremeyeceğim kadar tehlikeli olduğunu biliyorum."

Kitto bordo örtülerin üzerinde bir hayalete benziyordu. Siyah bukleleri bile daha solgundu. Göz kapaklarını aralıyor, mavi gözlerini gösterdikten sonra kapatıyordu. Böyle yapınca, kapalı göz kapaklarının altındaki mavi gözleri, parıldayan yara izleri gibi duruyordu.

Çıplak omzuna dokundum. "Hâlâ yarı şeffaf gibi."

Doyle, "Aşağı periler gerçek anlamda solar," dedi. Aynalı şifonyerin önünde, yanımdaydı.

Rhys yatağın ayak ucundan gobline bakıyordu. "Sekse uygun değil. Kelime oyunu yapmıyorum."

Yüzüne baktım. Mutsuz gibiydi, belki endişeliydi ama hepsi buydu. "Yatağımı bir goblinle paylaşmama itiraz etmeyecek misin?"

"Bunun bir faydası olur mu?" diye sordu Rhys.

"Hayır," dedim.
Zayıf bir sırıtmayla karşılık verdi. "O zaman kendimi boşuna yormama gerek yok. Ayrıca, bu akşam onunla herhangi bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Ondan geriye çok fazla şey kalmadı."

Doyle, "Merry, Kitto'yu kendine getirmek için onunla etini paylaşmalı," dedi.

Yatağın kenarına oturdum. Kitto gelgitte çekilen dalgalar gibi bana yuvarlandı. Titreyerek iç geçirdi ve bana sarıldı.

"Kendinde değilse, benden bir parça ısıramaz."

Doyle, "Kılıca verdiğin gibi ona da gücünü ver," dedi. "Senin farkına varsın. Kurag'ın senin farkına vardığı gibi."

Minik erkeğe baktım. Uyuyor gibiydi ama derisi, hâlâ sıyrılıp düşecekmiş gibi korkunç bir incelikteydi. Omzunu okşadım. Bana biraz daha sokuldu ama uyanmadı.

Üzerine eğildim, ağzımı omzunun hemen üzerine koydum. Kurag ile büyüyle iletişim kurduktan sonra kalkanlarımı otomatik olarak aktif hâle getirmiştım. Böyle yapmak, benim için, nefes alıp vermek gibi doğaldı. Odaklanmamı gerektiren şey, kalkanlarımı indirmektir. Kendimi kalkanlarımla korumayı, okuyup yazmayla birlikte öğrenmişim.

Ama bu bir büyü değildi. Daha azı ve daha fazlasıydı. İnsan cadılar buna gerçek büyü diyordu. Çok fazla eğitim veya çaba göstermeden yapılabilen, doğal bir yetenektir.

Nefesime büyüü, enerjiyi çektim ve derisine üfledim. Uyanmasını, beni görmesini diledim.

Kitto'nun gözleri açıldı ve bu sefer beni gördü. Boğuk bir ses tonuyla, "Merry," dedi.

Sırtımı şifonyere yasladım. Acı, keskin ve anıydı. Yüksek sesle küfretmek istedim ama yüzüne bakınca bunu yapamadım.

Ağzına bulaşan kan, gelişigüzel sürülmüş ruja benziyordu. Çenesinden akıyor, boğazını da lekeliyordu. Gözleri odaklıydı ve yeniden kendindeydi ama çatallı dilini, miuzandı ve beslenme sonrası parıltısına büründü.

Ben yerde yatarken, kolum kanamaya devam etti.

Doyle elinde bir havluyla yanıma eğildi. Kolumu kaldırdı, havluyu üzerine sardı. Amacı kanamayı durdurmak değil, kanın her yere ve her şeye bulaşmasına engel olmaktı.

Havayı çiçeklerin kokusu doldurdu. Hoş ve güçlü bir kokuydu. Doyle aynaya baktı. "Birisi aynayla iletişim kurmak için izin istiyor."

"Kim?"

"Emin değilim, belki de Niceven'dir."

Kanlı koluma baktım. "Bu yeterince güzel bir sahne mi?"

"Biz yaranı sararken acı çektiğini belli etmezsen, ever."

İç geçirdim. "Harika. Yatağın kenarına oturmama yaram et." Beni kollarına aldı ve yatağın kenarına oturttu. "Bu kadarına gerek yoktu."

"Özür dilerim. Ne durumda olduğumu bilmiyorum."

"Yaşayacağım." Havluyu aldım ve yaranın üzerine basturdum. Kitto yanıma kıvrıldı, yüzü hâlâ kanlıydı. Bedenini benimkine değdirebilmek için bütün örtüleri bir kenara atmıştı, iç çamaşırı aynadan görünmüyordu. Çıplak zannedilebilirdi. Kıvrılarak bana sokuldu. Çatallı dili, dudaklarındaki ve ağzının kenarındaki kanları yaladı. Elleriyle belimi ve kalçalarımı okşadı.

Kurag istediğini söyleyebilirdi ama bu şekilde et paylaşmak, goblinler için seksti.

"Cevap ver Doyle. Sonra bana kanamayı durdurmak için bir şey getir."

Gülümsedi ve selam verdi. Aynayı işaret etti. Ayna canlanınca, derisi çan çiçeği renginde, kanca burunlu bir adam açığa çıktı.

Kral Taranis'in sosyal sekreteri Hedwick'ti. Hem Niceven değildi hem de gösteri hiç hoşuna gitmeyecek biriydi.

Hedwick aynaya bile bakmadı. Önündeki yazıyı okumaya başladı. "Prenses Meredith NicEssus, size Yüce Kral Taranis Thunderer'ın selamını getirdim. Noel yortusu öncesi bir balo verilecek. Üç gün sonra. Majesteleri sizi orada görmek istiyor."

Konuşurken odaya bakmadı. Ben konuşurken, elini aynayı temizlemek ister gibi öne uzattı.

Muhtemelen, duymayı beklemediği kelimeyi dile getirdim. "Hayır."

Elini geri çekti ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle odaya göz gezdirdi. Şaşkınlığı, tikslenme takip etti. Sebebi, belki yataktaki Kitto'nun kıvranaşı ya da benim kana bulanmış olmamdı. Sebebi ne olursa olsun, gösteriden hoşlanmamıştı.

"Siz, Prenses Meredith NicEssus'sunuz, değil mi?" İnanmakta zorlanıyormuş gibi, küçümser bir ses tonuyla konuştu.

"Evet."

"O zaman baloda görüşürüz." Yine elini öne uzattı.

Yine, "Hayır," dedim.

Elini indirip bana baktı. "Bugün davet etmem gereken birkaç kişi daha var Prenses, bu oyunlara ayıracak zamanım yok."

Gülümsedim ama bakışlarım sertleşti. Öfkenin altında ise zevk vardı. Hedwick her zaman yalaka bir ofis çalışanıydı ve aşağı perileri, aşağı insanları davet etmekle görevliydi ve aşağı perileri, aşağı insanları davet etmekle görevliydi ve aşağı perileri, aşağı insanları davet etmekle görevliydi. Daha önemli sosyal bağlantıları, başka bir sidhe arardı. Daveti Hedwick'in yapması bir hakaretti. VE bunu dile getiriş şekli ise ikinci bir hakaretti.

"Ben oyun oynamıyorum Hedwick. Daveti bu hâliyle kabul edemem."

Tüyleri diken diken oldu, beyaz kravatını eliyle düzeltti. 1700'ler hiç bitmemiş gibi giyiniyordu. En azından, kafasında peruğu yoktu. Doğrusu bunun için minnettardım.

"Yüce Kral burada olmanızı emretti Prenses." Kral'a dalkavukluk yapmak büyük bir onurmuş gibi konuşuyordu.

"Ben Aydınlanma'yım ve benim Yüce Kral'ım yok," dedim.

Doyle tıbbi malzemelerle yanıma çömeldi. Diğer korumaların ısınkırları bu kadar kötü olmasa da malzemeleri hep yakında bir yerde tutuyorduk.

Hedwick'in bakışları Doyle'a kaydı, ardından kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen bir Uyanış Prensesi'sin."

Doyle, yaranın olduğu tarafa geçebilmek için yanımdan dolaştı. Havluyu aldı ve yaranın üzerine basınç uygulamaya başladı.

Doyle havluyu sert bir biçimde ısırtığın üzerine bastırınca keskin bir nefes aldım ama bunun dışında sesim normal çıktı. Doyle yaramla ilgilenip Kitto kıvrılırken, profesyonel bir ses tonuyla konuşmaya başladım.

"Aydınlanma'daki unvanımın, Uyanış'takinin yerine geçtiğini biliyoruz. Ben artık Aydınlanma tahtının vârisi olduğum için, dayımı Yüce Kral olarak göremem. Unvanını kabul etmek, Aydınlanma'nın da Yüce Kralı olduğuna anlamına gelir ki bu doğru değil."

Hedwick şaşkındı. Emirleri yerine getirmekte, üstlerineyalakalık yapmakta ve getir götür işlerine bakmakta iyiydii. Ben adamı düşünmeye zorluyordum. Böylesine karmaşık bir şey yapmaya alışkın değildi.

Yeniden kravatını düzeltti ve sonunda kendinden eskisi kadar emin olmadığını belli eden bir ifadeyle cevap verdi. "Nasıl isterseniz. Kral Taranis üç gün sonra yapılacak baloya gelmenizi emretti."

Doyle, bunu duyunca yüzüme baktı. Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Ne demek istediğini anlamıştım.

"Hedwick, benim herhangi bir yerde olmamı emredebilecek tek kişi, Hava ve Karanlık Kraliçesi'dir."

Başını inatla iki yana salladı. "Kral, unvanı kendisinden küçük herkese emir verebilir ve sen henüz kraliçe değilsin," derken, *henüz* kelimesini özellikle vurguladı, "Prenses Meredith."

Doyle, yaramın kanamasının durup durmadığını anlamak için havluyu açtı. Galiba durmuştu çünkü yarayı temizlemek için üzerine antiseptik sürdü.

"Ben Kral Taranis'in vârisi olsaydım bana hükmedebilirdi ama ben onun vârisi değilim. Kraliçe Andais'in

vârisiyim. Bana sadece o emredebilir çünkü benden daha yüksek bir statüye sahiptir."

Hedwick, Kraliçe'nin ismini duyunca irkildi. Bütün Uyanış sidheleri böyleydi. Sanki ismini dile getirmenin, Kraliçe'yi çağırmasından korkuyorlardı.

"Kral'dan daha yüksek bir mevkide olduğunu mu söylüyorsun?" Hedwick gerçekten kızgındı.

Doyle yumuşak bir bezle yarayı temizliyor ama nazik dokunuşları yine de koluma küçük şok dalgaları hâlinde acı veriyordu. Dışlerimi sıktım ve acıya dayanmaya çalıştım. "Uyanış Sarayı'ndaki unvanların artık benim için liştım. "Uyanış Sarayı'ndaki unvanların artık benim için liştım. "Uyanış Sarayı'ndaki unvanların artık benim için liştım. Sadece Aydınlanma'nın prensesiyken Uyanış'ta da aynı statüye sahip olabilirdim ama ben kraliçe olacağım. Hükmedeceksem, diğer saraydakilerden daha düşük bir statüye sahip olamam."

"Saraylarda Taranis'i Yüce Kral olarak tanıyan çok sayıda kraliçe var."

"Bunun farkındayım Hedwick ama onlar Uyanış'ın bir parçası ve sidhe değiller. Ben Aydınlanma'danım ve sidheyim."

"Sen Kral'ın yeğenisin," dedi. Hâlâ ortaya attığım politik labirentten çıkmaya çalışıyordu.

"Bunu hatırlaman çok güzel ama senin yaptığın, Andais'in, Eluned'i arayıp kendisini Yüce Kraliçe olarak kabul etmesini istemesi gibi bir şey."

"Prenses Eluned'in, Aydınlanma Sarayı ile bir bağı yok." Hedwick, üzerine alınmış gibiydi.

Sıkıntıyla iç geçirdim. Doyle yarayı temizlemeyi bitirirken, ses tonum yükseldi. "Hedwick, bunu anlamaya ça-

15. Ben Aydınlanma Sarayı'nın Kraliçesi olacağım. Tahtın vârisiyim. Kral Taranis bana emir verip bir şey yapmamı veya bir yerde olmamı isteyemez çünkü ben onun tahtının vârisi değilim."

"Kral'ın emrine karşı mı geliyorsun?" Hâlâ kulaklarına inanmıyor gibiydi. Bir şeyleri yanlış duyduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Kral'ın bana emir vermeye hakkı yok Hedwick. Amerikan Başkanı'na arayıp ayağına çağırması gibi bir şey."

"Sen haddini aşırıyorsun Meredith."

Öfkem yüzüme de yansdı. "Ve sen de haddini aşırıyorsun Hedwick."

"Gerçekten Kral'ın emrine karşı mı geliyorsun?" Sesinde, yüzünde ve duruşunda şaşkınlık vardı.

"Evet, çünkü benim kralım değil ve kendi krallığının dışındakilere hükmedemez."

"Uyanış Sarayı'ndaki bütün unvanlarından vazgeçtiğini mi söylüyorsun?"

Doyle koluma dokundu. Bakıştı, *dikkatli ol*, diyordu.

"Hayır Hedwick. Senin böyle bir şey söylemen hakaret. Sen sıradan bir hizmetkârsın, mesajları ileten kişisin, başka bir şey değilsin."

"Ben Kral'ın sosyal sekreteriyim," dedi. Boyu uzun olmamasına rağmen, oturduğu yerde sırtını dikleştirmeye çalıştı.

"Sen aşağı perilere ve insanlara mesaj iletirsin. Bütün önemli mesajları Rosmerta iletir ve bunu sen de biliyorsun. Bu daveti onun yerine senin yapman bile hakaret sayılır."

"Sen Düşes Rosmerta'nın ilgi alanına girmiyorsun."

AY IŞIGININ DOKUNDU
Başımı iki yana salladım. "Mesajın eksik Hedwick. Efendine git ve yeni bir mesaj al. Olumlu cevap verme ihtimalim olan bir şey olsun."

Doyle'a bakıp başımla onayladım. Ayağa kalktı ve Hedwick saçmalamaya devam ederken, bağlantıyı sonlandırdı. Doyle gülümsedi, bana bakıp sırtıttı. "İyi iş çıkarttın."

Rhys, "Az önce Işık ve İllüzyon Kralı'na hakaret ettin," dedi. Yüzü solgundu.

"Hayır Rhys, o bana hakaret etti ve daha da fazlası var. Taranis'in emrini kabul etmem, Aydınlanma tahtına çıktığımda, Taranis'i hem Uyanış hem de Aydınlanma'nın Yüce Kralı olarak kabul edeceğim şeklinde yorumlanabilirdi."

Buz, "Sekreterin hatası olabilir mi?" diye sordu. "Sana da listedeki herkesle aynı kelimeleri kullanmış olmasın?"

"Belki. Öyle olsa bile, yine de hakaret sayılır."

Rhys, "Kral'ı sinirlendirmemek için birkaç hakarete göz yumabiliriz," dedi. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi yatağın kenarına oturdu.

Doyle, "Hayır, yumamazdık," dedi.

Hepimiz Doyle'a baktık. "Anlamıyor musun Rhys? Merry, Taranis'in düşmanı olan sarayın başına geçecek. Kuralları şimdi belirlemeli. Yoksa sonsuza kadar Merry'ye böyle davranır. Hepimizin iyiliği için zayıf görünmemek zorunda."

Buz, "Kral ne yapacak?" diye sordu.

Doyle, Buz'a baktı. Uzun süre birbirlerine baktılar. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Buz, "Daha önce ona bu şekilde meydan okuyan oldu mu?" diye sordu.

Doyle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Hayır," dedim.

Bana baktılar.

"Andais ısırmaya hazır bir yılanmış gibi yanından geçerken nasıl dikkat ediyorsan, Taranis'in yanında da aynı şekilde parmak uçlarında yürürsün."

Buz, "Bana Kraliçe kadar ürkütücü gelmiyor," dedi.

Omzumu silktim ama canım yanınca vazgeçtim. "Çok uzun süredir, her şey istediği gibi olan şımarık bir çocuk gibidir. İstediklerini almazsa sinir krizi geçirir. Hizmetkârları bu krizlerden birine girmesinden çok korkar. Çok öfkelenince, kazayla birilerini öldürdüğü bilinir. Sonrasında, bazen pişman olur, bazen olmaz."

Rhys yatağın kenarından bana bakarak "Ve sen, yüzüne zırlı bir eldiven fırlattın," dedi.

"Taranis'in öfkesi hakkında tek bildiğim şey, öfkesini güçlülerden çıkartmadığıdır. Öfkeden kontrolünü kaybettiği zaman neden hep kendisine karşı gelemeyecek çaresizlerin üzerine gidiyor? Her zaman kurbanları ya büyü gücü veya politik önemi az olanlardır. Ya da sidheler içerisinde güçlü müttefikleri olmayanlar." Başımı iki yana salladım. "Hayır Rhys, o kime saldıracığını çok iyi bilir. Akılsız değildir. Bana zarar vermez çünkü ben sadece duruşumdan ödün vermedim. Ban saygı duyacak ve belki de endişelenecek."

Rhys, "Senin için mi endişelenecek?" diye sordu.

"Andais'dan ve hatta çılgın olduğu için Cel'den bile korkar. Taranis, tahta geçerse Cel'in ne yapacağını bilmiyor. Muhtemelen beni kontrol edebileceğini düşünüyor. Şimdi kendini sorgulamaya başlayacak."

Doyle, "Bu teklifin biz Maeve Reed ile konuştuktan sonra gelmesi ilgi çekici, değil mi?" diye sordu.

Başımınla onayladım. "Evet, öyle."
Üçü birbirine baktı. Kitto sessizce bana sarılmaya devam etti. Buz, "Ben Meredith'in bu baloya katılmasını akıllıca bulmuyorum," dedi.

Doyle, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Rhys, "Ben de," dedi.

Korumalarımı baktım. "Gitmek gibi bir niyetim yok ama siz neden bu kadar ciddisiniz?"
Doyle diğer tarafıma oturdu, Kitto'yu biraz öteye itmek zorunda kaldı. "Taranis politik konularda senin kadar zeki midir?"

Kaşlarımı çatıttım. "Bilmiyorum. Neden?"

"Teklifi gerçekten kişisel sebeplerden dolayı mı yoksa Maeve Reed'in sana anlattıklarından dolayı mı reddettiğini düşünecek."

Maeve'in sırrını kimseyle paylaşmamıştım. Kimse de bana bir şey sormamıştı. Muhtemelen Maeve'in kimseyle bir şey söylemeyeceğine dair söz vermemi istediğini düşünüyorlardı ama böyle bir şey olmamıştı. Kimseyle paylaşmamamın sebebi, ölmelerine sebep olabilecek bir bilgi olmasıydı. Ve şimdi, birden, saraya davet ediliyordum. Lanet olsun.

Doyle'a ve diğerlerine baktım. Buz şifonyere yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Rhys hâlâ yatağın üzerindeydi. Kitto bana sarılıyordu. Teker teker her birine baktım.

"Maeve'in bana söylediği şeyi size söylemedim çünkü çok tehlikeli bir bilgi. Uyanış'tan uzak kalabileceğimizi ve bizi ilgilendirmeyeceğini düşündüm. Taranis yıllardır beni hiçbir şeye davet etmedi. Ama onunla uğraşmak zorunday-sak, sizin de bilmeniz gerek."

Maeve'in neden sürüldüğünü anlattım. Rhys sadece bakmasını ellerinin arasına aldı ve bir şey söylemedi. Buz bana bakmakla yetindi. Doyle bile sessiz kaldı. Konuşan, Kito oldu. "Taranis kendi halkını lanetlemiş."

Doyle, "Gerçekten kısırsa, evet, hepsini ölüme mahkûm etmiş sayılır," dedi.

Buz, "Büyü güçleri, kralları kısır, güçsüz olduğu için ölüyor," dedi.

"Bence Andais de benzer bir korkuya sahip. Halaman bir çocuğu var ve Taranis'in yok."

"O zaman Cel'in veya benim çocuk sahibi olmamla bu yüzden ilgileniyor," dedim.

Doyle başıyla onayladı. "Sanırım öyle, yine de senle Cel'i karşı karşıya getirmesinin ardındaki motivasyonunun ne olduğunu kimseye söylemedi."

"Taranis hepimizi öldürecek." Rhys'in sesi, sakın ama kendinden emindi.

Hepimiz Rhys'e baktık. Hızlı bir tenis maçını izler gibiydim, bir o tarafa bir bu tarafa bakıyordum.

Rhys yüzünü ellerinin arasından kaldırdı. "Kısır olduğunu bilen herkesi öldürecek. Diğer Uyanış sidheleri kendilerini lanetlediğini öğrenirse, yeniden doğurganlıklarını kazanmak için, büyük fedakârlığı yapıp kanını dökmesini ister."

Rhys'in duygusuz yüzüne bakarken itiraz etmek çok zordu, zaten ben de aynı şeyleri düşünüyordum.

Buz, "O zaman Maeve Reed neden hayatta ve sağlıklı?" diye sordu. "Julian kimsenin kadını öldürmeye çalışmadığını söyledi."

Rhys, "Sebebini bilmiyorum," dedi. "Belki de başka perilere bir şey söyleyemeyeceği içindir. Onunla bir araya

geldik ama sürgünde olmayan biriyle konuşamaması gerekirdi. Meredith sürgünde değil ve kendi insanlarıyla konuşabilir. Ona inanıp eyleme geçecek insanlarla."

Oturduğumuz yerde düşünmeye başladık. Sessizliği bozan, Doyle oldu. "Buz, Julian'ı ara ve sorun çıkabileceğini söyle."

Buz, "Ona nedenini söyleyemem," dedi.

Doyle, "Evet," dedi.

Buz başıyla onayladı ve diğer odadaki telefona gitti.

Doyle'a baktım. "Bu konudan başka kimseye bahsettin mi?"

"Sadece Barinthus," dedi.

"Sunaktaki su kâsesi," dedim.

Doyle başıyla onayladı. "Bir zamanlar bütün adaların etrafındaki suların efendisiydi, bu yüzden onun suyla bağlantıya geçmenin izi asla sürülemez."

Başımla onayladım. "Babam da onunla aynı şekilde konuşuyordu. Nasılmış?"

"Aydınlanma'daki en güçlü müttefikin olarak, senin için insanları senin safına çekmeye çalışıyor."

Doyle'un karanlık gözlerine baktım. "Bana söylemediğin nedir?"

Gözlerini kapattı ve bakışlarını önüne indirdi. "Bir zamanlar, yüzümden bunu fark edemezdin."

"Pratik yapıyorum. Bana söylemediğin nedir?"

"Barinthus'u iki kez öldürmeye çalışmışlar."

"Lord ve Leydi bizi korusun, ne kadar ciddi?"

"Bize bahsetmesine sebep olacak kadar ciddi. Gerçekten tehlikede olmasını gerektirecek kadar ciddi değil. Barinthus en eskilerden. Su elementinin bir parçası. Suyu öldürmek kolay değildir."

"Dediğin gibi, Barinthus en güçlü müttefikim. Onu öldürürlerse, geriye kalanlar da düşer."

"Bundan ben de korkuyorum Prenses. Ama birçoğu, Aklını tamamen kaçırmıştı korkuyor ve tahta, bir de herkesi ölümlülüğe mahkûm edeceği korkusunu yaymalarının sebebinin bu olduğuna inanıyor."

"Çaresiz gibiler," dedim.

"Hayır, çaresiz olan kısım, Uyanış'a savaş açmakla ilgili olanı. Kurag'a söylemediğim şey, tahta hanginiz geçerse geçsin, savaş ihtimali olması. Cel'in deliliğinin ve senin ölümlü olmanın farkındalar. Kraliçe'nin zayıflıklarını da Aydınlanma'nın güçten düşmesi olarak yorumluyor, bizi, solan sidheler olarak görüyorlar. Hâlâ Uyanış'ı yenme şansımız varken son bir kez savaşa girmeyi isteyenler var."

Rhys, "Amerikan topraklarında iki saray birbirine girerse insanlar da devreye girer. Bu ülkeye adım atmamıza izin veren anlaşmayı bozmuş oluruz," dedi.

Doyle, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

Rhys, "Cel'in deli olduğunu düşünüyorlar," dedi.

"Barinthus, Uyanış ile savaşmak fikrini kimin ortaya attığını söyledi mi?"

"Siobhan."

"Cel'in korumalarının komutanı."

Doyle, "Sadece bir tane Siobhan var," dedi.

Rhys, "Lord ve Leydi'ye şükürler olsun ki bir tane," dedi.

Siobhan, Doyle'un dengiydi. Örümcek ağına benzer saçları ve soluk bir teni olan, çok uzun boylu olmayan bir

sidheydi. Fiziksel olarak, Doyle ile arasında bir benzerlik yoktu. Ama Kraliçe, birinin ölmesini veya acı çekmesini istediğinde, "Karanlık nerede? Onu çağırın," dediği gibi, Cel de aynı şekilde Siobhan'ı çağırıyordu. Fakat takma ismi yoktu; sadece Siobhan'dı o.

"Mızımlık etmek istemem ama," dedim. "Cel'in emirlerine uyup beni öldürmeye çalıştığı için herhangi bir ceza aldı mı?"

Doyle, "Evet," dedi. "Ama aylar oldu Meredith ve cezası sonda erdi."

"Cezası ne kadardı?"

"Bir ay."

Başımı iki yana salladım. "Tahtın vârisini öldürmeye çalışan biri için, bir ay. Bu, beni öldürmek isteyenler için nasıl bir mesaj?"

"Emri Cel verdi Meredith ve şimdi en korkunç işkencelerimizden birine altı ay katlanmak zorunda. Kimse hayatta kalmasını beklemiyor. Herkes esas cezanın bu olduğunu biliyor."

Rhys, "Sen hiç, bir ay boyunca Ezeziel'in yanında kaldın mı?" diye sordu.

Ezeziel çok uzun süredir sarayın işkencecisiydi ama ölümlüydü. Kraliçe, adamı bir insan şehrinde sanatını icra ederken görmüş ve çıkarttığı işe hayran kalıp iş teklif etmişti.

"Ölümlülük Holü'nde bir ay geçirmedim ama ben de orada bulundum. Ezeziel bana çok dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Yüzlerce yıldır ölümsüzlere işkence ettiği için, beni kazayla öldürmekten korkuyordu. Sana çok dikkat etmem lazım Prenses. Çok kırılğan, çok narin, çok insansın, derdi."

Rhys ürperdi. "Sesini çok güzel taklit ediyorsun."
"İşini yaparken konuşmayı severdi."

"Özür dilerim Merry, orada zaman geçirmişsin. Öyleyse, orada bir ay geçirmenin, Siobhan için nasıl bir şey olduğunu tahmin edersin."

"Anlıyorum Rhys. Ama idam edilseydi kendimi daha iyi hissedirdim."

Doyle, "Kraliçe asil sidhelerden hiçbirini kaybetmek istemez," dedi.

"Biliyorum, sayıları çok fazla değil." Doğrusu bu durum benim de hoşuma gitmiyordu. Tahtın vârisini öldürmeye çalışırsanız, cezası ölüm olmalıydı. Daha azı olursa, bir başkası da aynı şeyi deneyebilirdi. Hatta Siobhan bile yeniden deneyebilirdi.

"Neden savaş istiyor?" diye sordum.

Rhys, "Ölümü sever," dedi.

Rhys'e baktım.

"Eskiden savaş tanrısı olan ve İsimsiz yaratılırken güçlerinin çoğunu kaybeden sadece ben değilim. Onun gerçek ismi Siobhan değil."

Rhys bunu söyleyince, bugün olanlar aklıma geldi. "Doyle'a bugün cinayet mahallinde ne keşfettiğini anlat."

Rhys, Doyle'a eski tanrılardan ve hayaletlerinden bahsetti. Doyle mutlu değildi. "Esras'ın bunu yaptığını görmedim ama emri Kraliçe'nin verdiğini biliyorum," dedi. "Uyanış ile aramızdaki anlaşmalardan biri de bazı büyülerin hiçbir zaman yapılmamasıdır. Bu da onlardan biridir."

"Teorik olarak, herhangi bir saraydan bir sidhenin büyüü yaptığını ispatlarsam, aramızdaki barış anlaşması da bozulur mu?" diye sordum.

Doyle bunun üzerinde bir süre düşündü. "Bilmiyorum. Orijinal anlaşmaya göre evet. Ama sidhe, hiçbir zaman iki sarayın birbirine girmesini istemez."

"Siobhan istiyor," dedim. "Benim ölmemi de istiyor. Bunu o yapmış olabilir mi?"

İkisi de durup bir süre düşündü. Kitto yanımda sessiz kaldı.

Sonunda Doyle cevap verdi. "Savaş istiyor, bu yüzden bizim gibi korkuları yok," dedi. "Ama bunu yapacak gücü var mı, bilemem." Rhys'e baktı.

Rhys iç geçirdi. "Bir zamanlar vardı. Lanet olsun, bir zamanlar benim de vardı. Bunu yapabilir ama burada, California'da olması lazım. Onları serbest bırakıp kontrol altında tutmayı bekleyemezsin. Büyülü sahiplerinden uzaklaşırlarsa, etrafta dolaşıp insanları öldürmeye başlarlar. Özel olarak Merry'ye de zarar vermezler."

Doyle, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Evet, bundan eminim."

"Siobhan saraydan kaybolursa, Barinthus bunu fark etmez miydi?"

"Kendi başını çok ağrıttığını özellikle dile getirdi."

"Eminim öyledir."

"Ama bu, sarayı hiç terk etmediği anlamına gelmez."

Rhys, "Ama Merry'yi de öldürmez," dedi.

"Bilmem iyi oldu," dedim ve ekledim, "Ama ya esas amacı benim ölmem değilse? Ya esas amacı iki saray arasında savaş çıkartmaksa?"

Doyle, "O zaman yaşlılar neden sarayların olduğu Illinois'da dehşet saçmıyor?" diye sordu.

"Çünkü bunu kim yaptıysa savaş istiyor, idamını değil."

Doyle başıyla onayladı. "Bu doğru. Kraliçe, birinin yasa-
sak büyülerden birini yaptığını öğrenirse, Taranis'i mem-
nun etmek için büyüyü yapanları idam eder."

Rhys, "Ve Taranis de memnun olur," dedi. "Çünkü hiç-
bir hükümdar, iki sarayın savaşmasını istemez."

"Öyleyse, savaşı başlatabilmek için kendisini belli et-
memesi gerek," dedim. "Bir düşünün, mahkemeler bunun
bulamazsa, o zaman iki saraya da şüpheyle bakılır."

Doyle, "Ve İsimsiz," dedi. "Onu ancak bir sidhe serbest
bırakabilir. Sadece bir sidhe, İsimsiz'i iki saraydan da giz-
leyebilir."

Rhys, "Siobhan, İsimsiz'i serbest bırakmış olamaz,"
dedi. "Bundan eminim."

"Bir saniye," dedim, "Kraliçe, İsimsiz'i aramak konu-
sunda Taranis'in yardım etmeyi reddettiğini söylemedi mi?
*Boyle bir kötülüğün, kendi sarayının bir parçası olduğunu ka-
bul etmek istemiyor, demedi mi?*"

Doyle başıyla onayladı. "Evet, dedi."

"Ya bunu yapan, Uyanış Sarayı'ndan biriye?" diye sor-
dum. "O zaman izini sürmemiz daha mı zor olur?"

"Belki."

Rhys, "Hainin Uyanış'tan olduğunu mu söylüyorsun?"
diye sordu.

"Belki. Belki de iki hainimiz var. Siobhan eski tanrıları
uyandırmış olabilir ve diğer saraydan biri de İsimsiz'i ser-
best bırakmıştır."

Rhys, "İsimsiz'i neden serbest bıraksınlar?" diye sordu.

Doyle, "Onu kontrol edebilirsen," dedi. Sanki kendi
kendine konuşuyordu. "Perilerin en eski ve en ürkütücü

AY IŞIĞINDA
güçlerine erişirsin. Onu kontrol edebilirsen, kimse seni
durduramaz."

"Birisi savaşa hazırlanıyor," dedim.

Doyle derin bir nefes alıp verdi. "Kraliçe'ye eski tanrılar-
dan bahsetmem gerek. İsimsiz hakkındaki spekülasyonları da
paylaşacağım. Eski tanrıların sana karşı kullanılmayacağından
emin olana kadar da koruma büyülerinin içinde kalacaksın."

"Büyüler onları durdurur mu?"

Kaşlarını çattı ve Rhys'e baktı. Rhys omzunu silkti.
"Savaş alanında serbest bırakıldıklarını gördüm. Büyülerin
bize zarar vermek isteyenleri dışarıda tuttuğunu biliyorum
ama bu şeylerin ne kadar güçlendiğini bilmiyorum. Özel-
likle de beslenmelerine izin veriliyorsa. Çok güçlenirlerse,
herhangi bir büyüyü aşabilirler."

"Teşekkürler, bu çok rahatlatıcıydı," dedim.

Ciddi yüzünü bana döndü. "Seni rahatlatmak için söy-
lemedim Merry. Sadece dürüstüm." Hafifçe gülümsedi.
"Ayrıca, seni korumak için yaşamlarımızı feda etmeye hazı-
rız ve öldürülmesi çok zor varlıkları."

"Kazanacağını düşünmüyorsun," dedim. "Görünmez
ve dokunulmaz olan ama seni görüp sana dokunabilen bir
şeyle nasıl savaşırsın? Ağzından yaşam enerjini içebilen bir
şeyle nasıl dövüşürsün?"

"Bunun için Kraliçe'ye danışacağım." Doyle ayağa kalk-
tı ve banyodaki daha küçük aynaya gitti. Herhâlde yalnız
kalmak istiyordu.

Kapının eşiğinde durdu. "Jeremy'yi ara ve bugün ofise
gitmeyeceğimizi söyle. Bunun Merry'yi doğrudan ilgilen-
diren bir tehdit olup olmadığını anlayana kadar onun ya-
nında kalacağız."

“Para kazanmak için ne yapacağız?” diye sordum.

İç geçirdi, yorgunmuş gibi gözlerini ovuşturdu. “Kim-
seninle aynı fikirdeyim ama saraydan biraz para alıp sadece
saray politikaları için endişeleneceksek, her şey çok daha
kolay olur. Senin istediğinin de zamanı gelecek Meredith
ama biz dokuz-beş bir işte çalışırken, politik oyunlar bizi
yok eder.”

“Onun parasını istemiyorum Doyle.”

“Biliyorum, biliyorum. Jeremy’yi ara, Kitto’nun yanın-
da kalacağını söyle. Kitto’nun solduğunu ve onu kurtardı-
ğını söylersen, Jeremy seni anlayışla karşılar.”

“Eski tanrıları bilmesini istemiyor musun?”

“Bu, sidheleri ilgilendirir Meredith. Ve o sidhe değil.”

“Tabii ki. Ama sidhe savaşa girerse, bütün periler katılır.
Büyük büyükannem bir brownie’ydi. Tek istediği şey, insan
evinde oturup bahçe işleriyle uğraşmaktı ama son sidhe sa-
vaşında öldürüldü. Bu işin içine öyle veya böyle girecekler-
se, önceden bilmeleri daha iyi olmaz mı?”

“Jeremy perilerden kovulmuş, bu yüzden savaşa girmez.”

“Vurguladığım noktayı görmezden geliyorsun,” dedim.

“Hayır Meredith, öyle bir şey yapmıyorum ama ne
diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyecek düzgün bir şey bu-
lamazsam, hiçbir şey söylemem.” Köşeyi döndü ve göz-
den kayboldu. Banyo kapısının açıldığını ve kapandığını
duydum.

Rhys koluma hafifçe vurdu. “Sidheler dışındaki perile-
rin de oy hakkı olduğunu söylemen çok cesurca. Çok de-
mokratik bir davranış.”

“Bana patronluk taslama Rhys.”

Elini çekti. “Hatta seninle aynı fikirdeyim Meredith
ama bizim oyumuz çok işe yaramaz. Sen tahta oturursan
belki her şey değişir ama şimdilik, bir sidhe hükümdarının
savaş konusunda, aşağı perilerin fikrini alacağını düşünmek
anlamsız olur. Savaşa girmeye karar verdiğimizde haberleri
olur. Daha önce değil.”

“Bu hiç adil değil,” dedim.

“Öyle ama biz işleri böyle yürütürüz.”

“Beni tahta oturtun, belki her şey değişir.”

“Ah Merry. Seni kraliçe yapmak için hayatlarımızı riske
attıktan sonra bütün sidhelerin keyfini kaçırmazsın, değil
mi? Bazılarıyla savaşabiliriz ama hepsiyle değil.”

“Aşağı perilerin sayısı sidhelerden çok daha fazla Rhys.”

“Sayıların bir anlamı yok Merry.”

“Neyin anlamı var?”

“Güç: Orduların, büyüünün, liderlerin gücü. Sidhede
hepsi var ve binlerce yıldır perilere hükmetmemizin sebebi
de bu güzel Prenses’im.”

Kitto yumuşak bir ses tonuyla, “Rhys haklı,” dedi.

Solgun yüzüne baktım ama eskisi gibi ürkütücü bir şef-
faflığı yoktu. “Goblinler büyük savaşçılardır.”

“Evet ama büyük büyücüler değiller. Ve Kurag, sidhe-
lerden korkuyor. Sidhe olmayan herkes, onlardan korkar.”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim,” dedim.

“Ben eminim,” dedi. Bana biraz daha yanaştı, vücudu-
nu yasladı, sıkı sıkı sarıldı. “Ben eminim.”

Kitto'nun ölümle burun buruna gelmesinin bir dezavantajı da yatağa girip uyumak zorunda kalmamıydı. Doyle'un bize katılmasını teklif ettim ama Buz çok öfkelenmişti. Doyle, Buz bize katılmadığı sürece, kendisinin de katılmasına gerek olmadığını söyleyerek izin istedi. Doyle ile önceki akşam çok fazla uyuyamadığımızı söyledim ama Buz'un umurunda değildi. Sadece uyuyacağımızı dile getirdim, yanımda kimin olduğu neyi değiştirdi? Fakat söylediğim hiçbir şey Buz'u etkilemedi.

Ben de yatağa girdim ve Kitto'ya sarıldım. Yatağın benim her zaman yattığım tarafına uzanmasına izin verdim, böylece başını az önce ısırdığı omzumun üzerine koymak zorunda kalmayacaktı. Biraz ağrı kesici almıştım ama omzum hâlâ, kendi nabızı varmış gibi acıyordu. Beni ilk işaretlediğinde canım bu kadar yanmamıştı. Belki de iyiye işa-

retti. Öyle olmasını ümit ettim. Böylesine acıtan bir şeyin hiçbir işe yaramadığını görmek güzel olmazdı.

Jeremy, Kitto'nun neredeyse ölmek üzere olduğunu öğrenene kadar, hiçbirimizin ofise dönmemesine çok kızdı. Bir süre sustu, ismini yumuşak bir ses tonuyla dile getirmeye yetecek kadar uzun bir sessizlikti.

"Buradayım Merry, sadece aklıma kötü anılar geldi. Daha önce perilerin çözümüne şahit oldum. Onunla ilgilenmek için elinden ne geliyorsa yap. Biz ofiste işleri idare ederiz. Teresa'yı bir akşam daha gözetim altında tutacaklar. Sakinleştirici verdiler, bu yüzden ne kadar süreceğini bilemiyorum."

"İyileşecek mi?"

Tereddüt etti. "Muhtemelen ama onu daha önce hiç böyle görmemişim. Kocasını tehlikeye attığım için bana kızdı. Artık cinayet mahallerine gitmesini istemiyor. Adamı suçlayamam."

"Sence Teresa da kocasıyla aynı fikirde mi?"

"Bence bir önemi yok Merry. Patronunuz olarak bir karar verdim. Grey Dedektiflik Ajansı artık polis işleri yapmayacak. Ben iyi bir büyücü olabilirim ama bugün hiçbir ipucu bulamadım. Bir büyüden arta kalanları hissettim, hepsi bu. Dedektif Tate'e ne hissettiğimi söyledim ama Peterson söylediklerimi dinlemedi bile. Bunun sıradan bir vaka olduğuna inanıyordu. Sıra dışı ama sıradan." Jeremy yorgun gibiydi.

"Sesin, yatağa girip birine sarılman gerekiyor gibi geliyor."

"Gönüllü müsün?" diye sordu. "Açgözlü Merry, L.A.'deki bütün peri erkekleri yatağında istiyor."

"Gelip sana sarılmamı istersen, kapım açık."

Bir süre sessiz kaldı. "Bunu neredeyse unutmuştum."

"Neyi unutmuştun?"

"İnsanların cinsel içerikli bulacağı şekilde dostlara sarılmanın normal bir şey olduğunu. Uyurken yanına uzanıp sana sarılabileceğimi."

"Eğer ihtiyacın varsa."

"Ben insanların yanında fazla zaman geçirdim Merry. Artık bir trow gibi düşünemiyorum. Seninle yatağa girersem, sekse dönüşür mü dönüşmez mi, bilemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Uyandığımda, dışarıda ılık solmaya başlamıştı. Kitto hâlâ yanımdaydı ve bana sıkı sıkı sarılmaya devam ediyordu. Sanki yatağa uzandığımızdan beri pozisyonumuz hiç değişmemişti. Saatlerdir hareketsiz kaldığım için bedenimin ne kadar uyuştüğünü fark ettim. Omzumun acısı belli belirsizdi, göz ardı edebileceğim bir şeydi. Kitto'nun nefes alıp verisi düzenli ve derindi. Beni ne uyandırmıştı?

Derken kapı hafifçe çalındı. Ben bir şey söylemeden açıldı. Galen içeriye girdi, beni uyanık görünce gülümsedi.

"Kitto nasıl?"

Bir dirseğim üzerinde doğrulacak kadar kıpırdandım ve goblina baktım. Küçük bir ses çıkarttı ve bedenlerimiz arasında boşluk kalmayacak şekilde bana sarıldı.

"Daha iyi görünüyor, daha sıcak." Parmaklarımla saçlarını taradım. Başını elime bastırdı ama uyanmadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Galen'in yüz ifadesinden, ne düşündüğünü anlayamadım. "Pek sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

İçeri girdi ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı. Kitto'yu uyandırmamak için sesimizi yükseltmedik.

Galen gelip yatağın yanında dikildi. Üzerinde, gözlerinin yeşilini açığa çıkartan, soluk yeşil, uzun kollu bir gömlek vardı. Beyazlayana kadar yıkanmış bir kot pantolon giymişti. Bacağındaki bir yırtıktan, altındaki soluk yeşil deri görünüyordu.

Bir şey söylediğini fark ettim ama ne dediğini duymadım. "Özür dilerim, ne dedin?"

Sırtı, beyaz dişlerini gösterdi. "Kraliçe Niceven'in temsilcisi burada. Benim nasıl iyileşeceğimi söylemeden önce ilk ödemeyi alması konusunda kesin emirler almış."

Bakışlarım yeniden pantolonundaki yırtığa odaklandı, ardından yeşil gözlerine ulaşana kadar vücudunda gezindi. Gözlerindeki sıcaklık, vücudumdaki gerginlikle uyumluydu.

Kitto yanımda kıpırdandı ve mavi gözlerini açtı. Konuşmak, kapıları açmak veya hareket etmek Kitto'yu uyandırmamıştı. Ama vücudumun Galen'a tepki vererek gerilmesine uyanmıştı.

Niceven'in temsilcisinin geldiğini söyledim. Kitto'nun, yarı-perinin içeriye girmesiyle sorunu yoktu. Zaten bunu sorun etmeyeceğini biliyordum. Kibarlıktan sormuştum. Kraliçe olsa sormazdı ama bunu dert etmeyeceğini bildiği için değil, kendisi dert etmediği için yapardı.

Galen kapıyı ardına kadar açtı. Minik bir figür içeri girdi. Bedeni bir Barbie bebek büyüklüğündeydi. Kanatları, vücudunun geri kalanından daha büyüktü ve tereyağı sarısı rengindeydi. Üzerinde siyah çizgiler, benekler, mavi ve turuncumsu kırmızı noktalar vardı. Yatağın üzerinde

havada kaldı. Vücudu, kanatlarının sarısının biraz daha soluydu. Üzerinde sarı bir etek, daha doğrusu İskoç eteği vardı.

"Aydınlanma'dan Prenses Meredith'e, yarı-perilerin kraliçesi Niceven'in selamını getirdim. İsmim Sage. Majestelerinin Batı Toprakları'ndaki temsilcisi olmakla görevlendirilen şanslı periyim." Sesi, çanların çınlaması gibi neşeliydi. Gülümsedim. Cazibe büyüünün bir parçası olduğunu hemen anladım.

Başımı iki yana salladım. "Aramızda cazibe büyülerine gerek yok Sage, bunu kullanmak yalan olur."

Kusursuz, küçük ellerini göğsüne bastırdı, kanatlarını daha hızlı çırparak yüzüme rüzgârını gönderdi. "Cazibe büyüü? Benim gibi sıradan bir yarı-peri, Aydınlanma'dan bir sidhenin yanında cazibe büyüü yapabilir mi?"

Suçlamayı kabul etmemekte ısrarcıydı, lafı dolaştırıyordu. "Büyüyü kaldırabilirsin ya da kaldırabiliriz. Daha sonra istersen yine yaparsın ama ilk buluşmamızda neye veya kime benzediğini bilmek istiyorum."

Biraz daha yakınımaya girdi. Şimdi kanatları, yüzümün yanındaki saç tellerine hafifçe değiyordu. "Güzel bayan, beni yaralıyorsunuz. Ben görüldüğüm kadar güzelim."

"Bu doğruysa, o zaman sözlerinin doğru olup olmadığını test etmeme izin ver. Çünkü gerçekten görüldüğün kadar güzelsen, o zaman tenime dokunmak seni değiştirmez. Ama bana oyun oynarsan, sadece bana dokunmak bile, gerçeğin açığa çıkmasına sebep olabilir." Sözcüklerin kendisi bir tür büyüydü. Doğruyu söylemiştim ve dediklerime inanıyordum; bu yüzden dediğim gibi olacaktı. Tenime değince, normalde olduğu gibi görünecekti.

Elimi uzatabilmek için doğruldum. Örtüler aşağıya düştü. Kitto bana biraz daha sokuldu. Büyük gözleri, uçan perinin üzerindeydi. Bir kuşun büyüüne kapılmış kedi gibiydi. Goblinlerin, başka perileri yiyecek kadar aşağılık yaratıklar olduğunu biliyordum. Kitto'nun yüzündeki bakış da buna benzer bir şeydi, belki de yarı-periler çok lezzetliydi.

"Sen iyi misin Kitto?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı ve bana baktı. Bakışları, uçan periden çıplak göğüslerime odaklandı ve bakışlarındaki açlık biraz değişti. Ürktüm. Yüzümde bir şey olmalıydı çünkü Kitto yüzünü kucağıma gizledi, örtülerin altına girdi.

Doyle kapının eşiğinden, "Etin tadı, küçük goblince cesaret vermiş," dedi.

Havada uçan peri, Doyle'a doğru döndü. "Kraliçe'nin Karanlığı, gurur duydum."

Doyle hafifçe selam verdi, başıyla onayladı. "Sage, seni burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

Uçan küçük adam, Doyle ile göz göze gelmek için yerden biraz daha yükseldi. Ama Doyle'un uzanamayacağı bir uzaklıkta durdu. Utangaç bir böcek gibiydi.

"Neden şaşırdın Karanlık?" Sesinde şimdi çanların neşesi yoktu.

"Niceven'in, favori âşığını göndereceğini bilmiyordum."

"Artık gözdesi ben değilim Karanlık, bunu biliyorsun."

"Niceven'in bir kocası ve kocasından bir çocuğu olduğunu biliyorum. Ama yarı-perilerin bu gibi şeylere çok önem verdiğini bilmiyordum."

Sage biraz daha yukarı çıkıp Doyle'a yaklaştı. "Sidhe olmadığımız için, kanunu bilmediğimizi sanıyorsun." Böy-

lesine cılız bir sesin öfke barındırmasının anlamsız olduğu düşünülebilirdi ama değildi. Sesi şimdi, fırtına rüzgârlarıyla çalan çanlar gibiydi. Ürkütücü bir müzikti.

Doyle, "Pekâlâ," dedi. "Artık Kraliçe'nin âşığı değilsin. Sen nelerle meşguldün Sage?" Doyle'un daha önce, hiç böyle azarlar bir ses tonu kullandığını duymamıştım. Sage'i kasıtlı olarak kızdırıyordu. Doyle'un amaçsız bir şey yapmadığını biliyordum, bu yüzden izin verdim. Ama bana, kişisel bir sebebi varmış gibi geldi. Şu küçük adam, Kraliçe'nin Karanlığına ne yapmıştı da özel olarak ilgisini çekiyordu?

"Bütün krallığın kadınları kendilerini mutlu etmemi bekliyordu Karanlık." Neredeyse Doyle'un yüzüne uçtu. "Ve sen, Kraliçe'nin hadımlarından biri, sen nelerle meşguldün?"

"Yatakta neyin yattığına bak, Sage. Sence bu, bir insanın veya perinin, ruhunu satmasına yetecek kadar güzel bir hediye değil mi?"

Kanatlı adam arkasına dönüp bakmadı. "Goblinleri sevdiğini bilmezdim Doyle. Bunun, Rhys'in ilgi alanına girdiğini sanıyordum.

"Kasıtlı olarak hedef saptırıyorsun Sage. Ama ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Dedikodular hızlı yayılır Karanlık. Prenses'i koruduğun ama yatağını paylaşmadığın söyleniyor. Diğerleri tadına bakmışken, senin böyle bir güzelliği neden reddettiğin hakkında spekülasyonlar yapılıyor." Küçük adam şimdi Doyle'un yüzüne degecek kadar yakında uçuyordu. "Söylentilere göre, Kraliçe'nin seni yatağına hiç almamasının, birden çok sebebi varmış. Sahip olduğun şeyi kullanmadığın değil, hiç sahip olmadığın söyleniyor."

Yarı-perinin hızla çırpıtığı kanatlar yüzündeki suratını göremiyordum. Yarı-perinin kanatları her ne kadar bir kelebeğinkine benzese de çok daha hızlıydı ve fiziksel hareketleri, taklit ettiği böceğe uymuyordu.

Doyle, "Sana onurum üzerine söz veriyorum ki," dedi, "Prenses Meredith'ten, bir erkeğin bir kadından aldığı gibi zevk aldım."

Sage bir süre yerinde kaldı, ardından uçmayı unutmış gibi birkaç saniyelğine aşağıya indi. Kendine gelince yine Doyle'un gözlerinin hizasına çıktı. "Öyleyse, artık Kraliçe'nin hadımı değil, Prenses'in âşığıydın." Sesi kısık ve şeytaniydi. Aralarındaki sorun, kesinlikle kişiseldi.

"Dediğin gibi Sage, dedikodular hızlı yayılır. Niceven'in, Andais'in kitabından bir sayfa aldığı fısıldanıyor. Bir gece Pol ile birlikte olup hamile kalana kadar onun en gözde âşığıydın. Sana yatağını yasaklayınca, başkalarınınkine girmen de yasaklandı. Kraliçe gözdesine sahip olamayacaksa, kimse sahip olamazdı."

Sage kızgın bir arı gibi vızıldadı. "Konumlarımızı değiştirmek senin için çok mutlu etmiş olmalı Karanlık."

"Ne demek istiyorsun Sage?" Ama Doyle'un sesi kısıktı ve tonundan, ne demek istediğini bildiği belliydi.

"Ben yüzlerce yıldır seninle ve konumunla dalga geçiyordum. Büyük sidhe savaşçısı, eskilerin büyük kuzgunu, artık bir saray hadımı. Ah, ever, seninle çok dalga geçtim. Ne kadar erkek olduğumu ve Kraliçe'ye nasıl zevk verdiğimi hep kulağına fısıldadım."

Doyle yarı-periye sadece baktı.

Sage, korumadan biraz uzaklaştı, odada volta atar gibi havada bir daire çizdi. "Şimdi erkekliğimin bana ne fayda-

sı var? Onu bütün güzelliğiyle görüp hiç sahip olamamak ne demek, biliyor musun?" Doyle'a döndü. "Ah, düşündüğümü düşündüm durdum. Sidhe olmadığım için ironiyi Fısıldayınca, tıslaması odayı doldurdu. "Boğulacak kadar, uğrunda ölecek kadar, uğrunda öldürecek kadar ironinin farkına vardım."

"O zaman sol Sage. Sol ve bitsin."

Küçük peri geri çekildi. "Sen sol Karanlık. Sol ve bitsin. Ben buraya Kraliçe Niceven'in temsilcisi olarak geldim. Yeşil şövalyeyi iyileştirmek istiyorsanız, bana tahammül etmek zorundasınız." Sesinde tehditkâr bir ton vardı.

Galen, yemek odasından, hâlâ açık duran kapıya yürüdü. "Ben iyileşmek istiyorum ama bunun için her bedeli ödemeye hazır değilim." Gülümsemesi gitmişti, şimdi çok ciddiye.

Yumuşak, öfkesiz bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter," dedim.

Hepsi bana döndü. Kapının dışında toplanan erkeklere ve hatta Nicca'ya baktım. "Niceven ile ben pazarlık ettim, Doyle değil. Ve Galen'in iyileşmesi için bunu tek başıma yaptım. Bedeli de benim kanımdı."

Sage yatağa doğru uçuştı, Kitto'yla benim üzerimden geçmedi. "Kraliçe'nin emrettiği gibi gerçek kandan bir yudum içersen, yeşil şövalye iyileşecek." Sesinde artık çanların tınısı yoktu. Normal ve zayıf da olsa, bir erkeğe aitti.

Gözleri bir oyuncak bebeğinkiler gibi, duygusuz ve siyahı. Oyuncak bebek büyüklüğündeki yüzünde, dostça bir ifade yoktu.

Elimi uzattım ve üzerine oturdum. Göründüğünden daha ağırdu. Niceven'in daha hafif olduğunu hatırladım. Kraliçe, kastan çok kemikti. Görüldüğü gibi, ceset ağırlığındaydı. Sage ise... Daha etliydi ya da zayıf bedeni Niceven'inkinden çok daha fazla şey barındırıyordu.

Kanatları durdu. Şimdi kusursuz kelebek kanatlarına benziyorlardı. Bana bakarken, hafifçe açılıp kapanmaya başladı. Kalbinin ritmine uyup uymadıklarını merak ettim.

Tereyağı sarısı saçları, kabarık, kalın telli, düzdü. Üçgen yüzünün etrafına gelişigüzel düşüyorlardı. Saçları, bazı yerlerde omuzlarına değiyordu. Bir zamanlar Andais, saçlarını bu kadar uzatan yarı-perileri cezalandırırdı. Sadece sidhe erkeklerinin, kadınlar kadar uzun saç olabiliirdi. Saçlar, bir statü, asalet ve ayrıcalık göstergesiydi.

Elleri, küçük parmağının tırnakları kadardı. Ellerinden birini ince bileğime koydu, diğeri yanında sallanıyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atmış, meydan okur bir pozisyonunda duruyordu.

"Bizi yalnız bırakırlarsa bedeli alır ve şövalyenin nasıl iyileşeceğini söylerim." Sesi aksiydi.

Gülümsedim. Gülümsediğimi görünce yüzü nefretle doldu. "Ben küçük görebileceğin bir çocuk değilim Prenses. Bir erkeğim." İki eliyle vücudunu gösterdi. "Sizin için biraz küçük olabilirim ama yine de bir erkeğim. Yaramaz bir çocukmuşum gibi gülümseyerek bana bakmanız hoşuma gitmiyor."

Aklımdan geçen de tam olarak buydu. Meydan okurcasına dikilirken, çok sevimli, çok küçük göründüğüydü. Yarı-periyi, bir oyuncak veya çocuk gibi görüyordum.

"Özür dilerim Sage, haklısın. Sen bir perisin ve erkek-sin, boyutunun bir erkeğe mi yok."

sı var? Onu bütün güzelliğiyle görüp hiç sahip olamamak ne demek, biliyor musun?” Doyle’a döndü. “Ah, düşündüğümü düşündüm durdum. Sidhe olmadığım için ironiyi Fısıldayınca, tıslaması odayı doldurdu. “Boğulacak kadar, uğrunda ölecek kadar, uğrunda öldürecek kadar ironinin farkına vardım.”

“O zaman sol Sage. Sol ve bitsin.”

Küçük peri geri çekildi. “Sen sol Karanlık. Sol ve bitsin. Ben buraya Kraliçe Niceven’in temsilcisi olarak geldim. Yeşil şövalyeyi iyileştirmek istiyorsanız, bana tahammül etmek zorundasınız.” Sesinde tehditkâr bir ton vardı.

Galen, yemek odasından, hâlâ açık duran kapıya yürüdü. “Ben iyileşmek istiyorum ama bunun için her bedeli ödemeye hazır değilim.” Gülümsemesi gitmişti, şimdi çok ciddiyydi.

Yumuşak, öfkesiz bir ses tonuyla, “Bu kadar yeter,” dedim.

Hepsi bana döndü. Kapının dışında toplanan erkeklerle ve hatta Nicca’ya baktım. “Niceven ile ben pazarlık ettim, Doyle değil. Ve Galen’in iyileşmesi için bunu tek başıma yaptım. Bedeli de benim kanımdı.”

Sage yatağa doğru uçu, Kitto’yla benim üzerimden geçmedi. “Kraliçe’nin emrettiği gibi gerçek kandan bir yudum içersen, yeşil şövalye iyileşecek.” Sesinde artık çanların tınısı yoktu. Normal ve zayıf da olsa, bir erkeğe aitti.

Gözleri bir oyuncak bebeğinkiler gibi, duygusuz ve sıyahı. Oyuncak bebek büyüklüğündeki yüzünde, dostça bir ifade yoktu.

Elimi uzattım ve üzerine oturdum. Göründüğünden daha ağırdu. Niceven’in daha hafif olduğunu hatırladım. Kraliçe, kasta çok kemikti. Görüldüğü gibi, ceset ağırlığındaydı. Sage ise... Daha etliydi ya da zayıf bedeni Niceven’inkinden çok daha fazla şey barındırıyordu.

Kanatları durdu. Şimdi kusursuz kelebek kanatlarına benziyorlardı. Bana bakarken, hafifçe açılıp kapanmaya başlı. Kalbinin ritmine uyup uymadıklarını merak ettim.

Tereyağı sarısı saçları, kabarık, kalın telli, düzdü. Üçgen yüzünün etrafına gelişigüzel düşüyorlardı. Saçları, bazı yerlerde omuzlarına değiyordu. Bir zamanlar Andais, saçlarını bu kadar uzatan yarı-perileri cezalandırırdı. Sadece sidhe erkeklerinin, kadınlar kadar uzun saç olabiliirdi. Saçlar, bir statü, asalet ve ayrıcalık göstergesiydi.

Elleri, küçük parmağımın tırnakları kadardı. Ellerinden birini ince bileğime koydu, diğeri yanında sallanıyordu. Bir ayağını diğerrinin önüne atmış, meydan okur bir pozisyon-da duruyordu.

“Bizi yalnız bırakırlarsa bedeli alır ve şövalyenin nasıl iyileşeceğini söylerim.” Sesi aksiydi.

Gülümsedim. Gülümsediğimi görünce yüzü nefretle doldu. “Ben küçük görebileceğin bir çocuk değilim Prenses. Bir erkeğim.” İki eliyle vücudunu gösterdi. “Sizin için biraz küçük olabilirim ama yine de bir erkeğim. Yaramaz bir çocukmuşum gibi gülümseyerek bana bakmanız hoşuma gitmiyor.”

Aklımdan geçen de tam olarak buydu. Meydan okurcasına dikilirken, çok sevimli, çok küçük göründüğüydü. Yarı-periyi, bir oyuncak veya çocuk gibi görüyordum.

“Özür dilerim Sage, haklısın. Sen bir perisin ve erkek-sin, boyutunun bir önemi yok.”

Kaşlarını çattı. "Kraliyet ailesindensin ve benden özür mü diliyorsun?"

"Bana gerçek asaletin, yanlış yaptığını bildiğinde, hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine, özür dilemek olduğu öğretildi."

Başını yana yatırdı, kuşlara özgü bir hareketi. "Senden önce babanın yaptığı gibi, bütün perilere adil davrandığını duymuştum." Zayıf sesi, düşünceliydi.

"Babamdan hâlâ bahsedildiğini duymak çok güzel."

"Hepimiz Prens Essus'u hatırlıyoruz."

"Ben babamın iyi anılarını başkalarıyla paylaşmayı çok severim."

Sage beni dikkatlice süzdü. Ama daha büyük birinin beni süzmesinden biraz farklıydı.

Göz teması kavramı biraz değişikti. Sanki bütün yüzü sağ gözüne odaklanmıştı ama gülümsediğini görüp doğru yorumlayınca, yüzünün tamamını gördüğünü anladım. Ben yarı-perilerle haşır neşir olmaya alışkın değildim. Babam hep yarı-perilere saygı göstermişti ama ben Kurag'ın sarayına gittiğim gibi Niceven'in sarayına gitmemiştim.

"Prens Essus'a saygımız sonsuz Prenses. Ama zaman akıp geçiyor ve biz de hayatlarımıza devam ediyoruz." Ne-redeyse üzgündü. Yüzünde yine küstah bir ifade belirdi. Kendinden emin görünen küçük yaratığa gülmemek için kendimi zor tuttum. Komik veya sevimli olduğu için değil-di. Odadaki herkes gibi bir bireydi. Sadece buna inanması zordu.

"Kraliçe'min isteğini yerine getirmek için yalnız kalam, sonra yeşil şövalyenizi iyileştiririz."

Doyle ve Galen'a, dışarıda bekleyenlere baktım. Buz barmasını iki yana sallamaya başladı. "Korumalarım, herhangi bir saraydan biriyle yalnız kalmama izin vermiyor."

"Beni potansiyel bir tehdit olarak gördükleri için gurur mu duymalıyım?" Başını yana çevirdi ve parmağıyla Doyle'u işaret etti. "Karanlık beni çok uzun zamandır tanıır ve neler yapabildiğimi bilir." Sage yüzünü bana döndü, çıplak ayaklarını tenimde hissetmek çok garipti. "Yine de bunun için yalnız kalmam gerek."

Doyle, "Hayır," dedi.

Sage korumaya döndü, elimden birkaç santimetre uzaklaştı. "Bunu anlamalısın Karanlık. Kraliçe'nin emirlerini yerine getirmek, elimde kalan tek şey. Dediğini eksiksiz yerine getirmeliyim. Bu odada yapacaklarım, çok uzun zamandır, dişilerin tadına bakmaya en çok yaklaşan şey olacak. Bunun için biraz mahremiyetin çok olduğunu düşünmüyorum."

Korumalarım mutlu değildi ama sonunda başlarıyla onayladılar. Sadece Kitto yanımda kaldı, bana sarıldı.

Sage, goblini işaret ederek "O da," dedi.

"Bugün soldu Sage," dedim.

"Şimdi iyi görünüyor."

"Kralı Kurag, Kitto'yu burada, insanların arasında hayat-ta tutan şeyin benim vücudum, kanım, etim ve büyüm olduğunu söyledi. Uzun süre benim tenimi hissetmesi gerek."

"Sidhe savaşçılarından biri için onu yatağından atarsın."

Kitto yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Onlar çiftleşirken yanında kalma ayrılacağına sahibim. Vücutlarının parıldadığını, ışıklarının duvarlara gölgeler düşürdüğünü gördüm."

Sage, Kitto'nun yüzüne doğru inişe geçti. "Goblin, senin türün, savaş zamanlarında benim türümü yer."

"Güçlü zayıfı yer. Dünya böyledir."

Sage, "Goblin dünyası," dedi.

"Ben sadece onu biliyorum."

"Şimdi o dünyadan çok uzaksın."

Kitto örtülere iyice sarıldı, şimdi sadece gözleri görünüyordu. "Artık benim dünyam Merry."

"Bu yeni dünyayı sevdin mi goblin?"

"Sıcak ve güvendedim, vücudunda benim izimi taşıyor. Güzel bir dünya."

Sage bir süre düşündükten sonra, bekleyen elime geri döndü. "Goblin, duyduğu, gördüğü veya hissettiği şeyleri kimseyle paylaşmayacağına dair onuru üzerine yemin ederse, kalabilir."

Kitto yemini aynen tekrarladı.

Sage, "Pekâlâ," dedi. Kolumdan daha büyük olmasa da bakışları vücudumda gezindi, içimden örtünmek geldi. Bir damla kana benzeyen minik bir dil, soluk dudaklarını yaladı. "Önce kan, sonra tedavi." Tedaviyi söyleyiş şekli, beni korumalarımı dışarıya gönderdiğime pişman etti. Bir Barbie bebekten daha küçüktü ama Sage'den korkmaya başladım.

28

Elimden göğüslerime doğru atladı. Diğer kolumu, yarı-periyle vücudumun arasına koydum. Diğer bileğime çıkınca yarı-periyi daha iyi görebilmek için kolumu dışarıya uzattım. Diğer elimle örtüyü üzerime çektim.

Tiksinmiş gibiydi. "Kalp kanını bana vermeyecek misin?"

"Şövalyeme ne yaptığınızı gördüm. Ne kadar nazık beslendiğini görmeden, bu kadar hassas bir deriden beslenmene izin vermem aptallık olur."

Bileğime oturdu, bacak bacak üzerine attı, ellerini iki yandan destek almak için kullandı. Oturunca daha ağır gibiydi. Çok fazla değildi ama fark edilir bir şeydi.

"Ben hep çok naziğim güzel leydim." Sesi, sıcak bir yaz günü çalan çanların tınısını taşıyordu. Dudakları az önce

kırmızı çiçeklere benzemiyor muydu? Çiçek yumuşaklığın-
daki ağzını eşime değdirdi, bedenini benim bir kanepeye
yaslandığım gibi koluma yasladı. Minik ağzını ve ellerini,
kek ağzını veya parmaklarını kullanarak kolumu okşarken,
Sage sanki vücut kıllarımla müzik yapıyordu. Sadece ken-
disinin duyabildiği, sessiz bir müzikti ama hissedebildiğim
bir şeydi. Müzik, derimin ve kolumun üzerinde çaldı. San-
ki, olduğundan çok daha büyük bir şeydi.

Yarı-periyi havaya fırlattım ve öfkeli bir arı gibi vızıl-
dı. "Bunu neden yaptın? Çok eğleniyorduk."

"Cazibe büyüsü yok, unuttun mu?" diye sordum. Kaş-
larımı çattım, örtüme tutundum.

"Cazibe büyüsü olmadan beslenmek, senin için çok
hoş bir şey olmaz." Minik omuzlarını silktili, bunu yapın-
ca havada sarsıldı. "Benim için aynı şey, Niceven için de
aynı şey ama senin için Prenses, aynı şey değil. Seni acı-
dan ve rahatsızlıktan kurtarayım, bu dostça bir paylaşım
olsun."

Kitto'nun ısırtığının hâlâ canımı acıtmadığı başka bir
gün olsaydı, cevabım hayır olur, Kraliçe'sinin kanını alıp
işini bitirmesini söyledim. Goblinler herhangi bir biçimde
cazibe büyüsü yapamıyordu, bu yüzden Kitto'nun seçim
şansı yoktu. Beslenmeyi yumuşatacak seksin doğal büyüsü
de olmayınca, yapacak bir şeyi kalmıyordu. Sage bana bir
seçenek sunuyordu.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, başımla onayladım.
"Sadece hoşuma gidecek kadar ama hepsi bu Sage. Daha
fazlasını denersen korumalarımı çağırırım ve sana yapacak-
ları hoşuna gitmez."

Kaba sayılabilecek bir ses çıkarttı, sanki minik bir trompet-
ten gelmişti. "Karanlık, yüzlerce yıldır bir hata yapmamı bek-
liyor Prenses. Bana borçlu olduğunu herkesten iyi biliyorum."
"Diğerlerinin aksine, Karanlık ile aradaki kişisel gibi."
"Kişisel? Öyle de denebilir." Gülümsedi. Hem hoş hem
de şeytani bir gülümseme, sanki korkunç şeyler hayal
ediyor ama bir yandan da çok keyif alıyordu.

Sage'e bu kadar kişisel olanın ne olduğunu sorabilirdim
ama sormadım. Ya Doyle açıklayacaktı ya da hiç bilmeye-
cektim. Bence Doyle, nefret ettiği bir periyle ilgili sırlarını
paylaşmayı hoş karşılamazdı. Bir arkadaşınla başka bir ar-
kadaşın hakkında sohbet etmek başka bir şeydi. Ama in-
sanların düşmanlarıyla dostlarınız hakkında sohbet etmez,
düşmanların da arkadaşlarınızın arkasından konuşmasına
izin vermezsiniz. Böylesi, uygun değildi.

"Beslenebilirsin Sage. Hoş bir deneyim olması için biraz
cazibe büyüsü kullanabilirsin ama kendine hâkim ol."

"Korunmaya bu kadar mı ihtiyacın var? Goblinin ya-
nında. Yanlış bir şey yaparsam uzanıp beni yakalar ve ke-
miklerimi kırmaz mı?"

"Goblinlerin güçlü cazibe büyülerine karşı çok şans
yoktur, bunu sen de biliyorsun."

Ellerini göğsüne koydu, gözleri iyice açıldı. "Ama ben
bir yarı-periyim. Bir sidhe lordunun cazibe büyüsüne sahip
olamam. Goblinler benim gibi birinden neden korksun?"

"Her tür yarı-perinin güçlü cazibe büyüleridir ve
bunu sen de biliyorsun. Dikkatsiz insanları ve gezginleri
yüzlerce yıldır yoldan çıkartıyorlar."

Sage, "Biraz bataklık suyunun kimseye zararı olmaz,"
dedi. Bana yaklaştı.

“Tabii eğer suyun altında hareketli kumlar veya üzerine basanı içine çeken çamur yoksa. Sen Aydınlanma perisisin. Gezinler bataklıkta boğulursa, bundan daha çok keyif alırsın.”

Bir kaleminden daha ince kollarını göğsünde birleştirdi. “Ya bir Uyanış serabı, gezginleri bataklığa çeker ve boğulkoşup ip attığını söyleme. Zavallı ölümlüler için gözyaşı dökebilirler ama insanlar son nefeslerini verdikten sonra kırıksız olarak olay yerinden uzaklaşır, kendilerine yeni bir kurban aramaya başlarlar. Bataklığın o kısmından uzak durabilirler ama zavallı bir insanın ölümüne sebep oldu diye oyunlarını sonlandırmazlar.”

Üzeri örtülü dizimin üzerine kondu. “Ve ağıyla kelek-leri yakalayıp öldüren bir koleksiyoncunun ölmesi çok mu kötü? Beni yakalasa, bir kavanoza koyup öldürmez, kalbi-me bir iğne saplamaz mı?”

“Seni böyle kötü bir kaderden koruyacak cazibe büyü-lerin var,” dedim.

“Evet ama benim daha nazik akrabalarım, biz yanı-peri-lerin taklit ettiği kelekler ve böcekler ne olacak? Ya onları Tek bir ağ, bir çayırda dehşet saçabilir.”

Mantıklı bir noktaya parmak basmış gibiydi. “Şimdi ca-zibe büyüğü kullanıyor musun?”

“Bir sidhe prensesi, oyuna gelip gelmediğini anlayabil-meli,” dedi. Kolları hâlâ göğsünde birleşikti.

İç geçirdim. “Pekâlâ, cazibe büyüğü değil ama bir ento-molojisti kelek topluyor diye ölüme götürmeye hakkını olmasını kabul edemem.”

Sage, “Ah,” dedi. Bana baktı. “Ama bir parça da olsa katılıyorsun. Yoksa cazibe büyüğünü sormazdın.”

Yine iç geçirdim. Okulda entomoloji dersi almak gibi bir hata yapmıştım. Dersi geçmek için böcekleri öldürmek gerektiğini bilmiyordum. Bir kavanozun içinde kapana kısılmış kelekleri hâlâ hatırlıyordum. Kelekler, gördü-ğüm en harika yaratıklardı. Canlıken büyüğü gibiydiler; ölünce el işi kâğıdı ve sopalardan ibaret gibi duruyorlar-dı. Sonunda, D almak için kaç tane toplamam gerektiğini sormuş ve gerekenden fazlasını toplamamıştım. Okulun, sınıftakilerin öldürdüğü bütün türlere ait geniş bir koleksi-yonu varken, daha fazlasını öldürmenin anlamı yoktu. Bir şeyler toplamak zorunda kaldığım son biyoloji dersimdi.

Dizimde duran kelek kanatlı yaratığa baktım ve söy-leyecek, kendimle çelişmeyen bir şey bulamadım. Birisini kelek topladığı için öldürmezdim. Ama sırtımda kelek kanatları olsaydı ve hayatımın büyük bir kısmını bir çi-çekten diğerine uçarak geçirseydim, belki de bir keleğin ölümüne farklı bakabilirdim. Belki de bir Barbie bebek bü-yüklüğündeyseniz, küçük yaratıkları öldürmek, insanları öldürmek kadar kötüydü. Belki de değildi. Ama bu konu-yu tartışacak kadar kendime güvenmiyordum.

Yastıkları arkama koydum, şimdi yarı oturur bir pozisyondaydım. Yastıkların yerini değiştirmeden önce Kitto'nunkini değiştirmek zorunda kalmıştım. Elleri ve kollarıyla bana tutunuyordu ama gözleri Sage'in üzerindeydi. Yarı-periye güvenmiyor gibiydi. Ya da tehlikeli bir şey yapmasından korkuyor, belki de sadece, Sage'in tadının nasıl olduğunu merak ediyordu. Kitto'nun aklından geçen her neyse, dostça bir şey değildi.

Sage, goblinin düşmanca bakışlarını fark etmemiş gibiydi. Ben rahatlamaya çalışırken havada uçuyor, kanat çırpıyordu.

Göğsümdeki örtüyü düzelttim ve elimi yarı-periye uzattım. Sage'in parmaklarıma ulaşması için avucumu yukarıya çevirdim çünkü kanı alacağı yer orasıydı. Niceven de daha önce aynı yerden beslenmişti. Kraliçe için yeterince iyi bir

yerse, Sage için de öyle olmalıydı. Ayrıca, Sage'de beni huzursuz eden bir şey vardı. Tek elimle duvara çarpabileceğim bir şeyin beni huzursuz etmesi aptalcaydı ama ne olursa olsun, hissettiklerimi inkâr edemezdim. Hislerimi sorgulamadım, sadece daha hassas yerlerimi örttüm ve yarı-periye elimi verdim.

Sage bileğime kondu. Avucumda dizlerinin üzerine çöktü ve minik ellerini orta parmağıma doladı. Parmağımı okşadı. Hareketi hem hoş hem de rahatsız ediciydi.

Gergin olmalıydım çünkü hemen cevap verdi. "Cazibe büyüsü kullanmama izin verdin, değil mi?"

Başım la onayladım ama sesime pek güvenemedim.

Gülümsedi, ağzı minik bir kırmızı taç yaprak gibiydi. Gözleri sıcak ve samimiydi. Bir el beni okşayarak bütün huzursuzluğumu almış gibi rahatladım. Karşı koymadım çünkü kabul etmişim, omzumdaki acı azaldı. Hiçbir şey acı vermiyordu.

Kitto belime sarıldı, bacağını benimkinin üzerine attı. Elim aşağıya düştü ve saçlarını okşadı. Saçları inanılmaz yumuşaktı. Yüzünü vücuduma gömdü. Yüzü tenime değince ürperdim. Sanırım bu hâldeyken, bana kim dokunsa tepki verirdim.

Sage'e baktım. "Çok iyisin." Sesim boğuktu.

"Öyle olmak zorundayız," dedi. Elleri, parmağımda yukarı aşağı hareket etti. Artık hoş değil, erotikti. Sanki parmağım, daha önce sahip olmadığı sinirlere sahipti. Bunun perilerin doğal cazibe büyüsü olduğunu biliyordum ama yine de güzel, çok güzeldi.

Birinin cazibe büyüsüne kendini bırakmak, büyü duyulara hitap ediyorsa, harika bir deneyimdi. Sidheler bunu

HAMILTON
birbirine yapmazdı. Çünkü birbirine yakınlaşan iki sidhe-
nin cazibe büyüsu yapması, affedilemez bir hakaretti. Fa-
kat aşağı periler bunu kendi aralarında sıklıkla, bir sidheye
yalan söylerken de her zaman kullanırdı. Belki sebebi ken-
dilerini güvende hissetmemeleriydi. Ya da sadece, *bak sana
neler sunabiliriz*, demek içindi.

Sage'in sunacak çok şeyi vardı.

Kollarını parmağıma doladı, sanki daha büyük, daha
hassas yerlerime dokunuyordu. Parmak ucuma, ipeğin
dokunuşuna benzer bir öpücük kondurdu. Dudaklarının
aralandığını hissettim, öncekinden daha büyüktüler. Bir
gözümü açtım ve hâlâ küçük bir adam olup olmadığını
anlamak için yarı-periye baktım. Sırtımı yastıklara daya-
mıştım. Kolum şimdi kucağımdaydı ama Sage hâlâ, avucu
yukarı bakan elimin üzerindeydi.

Kitto bacağına bacağıma doladı, tenimde bir sertlik his-
settim. Bir an için cazibe büyüsunün goblini nasıl etkile-
diğini düşündüm ve Sage bu arada tenimi ısırdı. Bir elma-
yı ısırır gibi keskin bir ısırıştı ama acı uçup gitti. Yaradan
kan emmeye başladığında, sanki parmağımdan kasıklarına
doğru ince, kırmızı bir çizgi uzandı. Ağzının her hareketi,
daha aşağılardaki yerleri uyardı.

Beslendi, kanımı daha hızlı emdi, sanki aşağıları da daha
hızlı uyarmaya başladı. İçimde, zevkin sınırında olduğumu
belli eden, sıcak bir ağırlık büyümeye başladı. Sage sanki
beni görmediğim bir uçurumun kenarına sürüklemişti ve
şimdi uçurumdan aşağıya atlayıp atlamamak, benim seç-
mimdi.

Düşünemedim. Hiçbir karar veremedim. Tek bir duy-
guya dönüşmüştüm. Zevkin çekimi gittikçe artıyor, artan

sıcaklık gittikçe ağırlaşıyordu. Sonra sıcaklık taşı, içime ve
dışımaya aktı. Bir çılgılık attım ama sebebi, canımın acıma-
sı değildi. Zevk çılgılığı attım ve çarşafların üzerinde kıv-
randım, hâlâ etime kilitli Sage'in ağzıyla, tenime değen
Kitto'nun sertliği arasında kaldım. Ben yatakta kıvranır-
ken Kitto bana sürtünmeye başladı. Elleri belimin üstün-
den kayıp göğüslerime doğru çıktı. Tedirgin bir dokunuştun
ama duyularımın hassaslaştığı bir anda çok daha fazlası gibi
geldi.

Bir çılgılık daha attım ve Kitto bacağımanın üzerinden bana
yaslandı. İçime girmedi, sadece sertliğini bana bastırıyor-
du. İkimiz de çıplak, ikimiz de hevesliydik, itiraz etmedim.

Kurag, Kitto'ya seksi yaşatmam gerektiğini söylemişti ve
bir goblin için bunun tek bir anlamı vardı: Cinsel ilişki.
Ama aynı zamanda, goblinlerin kan içmeden seks yapma-
dığını da biliyordum. Fakat şimdi acı hissetmiyordum ve
hiçbir şey canımı yakamazdı.

Gözlerimi açınca, tepemizde uçan Sage'i gördüm. Pa-
rıldıyordu, içinde bir mum yanıyormuş gibi, yumuşak, bal
rengi bir parlaklığa sahipti. Gözleri siyah mücevherler gibi
parlıyor ve kanatlarındaki damarlar siyah bir ateşle yanı-
yordu; sarı, mavi ve turuncumsu kırmızı kısımlar, parlak
güneş ışığıyla ışıldayan vitraylar gibiydi.

Hâlâ bir parça kendimde olduğum için, Kitto'yu saç-
larından tutup kendime seçtim. "Sadece kan Kitto. İşimiz
bittiğinde, vücudumdan bir parça eksik olmayacak."

"Evet sahibem," diye fısıldadı.

Saçlarını birden bıraktım ve bakışlarını bana odakladım.
Gözleri, bakanı içinde boğan bir maviye bürünmüştü ve
göz bebekleri, maviliğin ortasında ince, siyah bir çizgiydi.

Sanki gözlerinin içine düşebilirdim. Tüm bunların Sage'in cazibe büyüü olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Kendimi illüzyona bıraktım.

Kitto içime girdi. Ben zaten hazır ve ıslaktım. Bildiğimden daha büyüktü. Beni dolduruyor, içimde büyüyordu. Kollarının üzerinde doğruldu ve vücutlarımızın alt kısmını birbirine bastırdık. Bütünleşip tek vücut olurken, bir an için olduğumuz yerde donup kaldık. Bana baktı ve mavi gözlerinin birinden bir damla yaş aktı.

Goblinlerin seksinin nasıl olduğunu biliyordum, ilk birleşmede ağlamazlardı. Cazibe büyüünün içinden Kitto'ya baktım ve gerçeği gördüm. Bir elimi kaldırdım, beyaz ve parıldayan parmaklarımı uzattım. Tek kristal gözyaşı damlasına dokundum ve goblinlerin değerli vücut sıvılarına yaptığı şeyi yaptım, gözyaşını dudaklarıma sürdüm. Gözyaşının tuzunu içtim. Gırtlığından kısık bir ses çıktı ve içimde gidip gelmeye başladı.

Her gidiş gelişte büyüyor, şişiyor gibiydi. Vücudumun daha önce dokunulmamış ya da dokunulmaması gereken yerlerine değiyordu. İçime girip çıkışını seyrettim. Tenim beyaz ve sedef bir ışıkla parıldamaya başladı. İçime giren şey, parlayan bir ışıktan yapılmış gibiydi ve bu, cazibe büyüü değildi. Altında yatarken, tenim ay ışığı gibi parıldadı. Bedenim sadece başka bir sidhe için böyle ışıldardı. Vücudunun içinde gökkuşakları dans ediyormuş gibi, derisinin altında renkler açığa çıktı. Kristal berraklığında bir sudan görülen havai ışıklar gibi, renkler yüzeye çıktı.

Gözlerinde, camın ardındaki mavi alevden başka bir şey yoktu. Kısa bukleleri, odada görünmez bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanıyordu ve rüzgârın kendisi,

Kitto'ydu. Sidheydi. Tanrıça yardımcımız olsun, bir sidheydi.

Işık ve büyüyle yıkanarak boşaldığımda, bir an için kör oldum. Tek gördüğüm şey, beyaz ışık ve açığa çıkıp kaybolan renklerdi. Bedenim onun kine kilitlenmişti, sanki vücudumuzda sadece birleştiğimiz yerler maddesel forma sahipti. Işık, hava ve büyüden ibarettik. Bizi dünyaya bağlayan çapa ise birleşen yerlerimizdi. İçime boşalırken, geriye kalan yerlerimiz de kayboldu; artık sadece, ışık ve büyüye renktik. Bir de dalga dalga zevk vardı. Sanki kahkahaya, neşeye, size zevk veren her neyse ona dönüşebilirdiniz.

Yavaşça kendime geldim. Kitto üzerime çöktü. Hâlâ бүtündük. Vücutlarımız, uzun bir kış gecesinde yakılan iki ateş gibi parlıyordu. Soğuk gecelerde aileyi, evi ve her şeyi güvende tutan sıcaklığa sahiptik.

Kristal bir güneşin başıboş gökkuşakları odada geziniyormuş gibi, renkler hâlâ dans ediyordu. Fakat odada güneş veya kristal yoktu, sadece biz vardık.

Sadece biz de değildik. Korumalar yatağın yanındaydı. Elleri bize doğru uzatmışlardı. Odaklandım ve etrafımıza çektikleri görünmez bariyeri gördüm. Yatağın etrafını kutsal bir güç çemberiyle çevirmişlerdi.

Doyle'un pes sesini duydum. "Bir dahaki sefere, denizden bir ada çıkartmaya yetecek kadar çok enerjiyi serbest bırakacağın zaman, bize önceden haber ver."

Gözlerim kırıştırdım, en yakında Doyle vardı. "Bir şeye zarar mı verdik?" diye sordum.

"Sanırım zamanında yetiştik ama haberlerde muhtemelen sıra dışı gelgitlerden bahsedilecek. Böyle bir enerji açığa çıktıktan sonra toprak sakın kalacak mı, göreceğiz."

Kitto yüzünü göğüslerimin arasına gizledi ve fısıldadı.
“Özür dilerim.”

“Özür dileme Kitto. Sana özür borçlu olan biziz. Sen yarı goblin olduğun için, seni bizden biri olarak görmedik. Yarı bizden olmanın, senin için ne demek olduğunu hiç düşünmedik.”

Kitto kafasını yana çevirip Doyle’a baktıktan sonra, yüzünü yeniden gizledi. “Anlamadım,” dedi. Ağzı hâlâ tenim-deyken konuştu. İşimiz bitmiş olsa da tenime fısıldayınca göğsüm ürperdi.

Nefes nefeseydim ama cevap verdim. “Sen sidhesin Kitto, gerçek sidhesin. Güçlerini kazandın.”

Başını iki yana salladı, yüzü hâlâ göğüslerimin arasındaydı. “Benim gücüm yok.”

Elimi yüzünün bir yanına koydum ve bana bakması için yüzünü hafifçe kaldırdım. “Sen sidhesin, parıldayanlardan birisin. Şimdi gücün de olacak.”

Gözleri, korkmuşçasına fal taşı gibi açıldı.

Galen yatağın diğer tarafından, “Sana yardım edeceğiz,” dedi. “Sana büyünü nasıl kontrol edeceğini öğreteceğiz. Çok zor değil; ben yapabiliyorsam sen de yaparsın.” Kendi şakasına kendi güldü.

Kitto inanmamıştı.

Küçük bir hareket dikkatimi çekince başımı biraz daha çevirdim ve yastıklardan yığının üzerine tünemiş Sage’i gördüm. Altından, değerli taşlarla süslenmiş bir oyuncak bebek gibi parıldıyordu. Yüzünden yaşlar akıyordu. Yaşlar, yüzünde gümüşten izler bırakıyordu. Kendinden geçmiş gibiydi.

“Lanet olsun sana Prens. Ve bu en yeni prensine de lanet olsun. Cenneti görme şansına sahip oldum ve çok

güzel olduğunu fark ettim ama şimdi kıyıya vurup tenim edildim. Bu ana kadar, sidhe olmanın ne demek olduğunu anlamamışım.” Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya devam ederken saten yastığın üzerine kıvrıldı. Kanatları, unutulmuş gibi sırtında sallandı.

Kitto göğsüme dokundu ve canım biraz yandı. Göğüslerimin ortasını, ortanın biraz yanını ısırdığını fark ettim. Bıraktığı izin bir kısmı, sol göğsümün üzerinde kalıyordu. Dokunana kadar acımamıştı. Omzumdaki kadar derin değildi çünkü olması gerekmiyordu. Seks, şiddet eksikliğini gidermişti. Kısa sürede iyileşecekti ama bir şekilde, bu izin iyileşmeyeceğini biliyordum. Sonsuza kadar, kalbimin üzerinde izi taşıyacağımı biliyordum.

Zihnimi okumuş gibi, “Özür dilerim,” dedi.

Başını iki yana salladı ve gülümsemesi şimdi utangaç değildi. “Beni işaretledin ve benim türümde, bundan daha büyük bir iltifat yoktur. İzler hiç solmasın.”

Tırnak izlerine dokundum ve tepemde ürperdi. “Artık kendi türünün arasındasın Kitto. Şimdi...”

Doyle ne istediğimin farkındaydı çünkü tişörtünü havaya kaldırıp Kitto’ya siyah derisindeki tırnak izlerini gösterdi.

“Sen Aydınlanma sidhesisin,” dedim.

Üzerimden kalktı, bütün bu konuşmalardan sonra gerginliği azalmıştı. Yanıma uzandı, bir kolunu belime attı. Yatağın yanındaki erkeklere baktı. “Annem, Uyanış’tandı. Beni goblin diyarının dışında ölüme terk ettiler.” Bu gerçeği, hep biliyormuş gibi, ciddi bir biçimde dile getirdi.

Doyle gömleğini indirdi ve yatağa döndü. “Biz Uyanış değiliz,” dedi. Yatağın etrafındaki çemberi kaldırmadı ama

içine girdi. Kitto'yu bir eliyle omzuna kaldırdı. Kitto korkmuştu ama mücadele etmedi.

Doyle, küçük adamın alnına bir öpücük kondurdu. "Sen sarayımızın kanının tadına baktın. Ve biz de karşılığında, senin tadına baktık. Şimdi öpücüğümüzü al, aramıza hoş geldin."

Diğer korumalar teker teker eğilip Kitto'nun alnını öptü. Goblin şimdi ağlıyordu ve hepsi bittiğinde titremeye başladı. Son şövalyem de goblini öptükten sonra Sage havgın yükseldi. Kanatları bulanık bir renkten ibaretti. Kızgın bir biçimde vızıldıyordu.

"Hepinizden nefret ediyorum." Kelimeleri, insanı boğacak kadar zehir barındırıyordu. "Şimdi beni bu lanet olası çemberden çıkart."

Doyle çemberde yarı-periye yetecek kadar bir delik açtı. Minik yaratık dışarıya çıktı ve Doyle çemberi kapattı.

Sage yatak odasının kapalı kapısının üzerinde durdu. Sanırım birimizin kalkıp kapıyı açması gerekiyordu. Ama kapı kendi kendine açıldı ve Sage açıklıktan dışarıya çıktı. Büyüyle hâlâ parıldarken, karanlık yemek odasına yöneldi.

"Kraliçe bedelini aldı ama siz iyileştirici formülü almadınız. Aradığınız ilaç Kraliçe'nin koyduğu yerde, vücudunun içinde. Ben sessiz kalması için seni goblinle paylaştım, benim yerimi alsın diye değil." Kızgın bir kedi gibi tısladı. "Goblinin sidhe olduğunu kim bilebilirdi? Keşke kollarındaki o değil de ben olsaydım. Cazibe büyüünün hoşluğunda yapılması gereken şimdi hoş olmayan bir pazarlıkla yapılmak zorunda." Yeniden tısladı ve karanlıkta gözden kayboldu. Kapı arkasından kapandı.

Hepimiz kapıya baktık. Galen, "Düşündüğüm şeyi ima etmeye çalıştı?" diye sordu.

Doyle, "Bir sidhe prensesini minik erkeklerinden birine zevk vermeye zorlamak, Niceven'in hoşuna gider," dedi.

Kaşlarımızı havaya kaldırdım. "Nasıl?"

"Bilmesen daha iyi," dedi. Kitto'ya baktı. "Bu akşam başka bir şeyi dert etmeyelim. Kendi kanımızdan, kendi türümüzden birini bulduk. Bu akşam neşemizi hiçbir şey bozmasın."

Peri sarayıninkilere göre mütevazı bir kutlamaydı. Yemeği dışarıdan sipariş ettik ve seçimi Kitto'ya bıraktık. Pahalı bir şarap satın aldık ve sabaha kadar parti yaptık.

Richter ölçeğiyle 4.4'lük deprem, gün ağarırken yaşandı. Merkezi El Segundo'ydu. El Segundo'nun altında büyük fay hatları yoktu. Belki de bütün şehri yıkmamıza engel olan şey buydu. Sadece bir dakika sürdü ve çok fazla hasara sebep olmadı. Kimse ölmedi, sadece birkaç kişi yaralandı. Ama güvenli seks kavramımıza yeni bir anlam kazandırdı.

Daireme sıkışıp kalmamın, kalkanların ardına saklanmamın ilk gününde, Taranis'in esas sosyal sekreteri Dame Rosmerta beni aradı. Altın renkli cildiyle koyu altın rengindeki saçlarına uyan, pembe ve altın renklerde bir elbise giymişti. Kibarlığın ve nezaketin sembolüydü, Hedwick gibi kaba değildi. Balonun, Noel yortusu balosu olduğunu açıkça ifade etti. Teklifini reddettim. Bir baloya katılacaksam, Aydınlanma'ya ait olmalıydı. Rosmerta, ne demek istediğimi anladığını ifade etti.

Cinayetlere yardım etmemiz beklenmiyordu çünkü Peterson davaya Grey Dedektiflik Ajansı'ndan herhangi birinin dâhil olmasını yasaklamıştı. Jeremy o kadar öfkelenmişti ki Teresa'ya, gördüklerini anlatmamasını söylemişti. Fakat Teresa, insanlara yardım etmeyi seven biriydi. Görevini yerine getirerek hastaneden polis merkezine

gitti, sonunda ifadesini alacak bir dedektif bulmayı başardı. Teresa, insanların boğulduğunu ve öldüğünü hissetmiş, hayaletleri görmüştü. Beyaz formlar, insanların yaşam enerjisini emiyordu. Polis, hayaletlerin böyle bir şey yapmadığını herkesin bildiğini söylemişti. Peterson yanlarına gelip Teresa'nın gözleri önünde, tutulan raporu çöpe atmıştı. Polis genelde, bunu yapmak için odayı terk etmenizi beklerdi.

Teresa, kocasını bir polise saldırmaktan hapse girmesine engel olmak için, güçlükle de olsa dışarıya çıkartmayı başarmıştı. Teresa'nın kocası, L.A.'in futbol takımı olan Ramste oynamıştı. İnsanlara güven veren bir gülümsemesi olan, sıkı tokalaşan, dev gibi bir adamdı.

Bizim kendimize ayıracak bol vaktimiz vardı. Hayır, sabah akşam seks yapmadık. Sage'e eziyet ettik. Kraliçe Niceven'in istediği bedeli ödemiştik ama sorunumuz henüz çözülmemişti. Sage, önceki akşam şövalyemi neden iyileştirmemişti? Kitto'nun sidhe olması, neden Sage için her şeyi değiştirmişti? Gerçekten, şövalyemi iyileştirmek için benimle seks yapmak mı istiyordu? Sage, sorularımızın hiçbirini cevaplamadı.

Dairede uçup sorularımızdan kaçmaya çalıştı. Ama daire Barbie bebek büyüklüğünde biri için bile çok büyük değildi. Günün ilerleyen saatlerinde pencerenin kenarından havaya sıçradı ve Galen'a fazla yaklaştı, Galen bir sivrisineği kovar gibi elinin tersiyle yarı-periyi savuşturdu. Sage'e vurmak istediğini sanmıyordum.

Sage sert bir biçimde yere düştü. Yerde hareketsizdi, kırılan bir kalkana benzer parlak kanatlara sahip, minik,

tereyağı renginde bir şeydi. Ben yanına çömelirken, bir kolunun üzerinde doğruldu. "İyi misin?" diye sordum.

Bana içerisinde nefret barındıran öyle bir bakış attı ki i-kildim. Ayağa kalkarken tökezledi ama kanatlarını çırpı ve dengesini sağladı. Kendisine uzattığım eli reddetti. Ellerini kalçasına koyup kendisine tepeden bakan bizleri süzdü.

"Ben ölürsem, yeşil şövalyenin ilacı da benimle birlikte ölür. Bunu hatırlasanız iyi olur, çok dikkatsizsiniz."

Galen, "Sana zarar vermek istemedim," dedi. Fakar gözlerinde, hoş olmayan bir şey vardı. Galen'a yakışmayan bir şeydi. Belki de yarı-periler, sadece erkekliğine zarar vermişti.

Sage, "Yalana çok yakın," dedi. Havaya yükseldi, kelebek kanatlarını çırpı. Kelebek kanatları bu kadar hızlı değildi. Aslında daha çok, bir helikopter böceği gibi hareket ediyordu. Galen ile göz göze gelecek yüksekliğe çıkınca yavaşladı ve havada asılı kaldı. Ama büyük kanatları yine de Galen'ın saçlarını dalgalandıracak kadar rüzgâr yaptı.

"Sana o şekilde vurmak istemedim." Galen'ın sesi kısık ve öfkeyle sıcaktı. Daha önce duymadığım bir sertliğe sahipti. Onu duyunca bir yandan üzülüyor, bir yandan da ümitleniyordum. Belki de Galen, kral olması için gerekli şeyleri acı deneyimlerle öğrenmeye başlamıştı. Ya da sadece nefret etmeyi öğreniyordu. Elimde olsa, bunu öğrenmesine engel olurudum.

Öfkeyle birbirlerini süzen iki erkeğe baktım. Sage hâlâ bir Barbie bebek büyüklüğündeydi ama öfkesi kimseyi güldürmedi. Benim her zaman gülümseyen Galen'ımı bu kadar negatif bir ruh hâline sokmayı başarması bile ürktütücüydü.

"Pekâlâ çocuklar, bu kadar yeter." İkisi de dönüp bana öfkeli bir bakış attı. Gerginliği dağıtmaya çalışmanın be-deliydi. "Pekâlâ, nasıl isterseniz. Ben ölürsem tedavi de benimle ölür, derken ne demek istiyordun?"

Sage havada döndü, hem kollarını göğsünde birleştirdi. "Pekâlâ, nasıl isterseniz. Ben ölürsem tedavi de benimle ölür, derken ne demek istiyordun?"

Sage havada döndü, hem kollarını göğsünde birleştirdi. "Pekâlâ, nasıl isterseniz. Ben ölürsem tedavi de benimle ölür, derken ne demek istiyordun?"

Doyle, "Bu ne demek Sage?" diye sordu. "Tam olarak ne demek? Bizimle kelime oyunları oynama, sadece gerçeği söyle."

Minik yaratık, Doyle'a bakmak için havada döndü. Sage omzunun üzerinden bakınca da Doyle'u görebilirdi ama sanırım onun da kendisine baktığını görmesini istiyordu. "Gerçeği mi istiyorsun Karanlık? Hepsini mi?"

Doyle, "Evet," dedi. Sesi kısık ve pesti. Öfkeli değildi. Ama bu ton, birçok sidheyi korkutmaya yeterdi.

Sage bir kahkaha attı, neşeli çınlamayı duyunca hafifçe gülümsedi. Cazibe büyülerinde çok iyiydi. Yarı-perilerin bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmezdim. "Ah, sevgili Kraliçe'min ne yaptığını öğrenince çok daha fazla kızacaksın."

"Sen sadece söyle Sage," dedim. "Üstü kapalı cümlelerden vazgeç."

Bana döndü, kanatlarını yüzüme değdirebilecek kadar yakınımdaydı. "Lütfen de," dedi. Ses tonu, içinde hakaret barındırıyordu.

Galen gerildi, Rhys bir elini arkadaşının omzuna koydu. Galiba yarı-perilerin yanında Galen'a güvenmeyen sadece ben değildim.

"Lütfen," dedim. Birçok hatam vardı ama sahte gurur bunlardan biri değildi. Minik bir adama lütfen demek, bana bir şey kaybettirmezdi.

Gülümsedi, görünüşe göre mutluymdu. "U de sorduğun için açıklayacağın."

Gülümsedi, görünüşe göre mutluymuştu. “Hoş bir seki-
de sorduğun için açıklayacağım,” dedi. Giydiği eteğin
üzerinden, elini kasıklarına attı. “Tedavi burada. Kraliçe
Niceven’in koyduğu yerde.”
Gözlerim biraz açıldı.
Doyle, “Meradith...”

Doyle, "Meredith tedaviyi oradan nasıl alacak?" diye sordu. Sesi, duygusuz ve ifadesizdi.

Sage gülümsedi. Başparmağımdan daha büyük olmayan bir yüzde bile, kötü niyetli bakışları tanıyabiliyordum. “Kraliçe’nin bana verdiği gibi.” Doyle, “Niceven...”

Doyle, "Niceven kocasından başkasıyla ilişkiye giremez," dedi.

“Ama her kuralın bir istisnası vardır. Bunu herkesten çok sen anlarsın.”

Doyle'un yüzü hafifçe kızardı, gerçi simsiyah derisi yüzünden bundan emin olmak mümkün değildi. "Kraliçe Andais evlilik yeminini bozduğunu bilirse, sizin kraliçeniz için de hoş olmaz."

“Andais, Niceven’in çocuklarını kıskanana kadar, yarı-perilerin böyle bir kuralı yoktu. Niceven’in üç çocuğu var. Üç safkan yarı-peri. Sadece bir tanesi Pol’e ait ama Andais bu seçimin kalıcı olmasını istedi. Andais, Niceven’in bebeklerini kıskandı ve bunu sarayda herkes biliyor.”

Rhys, "Bunu kime söylediğine dikkat etmeli," dedi. Sesinde alaycı bir ifade yoktu, sadece gerçeği dile getiriyordu.

Sage ellerini havada savurarak konuyu geçiştirdi. "Siz yeşil şöalyeniz için ilaç istediniz. Ve bunun tek bir ilacı

var. Büyüyü içime yerleştirmek için benimle birlikte olmak zorundaydı. Andais, yeşil şövalyenin iyileşmesi için her şeyin yapılmasını istedi. Ödenen bedellerin ne olduğuyla çok fazla ilgilenmedi.”

Besimi iki yana salladım. “Hayır, seninle ilişkiye girmem.”

“Göreceğiz.” İçimde öfke

Basımı iki yana salladım. "O zaman şovaryer..."
Sage havaya yükseldi. "Göreceğiz." İçimde öfke-
Basımı iki yana salladım. "Göreceğiz." İçimde öfke-
nin ilk kıpırtıları başladı. Sıklıkla öfkelenen biri değildim.
Öfke, sarayda sadece en güçlülerin gücünün yettiği bir
lüksü. Ben hiç o kadar güçlü olmamıştım. Belki hâlâ de-
ğildim ama görecektik.
"Doyle, Kraliçe Niceven'i ara. Konuşmamız lazım." Öf-

"Doyle, Kraliçe Niceven'i ara. Konuşmamız lazım." Öfkem sesime de yansdı.

Sage kanatlarının rüzgârı yüzüme vuracak kadar yakı-
nıma girdi. “Başka yol yok Prenses. Tedavi bu lanet için
verildi ve iki kez verilemez.”

Örkeyle yüzüne baktım. “Ben herkesin tadına bakabileceği bir et parçası değilim. Ben Et Prensesi’yim ve Aydınlanma’nın vârisiyim. Niceven için fahişelik yapmam.” Sage, “Sadece Andais için,” dedi.

Yarı-periye bir tokat atmaya çok yaklaştım ama ne kadar sert vuracağımı ve nasıl bir zarar vereceğimi bilmediğim için vazgeçtim. Hayır, Sage'e zarar verirsem, bu kasıtlı olmalıydı.

"Doyle, Niceven'i ara. Şimdi."

Doyle itiraz etmedi ve yatak odasına gitti. Diğerleri peşimden gelirken, ben de Doyle'u takip ettim. Sage uçarken konuşmaya devam etti. "Ne planlıyorsun Prenses? Ne yapabilirsin? Benimle bir gece geçirmek, yeşil şövalyenin erkekliği için çok mu büyük bir bedel?"

Dediklerini umursamadım.

İçeriye girdiğimde, Niceven aynadaydı. Bugün üzerinde siyah bir elbise vardı, kumaşı çok inceydi. Öylesine inceydi ki Kraliçe'nin derisi kara kumaşın içinden parlıyordu. Boyun ve kol kısımlarında, yer yer siyah pullar parlıyordu. Beyaz saçlarını serbest bırakmıştı. Saçları nereye serip görünüyordu. Sanki saç değil, başka bir şeydi. Aklım tek gelen şey, rüzgârda savrulan bir örümcek ağı oldu. So-
Üç hizmetkârı, sandalyesinin arkasındaydı. Her biri ipek celikler, kanatlarının renkleriyle uyumluydu: Gül kırmızısı, nergis sarısı ve zambak moru. Yüzlerini çevreleyen saçları, uykudan yeni kalkmış birininkiler gibi omuzlarına dökülüyordu.

Beyaz fare, Kraliçe'nin yanındaydı ve taşlı bir tasması vardı. Niceven'in mücevher veya taç takmaması, çağrımıza acele cevap verdiğini gösteriyordu.

"Prenses Meredith, bu beklenmedik onuru neye borçluyum?" Sesinde bir parça asabiyet vardı. Görünüşe göre, bütün sarayı uykusundan uyandırmıştı.

"Kraliçe Niceven, hizmetkârını beslersem yeşil şövalyemi iyileştireceğine söz vermiştin. Ben kendi payıma düşeni yaptım ama sen seninkini yerine getirmedin."

Sırtını biraz dikleştirdi, elleri kucağındaydı. "Sage sana tedaviyi vermedi mi?" diye sordu. Şaşkındı.

"Hayır," dedim.

Niceven'in bakışları, aynadan görünmek için şifonyerin kenarında dikilen minik adama kaydı. "Sage, sorun nedir?"

"Tedaviyi reddediyor," dedi. Ellerini, *benim hatam değil, der gibi* iki yana açtı.

Niceven bana baktı. "Bu doğru mu?"

"Gerçekten onu yatağıma alacağımı mı düşündün?"

"Harika bir âşıktır Prenses."

"Sizin boyunuzdaki biri için olabilir ama benim için biraz komik kaçıyor."

Rhys, odanın arka tarafından, "Ya da yeterince büyük değil," dedi.

Rhys'e sert bir bakış attım. Özür diler gibi omzunu silketti, ardından aynaya döndüm.

Niceven, "Sorun büyüklükse, bu giderilebilir," dedi.

Sage, "Majesteleri," dedi, "bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Sırrımızı açığa vurmayacağına dair sadece Meredith yemin etti."

"O zaman hepsi etsin," dedi Niceven.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey için yemin etmeyeceğiz," dedim. "Yeşil şövalyemi şimdi tedavi etmezsen, seni yemininden dönmekle suçlayacağım. Periler arasından yeminini bozanların, uzun bir politik kariyeri olmaz."

"İlacın yanında duruyor Prenses. Almıyorsan bu benim hatam değil."

Aynaya biraz daha yaklaştım. "Seks, kan paylaşmaktan daha büyük bir hediyedir. Bunu biliyorsun Niceven."

Yüzü sanki biraz daha inceldi, soluk gözleri öfkeyle parıladı. "Haddini aşıyorsun Meredith, unvanımı unutuyorsun."

"Hayır, haddini aşan sensin Niceven. Kraliçe unvanı-
na sahipten, Andais sayesinde, bunu sen de biliyorsun. Galen'i hemen tedavi etmezseniz, yemin bozan olarak Kraliçe'nin karşısına çıkarsın."

Niceven, "Beni ne kadar kızdırırsan kızdır, yolundan dönmem Meredith," dedi. "Kendini göster Sage."
"Kraliçe'm, bu akıllıca olmaz."

"Senin ne düşündüğün umurumda değil, sadece dediğimi yap." Sandalyesinde öne eğildi. "Şimdi Sage. Bu iki kelimenin içinde barındırdığı tehdidi algılamak için, çevir-mene ihtiyacın yok."

Sage kanatlarını birbirine sürttükten sonra, şifonyerin üzerinden aşağıya atladı. Uçmuyor sanki intihar ediyordu ama düşmedi. Büyüdü. Birden uzamaya başladı. Boyu ne-redeyse benim kadardı. Minikken sevimli görünen kanatları, şimdi vücudunun arkasında bir sanat eseri gibi duruyordu. Sarı derisinin altında kaslar dikkat çekiyordu. Bana bakmak için başını yana çevirince, badem şeklindeki siyah gözlerini ve dolgun dudaklarını gördüm. Kanatları odanın bir tarafını ne-redeyse tamamen doldururken, korkunç bir çekiciliği vardı.

Niceven, "Sevimli değil mi Meredith?" diye sordu. Se-sinde özlem vardı.

İç geçirdim. "Göze güzel görünüyor ama bu boyutun-dayken seks yapmak, daha da büyük bir hediye. Çünkü beni hamile bırakırsa kral olur." Sage'in kanatlarının yanın-dan Niceven'i görebilmek için kenara çekildim. "Aydınlan-ma tahtına sahip olma şansın var Niceven. Amacın bu mu? Bu kadar hırslı olduğunu bilmezdim."

"Tahtta gözüm yok," dedi.

Doyle, "Yalancı ve yemin bozan," dedi. Aynanın karşı-sından hiç çekilmemişti. Sanki, hep benim yanımda dur-duğunu Niceven'in görmesini istiyordu.

Niceven düşmanca bakışlarını Doyle'a çevirdi. "Diline hâkim ol Karanlık."

"Meredith'e söz verdiğin gibi ilacı ver."

"Kraliçe Andais, yeşil şövalyenin, bedeli ne olursa olsun iyileştirilmesini istedi."

Doyle başını iki yana salladı. "Bedelin bu olacağını tah-min etmemiştir. Bazı yarı-perilerin büyüyebildiği ile ilgili söylentiler hep vardı ama şimdiye kadar gerçek olup olma-dığını bilmiyorduk. Kraliçe tahta bir yarı-peri kralın otur-masını hoş karşılamaz. Özellikle de senin oyuncağınsa."

Niceven, Doyle'a bakıp tısladı, bunu yaparken çok ga-rip göründü. Sanki, üzerinde biraz daha düşünürsem neye benzediğini anlayacaktım, insan olmadığı kesindi. Kraliçe öfkelenince, beyaz fare bir köşeye sindi.

"Seçim senin Kraliçe Niceven," dedim. "Ya bana yemin ettiğin gibi Galen'in ilacını verirsin ya da Kraliçe Andais'e planından bahsederim."

Niceven gözlerini kısıp bana baktı. "Sana ilacı verirsem, Andais'e bundan bahsetmeyecek misin?"

"Biz müttefikiz Kraliçe Niceven. Birbirimizi koruma-mız gerek."

"Haftada bir kan alarak müttefik olmayı henüz kabul etmedim. Sage ile seks yaparsan müttefik oluruz."

"Bana Galen'in ilacını ver, haftada bir kanımı al ve müt-tefikim ol. Yoksa Kraliçe Andais'e, ne yapmaya çalıştığını söylerim."

Niceven artık öfkeli görünmüyordu, korkuyordu. "Sage size sırrımızı göstermeseydi, bana şantaj yapmak için eli-nizde bir kuzunuz olmazdı."

"Belki de yanlış yere düşen bir damla döl, büyük bir soruna dönüşebilirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Galen'in babası bir piksiydi. Gerçek formundaki şımlar da var. Bence Andais, adamlarından birininkin seks yapmasını istemeni, karşılıklı sahip olduğunuz benimle büyük bir hakaret olarak algılayacak."

Tükürdü ve fare ortadan kayboldu, arkasındaki hizmetkârlar da kaçtı. "Güven? Siz güven hakkında ne bilirsiniz?"

"Yarı-periler kadar çok şey biliriz," dedim.

Bana gerçekten şeytani bir bakış attı ama bunu veya benzeri bir şeyi bekliyordum. Sage'in kanatlarının yanından gülümsedim. "Ben, sen ve senin türünden olanlar benim gücüsülük yapsın diye müttefik olmayı teklif ettim." Neredeyse benim kadar uzun olan Sage'e baktım. "Ama tam karşında, başka yeteneklere de sahip olduğunuzun kanıtı duruyor. Kılıçlarınız sadece birer arı iğnesi değil, çok daha fazlası."

Niceven sandalyesinde kıpırdandı. Küçük bir hareket ama endişesini belli etti. "Ne demek istediğini bilmiyorum Prenses Meredith."

"Bence biliyorsun. Müttefik olmayı hâlâ istiyorum ama buna katkınız, sadece casusluk olmayacak."

"Ne olacak? Sage sadece bir erkek. Yanında başka, daha büyük kılıçlar da var."

Sage'in omzuna dokundum. Canı yanmış gibi irkildi ama bir yerinin acımadığını biliyordum. Sırtına doğru adım attım. Gerildi. "Kraliçe'nin söylediği doğru mu? Kılıcın çok mu küçük?" Sage'e bunları söylerken, Niceven'e baktım.

Niceven öfkeli gözlerle bana baktı. "Demek istediğim bu değildi. Ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordum. Parmaklarımı Sage'in kolunda gezdirdim. Dokunuşumun altında titredi. Bizi izleyen Niceven'in yüzünde, kıskançlığın açığa çıkışını seyrettim. "Niceven, Niceven, senin için değerli olanı başkalarına verme."

Sadece öfkeyle çarpılmış bir yüzle bana baktı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Sage'in saçlarına dokundum. Saçları örümcek ağı gibi yumuşaktı. Hatta, dokunduğum en yumuşak saçlardı. "Kaybetmek istemeyeceğin şeyi asla başkasına teklif etme."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum Prenses." "O zaman anlamadığını iddia etmeye devam et ama şunu unutma. Sana haftada bir kan paylaşmaya karşılık, gerçekten müttefik olmayı teklif ettim. Cel ve insanları için casusluk yapmayı bırakacaktın."

"Prens Cel hücrede olabilir Prenses ama Siobhan değil. Bazıları için Siobhan, efendisi Cel'den daha ürkütücüdür."

Kelimelerine dikkat ettim. "Bazıları için. Ama senin için değil."

Niceven başıyla selam verdi. "Cel'in deliliğinin, Siobhan'ın acımasızlığından daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Acımasız birine karşı plan yapabilirsin ama deli bir sidhe, bütün planları altüst edebilir."

Başımla onayladım. "Çok bilgesin Niceven."

"Erkeklerimden birinin Aydınlanma Kralı olabilmesi için her şeyi riske attım ama sadece kan ise, üzerinde düşünmem gerek."

"Hayır. Ya şimdi bir anlaşma yapacağız ya da Kraliçe her şeyi öğrenecek."

Niceven bana saf zehirden ibaret bir bakış attı.

"Bunu yaparım Niceven. Sakın hata yapma. Anlaşma ya da Andais."

"O zaman seçim şansım kalmadı," dedi.

"Evet," dedim.

"O zaman anlaştık. Ama bence, ikimiz de bundan pişman olacağız."

"Belki," dedim. "Ama şimdi Galen'ı iyileştir ve işimiz bugünlük sona ersin."

Niceven, Sage'e döndü. "İlacı Prensese'e ver Sage."

Sage kaşlarını çatı. "Onu sizin bana verdiğiniz gibi vermeyeceksem, nasıl vereceğim Kraliçe'm?"

"Ben sana ilacı farklı bir şekilde vermiş olsam da senin sadece Prensese'in içinde olmaya ihtiyacın var."

"Seks yok," dedim.

Niceven bana kınarcasına bir bakış attı. "Bir öpücük Meredith. Bir öpücük ve zevk almamak senin elinde."

Sage'in yana dönmesi için Doyle'un yanına geçmek zorunda kaldım. Kanatları şifonyerle yatak arasındaki alanın tamamını dolduruyordu. Sage bana dönünce, ben önüne geçtim. Kanatları, değerli taşlarla süslenmiş bir kalp gibi omuzlarından yükseliyordu. Saçları, teninin sarısından birkaç ton daha altın rengine yakındı. Gözlerine bakana kadar, gerçek olamayacak kadar sevimli duruyordu. Parlak siyah gözleri ise sadece öfke değil kötü niyet de barındırıyordu. Galen'dan ısırtıklar alan yaratığın büyük hâlden başka bir şey olmadığını anladım.

"Isırmak veya kan akıtmak yok," dedim.

Bir kahkaha attı, rahatlamama engel olacak kadar sivi dişlerini gösterdi. "Bir sidhe prensesi için çok açık sözlü bir pazarlık."

"Beni yanlış anladığını iddia etmeni istemiyorum Sage. Bu konuda mümkün olduğunca açık sözlü olmak Niceven aynadan bize baktı. "Sana zarar vermez Prensese."

Sage, başını yana çevirip omzunun üzerinden Kraliçe'ye baktı. "Biraz kan öpücüğe lezzet katar," dedi.

"Bizim için öyle olabilir ama sen, Prensese ne istiyorsa onu yap. Kan yok diyorsa kan olmayacak."

"Neden bir sidhe prensesinin sözünü dinleyeyim?"

"Prensese'in sözünü değil benim sözümü dinliyorsun Sage." Sage'e attığı bakış, Kraliçe'nin kötü niyetini belli etti. Sage'in omuzları biraz çöktü. Kanatları, şifonyere değene kadar açıldı. "Kraliçe'm nasıl isterse öyle olsun." Mutlu olmadığı belliydi.

Niceven, "Sana zarar vermeyeceğine dair söz veriyorum," dedi.

Başım la onayladım. "Kraliçe'nin sözüne inanıyorum," dedim.

Sage öfkeyle bana baktı. "Ama benimkine inanmıyorsun, öyle mi?"

Niceven, "Benim sözüm, senin sözündür," dedi. Şimdi yine tıslamaya başlamıştı.

Sage'in yüzünde öyle düşmanca bir ifade vardı ki görse Niceven'in hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Sırtı Kraliçe'nin görmesini engelliyordu ve bir an için gözlerinde insancıl bir parıltı, bir parça hüznün belirdi. Belirir belirmesiz hemen kayboldu ama gördüğüm şey, üzerinde düşünülmeye değerdi. Belki Niceven'in sarayı da Andais'inki gibi mutsuzdu.

Ellerimi Sage'in yüzünün yanlarına koydum, amacım romantik olmak değil kontrolü ele almaktı. Derisi bir bebeğinki gibiydi, parmaklarımın altında inanılmaz yumuşaktı. Daha önce hiç bu şekilde bir yarı-periye dokunmamıştım çünkü tutulacak kadar büyük bir yerleri yoktu. Sage'e doğru eğildim, yarı-peri hiç kıpırdamadı, elleri yanlarındaydı. Eylemi benim tamamlamamı istiyordu.

Başımı hafifçe yana çevirdim ve tereddüt ettim. Ağzım ağzının üzerinde durdu. Dudakları, olması gerekenden daha kırmızıydı. Dudaklarına dokunmanın da farklı olup olmadığını, teninin dokusunu merak ettim. Ardından dudaklarımı onunkilere değdirdim ve sorularımın cevabını aldım. Sadece dudaktılar ama yumuşaktılar. İpeksi bir yumuşaklığa sahiptiler ve olgun meyveler gibi zengin tatları vardı.

İlgi çekiciydi ama içinde hiç büyü yoktu. Geri çekildim, ellerim hâlâ yüzündeydi. Aynadaki Niceven'e baktım. "Büyü yok, ilaç yok."

"Vücudu vücuduna girdi mi?" diye sordu.

"Dili mi demek istiyorsun?"

"Evet, başka bir şeyi istemediğini açıkça belli ettiğine göre, dili demek istiyorum."

"Hayır," dedim.

"Öp onu Sage. Olması gerektiği gibi. Yoksa bu iş hiç bitmez."

Sage iç geçirdi, ellerimin altındaki vücudu kıpırdandı. "Kraliçe'm nasıl emrederse."

Kollarını vücuduma doladı ve beni kendine çekti. Ellerimin yüzünde duramayacağı kadar birbirimize yakındık. Ama ellerimi sırtına indirirken kanatlarına değdim ve nereye tutunacağımı bilemedim.

Sage sorunu anlamış gibi, "Kanatların vücuduma tutunduğu yerin altı," dedi. Belki de yarı-peri olmayan başkalarıyla da aynı sorunu yaşamıştı.

Kollarımı kollarının altına kaydırdım, kanatların vücuduna tutunduğu yere indim. Sırtı, aşırı yumuşak cildi dışında, normal gibiydi. Kanatları açıp kapatmak için fazladan kaslara gereksinimi yok muydu?

Yüzünü bana yaklaştırdı, elleri sırtımı okşadı. Öpüşürük, bu sefer karşılık verdi, önce nazikti ama sonra kollarıyla beni sıkı sıkı sardı ve dilini ağzımın içine soktu. Sanki dili ve ağzı yanıyordu. Sıcaklık ağzıma doldu, gırtlığıma aktı, vücuduma dolaştı, dışarıya aktı, parmak uçlarımdan çıktı. Sonunda tamamen sıcaklıkla doldum. Artık benim cildim de sıcaktı.

Beni kendime getiren Niceven'in sesi oldu. "İlacı aldın Prenses. Soğumadan şövalyene ver."

Sage ve ben, vücutlarımız istemese de birbirimizden ayrıldık. Ben Galen'a doğru dönerken, ellerimiz yanlarımıza indi. Galen bana doğru geldi.

Yanına gidip sıcak ellerimi kollarına koydum. Üzerinde gömleği olmasına rağmen, tenini ve sıcaklığın üzerine yayılışını hissettim. Nefes alıp verisi hızlıydı ve öpüşmeye başladığımızda daha da hızlandı.

Dudaklarımız birbirine dokundu. Sıcaklık, sanki Galen'a açtı. Sıcaklığın kaybolmaması için, dudaklarımızı birbirine mühürledik. Dudaklar, diller ve hatta dişler bile birbirleriyle beslendi. Sıcaklık, sıvı gibi ağzımı doldurdu. Sıcak bala benzer tatlı tadını alabiliyordum. Ağzımı sıcak bir şurup doldurmuş gibiydi. Şurubu Galen'ın ağzına akıttım. Sıcaklığı ağzımdan içti ve büyüyü benden aldı.

Ağzı, elleri ve vücuduyla, sıcaklığı ve büyüğü kendine aldı. Büyülü sıcaklık, başka bir tür sıcaklığı açığa çıkarttı ve bacaklarımı beline dolayarak Galen'in üzerine çıktım. Vücudum kasıklarına değince çılgık attı, sebebi zevk değildi. Beni anında yere bıraktı ama hemen itmedi. Nefes nefese, "Kendimi iyileşmiş hissetmiyorum," dedi.

Niceven, "Bu geceden sonra, iki gün içerisinde iyileşecekisin," dedi.

Ben ayaktaydım ama sallanıyor, nefes alıp vermekte güçlük çekiyordum. Kendi nabzımın kulaklarımda atışı yüzünden, dışarıdan gelen sesleri güçlükle duyuyordum. O yüzden, Doyle devreye girdi. "Galen'in iki gün içerisinde iyileşeceğine dair yemin etmenizi istiyorum Kraliçe Niceven."

"Söz," dedi Kraliçe.

Doyle başıyla onayladı. "Teşekkür ederiz."

"Bana teşekkür etme Karanlık. Bana teşekkür etme." Sonra kayboldu, ayna eski hâline döndü.

Galen yatağın kenarına oturdu. Hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordu ama bana bakıp gülümsedi. "İki gün."

Yüzüne dokunmak istedim ama ellerim o kadar çok titriyordu ki ıskaladım. Elimi tuttu ve yanağına götürdü. "İki gün," dedim.

Başıyla onayladı. Ellerim yüzündeyken hâlâ gülümsüyordu. Ama ben gülümseyemedim çünkü Buz'un yüzünü görüyordum. Küstah, öfkeli ve kıskançtı. Kendisini fark ettiğimi anladı ve yüzünü yana çevirdi. Suratını gizledi çünkü duygularını kontrol edebileceğini düşünmüyordu. Buz, Galen'i kıskanıyordu. Bu, iyiye işaret değildi.

31

Akşam, Buz'un akşamıydı. Buz bana herkesi unutturmaya kararlıydı. Andais'in sesi boş aynadan kötü bir kâbus gibi geldiğinde, karnını yalıyor-
dum. "Görmemi istediğim şeyleri benden bu şekilde kimse gıalayemez, Karanlık bile. Bir dakikanız var, sonra kendim çözüm getiririm."

Olduğumuz yerde donduk kaldık, çarşafı dolandık ve neredeyse düşüyorduk. Buz, "Kraliçe'm, Doyle burada değil," dedi. "Biraz beklerseniz şimdi çağırıyoruz."

Andais, kükremeye benzer, kısık bir ses çıkarttı. "Sabrım bu akşam tükenmek üzere Öldüren Buz'um. Onu bulmak ve bu aynayı normale döndürmek için iki dakikanız var."

"Hemen çağırıyorum Kraliçe'm."

Ben çoktan kapının eşiğindeydim. "Doyle, Kraliçe aynada, şimdi. Seni görmek istiyor." Sesimden durumun ne

kadar acil olduğu belli olmalıydı çünkü Doyle koltuktan kalkıp gömleksiz, üzerinde sadece kot pantolonuyla yanına geldi. Yatak odasına girdi. Buz bize bir dakika daha kazanmaya çalışırken, elini aynaya uzattı.

İki erkeğin en kısa süre içerisinde aynanın karşısında yerini alması için yatağın üzerine çıktım. Doyle aynanın yanına dokundu ve yüzey parıldayarak aydınlandı, ardından temizlendi. Aynada bir şey vardı. İki adamın sırtı yüzünden tam olarak göremiyordum ama yarım yamalak gördüğüm şey, tamamını görmediğime sevinmeme sebep oldu.

Karanlık duvarlarda mum ışığı dans ediyor, arka plandan yumuşak ve çaresiz bir inilti geliyordu. Sanki sesi çıkartan, artık çığlık atacak veya herhangi başka bir şey yapacak durumda değildi ve kendini çaresiz iniltilere bırakmıştı. Küçükken hayaletlerin seslerinin, Ölümlülük Holü'nden gelen seslere benzediğini düşünürdüm. Garip olan, hayaletlerin böyle sesler çıkartmamasıydı. Ya da en azından ben duymamıştım.

"Beni aynaya kilitlemeye nasıl cesaret edersin Doyle, nasıl?"

"Bunu yapmasını ben emrettim," dedim. İki adamın arasından konuştum.

"Küçük Prenses'in sesini duyuyorum ama kendisini göremiyorum. Tartışacaksak, bunu yüz yüze yapmak isterim." Sesindeki öfke, ağzına kadar sıcak ve fokurdayan bir sıvıyla dolmuş bardak gibiydi. Her an taşabilirdi.

Adamlar görünmem için kenara çekilince birden açığı çıktım. Yatağın üzerinde, örtülerin ve yastıkların arasındaydım. Andais da birden ortaya çıktı. Ölümlülük Holü'nün ortasında dikiliyordu. İçerideki ayna işkence aletlerini gö-

termeyecek şekilde konumlandırılmıştı ama Andais'in görünümlü, yeterince korkunçtu.

Biri üzerine bir kova kan boşaltmış gibi, baştan aşağıya kanla yıkanmıştı. Yüzündeki kan damlaları kurumaya başlamıştı. Saçları sanki kan ve daha yoğun şeylerle sertleşmişti. Üzerinde kan ve et parçalarından başka bir şey olmadığı, çıplak olduğunu anladım. Üstü ete ve kana o kadar bulanmıştı ki ilk gördüğümde çıplak olduğunu anlamamıştım.

Doyle sessizliği doldururken burnumdan nefes aldım ve ağzımdan verdim.

"Bizi çok sık arıyorlar Kraliçe'm. Prenses davetsiz misafirlerden sıkılmaya başladı."

"Seni başka kim arıyor yeğenim?"

Yutkundum, yarı tuttuğum nefesi verdim. Sesim şimdi normaldi, hiç titremedi. Benim için iyiydi. "Çoğunlukla Taranis'in sekreteri."

"Adam ne istiyormuş?" Adam kelimesini neredeyse tüküldü.

"Beni Noel yortusu balosuna davet ediyorlar ama teklifi reddettim." Benim için kötü bir şey düşünmemesi için, son kısmı hemen cümlemin sonuna ekledim.

"Ne kadar despotça, ne kadar Taranis'e yakışan bir davranış."

Doyle yumuşak bir ses tonuyla, "Şimdi de benim cesur olmama izin verirsiniz Kraliçe'm," dedi. "Çok iyi vakit geçiriyormuş gibi görünseniz de sıra dışı bir ruh hâlindesiniz. Sizi ne sinirlendirdi?"

Doyle haklıydı. Andais'in, işkence odasından şarkılar mırıldanarak çıktığını görmüştüm. Kendi standartlarına

göre çok iyi vakit geçiriyor olmalıydı ama herhâlde öyle değildi.

“İsimsiz’i serbest bırakabilecek veya eski tanrıları çağırabilecekleri uzun uzun sorguladım. Bunlardan biri yapmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan konuşurdu.” Yorgun gibiydi, öfkesi azaldı.

Doyle, “İşinizi iyi yaptığınıza dair en ufak bir şüphem yok Kraliçe’m,” dedi.

Andais, Doyle’a sert bir bakış attı. “Benimle eğleniyor musun?”

Doyle, aynanın izin verdiği kadar eğilerek selam verdi. “Bunu asla yapmam Kraliçe’m.”

Andais ellerini alnına sildi ve beyaz tenine biraz daha kan bulaştı. “Bunu bizim sarayımızdan bir sidhe yapmamış Karanlık.”

Doyle, “O zaman kim yapmış?” diye sordu. Başını kaldırmadı.

“Yaşayan tek sidheler biz değiliz Doyle.”

Buz, “Taranis’in sarayını kastediyorsunuz,” dedi.

Bakışları Buz’a kaydı ve gözleri düşmanca kısıldı. “Evet.”

Buz da Doyle gibi selam verdi. “Saygısızlık etmek istemedim majesteleri.”

Doyle hâlâ başı önüne eğikken, “Kral’a tehlikeden bahsettiniz mi?” diye sordu.

“İşıltilı sarayından birinin böyle bir şey yapmış olabileceğine inanmıyor. Kendi halkından kimsenin, eski tanrıların nasıl uyandırılacağını bilmediğini ve hiçbirinin Karanlık’a dokunmayacağını iddia ediyor. Bunların Uyanış’la bir ilgisi yokmuş. İsimsiz bir Aydınlanma sorunuymuş ve eski tanrıların hayaletleri için de aynı şey geçerliymiş.”

“Uyanış’ı ilgilendiren sorun ne olabilirmiş?” diye sordum. Dikkatini yeniden üzerime çekmek hoşuma gitmedi ama sormak zorundaydım. Bu sorunlar da Uyanış’ı ilgilendirmiyorsa, ne ilgilendirirdi?

“Bu harika bir soru yeğenim. Taranis son zamanlarda, elini önemli hiçbir şeye bulaştırmak istemiyor. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama kendi hayal dünyasında, kendi tatlı illüzyonları ve büyülerıyla yaşıyor gibi.” Kanlı kollarını göğsünde birleştirdi, düşünceliydi. “Onun sarayından biri olmalı. Öyle olmak zorunda.”

“Bunu anlaması için ne yapabiliriz?” diye sordum.

“Bilmiyorum, keşke bilseydim.” Ellerini havada salladı. “Ah, lütfen kalkın. İkiniz de. Gidip yatağın kenarına oturun, rahat edin.”

Buz ve Doyle doğrulup yatağın kenarına oturdular, iki yanımda yerlerini aldılar. Buz hâlâ çıplaktı ama vücudu, Kraliçe aradığı zamanki gibi heyecanlı doruklarda değildi. Elleri kucağındaydı, kendini yarı gizler gibiydi. Doyle diğer tarafında oldukça sakindi, avcının dikkatini çekmemeye çalışan bir av gibiydi. Doyle’u genelde av hayvanı olarak düşünmezdim çünkü avcıydı, bu akşam ise avcı aynadan bize bakıyordu.

“Ellerini çek Buz,” dedi Andais. “Bırak her şeyini göreyim.”

Buz birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ellerini yanına aldı. Bakışları önüne eğikti, çıplaklığından mutlu değildi.

“Çok güzelsin Buz. Bunu unutmuşum.” Kaşlarını çatı.

“Son zamanlarda birçok şeyi unutmuşum.” Sesi üzgün gibiydi ama sonra, yeniden normale döndü. Sert ses tonunu duymak bile gerilmemize yetti. Neredeyse titreyecektik, sebeb zevk değil korkuydu.

"Bu akşamdan keyif almadım. Bunların bir kısmı, saygı duyduğum, değer verdiğim veya hoşlandığım sidheler. Bir daha asla benim destekçim olmayacaklar. Benden korkacaklar. Benden daha önce de korkuyorlardı ama korku, saygıyla aynı şey değil. En sonunda bunu öğrendim. Bu geceyi hatırlamam için bana güzel bir şey verin. Üçünüzü birlikte izlememe izin verdin. Cildinizin havai fişekler gibi geceyi aydınlatışını seyredeyim."

Üçümüz de yerimizden kıpırdamadık. Doyle, "Ben Prens'le gecemi geçirdim. Buz bu akşam Prens'i kimseyle paylaşmak istemediğini açıkça beyan etti," dedi.

"Ben paylaşmasını söylersem paylaşır." Kraliçe'ye karşı gelmek zordu. Çıplak ve kana bulanmış hâliyle korkunç ilkel bir varlığa benziyordu ama şansımızı denedik.

Buz, "Majesteleri, sizden bunu yapmamanızı istesem," dedi. Küstah değildi. Korkuyor gibiydi.

"İstesem? Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Buz. Başını önüne eğince, parlayan saçları yüzünü gizledi. "Hiçbir şey." Konuşurken, acıklı ve hüznü bir ses tonu kullandı.

"Andais hala," dedim. Sesimi çok fazla yükseltmedim, vücuduna bağladığı bombayı patlatmaya hazırlanan bir teröristle konuşuyor gibiydim. "Lütfen. Bu akşam sizi huzursuz edecek hiçbir şey yapmadık. Sizi memnun etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bunun için bizi neden cezalandırıyorsunuz?"

"Bu akşam seks yapacak mısınız?"

"Evet ama..."

"Bu akşam Buz'la yatacağsın, değil mi?"

"Evet."

"Dün akşam da Doyle'la birlikteydin, değil mi?"

"Evet ama..."

"O zaman, bu akşam ikisiyle birlikte olmanın neden farklı olduğunu söyler misin?" Sesi yükseldi, yine kontrolünü kaybediyordu.

Sesimi biraz daha alçalttım. "İkisiyle birden hiç birlikte olmadım majesteleri. Bir *menage a trois* dikkatlice yapılmalı, yoksa eğlenceli olmaz. Bence Doyle ve Buz, beni rahatlıkla paylaşamayacak kadar baskın karakterler."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Hepimiz rahat bir nefes aldık.

"O zaman, onlardan birini başkasıyla değiştir. Bana bir gösteri sun yeğenim, bu akşamın keyfini çıkartayım."

Aklıma gelen en mantıklı şeyi söylemişim ve kabul etmişti. Fakat yine de bir yardımı olmamıştı. Bir erkekten diğerine baktım. "Şu anda, tavsiyelere açığım." Andais kimin dışarıda kalacağı veya kimin katılacağıyla ilgili tavsiye istediğimi düşünüyor olmalıydı ama ben, bu zor durumdan kurtulmak için tavsiye istiyordum.

Buz yavaşça, "Nicca o kadar baskın değil," dedi.

Ne demek istediğimi anlamamış mıydı?

Doyle, "Veya Kitto," dedi.

"Kitto bugün sırasını savdı ve Nicca'nın sırası iki gün sonra gelecek. Bence herkes, Kitto'nun aynı gün benimle iki kez birlikte olmasındansa, Nicca'nın sırasının iki gün geri alınmasını onaylayacaktır."

Kraliçe, "Onaylamak mı?" diye sordu. "Erkekler neden onay vermek zorunda? Sen istediğini yatağına almıyor musun Meredith?"

"Pek sayılmaz. Bir çizelgemiz var ve ona sadık kalıyoruz."

“Çizelge? Bir çizelge mi?” Gülümsedi, ardından sırıttı.
“Bu çizelgeyi neye göre yaptın?”

“Alfabetik sıraya göre,” dedim. Hissettiğim kadar şaşkın bir ses tonuna bürünmemeye çalıştım.

“Alfabetik bir çizelgesi varmış. Alfabetik.” Gülmeye başkahaya bıraktı. İki büklüm oldu, karnını tuttu, gözyaşları akarken gülmeye devam etti.

İçten atılan kahkahalar bulaşıcı olurdu. Garip olan, bunun bulaşıcı olmamasıydı. Ya da en azından, bizi etkilemedi. Arkasındakilerin de güldüğünü duydum. Muhtemelen, Ezekiel ve asistanları da kahkaha atıyordu. İşkencecilerin garip bir mizah anlayışı vardı.

Kahkahası yavaşladı ve Andais sonunda sırtını dikleştir-di, gözyaşlarını sildi. Hepimiz nefesimizi tutmuş ne diyeceğini merak ediyorduk. Derin bir nefes aldı, ses tonunda hâlâ kahkahanın izleri vardı. “Günün ilk keyifi anını bana yaşattın Meredith, bunun için seni rahat bırakacağım. Gerçi ben gittikten sonra yapacağınız şeyi benim önümde yapmanın neden rahatsız edici olduğunu anlamıyorum. Arada fark göremiyorum.”

Fikirlerimizi kendimize sakladık. Sanırım hepimiz, aradaki farkı göremiyorsa, anlatmaya çalışmanın yersiz olacağını düşünüyorduk.

Kraliçe gitti, üçümüz kendimizi aynaya bakarken bulduk. Ben şoktaydım, ucuz kurtulmuştuk. Doyle’un yüzünde hâlâ bir şey yoktu. Buz ayağa kalktı ve çığlık attı. O kadar öfkeli bir çığlıktı ki odada yankılandı ve diğerleri silahlarını çekip yanımıza geldi.

Rhys şaşkın bakışlarla odaya göz gezdirdi. “Ne oldu?”

Buz çıplak bedenini Rhys’e çevirdi, bu hâliyle bile ür-kütücüydü. “Onu memnun etmekle görevli hayvanlar de-giliz!”

Doyle ayağa kalktı, diğerlerine gidin işareti yaptı. Rhys bana baktı ve başımla onayladım. Gittiler, kapıyı da arkalarından kapattılar.

Doyle yumuşak bir ses tonuyla Buz ile konuşup periyi rahatlatmaya çalıştı. “Artık güvendeyiz Buz,” dedi. “Burada bize zarar veremez.”

Buz kafasını kaldırdı ve Doyle’u omuzlarından kavradı. Ellerin basıncıyla Doyle’un karanlık derisi beneklendi. “Anlamıyor musun Doyle? Bizden biri Merry’yi hamile bırakmazsa, Andais’in oyuncacı olmaya geri döneceğiz. Buna yeniden katlanabileceğimi sanmıyorum Doyle.” Doyle’u hafifçe sarstı. “Oraya geri dönemem Doyle, dönemem!” Doyle’u ileri geri sarstı.

Doyle’un Buz’dan kurtulmasını veya onu geriye itmesini bekledim ama yapmadı. Kollarını kaldırıp Buz’u kollarından tuttu. Fakat bunun dışında hiçbir hareket yapmadı.

Buz’un gümüş saç telleri arasından, gözyaşlarının parıltısını gördüm. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elleri Doyle’un kollarında kaydı. Ama Doyle’u bırakmadı. Başını Doyle’a yasladı ve ellerini uzattı. “Bunu yapamam Doyle. Yapamam. Ölmeyi tercih ederim. Solmayı tercih ederim.”

Son kelimelerin ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkları derinlerden bir yerden geliyordu. Buz, ağlayarak ikiye bölünecekmiş gibiydi.

Doyle, onun ağlamasına izin verdi ve sakinleştikten sonra yatağa soktu. Buz’u aramıza aldık. Doyle sırtında, ben önündeydim. Cinsel bir içerik yoktu. Ağlayarak uykuya dalan

"Bu çizelgeyi neye göre yaptın?"

"Alfabetik sıraya göre," dedim. Hissettiğim kadar şaşkın bir ses tonuna bürünmemeye çalıştım.

"Alfabetik bir çizelgesi varmış. Alfabetik." Gülmeye başkahaya bıraktı. İki büklüm oldu, karnını tuttu, gözyaşları

İçten atılan kahkahalar bulaşıcı olurdu. Garip olan, bunun bulaşıcı olmamasıydı. Ya da en azından, bizi etkilemeye. Ezeziel ve asistanları da kahkaha atıyordu. İşkencecilerin garip bir mizah anlayışı vardı.

Kahkahası yavaşladı ve Andais sonunda sırtını dikleştirdi, gözyaşlarını sildi. Hepimiz nefesimizi tutmuş ne diyeceğini merak ediyorduk. Derin bir nefes aldı, ses tonunda hâlâ kahkahanın izleri vardı. "Günün ilk keyifli anını bana yaşattın Meredith, bunun için seni rahat bırakacağım. Gerçi ben gittikten sonra yapacağınız şeyi benim önümde yapmanın neden rahatsız edici olduğunu anlamıyorum. Arada fark göremiyorum."

Fikirlerimizi kendimize sakladık. Sanırım hepimiz, aradaki farkı göremiyorsa, anlatmaya çalışmanın yersiz olacağını düşünüyorduk.

Kraliçe gitti, üçümüz kendimizi aynaya bakarken bulduk. Ben şoktaydım, ucuz kurtulmuştuk. Doyle'un yüzünde hâlâ bir şey yoktu. Buz ayağa kalktı ve çığlık attı. O kadar öfkeli bir çığlıktı ki odada yankılandı ve diğerleri silahlarını çekip yanımıza geldi.

Rhys şaşkın bakışlarla odaya göz gezdirdi. "Ne oldu?"

Buz çıplak bedenini Rhys'e çevirdi, ardından sırtını kültürcüydü. "Onu memnun etmekle görevli hayvanlar değiliz!"

Doyle ayağa kalktı, diğerlerine gidin işareti yaptı. Rhys bana baktı ve başımla onayladım. Gittiler, kapıyı da arkalarından kapattılar.

Doyle yumuşak bir ses tonuyla Buz ile konuşup periyi rahatlatmaya çalıştı. "Artık güvendeyiz Buz," dedi. "Burada bize zarar veremez."

Buz kafasını kaldırdı ve Doyle'u omuzlarından kavradı. Ellerin basıncıyla Doyle'un karanlık derisi beneklendi. "Anlamıyor musun Doyle? Bizden biri Merry'yi hamile bırakmazsa, Andais'in oyuncuğa olmaya geri döneceğiz. Buna yeniden katlanabileceğimi sanmıyorum Doyle." Doyle'u hafifçe sarstı. "Oraya geri dönemem Doyle, dönemem!" Doyle'u ileri geri sarstı.

Doyle'un Buz'dan kurtulmasını veya onu geriye itmesini bekledim ama yapmadı. Kollarını kaldırıp Buz'u kollarından tuttu. Fakat bunun dışında hiçbir hareket yapmadı.

Buz'un gümüş saç telleri arasından, gözyaşlarının parıltısını gördüm. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elleri Doyle'un kollarında kaydı. Ama Doyle'u bırakmadı. Başını Doyle'a yasladı ve ellerini uzattı. "Bunu yapamam Doyle. Yapamam. Ölmeyi tercih ederim. Solmayı tercih ederim."

Son kelimelerin ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkları derinlerden bir yerden geliyordu. Buz, ağlayarak ikiye bölünecekmiş gibiydi.

Doyle, onun ağlamasına izin verdi ve sakinleştikten sonra yatağa soktu. Buz'u aramıza aldık. Doyle sırtında, ben öndeydim. Cinsel bir içerik yoktu. Ağlayarak uykuya dalan

Buz'a sarıldık. Doyle ve ben, Buz'un bedeninin üzerinden birbirimize baktık. Doyle'un gözlerindeki ifade, Andais'i kan ve ete bulanmış görmekten daha ürkütücüydü.

O akşam Doyle korkunç bir karar verdi. Belki bu kararı çok daha önce vermişti ve ben fark etmemiştim. Doyle da geri dönmeyecekti. O kararı gözlerinde gördüm. Buz'a sarıldık ve sonunda hepimiz uykuya daldık.

Gece yarısı Doyle uyandı ve yataktan indi. Kıpırdanınca ben uyandım ama Buz uyumaya devam etti. Doyle alnına nazik bir öpücük kondurduktan sonra, elini Buz'un yumuşak saçlarının arasına soktu.

Bir fısıltıdan ibaret ses tonuyla, "Söz veriyorum," dedi. Kafamı kaldırıp sordum. "Neye söz veriyorsun?"

Sadece gülümsedi, başını iki yana salladı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Buz'a sarıldım ama uyku tutmadı. Düşüncelerim, rahatça uykuya dalabileceğim kadar dostça değildi. Ben uykuya dalana kadar günün ilk ışıkları içeriye doldu.

Rüyamda, Ölümlülük Holü'nde Andais'in yanında dikildiğimi gördüm. Erkeklerin hepsi işkence aletlerine bağlıydı, henüz hiçbirine dokunulmamıştı. Karanlıkta sadece işkence aletleri parlıyordu. Andais işkencede kendisine katılmamda ısrarcıydı. Teklifini reddettim, erkeklere dokunmasına izin veremezdim. Beni ve erkeklerimi tehdit etti. Reddetmeye devam ettim ve kararlı duruşum, bir şekilde onlara dokunmasına engel oldu. Buz'un iniltilerini duyana kadar Andais'e meydan okudum. Buz uykusunda titriyor, kıvranıyordu. Buz'u mümkün olduğunca nazik bir biçimde uyandırdım. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Atmaya hazırlandığı çılgılığı serbest bıraktı.

Buz çılgılık atınca diğerleri yanımıza geldi. Buz'a sarılarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim. "Hepsi geçti Buz, hepsi geçti. Sadece bir rüyaydı."

Yükundu ve vahşi bir ses tonuyla cevap verdi, vücudu ma değen vücudu yanıyor, beni çok sıkı tutan kolları canımı acıtırıyordu. "Bir rüya değildi, gerçektir. Hatırlıyorum. Doyle kapının eşiğinde kalan son kişiydi, yavaşça kapıyı kapatırken karanlık gözlerine baktım ve ne için söz verdiğini anladım.

"Ben seni korurum Buz," dedim.

"Koruyamazsın," dedi.

"Hepinizi koruyabilirim."

Elini kaldırdı, ağzını eliyle kapattı. "Söz verme Merry. Lütfen bunun için söz verme. Yapma ümidin olmayan bir şey için söz verme. Başka kimse duymadı. Seni affediyorum. Bunu hiç duymadım."

Doyle'un yüzü, neredeyse kapanmış kapının arasında, karanlık bir formdu. "Ama ben söz verdim Buz ve ciddiydim. Onun seni geri almasına izin vermektense, Yaz Diyarı'nı çorak topraklara çeviririm," dedim. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz belli belirsiz bir ses duydum. Aslında bir ses değildi, sanki havanın kendisi, nefesini tutmuştu. Gerçeklik bir an durmuş ve kendini yenilemiş gibiydi, şimdi az öncekinden biraz farklıydı.

Buz yataktan indi ve bana bakmadı. "Kendini öldürteceksin Merry." Arkasına bakmadan banyoya gitti. Birkaç saniye sonra düşün sesini duydum.

Doyle kapıyı silahıyla beni selamlayacak kadar araladı. Bir kılıçmış gibi silahını alnına götürdü ve aşağıya indirdi.

İşaretin ne anlama geldiğini anladığımı, başımla onaylayarak belli ettim. Sonra diğer eliyle bana bir öpücük gönderdi ve kapıyı kapattı.

Neler olduğunu tam olarak anlayamıyor fakat ne anlama geldiğini biliyordum. Şimdi erkeklerimi Andais'den ko-
gibi, dünyanın değiştiğini hissetmiştim. Evrenin kusursuz
akışında bir şeyler değişmişti ve bunun sebebi, erkeklerimi
korumaya yemin etmemdi. Kader bana göz kırpmıştı ama
iyi bir şey mi yapmıştım, kötü bir şey mi, çok geç olana
kadar bilmeyecektim.

32

Aynanın sesi yeniden geldiğinde, Maeve Reed'in doğurganlık ayinini konuşuyorduk. Ses bu sefer berrak bir çınlamaydı, bir trompetten gelmiş benziyordu.

Doyle ayağa kalkarken, "Yeni biri," dedi. Birkaç dakika sonra, yüzünde garip bir ifadeyle geri döndü.

Rhys, "Kimdi?" diye sordu.

"Meredith'in annesi." Şaşkındı.

"Annem." Ayağa kalktım, elimdeki notlar yere düştü. Eğilip notları toplamak istedim ama Galen elimi tuttu. "Yanına birini ister misin?"

Bütün erkekleri düşündüm. Annem hakkında neler hissettiğimi gerçekten bilen tek kişi, Galen'di. Hayır demeye hazırlanırken fikir değiştirdim. "Evet, bu çok hoşuma gider."

Bana kolunu uzattı. Resmi bir biçimde koluna girdim. Doyle, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

Odaya göz gezdirip annem bundan etkilenir mi, yoksa bir hakaret olarak mı algılar diye düşündüm. Dairemdeki erkeklerle, hiçbirini veya ikisini birden düşündüm. Dairemdeki

İçerisi herkesi alacak kadar büyük yapabiliyordum. Galen ve Doyle'da karar kıldım. Annemden korunmaya ihtiyacım yoktu. En azından, beklediğim korunmaya malarımın verebileceği türden bir şey değildi.

İçeriye ilk Doyle girdi. Prenses'in birazdan geleceğini söyledi. Galen ve ben, dışarıda bir süre bekledikten sonra odaya adım attık. Galen aynanın karşısına kadar bana eşlik ettikten sonra, görüşümü engellemek için yatağın üzerine oturdu.

Doyle ayakta kaldı ama yana bir yere geçti. Görüşümü engelleyip engellemek umurunda değildi.

Aynaya döndüm. Annemin saçlarının, kalın ve kusursuz dalgalarla beline kadar indiğini biliyordum fakat aynadaki görüntüye bakıp bunu anlamak mümkün değildi. Zarif saç modelinde, saçları katmanlar hâlinde başının üzerinde toplanmıştı. Saçlarını çevrelemek için altın yapraklar kullanıyordu. Yapraklar, saçlarının sıradan kahverengisini neredeyse gizliyordu. Saf sidhelerin kahverengi saç olmaz diye bir kanun yoktu, bazılarının olurdu. Bence saçlarını gizlemesinin sebebi, annesinininkine benzemesiydi. Annem Besaba, yarı-bownie yarı-insan büyükannemden nefret ederdi.

Gözleri sıradan bir kahverengiydi. Uzun kirpikli gözleri, yumuşak bir çikolata rengiydi. Cildi hoştu. Teni için saatler harcardı -süt banyoları, kremler, losyonlar- fakat ne yapar-

sa yapsın, ay ışığıyla aydınlanmış gibi duran saf beyazlıkta veya güneşin yumuşak sarılığında bir tene sahip olamazdı. Sidhe tenine de sahip değildi. Daha büyük olan iki kardeş Eluned parıltılı tene sahipti ama anneminki, gözleri ve saçları gibi sıradandı. Saf sidhe olmadığını belli ediyordu.

Krem renkli elbisesi, altın ve bakır ipliklilerle dikilmişti. Kare yaka, göğüslerini iyice açığa çıkartıyordu. Fakat, sidhelerin göğüslerini açığa çıkartmak için farklı yöntemlere başvurmasının bir sebebi vardı. Ellerindeki malzeme çok büyük değildi.

Makyajı sanat eseri gibiydi ve her zamanki gibi güzeldi. Kendisinin çok hoş bir Uyanış Prensesi olduğunu ve benim olmadığımı hatırlatmasa rahat etmezdi. Ben çok kısa boyluydum, insanlara fazla benziyordum ve saçlarım kan kırmızısıydı. Bu renk sadece Aydınlanma Sarayı'nda bulunurdu.

Yüzüne, güzelliğine bakarken, insana ne kadar çok benzediğini düşündüm. Uzun boylu ve zayıftı, benden daha sidhe olduğunun tek ispatı buydu.

Kızının sesini duymak isteyecek bir anne için fazla kusursuz giyinmişti. Kendine bu şekilde çekidüzen verdiğini görünce, kendisinden ne kadar nefret ettiğimi bilip bilmediğini merak ettim. Sonra onun, hep bu kadar kusursuz, herkesin karşısına çıkarken bu kadar titiz olduğunu anımsadım.

Benim ayağымda bir şort ve üzerimde karnımı açığa çıkartan bir bluz vardı. Şort siyahtı, bluz ise kan kırmızıydı ve derim, iki rengin arasında parlıyordu. Omuzlarıma inen saçlarım, çok uzunkenki dalgalarını kazanmaya başlamıştı. Annemin veya büyükannemin kusursuz dalgaları

gibi değillerdi ama bu da bir şeydi. Saçlarım, bluzumdan sadece iki ton koyuydu.

Üzerimde mücevher yoktu. Ama vücudumun kendisi bir mücevherdi. Cildim, cilalanmış fil dişi gibi parıltıyordu. Saçlarım lal taşları gibi ışıltıyordu ve bir de üç renkli gözlerim vardı.

Güzel ve insana fazla benzeyen anneme bakarken, bir gerçeğin farkına vardım. Görünüşümü, ben belirli bir yaşa geldikten sonra dert etmeye başlamıştı. Saçlarımdan hep nefret ederdi ve bana karşı hep ilgisizdi ama en kötü hakaretleri, on veya on bir yaşımıdayken başlamıştı. Beni hep tehdit ederdi. Ben sıradan giysiler içerisindeyken, Uyanış kıyafetleri içerisinde karşıma dikilene kadar, annemden daha güzel olduğumu fark etmemiştim.

Yüzüne baktım. Bir süre baktım, çünkü çocukluğumun bir kısmını yeniden yazmak gibiydi.

Annemi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Belki annem de hatırlamıyordu çünkü şaşkın gözlerle bana baktı. Galiba benim, karşısında duran bu ışıltılı kadın olmadığımı kendisini inandırmaya çalışıyordu. Çabucak kendine geldi, çünkü her şeyden önce saray politikalarında uzmandı. Tek bir kaşı bile uyumu bozmadan, yüzüne istediği ifadeyi verebilirdi.

"Kızım, seni görmek ne güzel."

"Prenses Besaba, Barış Gelini, merhaba." Kasıtlı olarak, kan bağıımızı belli etmeyen unvanlar kullanmıştım.

Benim bildiğim tek anne, büyükanneimdi. Annemin annesine kapım her zaman açıktı ama karşımda duran bu ipek elbiseli kadın bana yabancıydı ve hep de öyle kalacaktı.

Hâlâ şaşkındı ve yüz ifadesini tamamen toparlayamadı ama kelimeleri hoştu. "Prenses Meredith NicEssus, Uyanış Sarayı'ndan selamlar getirdim."

Gülümsemem. Karşılığında annem de bana hakaret etmişti. NicEssus, Essus'un kızı demekti. Birçok sidhe, böyle bir soy ismini ergenlikte veya yirmili yaşlarda, büyülü güçleri açığa çıkınca bırakırdı. Benimkiler yirmili yaşlarda açığa çıkmadığı için, otuzlu yaşlarda da NicEssus'tum. Fakat iki saray da sonunda güçlerimi kazandığımı biliyordu. Yeni bir unvanım olduğunu biliyordu.

Pekâlâ, ilk kabalığı yapan bendim. "Ben hep babamın kızı olacağım ama artık NicEssus değilim." Yüzümde düşünceli bir ifade vardı. "Kral, dayım, sana yeni güç elimden bahsetmedi mi?"

"Tabii ki bahsetti," dedi. Hem kendini savunuyordu hem de pişmandı.

"Ah, özür dilerim. Yeni unvanımı kullanmayınca, bilmediğini düşündüm."

Güzel yüzüne bir anlığına öfkesini yansıttıktan sonra gülümsemedi. Gülümsemesi de bana olan sevgisi kadar samimiydi. "Senin şimdi Et Prensesi olduğunu biliyorum. Tebrikler."

"Teşekkür ederim anne."

Şaşırmış gibi yine sandalyesinde kıpırdandı. "Pekâlâ kızım. Birbirimizle daha sık konuşmalıyız, arayı bu kadar uzatmayalım."

"Tabii ki," dedim. Yüzümde hoş ve okunmaz bir ifade vardı.

"Noel yortusu balosuna davet edildiğini duydum."

"Evet."

"Orada seni görmeyi ve seninle yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum."

"Daveti reddettiğimi bilmemene çok şaşırdım."

"Biliyorum ama söylenenlere itimat etmedim." zarif bir biçimde sandalyenin kolçaklarına koymuştu ama bedeni hafifçe öne eğik olduğu için, kusursuz pozu bozuyacak çok kişi var."

"Evet ama benim Aydınlanma'nın vârisi olduğumu biliyorsun, değil mi anne?"

Yine sırtını dikleştirdi ve başını iki yana salladı. Saçlarındaki altın yaprakların ağır olup olmadığını merak ettim. "Sen tahtın tek vârisi değilsin. Kuzenin de o tahtın vârisi."

İç geçirdim, hoş görünmekten vazgeçtim ve ifadesiz bir yüze büründüm. "Çok şaşırdım anne. Genelde bilgilerin eksiksiz olurdu."

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi.

"Kraliçe Andais, beni Prens Cel'in dengi ilan etti. Geriye sadece, hangimizin çocuk sahibi olacağını görmek kaldı. Sana çektiysen anne, tahta ben oturacağım."

"Kral, baloya katılman konusunda çok hevesli."

"Beni dinliyor musun anne? Aydınlanma Sarayı tahtının vârisiyim. Noel yortusunda bir baloya katılacaksam, bu Aydınlanma'nınki olur."

Elleri hafifçe kıpırdandı. Ardından pozunu hatırladı ve ellerini yeniden sandalyenin kolçaklarına koydu. "Balomuz gelersen kralı çok memnun edersin Meredith. Yeniden sarayda hoş karşılanabilirsin."

"Benim zaten bir sarayım var anne. Kral bu zamana kadar beni sarayda hoş karşılamazken, bu şimdi nasıl olacak?"

Yine ellerini havada salladı. Ve bu hareketten sonra, ellerini sandalyeye koymayı unuttu. Görüldüğünden daha lezizdi. Pozunu unutup duygularını el kol hareketleriyle belli etmesi, bunu gösteriyordu. Her ne kadar sıradan bir şey de olsa, konuşurken ellerini ve kollarını kullanmaktan nefret ederdi.

"Uyanış Sarayı'na geri dönebilirsin Meredith. Bunu bir düşün. Sonunda, gerçek bir Uyanış Prensesi olabilirsin."

"Ben zaten bir tahtın vârisiyim anne. Neden tahtın beşinci vârisi olduğum bir saraya geri dönmek isteyeyim?"

Yine elini havada salladı. "Uyanış Sarayı'nın parçası olmayı Aydınlanma'dan herhangi bir şeyle mukayese edemezsin Meredith."

Güzel ve inatçı yüzüne baktım. "Aydınlanma'nın hükümdarı olmaksansa, Uyanış'ta aşağı asillerden biri olmak daha iyidir mi demeye çalışıyorsun?"

Gülerek, "Cehennemde hükmetmenin, cennette olmaktan daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"İki sarayda da vakit geçirdim anne. İkisi arasında seçim yapmak çok da zor değil."

"Bunu nasıl söylersin Meredith? Karanlık sarayda ben de kaldım ve ne kadar korkunç olduğunu biliyorum."

"Ben de ısıtılı sarayda kaldım ve altın damarlı mermerlerin üzerindeki kanımın, siyah mermerlerin üzerindeki gibi kırmızı olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çattı, kafası karıştı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Büyükanнем benim için araya girmeseydi, Taranis'in beni döve döve öldürmesine izin verir miydin? Gözlerinin önünde ölümüne dayak atmasını seyreder miydin?"

"Bu çok korkunç bir iddia Meredith."

"Sen sadece soruya cevap ver anne."

"Kral'a çok uygunsuz bir soru sordun, hiç akıllıca değildi." Cevabımı almıştım, zaten hep biliyordum. Devam ettim. "Bu baloya katılmam, neden bu kadar önemli?"

"Kral öyle istiyor," dedi. Benim gibi geçmişe ait acılı so-
ruları geride bıraktı.

"Kutlamalara katılarak kendi halkıma ve Kraliçe Andais'e hakaret edemem. Evime gideceksem, Aydınlanma'nın balo-
su için giderim. Böyle olması gerektiğini sen de biliyorsun."

"Hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Hâlâ işleri zor-
laştırmak konusunda eskisi gibi kararlı ve inatçısın."

"Ve sen de değişmemişsin anne. Kral beni baloya gelme-
ye ikna etmene karşılık sana ne teklif etti?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Evet, anladın. Prenses unvanına sahip olmak sana yet-
mez. Sen hep unvanla birlikte gücün de peşindeydin. Kral
sana ne teklif etti?"

"Bu, kralla benim aramda. Tabii eğer baloya gelmezsen.
Gelirsen söylerim."

Başımı iki yana salladım. "Ucuz bir yem anne. Çok
ucuz bir yem."

"Bunun anlamı nedir?" Çok öfkeliydi ve bunu gizleme-
ye çalışmıyordu. Annemin statüsünde biri için bu ağır bir
hakaretti. Ben öfkesini gizlemeye değmezdim. Bu şekilde
hakaret edebileceği birkaç sidhe kadından biri idim. Kendi
kızı, en kolay hakaret ettiği kişilerdendi.

"Uyanış Balosu'na hiçbir şekilde katılmayacağım anla-
mına geliyor anne." Doyle'u işaret ettim ve iletişimi kesti,
annemin cümlesi yarıda kaldı.

Ayna hemen aynı çınlamayla bir kez daha çaldı, trom-
petlerin sesi duyuldu ama arayanın kim olduğunu biliyor-
dum ve evde değildik.

Ertesi sabah Dame Rosmerta aradı. Çok erken saatte aradığı için hâlâ yataktaydık. Minik çanların sesiyle uyandım. Ses, gölgeli odada çınladı. Güllerin kokusu bunaltıcıydı ve Rosmerta'nın kendini belli etme yöntemi buydu. Görünüşe göre, bir süredir bizi uyandırmaya çalışıyordu. En sonunda, çanların sesi ve güllerin kokusunu kullanmak zorunda kalmıştı.

Doğruldu ama hâlâ Nicca'nın saçlarının ve Rhys'in kollarının arasındaydım. Rhys sağlam gözünü açtı ve kıpırtırdı. "Saat kaç?" diye sordu.

"Erken," dedim.

"Ne kadar erken?"

"Kolunu çekersen, saati görüp söyleyebilirim."

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı. Kolunu çekti.

Doğruldu ve saate baktım. "Sekiz."

"Tanrı aşkına, bu kadar önemli olan nedir ki?"
Nicca dirseklerinin üzerinde doğruldu ve saçlarını geriye atmak istedi ama Rhys ile birlikte üzerinde oturduğumuz için bunu yapması mümkün değildi. Saçların vücuduma değişti hoşuma gidiyordu ama şimdi saçlarımı neden bu kadar uzatmadığımı daha iyi hatırlıyordum.

Rhys ile birlikte, Nicca'nın saçlarını toplaması için kenara çekildik. Saçlarını tamamen geriye atmadı. Şimdi hafif buruşuk bir pelerin gibi, vücudunun yanında duruyorlardı.

Rhys sağlam gözüyle aynayı görebilmek için sırtüstü döndü -bunu yapmasının sebebi gösteriş yapmak değilse de öyle gibi duruyordu.

Nicca arkamda, dirseklerinin üzerinde kaldı. Ben şimdi ikisinin ortasındaydım. Üzerimi yeterince örtbilmek için, örtünün bir kısmını herkesin altından aldım. Çıplaklık, Aydınlanma'da sıradan bir şey olabilirdi ama Uyanış'ta her zaman böyle değildi. İnsan kibri, Uyanış'ta daha bulaşıcıydı. Biz çağrıyı almaya hazırlanırken, birimizin aynaya dokunması gerektiğini fark ettik.

Rhys, "Lanet olsun," dedi. Aynaya dokunmak için yaktan indi, hemen yatağa geri döndü. Sanki zaman ayarlı bir kamerada resim çekiliyorduk. Sırtını yatağa koyduğu sırada, örtü üzerimden sıyrıldı. Rhys örtülerin altında değil, üzerinde olduğunu fark etti. Bir saniyelğine ayna canlanırken ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık. Ya örtü için savaştığımız ya da sakın bir pozda bekleyecektik. İkimiz de telaşlı görünmek yerine sakın olmayı tercih ettik. Rhys önüme boylu boyunca uzandı, bir kolunu başının altına koydu, kaslı vücudunu sergiledi. Ben bir sandalyede oturur

gibi Nicca'ya yaslandım. Arkamdan bana sarıldı. Beni hem çerçevesi hem de kucaklıyordu. Kasıklarını ancak örtmek kadar örtüsü vardı.

Aynada Dame Rosmerta belirdi. Sert işlemeli ipekten bir elbise giymişti. Bugünkü daha koyu bir pembeydi. Ne redeyse fuşyaydı. Koyu sarı saçlarındaki pembe kurdeleler, elbisesiyle uyumluydu. Pembeler ve altınlar içerisinde, kumsuz bir oyuncak bebek gibi duruyordu. Üç renkli gözleri, parlak ve berraktı. Sanki saatlerdir ayaktaydı.

Bize doğru bakınca, gülümsemesi biraz azaldı. Ağzını açtı ama bir şey söylemedi.

Yardıma koştum. "Bir şey mi istiyorsun Dame Rosmerta?"

"Ah, evet, evet." Vazifesini hatırlayarak kendine çekidüzen verdi. Böyle daha kararlı görünüyordu. "Kral Taranis, Noel yortusundan birkaç gün önce senin onuruna verilecek bir ziyafete seni davet etmemi söyledi. Balo hakkındaki yanlış anlaşılma için özür dileriz. Kendi sarayındaki kutlamalara katılman gerektiğini biliyoruz." Gülümsemedi, ne kadar aptalız ama sorunu şimdi çözdük, der gibiydi. Samimi bile olabiliirdi.

Yorgundum. Nicca ve Rhys, düzenli olarak yatağımı paylaşmaya başlamıştı. Bence üst üste iki gece benimle birlikte olmak içindi fakat bu yüzden gecelerim çok yoğun geçmeye başlamıştı. İşe gitmek zorunda olmadığımız için, gece geç saatlere kadar ayakta kalabiliyorduk. Rosmerta ise sabahın sekizinde çok zinde görünüyordu. Cesaretimizi kuran bir görüntüydü.

Kral beni Noel yortusundan önce görmek konusunda neden bu kadar kararlıydı? Sebebi Maeve miydi? Başka bir

şey miydi? Neden beni şimdi görmek istiyordu? Daha önce bunu hiç dert etmemişti.

"Dame Rosmerta," dedim. Hissettiğim kadar yorgun bir ses tonu kullanmamaya çalıştım. "Açık konuşmak zorundayım. Bunun kabalık olduğunu biliyorum ama evet veya hayır demeden önce bazı soruları sormam gerek."

"Tabii ki Prenses," dedi. Unvanımı söylerken başıyla selam verdi.

"Benim oraya gelmem, Kral için, neden onuruma bir ziyafet verecek kadar önemli? Saray aylardır baloya hazırlanıyor ve plan yapıyor. Büyük balodan birkaç gün önce, hizmetkârlar ve uşaklar çok yoğun olmalı. Kral beni Noel yortusundan önce görmek için neden bu kadar ısrarcı?"

Gülümsemesi hiç değişmedi, bozulmadı. "Bunu Kral'ın kendisine sorman gerek."

"Bu çok hoş olur," dedim. "Onu bağlayabilir misin?"

Sözlerimi duyunca maskesi düştü, kafasının karıştığı yüzünden belli oldu. Bence birçok insan, kralla doğrudan konuşmanın mümkün olmayışını anlayışla karşılardı ama konuşulması gereken o kadar önemli şeyler vardı ki kibarlığı bir kenara bırakmak zorundaydım.

Rosmerta çabucak kendine geldi. Ama düşündüğü kadar çabuk değildi. "Majestelerine sizinle konuşmak isteyip istemediğini soracağım. Bugün çok yoğun, o yüzden bir söz veremem."

"Taranis'in adına söz vermeni beklemem Dame Rosmerta. Çok yoğun olduğuna eminim ama sorularımın cevabını gerçekten almam gerek. Cevapları almadan, muhtemelen hiçbir davete katılmam. Ve bence cevapları doğrudan Kral'dan almak, her şeyi hızlandırır." Konuşurken

gülümsedim. Rosmerta'nın profesyonel ve hoş gülümse-
mesini taklit ettim.

"Mesajınızı iletceğim. Sizi hemen arayabilir, bu yüz-
den giyinip unvanınıza layık bir biçimde çağırıp cevapla-
maya hazır olmanızı isteyebilir miyim?" Yine gülümsedi
olduğunu belli etti. Ya da Rosmerta konuşurken, yüzüme
duygularım yansımıştı.

"Kral'ın karşısına nasıl uygun görüyorsam öyle çıkarm
Rosmerta." Dame'i özellikle kullanmadım. Aşağı asillerden
biriydi ve ben daha yüksek bir mevkiye sahiptim. Unvanı-
nı kullanmamın sebebi, sadece kibarlıktı. Yapmak zorunda
değildim.

"Saygısızlık etmek istemedim Prenses Meredith." Şimdi
gülümsemedi. Yüzü, sidhelerin çok iyi yaptığı gibi, buz-
dan güzelliğinin içine kapandı.

Sözlerini umursamadım çünkü herhangi bir şey söyle-
mek, kadını yalancılıkla suçlamak olurdu. Belki de saygı-
sızlık etmek istememiş, sadece kendine hâkim olamamıştı.
"Her neyse Dame Rosmerta, her neyse. Kral'dan haber al-
mayı dört gözle bekliyorum. Bizi aramadan önce, uyanıp
kendimize gelmemize yetecek kadar zaman tanır mı?"

"Sizi uyandırdığımı bilmiyordum Prenses, çok özür
dilerim." Ciddiydi. "Yataktan kalkıp sabah... Vazifelerini-
zi yerine getirecek zamanınızın olacağını garanti ederim."
Son sözlerini söylerken, yüzü biraz kızardı. Vazifelerden ne
kastettiğini veya sabah vazifelerimin ne olduğunu düşün-
düğünü merak ettim.

Rosmerta'nın, yataktan kalkmadan önce seks yapacağı-
mızı düşündüğünü anladım. Andais, Uyanış'tan aradıkla-

nda, sıklıkla uygunsuz konumlarda olurdu. Belki benden
de ayısını bekliyordu.

"Bize vakit ayırdığın için teşekkürler Dame Rosmerta.
Kralla konuşmak için sabah erkenden uyanmak, bizim için
sıra dışı bir şey."

Gülümsedi ve hoş bir reverans ile beni selamladı, ardın-
dan aynadaki yüzü kayboldu. Rosmerta görgü kurallarının
kusursuz uygulayıcısıydı. Şimdiki şekilde reverans yapması
yüksek bir övgüydü. Tahta bir adım uzakta olduğumu an-
ladığı belliydi. Uyanış'tan birinin bunun farkında olması
güzeldi.

Kafasını kaldırmadığını, biraz geç de olsa fark ettim.
"Kalkabilirsin Dame Rosmerta, teşekkürler."

Ayağa kalktı, dengesi biraz bozuldu çünkü uzun süre
reverans pozisyonunda kalmıştı. Böyle yapmak istememiş-
tim. Uyanış Sarayı'nın İngiliz Kraliyet Ailesi'ne benzedi-
ğini gerçekten unutmuştum. Bir kez reverans yaptınız mı
karşınızdaki asil izin verene kadar kalkamazdınız. Uyanış
Sarayı'ndakilerin yanında vakit geçirmeyeli çok uzun za-
man olmuştu. Aydınlanma Sarayı bu kadar resmi değildi.

"Sizin adınıza majesteleri ile konuşacağım Prenses Me-
redith. İyi günler dilerim."

"Sana da iyi günler Dame Rosmerta."

Ayna normale döndü. Üçümüz de rahatlayıp nefes
verdik.

Rhys ellerini başının altına koydu, bacak bacak üzerine
attı. "Ne düşünüyorsun? Birkaç mücevher çok mu resmi
olur?"

Vücutuna bakarken, kaslı karnının üzerinden dilimi
daha aşağıya nasıl kaydıracağım aklıma geldi. Cevap ver-

meden önce, gözlerimi kapatıp bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

“Hayır Rhys, önce kıyafetler. Aksesuarları sonra düşünürüz.”

Bana bakıp sırtıttı. “Ah, bilmiyorum Meredith. İçinden, Kral aradığında hepimizle birden yatakta olmak gelmiyor mu? Bedenlerin arasında.”

Hayır demeye hazırlandım ama bu yalan olurdu. “Aklimdan geçmedi değil ama kendimize hâkim olacağız Rhys.”

Gülümsemesi genişledi. “İsrar ediyorsan.”

“Onun için Işık ve İllüzyon Kralı deyip duran sendin. Neden şimdi fikir değiştirdin?”

“Çok ürkütücü biri Merry. Ama aynı zamanda içi boş biri. Her zaman böyle değildi ama yüzyıllar geçtikçe daha... İnsan oldu. En kötü anlamda söylüyorum.” Gülümsemesi kenarlardan soldu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Neler olabileceğini düşündüm. Taranis, kahkahalar atıp sarhoşken yumruklar savurmayı severdi.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Taranis? Erkeklerle feleketen bir gece çalmak? Hayal edemiyorum.”

“Sen onu sadece otuz yıldır tanıyorsun. En iyi yıllarında denk geldiğin söylenemez.” Doğruldu. “İlk duş benim.”

Nicca, “Bu sabah ilk sen girersen, yarın sabah ben girerim,” dedi.

Rhys banyoya giderken, “Yeterince hızlıysan,” dedi.

Nicca kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. “Bırak duşunu yapsın,” dedi. Kahverengi eliyle yüzümde daireler çizdi. Sırtüstü yattı. Elleriyle beni boynumdan ve

belimden tutarak üzerine aldı. Örtü açılınca, yeniden sert ve hazır olduğunu gördüm.

Güldüm. “Hiç yorulmaz mısın?”

“Bu konuda mı? Asla.” Yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

“İlk kez bir kadınla birlikte olmaktan korkmuyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kraliçe korkunçtu Meredith. Erkeklerini itaatkâr sever. Ben baskın değilim ama Kraliçe'nin seks anlayışı hoşuma gitmiyor.”

Uzandım ve nazik bir öpücük verdim. “Biz de bazen haşınlaşıyoruz.”

Bana birden sarıldı. “Hayır Meredith, hayır. Beni hiçbir zaman korkutmuyorsun.” Bana sarılırken, kendimi Nicca'nın kollarına bıraktım. Beni çok fazla sıkıyor, neredeyse canımı acıtıyordu.

Rahatlayana kadar yanlarını ve sırtını okşadım. Kolları çok ezici değildi. Sadece birkaç gün önce, kral olmasını istemediğim için Nicca'yı geri göndermeyi düşünmüştüm. Uygun bir kral olmazdı ve bunun yatakta nasıl olduğuyla bir ilgisi yoktu.

Nicca'ya sarıldım, paniği geçene kadar nazikçe sırtını okşadım. Sakinleşince yeniden bana uzandı. Kollarına, ağzına ve vücuduna kendimi bıraktım. Biz bir şeylerin ortasında iken Kral Taranis'in aramasını istemezdim ama sevişmek, gözlerindeki yaralı bakışı yok ediyordu. Kahverengi gözlerinin içlerinde, sadece neşe görmek istiyordum.

Rhys elinde havluyla dışarı çıktığında, işimiz bitmek üzereydi. Sessizce küftetti. “Katılmak için çok mu geç?”

“Evet,” dedim. Nicca'ya son bir öpücük verdim. “Ayrıca, duşa ben gireceğim.” Yataktan indim ve Nicca itiraz et-

meden banyoya koştum. Erkekler arkamdan gülerken, ben de banyoda bir kahkaha attım. Güne iyi başlamanın daha güzel bir yolu var mıydı?

34

Öğleden sonra, Maeve ve Gordon Reed kapımızı çaldı. Sadece birkaç gün olmuştu ama Gordon, aradan yıllar geçmiş gibi duruyordu. Cildi solgunluktan griliğe geçiş yapmıştı. Biraz daha kilo kaybetmişti. Bir zamanlar uzun boylu ve otoriter görünmesine sebep olan güçlü kemikleriyle, şimdi iri kemikli bir iskelet gibi duruyordu. Kemiklerin üzeri, kâğıt inceliğinde, gri deriyle kaplıydı. Gözleri yüzünde daha büyük görünüyordu ve içlerindeki acı sabitti. Kanseri, sanki adamı içten içe kemiriyor, tüketiyordu.

Maeve telefonda Gordon'ın durumunun daha da kötüye gittiğini söylemiş ama bizi buna hazırlamamıştı. Hiçbir kelime bizi adamın ölüşünü seyretmeye hazırlayamazdı.

Buz ve Rhys, dairemize çıkan merdivenlerde Gordon'a yardım etmek için sokağa yanan arabalarına kadar git-

mişti. Maeve'in dev güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu ve sarı saçlarına aynı renkte bir eşarp-
ğı dizlerine kadar inen bir kürk giyiyordu. Büyük bir film
yıldızının Hollywood taklidi gibiydi. Tabii bunu bir film
Maeve'den daha çok kimin hakkı vardı?

Biz doğurganlık ayının ilk kısmını yerine getirirken,
erkekler Gordon'u dinlenmesi için yatağa yatırdı. Maeve
beklerken, yemek odasında volta attı. Evimde sigara içil-
mediğini söylediğimde, bir sigara yakmaya hazırlanıyordu.
"Meredith, lütfen. Çok ihtiyacım var."
"O zaman dışarıda içebilirsin."

Ünlü mavi gözlerini göstermek için güneş gözlükleri-
ni indirdi. Cazibe büyüğü yine üzerindeydi, mümkün ol-
duğunca sidhe gibi görünmemeye çalışıyordu. Kürkünün
önünü açarken, mavi bakışlarını üzerimden ayırmadı. İçine
botlarından başka bir şey giymemişti.

"Komşuların için yeterince giyinik miyim?"

Başımı iki yana salladım. "Bu kadar cazibe büyüğüyle,
bir otoyolun ortasında çıplak yürüsen de dikkat çekmezsin.
Önünü kapat ve dışarıya çıkıp sigaranı iç."

Kürkünün önünü kapattı. Yumuşak tüylerin içinden,
sadece vücudunun ince bir çizgisi görünüyordu. "Nasıl bu
kadar zalim olabiliyorsun?"

"Bu zalimlik değil Maeve. Bunu sen de biliyorsun.
Saraylarda o kadar çok zaman geçirmişsin ki dairemde
sigara içmene izin vermediğim için zalim olduğumu dü-
şünüyorsun."

Dudaklarını büzüştürdü. Konuşmaya devam ettim.
"İçeriye büyü gücümle girdiğimde güzellik ve bahar tanrı-

cası Concheenn'i görmek istiyorum, şımarık film yıldızını
değil. Cazibe büyüğü de olmayacak. Şimşeklerin öptüğü
gözlerini görmek istiyorum."

Sanırım itiraz etmek için ağzını açtı ama elimi sallaya-
rak araya girdim. "Hiç zahmet etme Maeve. Sana yardım
etmemi istiyorsan, ne diyorsam onu yap."

Güneş gözlüklerini yeniden havaya kaldırdı ve kısık bir
ses tonuyla cevap verdi. "Değişmişsin Meredith. Son gö-
rüşmemizde bu kadar sert değildin."

Doyle, "Sert değil," dedi. "Otoriter. Kraliçe olacak ve
bunun farkında."

Maeve, bakışlarını Doyle'a çevirdi. "Bikini mi? Ben se-
vişceğimizi sanıyordum, plaja gideceğimizi değil."

"Kocan için endişelendiğini ve korktuğunu biliyorum,
bu yüzden sana tolerans gösteriyoruz ama sınırları zorlama
Maeve."

Başını önüne eğdi, yakılmamış sigarası ve çakılmamış
çakmağıyla oynadı. "Bu kadar primadonna olmak istemez-
dim ama Gordon için çok endişeleniyorum. Anlamıyor
musunuz?"

"Anlıyorum ama burada seninle tartışmazsam, gidip
ayın için hazırlık yapabilirim."

Kasıtlı olarak kadına sırtımı döndüm, ipucunu alması-
nı ümit ettim. "Doyle, koruma büyülerini emrettiğim gibi
evin arkasındaki bahçeyi de içine alacak şekilde genişlettin,
değil mi?"

"Evet Prenses, genişlettim."

Derin bir nefes aldım. İşte korktuğum an gelmişti. Ayın
için erkeklerimden birini seçmek zorundaydım ama kimi?
Ne karar vereceğimi bilmiyordum ama Galen, berrak ve

kararsız bir ses tonuyla, "Ben yeniden bütünümlü Merry" dedi.

Maeve dışında herkes Galen'a döndü. Bakışların altında biraz huzursuz oldu ama yüzündeki hoş gülümseme silinmedi. Gözlerindeki bakışı uzun zamandır görmemiştin.

Rhys, "Keyfinizi bozmak istemem ama," dedi. "İyileştini nereden bileceğiz? Maeve ve Gordon'ın bunu yapmak için bir şansı daha olmayabilir."

Doyle araya girdi. "Galen, ayine katılacak kadar iyileştini söylüyorsa, ben ona inanırım."

Doyle'a baktım. Yüzünde her zamanki okunmaz karanlık maskesi vardı. Bir şeyden emin değilse konuşmazdı. Buz, "Nasıl eminsin?" diye sordu.

"Meredith'in tanrıçaya bir partner vermesi gerek. Gücünü yeni geri kazanan yeşil adamdan daha iyisini mi bulacağız?"

Yeşil adamın, Tanrıça'nın Eşi için kullanılan takma bir isim olduğunu biliyordum. Bazen orman tanrıları için de kullanılırdı. Galen'a baktım. Gerçekten de yeşil adamdı.

"Doyle böyle düşünüyorsa, öyle olsun Galen."

Buz'un seçimden mutlu olduğunu sanmıyordum. Ama kimse bir şey demedi ve Buz da çenesini kapalı tuttu. Bazen bir erkekten veya kadından tek isteyeceğiniz bu olurdu.

35

A yine hazırlanmak için yalnız kalmam gerekiyordu. Doyle bir süre yalnız kalmam fikrinden hoşlanmamıştı ama koruma büyülerini evin arkasındaki bakımsız bahçeyi de içine alacak şekilde genişletmiştik. Bakımsız olması iyiydi çünkü yakın zamanda bahçede böcek ilacı kullanılmadığını gösterirdi. Günün erken saatinde bir ayın çemberi çizmiştik. Çembere bir kapı açtım ve içine girdim, kapıyı arkamdan kapattım. Şimdi sadece evin koruma büyülerinin değil ayının de koruma çemberinin içindeydim. Bu çembere büyülü hiçbir şey giremezdi, bir tanrı veya İsimli olmadığı sürece. İnsanları katleden aç ruhlar bile içeriye adım atamazdı çünkü henüz tanrı değillerdi.

Bahçe Güney California'nın diğer bahçelerinden farklıydı. Şimdi terk edilmiş bir limon ağacı bahçesiydi. Küçük ağaçların koyu yeşil yaprakları vardı. Mevsim, ağaçların çi-

çek açması için çok geçti. Doğrusu bunun için üzgündüm. Birbirine yakın ağaçların arasına ve çimenlerle yaprakların üzerine adım attığım anda, aradığının bu olduğunu anımsıttan bahseden kadınlar gibi birbiri ile fısıldıyorlardı. Bahçe duvarının diğer tarafındaki okalıptüs ağacının ağır baharatlı kokusu, sıcak limon ağaçlarınıninkine karışıyordu.

Yere serilen pamuklu örtü bizi bekliyordu. Maeve ipek örtüler getirmek istemişti ama ihtiyacımız olan tek şey, toprak, hayvan veya sebzeydi. Boyun eğmez zemini ertecek kadar kalın ama bizi ondan ayırmayacak kadar ince bir şey olmalıydı. Vücutlarının altındaki toprağı hissetmeleri gerekiyordu.

Güneş banyosu yapar gibi örtünün üzerine uzandım. Kollarımı ve bacaklarımı iki yana açıp vücudumu örtüye bastırdım, kendimi kumaşın yumuşaklığına bıraktım ve altındaki çimenleri, yaprakları, minik dalları hissettim. Altında daha keskin şeyler ve sert toprak vardı. Burada su vardı, yoksa limon ağaçları çok uzun zaman önce ölürdü ama zemin, yağmur hiç dokunmamış gibi kupkuruydu.

Rüzgâr vücudumu okşadı ve beni kendime getirdi, tenimin üzerinde dans etti. Örtünün dışındaki kökler ve kuru yapraklar hışırdadı. Yapraklar fısıldadı ve hışırdadı. Okalıptüsün sıcak kokusu her şeyin üzerini kapladı.

Yaprakları rüzgârda savrulan ağaçları görebilmek için sırtüstü döndüm, güneşin sıcaklığını vücudumun önünde hissettim. Bir ses mi duymuştum yoksa sadece geldiğini mi hissetmiştim, bilmiyordum. Başımı yana çevirdim. Başım saçlarımdan yatağın üzerindeydi ve karşımda duruyordu.

Galen, fısıldayan ağaçlar ve dalgalanan yeşil yaprakların arasında kaybolmuş gibiydi. Yüzünü çevreleyen saçları yeşil bukleler hâlinde havalanıyordu. Uzun saçlarından geriye sadece ince bir örgü kalmıştı ve çıplak göğsünün üzerinden aşağıya sarkıyordu.

Ağaçların arasında çıkarken, üzerinde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Derisi bir deniz kabuğunun içindeki parıltılı yüzey gibi, hafif yeşil bir tona sahip, kusursuz bir beyazdı. Giysileri olmayınca beli daha uzun duruyor, et ve kemikten pürüzsüz yüzey şişkin omuzlarına doğru yükseliyor, zarif kalçalarına doğru iniyordu. Düşündüğümünden daha büyük, uzun ve kalındı. Ben bakarken daha da büyüdü, sanki bakışlarımın bedeninde gezinişini hissetti. Bana doğru yürürken, bacakları uzun ve kaslıydı.

Galiba birkaç saniyelğine nefes almayı unutmuştum. Geleceğine gerçekten inanmamıştım. Ümit etmekten yorulmuştum ama işte şimdi karşımdaydı.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım ve gülümsediğini gördüm. Kendimi bildim bileli kalbimin anlık durmasına sebep olan Galen'in gülümsemesiydi. Örtünün üzerinde doğruldum, elimi Galen'a uzattım. Galen'a koşmak istiyor ama ağaçlar, rüzgâr ve topraktan çemberi terk etmekten korkuyordum. Bakışlarımı kaçırmaktan da çekiniyordum çünkü gözlerimi kırpsam, bir yaz rüyası gibi birden yok olacağına inanıyordum.

Örtünün kenarında, uzanamayacağım bir yerde durdu ve parmak uçlarımız birbirine değene kadar elini yavaşça öne uzattı. Bu küçük dokunuşla, vücudumun içinde kelebekler uçuştı. Hafifçe iç geçirdim. Galen örtünün üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, elleri yanlarındaydı, bana yeniden dokunmaya çalışmadı.

Duruşunu taklit edercesine, önünde aynı pozisyonu aldım. Dizlerimizin üzerinde birbirimize baktık, o kadar yakındık ki dokunmak için ellerimize ihtiyacımız yoktu. Elini yavaşça kaldırdı ve parmakları omzumun üzerinde asılı kaldı. Gücünü, aurasını, sıcak bir omzumun üzerinde de hissettim. Eli, benim auramın titreyen nefes gibi tenime gezindi ve iki farklı vücuda ait sıcaklıklar enerjisi üzerinde ne uzandı. Büyüyü uyandırmanın zor olacağını alevlenip birbirine ama unutmuştum. Peri olmanın, sidhe olmanın ne demek olduğunu unutmuştum. Biz büyüyüydük. Tıpkı toprak ve ağaçlar gibi. Dünyayı bir arada tutan görünmez alevle yaşıyorduk. Sıcak alev içimizi ve havayı, parıldayan, kanat seslerine benzer nabız gibi atan bir enerji ile doldurdu.

O yükselen enerjinin içinde öpüştük. Üzerime eğilirken enerji ağızlarımızın arasında aktı ve ben dudaklarıyla buluştum. Gücü gırtlığımdan içime akarken, kadife sıcaklık ağzımın üzerine değdi, içeri girdi. Niceven'in gücünü paylaştığımızda keskin bir sıcaklık vardı, neredeyse acı vericiydi. Ama bu çok daha nazikti, uzun bir kıştan sonra baharın ilk nefesi gibiydi.

Elleri bedenimi buldu, göğüslerimi rüzgâra verdi. Dudaklarını benimkilerden çekip göğüslerime indirdi. Önce birini sonra diğerini emdi, sıcak gücünü göğüs uçlarımda gezdirdi. Göğüslerimi avuçladı, ben çığlık atana kadar sıkıttı. Elleri sırtımdan kalçalarıma doğru indi, iç çamaşırlarım kenarında gezindi. Külotumu aşağıya indirdi, dizlerimde durdu. Beni sırtüstü yatırdı ve külotu çekip çıkarttı.

Rüzgâr vücudumun üzerinde gezinirken, ilk kez Galen için çıplaktım. Tek kolu üzerinde duruyordu, vücudu benimkine çok yakındı. Ellerimi, göğsünde, karnında, belin-

de gezdirdim. Ardından sıcak sertliğine dokundum. Sert ve sıcak organını avuçlayınca ürperdi ve gözlerini kapattı. Açtığında, gözleri karanlık bir ışıkla parıltıyordu. Bunu görünce nefesimi tuttum ve vücudumun aşağı kısmında bir yerler kasıldı. Uzvunu nazikçe sıktım, okşadım. Sırtı yay çizdi, başını o kadar geriye attı ki gözleri açık mıydı yoksa kapalı mıydı, bilmiyordum.

Galen gökyüzüne bakarken ben aşağıya indim ve onu birden ağzıma aldım. Bunu yapınca gırtlığımdan boğuk sesler çıktı. Bakışlarını gökyüzünden bana indirince, yüzünü görebilmek için gözlerimi devirdim. Dudakları hafifçe aralandı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. Kesik kesik nefes verişini karnında başlıyor, göğüslerine çıkıyor ve dudaklarının da son buluyordu. Başını iki yana salladı. "Çok uzun sürmeyecek," dedi.

Ağzımı vücudundan aldım ve Galen'ı geriye ittim. Bacaklarının üzerine eğildim ve vücuduna baktım. Çok uzun zamandır istiyordum bunu. Bakışlarımla vücudunu okşadım, derisinin beyazdan soluk yeşile dönüşmesini, karanlık göğüs uçlarının rengini ezberledim. Elimi vücudunda gezdirdim, süet veya kadifeye benzer tenini hissettim. Böylesine yumuşak, bu kadar sert ve sıkı bir deriyi nasıl tasvir edeceğimi bilmiyordum. Fakat bunca zamandır arzuladığım şey, sadece vücudu değildi. Büyüsünü de istiyordum.

Sıcaklığı tenimden çekip alırcasına gücümü çağırırdım ve aurası sıcak bir deniz gibi coşup benimkine aktı. Büyülerimiz, okyanusun iki akıntısı gibi birbiri içine geçti, birlikte boğuldu.

Üzerine çıktım, onu yavaş yavaş içime aldım. Şimdi tamamen içimdeydi. İsmimi fısıldadı ve üzerine eğildim.

öpüştük. İçimde oluşunu hissedercesine öpüştüm, vücutlarımız kusursuz bir biçimde birleşti.

Rüzgâr soğuk bir el gibi sırtımda gezindi. Sırtımı dikleştirtilim, şimdi Galen'a tepeden bakıyordum. Yeniden ağaçları hissettim. Kulağıma, toprağın derinliklerindeki sırları fısıldıyorlardı. Altımızdaki toprağı hissedebiliyordum. Galen'ın vücudunun altında, toprak sanki dans ediyordu.

Biz de bu dansın bir parçası olduk. Vücutlarımız kilitlenircesine benimle birlikte kalkıp inince, kusursuz ritmi yakaladık. Vücudunun gerildiğini hissedince onu içimde iyice sıktım, Galen'ı ellerimle, ağzımla ve her yerimle sıkı tuttum. Sanki tutmazsam kaybolacaktı. Sıcaklık bacaklarımın arasında dalga dalga yükseldi ve derime aktı. Sanki derim erimişti ve artık rüzgârla fısıldayan ağaçların arasında uçuyordum. Beni toprağa demirleyen tek şey, Galen'ın vücudunun sert ve sıcak parçasıydı. Derisini bıraktığını, gücünü açığa çıkarttığını hissettim. Parıldayan bir an için ne deri ne kan, ne de gerçeklik. Rüzgârdık, köklerini kucaklayan ağaçlardık, toprak ve güneş ışıydık. Hoş kokulu okalıptüstük, güneşte kavrulmuş çimenlerdik. Bedenimi hissedemeyip kim olduğumu bile unutmaya başladığım sırada, vücuduma geri döndüm. Bedenim yeniden şekillendi ve Galen, yeniden içimdeydi. Nefes almakta güçlük çekiyor, birbirimizin kollarında kahkahalar atıyorduk. Üzerinden kayıp yanına uzandım, kalbinin hızlı ve kendinden emin atışını duymak için başımı göğsüne yasladım.

Yürüyebileceğimizi anlayınca ayağa kalktık ve geldiğimiz yoldan Maeve Reed ve kocasını bulmaya, bulduğumuz büyüyü vermeye gittik.

36

Yatak odasında büyülü öpücüğü bekleyen kadın, tüm görkemiyle Concheenn'di. Gordon Reed, parıldayan varlığın yanında, gri bir iskelet gibiydi. Kadına bakarken, yüzünde beliren acıyı seyretmek çok korkunçtu. İçimiz büyü gücüyle dolu olmasına rağmen, Gordon'un acısını hissedebiliyorduk. Hastalığını iyileştiremezdim ama acısını dindirebilirdim.

Concheenn, "Vahşi doğa kokuyorsunuz," dedi. "Toprağın kalbi sizinle atıyor Meredith. Göz kapaklarımdan ardında yeşil bir parlılık gibi." Kristal gözyaşları dökmeye başladı. Gözünden akan damlalar, sanki gümüş ve altındandı. "Yeşil adamın, gökyüzü, rüzgâr ve güneş ışığı kokuyor. Kafamın içinde sarı bir parlılık var." Dizlerinin bağı çözülmüş gibi yatağın kenarına oturdu. "Bize toprağı ve gökyüzünü, anneyi ve babayı, tanrıçayı ve tanrıyı getiriniz."

Bize henüz teşekkür etme, daha sana bir çocuk vermedik. demek istedim ama demedim. Çünkü içime dolan büyü gücünü ve elimi tutan Galen'inkini hissedebiliyordum. Büyük şaman saf gücüydü. Toprağın, tohumları meyveye dönüştürüşünün sonsuz dansıydı. Artık bu döngü durdurulamazdı. Duracak olursa yaşam da dururdu.

Maeve, Gordon'ın yanına geçti ve adamın zayıf elini, parlayan elleri arasına aldı. Galen ve ben önlerinde dikildik. Galen, Maeve'e yaklaşıırken, ben de Gordon'ın önünde eğildim. Aynı anda öpüştük. Dudaklarımız kusursuz bir dansın son hareketi gibi buluştu. Güç, tüyleri diken diken eden bir akıntıyla bizden onlara aktı. Bir şimşek dölmeye hazırlanıyormuş gibi odayı gergin bir sessizlikle doldurdu. İçerisi büyüyle o kadar doluydu ki nefes almak güçleşti.

Galen ve ben geri çekildik, şimdi ikisinin de gözlerimin arkasında parıldadığını görebiliyordum, toprağın ateşini ve güneşin altın sarısını taşıyorlardı. Maeve kocasının ince dudaklarını öperken, kapıyı sessizce arkamızdan kapattık. Enerjinin boşalma anını, kapının altından bir rüzgâr esip hepimize değmiş gibi hissettik.

Sessizliği bozan, Doyle oldu. "Başardın Meredith."

"Bundan emin olamazsın."

Bana baktı. Söylediğim çok saçmaymış gibi baktı.

Buz, "Doyle haklı," dedi. "Böyle bir güç, başarısız olmaz."

"Bu kadar doğurganlık gücüm varsa, ben neden hamile kalmadım?"

İkinci bir sessizlik oldu fakat bu seferkinin sebebi hayret değildi. Sonunda Doyle, "Bilmiyorum," dedi.

Rhys, "Daha çok denememiz lazım," dedi.

Galen başıyla onayladı. "Daha fazla seks. Daha fazla seks yapmalıyız."

Kaşlarımı çattım, kendime hâkim olamadım. Sonunda bir kahkaha attım. "Daha fazla seks yaparsak yürüyemeyebilirim."

Rhys, "Biz seni her yere taşıyoruz," dedi.

Buz, "Evet," diye ekledi.

Hepsini süzdüm. Şaka yaptıklarından emindim.

Taranis bizi aradığında, öğle yemeği yiyorduk.

Doyle, Taranis'le konuşurken meyve salatamdan arta kalanı ve taze ekmeği mideye indirdim. Maeve hamileydi; büyü içinde büyümüştü. Taranis bunu henüz bilmiyordu ama öğrendiğinde ne yapacağını düşünmek bile beni korkutuyordu. Kralla uğraşmak zaten zordu, şimdi daha da stresliydik.

Kepçe boyunlu, arkasında bağı olan türden, mor, kolsuz bir elbise seçmiştim. Çok kadınsıydı ama tehditkâr değildi. Çok uzun zamandır giyilmeyen bir tarzdı. Zamanla değişen tek şey, etek boyuydu. Bazen Uyanış Sarayı'yla uğraşırken, yirmi birinci yüzyılı unutmanız gerekebilirdi.

Yeni yapılmış yatağın üzerine oturdum. Elbisemin morunun, örtünün bordosu ve yatağın üzerine saçılmış bordo, siyah yastıklarla uyumlu olması rastlantı değildi.

Rujumu yeniledim ama geri kalanına dokunmadım. Dramatik bir doğallık istiyorduk. Göremeyecek olsa bile bacak bacak üzerine attım ve ellerimi kucağıma koydum. Resmi bir duruş değildi ama bir sorgu odasına girmeden ancak bu kadarını yapabiliyordum.

Doyle bir yanımda, Buz diğer yanımdaydı. Doyle'un üzerinde, her zamanki siyah kot pantolonu ve siyah tişörtü vardı. Uzun siyah botlar giymiş ve üst kısımlarını dizlerinin üzerinde katlamıştı. Örümcek kolyesini de siyah tişörtün üzerinde parıldaması için dışarıya çıkartmıştı. Örümcek, kıyafetinin vazgeçilmez bir parçası, âdeta armasıydı. Bir defasında insan bir büyücünün derisinin yarıldığını, adamın vücudundan dışarıya kolyedeki örümceklerin aynısının çıkmasını ve büyücünün geriye titreyen bir et yığınının başka bir şey kalmadığını görmüştüm. Zavallı kurban, Komiser Yardımcısı Peterson'ın, öldürdüğümü düşündüğü kişiydi.

Buz daha gelenekseldi. Kenarları gümüş ve altın işlemeli uzun bir tunik giymişti. İşlemelerin minik çiçekleri ve sarmaşıkları çok detaylıydı. Bakınca, sarmaşıkları, gülleri, çan çiçeklerini ve hercai menekşeleri görebiliyordunuz. Beyaz deriden gümüş tokalı bir kemer takmış ve tuniğin üzerinden bağlamıştı. Kılıcı, Geamhradh Poh, Kışın Öpücüğü, yanındaydı. Modern mermileri durduracak bir büyüye sahip olmadığı için, büyülu kılıcı genelde evde bırakıyordu. Fakat Kral'ın karşısına çıkarken kılıcını takması harikaydı. Kabzası kemiktendi, gümüş süslemeleri vardı. Kemiğin eski fil dişine benzer bir katmanı vardı. Sıcak ve zengin bir katmandı, yüzlerce yıldır cilalanan soluk ahşap gibiydi.

İkisi de kenarda durmaya ve benim önümü çok fazla kapatmamaya özen gösteriyordu ama bunu yapmak zordu.

Ben ayağa kalksam zor olurdu ama otururken imkânsızdı. Fakat benim dostça bir görüntüye bürünmem için uğraş-
leyebileceklerdi. Bir tür iyi polis kötü polis oyunuydu ama
bu seferki politikaydı.

Işık ve İllüzyon Kralı Taranis, altın tahtında oturuyor-
du. Işıklar giymişti. Altını, yaprakların arasından süzülen
güneş ışığınıninkine benzer benekli yumuşak bir ışık kaplı-
yordu. Yer yer parlak sarı güneş ışığı da görünüyordu. Işıl-
lı yerler, ışık ve gölgelerin arasında beliren minik yıldızlara
benziyordu. Üstüne ise yazın güneşin parlak yaprakların
üzerine vuran göz kamaştırıcı parıltısını giymişti. Hem ye-
şil hem de altın rengindeydi, bir yandan da öyle değildi.
Işıktı, kumaş değildi. Hareket ediyor ve rengi değişiyordu.
Nefes alıp veriş bile ışığı dans ettiriyordu.

Saçları altın dalgalar hâlinde yüzünü kuşatıyordu. Yüzü
o kadar parlaktı ki suratında sadece gözleri belirgin bir bi-
çimde seçiliyordu. Gözleri iç içe üç mavi tona sahipti. Üç
farklı okyanusun renkleri gibiydi. Her biri güneş ışığında
boğuluyordu. Her biri farklı bir renkti. Görünmez akıntı-
larla şekil değiştiren suya benziyorlardı.

O kadar çok hareket eden parça vardı ki bir bütün-
lük kurmak zordu. Dünyanın değişik yerlerinde farklı
günlerde açığa çıkan başka başka ışıkların hepsine birden
bakmak ama tümünü bir arada görmeye çalışmak gibiydi.
Taranis, parıldayan, akan ve dalgalanan bir ilüminasyon
kolajıydı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Başım
döndü. Çok uzun süre bakarsam midem bulanacaktı.
Doyle ve Buz'un da aynı dertten muzdarip olup olmadı-
ğını merak ettim.

Fakat bunu Kral'ın önünde soramazdım. "Kral Taranis.
Benim yarı-ölümlü gözlerim sizin görkemli görüntünüz-
le kamaştığı için, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.
Rica etsem görkemli görüntünüzü biraz kısabilir misiniz,
böylece size kendimden geçmeden bakabilirim."

Sesi harika bir şarkıyı söylüyormuş gibi müzikle birlik-
te geldi ama sadece konuşuyordu. Kafamın içinde, bunun
te geldi ama güzel ses olmadığını biliyordum. Ama ku-
duyduğum en güzel ses olmadığını duymamıştı. "Bu konuşmayı kolay-
laklarım daha güzelini duymamıştı. "Bu konuşmayı kolay-
laştırmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ölümlü gözlerini
açabilirsin."

Gözlerimi dikkatlice açtım. Hâlâ parlaktı ama ışıklar ön-
ceki kadar hızlı hareket etmiyor ve akmıyordu. Sanki ışık
oyununu yavaşlatmıştı ve yüzü eskisi kadar göz kamaştırıcı
değildi. Çenesinin hatlarını gördüm ama uzattığını bildiğim
sakalı fark edemedim. Altın dalgaları daha somut ve daha
sönüktü. Saçlarının rengini biliyordum ve bu değildi. Fakat
en azından, artık yüzüne bakarken başım dönmüyordu.

Gözleri dışında her şeyi kapatmıştı. Gözleri ise ışık ve
suyun mavi bir dansı gibiydi. Gülümsedim. "Çocukluğum-
dan hatırladığım güzel yeşil gözler nerede? Onları yeniden
görmeyi çok istiyordum. Yoksa anılarım beni yanıltıyor
mu? O yeşil gözler başka bir sidheye mi aitti? Zümrütle-
rin yaz yapraklarının ve gölgeli bir havuzun sakın suyunun
koyu yeşilini içinde barındırıyorlardı."

Erkekler bana Taranis'le nasıl konuşmam gerektiği ko-
nusunda ipuçları vermişti. Onlar bunu yüzlerce yıldır ya-
pıyor ve yaparken Kraliçe'yi izliyorlardı. Taranis'e iltifat
etmek hata olmazdı, kulağıma hoş gelen şeylere inanmaya
meyilliydi. Özellikle de bunu söyleyen, bir kadınsa.

Müzikal bir kıkırdamanın ardından, gözleri çocukluğundan hatırladığım renklere büründü. Gözlerinin büyük irisi, sanki çok sayıda taç yaprağı olan bir çiçektir. Taç yaprağının kenarları beyaz, bazılarının siyahtı. Maeve Reed'in Taranis'inkiler olduğuna inanıyordum.

Gerçek gülümsememi gösterdim. "Evet, gözleriniz hatırladığım kadar güzel."

Sonunda, altın ışıktan bir vücuda ve omuzlarına düşen parlak altın renkli saçlara sahip bir figürdü. Yeşil gözleri, suyun üzerindeki çiçekler gibi, bu altın ışığın üzerinde yüzmüyordu. Gözleri gerçektir ve sıra dışıydı ama geri kalanı değildi. Şimdi bir resmini çekseniz, gözler ve bulanık bir form çıkardı. Modern kameralar çok fazla büyü gücünü sevmezdi.

"Merhaba Prenses Meredith. Duyduğum kadarıyla Et Prensesi olmuşsun, tebrikler. Gerçekten ürkütücü bir güç. Aydınlanma'daki sidheler, seni düelloya davet etmeden önce bir kez daha düşünmek zorunda kalacak." Sesinde normal derecede bir sakinlik duyuluyordu. Sevimli bir sestir.

"Sonunda kendimi koruyabilmek güzel."

Sanırım kaşlarını çatmıştı. Görkemli görüntüsünden bunu anlamak zordu. "Karanlık sarayda zor zamanlar geçirmene üzüldüm. Uyanış Sarayı'nda, hayatın o kadar zor olmaya-çağını garanti ederim."

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzüme hoş bir ifade takınmaya çalıştım. Uyanış'taki yaşamın benim için nasıl olduğunu hatırlıyordum ve zor kelimesi yetersiz kalırdı. Çok

uzun süre sessiz kalmıştım sanırım çünkü Kral yeniden konuşmaya başladı. "Ziyafete gelip bizi onurlandırırsan, çok hoşuna gideceğini garanti ederim."

Derin bir nefes aldım ve verdim, gülümsedim. "Davetiniz benim için büyük bir onur Kral Taranis. Uyanış Sarayı'nın benim onuruma bir ziyafet vermesi, çok beklenmedik bir şey."

"Umarım beklenmedik ama hoş bir şeydir," dedi. Bir kahkaha attı. Sesi yine, içinde çınlayan bir neşeyi barındırıyordu. Sesini duyunca ben de dayanamayıp güldüm.

"Ah, çok hoş ekselansları." Söylediklerim doğrudur. Sıra dışı gözleri olan bu adamın, güzel ve ışıltılı sarayda benim onuruma bir yemek vermesi tabii ki hoş bir şeydi. Açıkçası, bundan daha iyisi olamazdı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Birkaç saniye içimde tuttum. O arada Taranis, güzel sesiyle konuşmaya devam etti. Ben sesine değil, nefes alıp veremeye odaklandım. Nefeslerimi ve vücudumun akışını hissedebiliyordum. Havayı ciğerlerime doldurmaya ve içimde tuttuğum nefesi vermeye, bu süreci kontrol altına almaya odaklandım. Ciğerlerime doldurduğum havayı neredeyse canım yanana kadar içimde tutuyor ve sonrasında yavaşça veriyordum.

Sessizliği, Doyle'un sesinin doldurduğunu duydum. Nefes alıp verme egzersizlerine devam edip vücudumun dışında neler olduğuna odaklanmaya çalışırken, sözlerini işittim.

"Prenses sizin varlığınızdaki çok etkilendi Kral Taranis. O, sonuçta akrabamız. Böylesi bir gücün etkisine girmemek çok zor."

Taranis'in cazibe büyülerinde çok iyi olduğu ve bunu sidheler üzerinde sıklıkla kullandığı konusunda Doyle beni uyarmıştı. Kimse bunun yasa dışı olduğunu söylememişti çünkü Taranis Kral'dı ve herkes ondan korkardı. Hile yaptığını dile getirmeye cesaret eden yoktu. Cesur başlamamın sebebi, Doyle'un uyarısıydı. Hayatım, etraflarımda geçmişti ve bu yüzden, etkiden nasıl kurtulacağımı biliyordum. Birçok sidhe, başka bir sidhenin gücüne katlanmanın ne kadar zor olduğunu itiraf etmektense, büyülenmeyi tercih ederdi. Benim böyle bir gururum yoktu.

Gözlerimi yavaşça açtım. Vücudumun parçalarının normale döndüğünü hissedene kadar gözlerimi kırptırdım. "Özür dilerim Kral Taranis ama Doyle haklı. Varlığınız beni fazlasıyla etkiledi."

Gülümsedi. "Çok özür dilerim Meredith. Sana rahatsızlık vermek istemedim."

Belki bunu istememiş olabilirdi ama partiye gitmemi istiyordu. O kadar çok istiyordu ki büyü gücüyle beni ikna etmeye çalışıyordu.

İçimden, partiye katılmamın neden bu kadar önemli olduğunu sormak geldi. Fakat Taranis beni kimin yetiştirdiğini biliyordu ve kimse babamın kaba bir peri olduğunu söyleyemezdi. Belki biraz fazla açık sözlüydü ama her zaman kibardı. Maeve Reed'e benzer şekilde, hiçbir şeyi umursamayan bir insan gibi görünemezdim. Taranis beni tanıyordu. Sorun, doğrudan sorular sormadan, istediğim cevapları nasıl alacağımdı.

Ama fark etmezdi. Kral beni büyülemeye çalışmakla o kadar meşguldü ki başka hiçbir şey umurunda değildi.

Sarayların gördüğü en güçlü illüzyonistlerden birinin cazibe büyüsüne karşılık vermeye çalışmadım. Önce gerçekçi dene-dim. "Saçlarının, dalgalara işlenmiş güneş ışığı gibi olduğunu hatırlıyorum. Birçok sidhenin saçları sarıdır ama sadece seninkinde batan güneşin rengi vardı." Hafifçe kaşlarımı çattım, kadınların iyi bir etki bırakmak için yüzlerce yıldır kullandığı bir ifadeydi. "Yoksa yanlış mı hatırlıyorum? Cazibe büyüsü kullanmadığınız zamanlara ait anılarım, çocukluğuma ait. Belki de rengi ve güzelliği sadece hayal ettim."

Ben olsam buna inanmazdım. Korumalarımın hiçbirini inanmazdı. Andais, bu kadar belirgin bir taktik için yüzüme bir tokat atardı ama hiçbirimiz Taranis'in alıştığı iltifatları bilmiyorduk. Yüzlerce yıldır insanlar, kendisiyle böyle ve hatta daha nazik konuşuyordu. Tek duyduğunuz şey, ne kadar harika, ne kadar sevimli, ne kadar kusursuz olduğunuzsa, buna inanmaya başlamanız kendi hatanız mı olurdu? İnanırsanız, artık aptalca veya manipülatif görünmezdi. Gerçek gibi dururdu. Gerçek sırrım, dürüst formunun bu ışık gösterisinden daha güzel olduğuna inanmadı. Dürüsttüm ve dalkavukluk yapıyordum. Güçlü bir kombinasyondur.

Altın dalgalılar sanki bükülüp ayrı saç tutamlarının üzerine kazınmıştı, bu yüzden gerçek saçları hemen açığa çıkmadı ama bir striptiz gösterisi gibi yavaş yavaş belirdi. Saçlarının gerçek rengi, gün batımı kırmızısiydi. Sanki gökyüzü, kana bulanmıştı. Fakat dalgalıların arasında, güneş ufukta batarken beliren, kırmızımsı, turuncu renk de vardı.

Birkaç saç teli belirgin bir biçimde güneş gibi parlıyor, daha sağlam görünen dalgaların arasından ışıldıyordu.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesi verdim. Gerçek rengin illüzyondan daha güzel olduğu yalan değildi.

"Bu daha mı güzel Meredith?" Sesinin dokunuşu harkaydı. Sanki uzansam sesini tutabilir ve içime çekebilirdim. Kollarımda sesinin nasıl olacağını bilmiyordum. Ama muhtemelen, yoğun ve tatlı bir şey olurdu. Her pamuk şekere bulanması gibi bir şeydi. Erişse yapış yapış olacak bir şeydi.

Doyle omzuma dokununca irkildim. Taranis sadece basit bir cazibe büyüü yapmıyordu. Böyle büyüler birinin fiziksel görünümünü değiştirirdi fakat bunu kabul etmek veya etmemek size kalırdı. Cazibe büyüüyle, kuru bir yaprağı güzel bir kek gibi göstermek mümkündü. İsterseniz keki yiyebilirdiniz ama önce bunu seçmeniz gerekiyordu. Cazibe büyüler, sadece deneyimi değiştirdi. Kabul etme seçimini değiştirmezdi.

Taranis'in yaptığı şey ise benim adıma karar vermeye çalışmaktı. "Bir şey mi dediniz ekselansları?"

Doyle, "Dedi," dedi. Sesi bana, karanlık, yoğun ve tatlı şeyleri hatırlattı. Neredeyse kararmış bal likörü gibi. Cazibe büyüünün dokunuşunun, bu şekilde düşünmeme sebep olduğunu biliyordum. Fakat Doyle beni kontrol etmeye çalışıyor, Kral'ın gücüne karşı koymam için uğraşıyordu.

"Onuruna verilen yemeğe gelip beni onurlandıracağ mısın diye sordum."

"Bu kadar zahmete girmeniz beni çok onurlandırdı ekselansları. Böyle bir davete birkaç ay içerisinde katılmayı çok isterim ama şimdi çok yoğunum. Biliyorsunuz, Noel

hazırlıkları uzun sürüyor. Benim, sizin gibi, planlarımı aksamamasını sağlayacak hizmetkarlarım yok." Gülümse dim ama içimden çığlık atmak geliyordu. Şaşkın bir insan veya aşığı bir periyimim gibi, beni bu şekilde kontrol etmeye nasıl cesaret derdi? Sidheler, dengine böyle yapmazdı. Şaşırمامam lazımdı. Bana davranış şekli her şeyi özetli yordu. Beni dengi olarak görmüyordu. Zaten neden gör sün ki?

Ben saçlarımın rengini değiştirebilir, derimi koyulaştırabilir veya görünüşümde ufak tefek değişiklikler yapabilir dim. Fakat hiçbir şey beni Taranis'in üzerime saldığı korkunç güçten koruyamazdı.

Taranis'ten daha iyi yaptığım şey neydi? Et elim vardı ve Taranis'in yoktu. Fakat bu, sadece öldürücü bir güçtü. Ben Taranis'i öldürmek değil, kendimden uzak tutmak istiyordum.

Tatlı sesiyle konuşmaya devam etti. "Davete katılırsan beni çok sevindirirsin."

Doyle omzumun hafifçe sıktı. Uzanıp eline dokundum ve Doyle'a dokununca kendimi biraz daha iyi hissettim. Taranis'ten daha iyi yaptığım şey neydi?

Doyle'un parmaklarımı tutabilmesi için, elimi hafifçe kıpırdattım. Eli çok gerçek, fazlasıyla somuttu. Sanki, büyüleyici sesi ve parıltılı güzelliği uzak tutmama yardımcı oluyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ekselansları ama bu ziyareti Noel yortusundan sonraya bırakmak zorundayız."

Gücü, saf bir dalga hâlinde üzerime aktı. Ateşten gücü olsaydı şimdi alev almıştım, sudan olsaydı boğulmuşum.

Fakat ikna etme üzerine kuruluydu, neredeyse bir tür baştan çıkartmaydı. Artık, Uyanış'a neden gitmek istemediğimi hatırlamıyordum. Tabii ki giderdim.

Ani bir hareket, evet dememe engel oldu. Doyle arkama oturdu, bacaklarını iki yanıma atıp vücudumu onunkine yaslamama izin verdi. Eli hâlâ benimkinin üzerindeydi. Beni evet demekten kurtardı ama yeterli değildi.

Bakmadan uzandım ve Buz'un elini buldum. Elimi sıkı ve bana yardımcı olmaya çalıştı.

Aynaya baktım. Taranis hâlâ parıldayan bir şeydi, bir sanat eseri gibi güzeldi. Fakat nabzımı hızlandıran türden bir güzelliği yoktu. Sanki kendisini ciddiye almam için çok fazla uğraşıyordu. Parıltılı maskesi ve ısıltılı giysileri içerisinde, aslında biraz komik duruyordu.

Gücü yine dalgalandı ve sıcak bir tokat gibi yüzüme patladı. "Bana gel Meredith. Üç gün içerisinde bana gel ve sana hiç görmediğin türden bir ziyafet yaşatayım."

Kapının açılışı beni kurtardı. Galen'di. Yataktaki Doyle'a ve elimi tutan Buz'a baktı.

"Beni mi çağırdın Doyle?"

Doyle'un bir şey dediğini duymamıştım. Sanırım Kral'ın sesinden başka bir şey duymadığım anlar olmuştu.

Sesimi buldum, zayıf ve nefes nefeseydi. "Kitto'yu çağır. Lütfen."

Galen bunu duyunca kaşlarını havaya kaldırdı ama beni selamladı, aynadan görünmüyordu. Goblini odaya getirdi. Ne istediğimi açıkça ifade ettim. Kitto'nun üzerinde, deliğe gizlendiği zaman giydiği kıyafetler vardı. Birinin bana dokunmasını istiyordum ve korumalarımın soyunmalarını isteyemezdim.

Kitto'nun üzerinde, kısa şortundan başka bir şey yoktu. Taranis için çıplak sayılırdı. Ne düşündüğü umurunda değildi.

Kitto, bana ve Doyle'a sorgular bir bakış attı. Aynaya bakmamaya özen gösterdi. Doyle'un elini boynumun yanına aldım ve elimi Kitto'ya uzattım. Soru sormadan yanıma geldi. Küçük eliyle benimkini tuttu, ayaklarımın dibine oturmasını sağladım. Goblini çıplak bacaklarıma çektim. Çorap giymiyordum, sadece elbiseme uyumlu, açık parmaklı sandaletlerim vardı.

Kitto bacaklarıma sarıldı ve derisinin sıcaklığını, ellerinin dokunuşunu hissettim. Eteğimin altındaki çıplak bacaklarıma değen kolları beni rahatlatı.

Andais'in, Uyanış'tan perilerle konuşurken çıplak vücutlarla kuşatılmasının ardındaki sebebi anlamaya başladım. Taranis'i kızdırmak için böyle yaptığını düşünürdüm ama artık eskisi kadar emin değildim. Belki de karşısında kini kızdırmaya çalışan, Kraliçe değil, Kral'dı.

"Beni onurlandırdığın için teşekkür ederim Taranis. Ama Noel yortusundan önce yapılan bir davete katılamam. Yoğun Noel sezonu geçtikten sonra gelebilirim." Sesim beraktı, neredeyse güçlüydü.

Doyle sonunda tene ihtiyacım olduğunu anlamıştı çünkü elleri boynumla meşguldü, omuzlarımı ve kollarımı da okşuyordu. Normalde, ellerinin vücudumda gezinmesinin beni baştan çıkartması gerekirdi ama şimdi, ayaklarımın yere daha sağlam basmasını sağlıyordu.

Kral gücünü yeniden üzerime saldı, bu sefer tadı hem güzel hem de acı verici bir kamçı gibiydi. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Hareket edebilseydim kendimi aynanın

üzerine atardım, konuşabilseydim çılgılık atardım. O çaresiz cük kondurdu, Kitto dizimin arkasını yaladı ve Buz da eli- mi dudaklarına götürmek için yatağa oturdu.

Ağızlarının dokunuşu, beni yerde tutan üç çapaydı. Buz diğer taraftan Kitto'nun yanına indi ve parmağını ağızına gizlemekti. Emin değildim ve umurumda değildi. Tenime değen ağzı, kadife bir eldiven gibiydi.

Titreyerek nefes verdim ve yeniden düşünmeye başladım. Doyle parmaklarını kafamın üzerinde gezdirdi. Saçlarımın altındaki kafa derime masaj yaptı. Dikkatimi dağıtması gereken şeyler, zihnimi berraklaştırdı.

"Kibar olmayı denedim Taranis. Ama sen büyü gücünü nasıl cesurca kullanıyorsan, ben de kelimeleri öyle kullanacağım. Beni görmek neden bu kadar önemli ve neden Noel yortusundan önce olmak zorunda?"

"Sen benim kanımdansın. Seni yeniden görmek istiyorum. Noel yortusu, bunun için çok uygun bir zaman."

"Hayatımın büyük bir kısmında varlığımı bile kabul etmedin. Şimdi neden ilişkimizi canlandırmak istiyorsun?"

Gücü odayı doldurdu, sanki havadan daha yoğun bir şeyin içinde nefes almaya çalışıyordum. Nefes alamıyor, göremiyordum. Dünya ışıktan ibaretti. Her yerde ışık vardı.

Keskin bir acı beni kendime getirdi ve çılgılık attım. Kitto, dikkat çekmek isteyen bir köpek gibi bacağıma ısırıyordu ama işe yaradı. Uzandım ve yüzünü okşadım. "Bu konuşma sona erdi Taranis. İnanılmaz kabasın. Hiçbir sidhe başka bir sidheye bunu yapmaz. Bu ancak aşağı pe- rilere yapılır."

Buz aynayı kapatmak için ayağa kalktı ama Taranis araya girdi. "Senin hakkında söylentiler duydum Meredith. Neye dönüştüğünü kendim görmek istiyorum."

"Ne görüyorsun Taranis?"
"Eskiden genç bir kızdın, şimdi bir kadınsın. Eskiden aşağı bir periydin şimdi bir sidhesin. Birçok şeyi görüyorum ama bazı şeyleri yüz yüze görüşene kadar söyleyemem. Bana gel Meredith. Bana gel ve birbirimizi daha yakından tanıyalım."

"Gerçeği dile getirmek zorundayım Taranis. Gücün karşısında kendimi güçlülükle kontrol ediyorum. Bunu biliyorsun ve ben de biliyorum. Ve bu sadece uzaktan yapılan bir görüşme. Bunu yüz yüze denemem için aptal olmam gerek."

"Noel yortusundan önce saraya gelersen, seni bu şekilde etkilemeye çalışmayacağıma söz veriyorum."

"Neden Noel yortusundan önce?"

"Neden sonra?" diye karşılık verdi.

"Çünkü sen bunu çok fazla istediğin için, ben motivasyonundan şüphe ediyorum."

"Öyleyse, ben bir şeyi çok istediğim için teklifi reddediyorsun. Sadece istediğim için."

"Hayır. Sen bir şeyi çok istiyorsun ve bunu elde etmek için güçlerini kullanmaktan çekinmiyorsun. Beni korkutan şey bu."

Altın maskeye rağmen kaşlarını çatıldığını gördüm. Mantığını takip edemedi. Gerçi, bana göre yeterince açıktı. "Beni korkuttun Taranis. Bu kadar basit. Çok ciddi yeminler edene kadar kendimi senin ellerine bırakamam... Bu yeminler, benim yanımda nasıl olacağıyla ilgili."

"Noel yortusundan önce gelirsen, hangi sözü istiyorsan veririm."

"Ben Noel yortusundan önce gelmeyeceğim ama sen isparıldamaya başladı. Kırmızı saçları, kurumuş kan gibi ışıldadı. "Bana karşı mı geliyorsun?"

"Benim üzerimde gücü olmayana karşı gelemem."

"Ben Ard-Ri'yim, Yüce Kral'ım."

"Hayır Taranis, sen Uyanış Sarayı'nın Yüce Kralı'sın. Andais'in, Aydınlanma'nın Yüce Kraliçesi olduğu gibi. Sen benim Ard-Ri'm değilsin. Ben senin sarayından değilim. Daha gençken bunu bana açıkça ifade etmiştin."

"Ben barış için elimi uzattığımda, kin mi güdüyorsun Meredith?"

"Güzel sözlerinle veya güzel görüntünle beni etkilemezsin Taranis. Çocukken beni neredeyse öldüresiye dövdün. Şimdi senden korktuğum için beni suçlayamazsın. Senden korkmam gerektiğini kafama kazımak için çok uğraştın."

"Öğrenmeni istediğim şey bu değildi," dedi. Beni dövdüğünü inkâr etmedi. En azından dürüsttü.

"O zaman ne öğrenmemi istedin?"

"Kral'ını sorgulamamayı."

Kendimi, ensemdeki Doyle'un eline ve ağzına bıraktım, Doyle avucumu yalarken, Kitto da nazıkçe bacağımı dişliyordu. "Sen benim kralım değilsin Taranis. Andais benim kraliçem ve benim kralım yok."

"Bir kral arıyormuşsun Meredith. Öyle diyorlar."

"Çocuğumun babasını arıyorum. Aydınlanma'nın Kralı olacak kişiyi."

"Andais'e hep, en büyük eksiğinin, bir kral, gerçek bir kral olduğunu söyledim."

"Sen öyle bir kral mısın Taranis?"

"Evet," dedi. Sanırım buna inanıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda, "O zaman ben, farklı bir tür kral arıyorum," dedim. "Gerçek bir kraliçenin krallara denk olduğunu bilen birini."

"Bana hakaret ediyorsun," dedi. Dostça görünen ışıklar sertleşti. Gözlerim kamaşınca, güneş gözlüklerimi yanama almış olmayı arzuladım.

"Hayır Taranis. Sen bana, Kraliçe'ne ve sarayına hakaret ediyorsun. Bana söyleyecek bundan daha iyi sözcüklerin yoksa, konuşacak bir şeyimiz kalmadı." Buz'a bakıp başıyla onayladım, Taranis cevap vermeden aynayı kararttı. Bir süre sessiz kaldık. Ardından Doyle konuştu. "Kendini hep kusursuz görüyor."

"Sence beni baştan çıkartmaya mı çalıştı?"

Doyle'un, omzunu silktiğini hissettim. Sonra kollarını vücuduma doladı ve bana sarıldı. "Taranis için, kendisinden etkilenmeyen herkes bir sorundur. Kendisine tapmayan herkesi tırmalar. Bu tarz kişiler, göze kaçan bir kum tanesi gibi Kral'ı rahatsız eder."

"Andais'in kralla konuşurken, çıplak ve erkeklerinin yanında olmasının sebebi bu mu?"

Buz, "Evet," dedi.

Yüzüne baktım, hâlâ aynanın önündeydi. "Gücü bu şekilde başka bir hükümdarın üzerinde kullanmak suç değil mi?"

Omzunu silkti. "Yüzlerce yıldır birbirlerini baştan çıkartmaya, öldürmeye çalışıyorlar."

"Baştan çıkartmak veya öldürmek... Üçüncü bir seçeneğe yok mu?"

Doyle kulağıma, "Üçüncü seçeneği buldular," dedi. "Huzursuz bir barış. Taranis seni ve sayende Aydınlanma'yı kontrol etmek istiyor."

"Neden Noel yortusu öncesini istiyor?"

Kitto, "Noel yortusunda kurbanlar verilir," dedi. "Işığın geri dönmesi, Meşe Kral'ın yeniden doğuşu için Kutsal Kral'ı kurban ederler. Işığın yeniden doğuşu için."

Hepimiz birbirimize baktık. Buz araya girdi. "Sence saraydaki asiller, artık çocukların yokluğunu dert etmeye mi başladılar?"

Doyle, "Buna dair bir söylenti duymadım," dedi. Demek ki sarayda casusları vardı.

Kitto, "Bir kral için, kral kurban edilir," dedi. "Asla kralı kurban edilmez."

Doyle, "Belki de Taranis, geleneği değiştirmek istiyor," dedi. "Noel yortusu öncesi Uyanış'a gitmeyeceksin. Bunu yapmak için iyi bir sebebin yok."

Kendimi bedenime bıraktım, kollarında rahatlamaya çalıştım. "Aynı fikirdeyim," dedim. "Taranis her ne planlıyorsa, parçası olmak istemiyorum."

Buz, "O zaman hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi.

Kitto, "Evet," dedi.

Ortak bir karardı ama bir şekilde huzursuzluk veriyordu.

38

Yemek odasına girince, Dedektif Lucy Tate'i pembe sandalyede çayını yudumlarken bulduk. Çok mutlu görünmüyordu.

Galen koltukta oturmuş, etkileyici görünmeye çalışıyordu -ki bunda çok iyiydi- fakat Lucy onu görmüyordu. Gergin omuzlarından bacak bacak üzerine atışına kadar her şey, öfkeli veya tedirgin ya da hem öfkeli hem tedirgin olduğunu belli ediyordu.

Ben yatak odasından çıkınca, "Nihayet," dedi. Üçümzü de süzdü. "Öğleden sonra eğlencesi için fazla giyinik değil misiniz?"

Koltuktaki Galen'a, odadaki Rhys ve Nicca'ya baktım. Kitto hiçbir şey söylemeden köpek evine geri döndü. Sage'i görmedim ve kapının önündeki çiçek saksısının yanında olup olmadığını merak ettim. Galen küçük periyi mutlu

Lucy silahlarımızla metal detektöründen geçebilme-
miz için rozetini gösterdi. Görevli hemşire içeriye
girmemize izin vermeden önce, erkekler Kraliçe'nin
korumaları olduklarını gösteren kimliklerini beyan etmek
zorunda kaldı. Fakat sonunda, bir adamın yatağının yanın-
daydık. Küçük, şekilsiz bir şeydi. Sage de küçüktü ama her
yeri orantılıydı ve olması gereken boyuttaydı. Örtünün al-
tında yatan adamın kollarına bakınca, bir terslik olduğunu
hemen anladık.

Ben Aydınlanma Sarayı'ndandım ve birçok şekilsizliği
hoş bulabilirdim ama bu adamda tüylerimi diken diken
eden bir şey vardı. Kafamı çevirmek istiyordum.

Sorun yaşayan, sadece ben değildim. Rhys ve Buz ka-
falarını çevirip bakışlarını kaçırdı. Tepkilerinden adamı ya
tanıdıklarını ya da ona ne olduğunu bildiklerini anladım.

Adamdan uzak durmaya çalışıyor gibiydiler. Eski bir tabu-
yu mu yıkmıştı? Doyle bakışlarını kaçırmadı. Ama Doyle,
bunu zaten hiç yapmazdı. Galen benimle göz göze geldi. En
az benim kadar şaşkın ve tedirgindi. Kitto yanımda kaldı,
rahatlamaya ihtiyacı olan bir çocuk gibi elimi tutuyordu.

Kendimi adama bakmaya, beni huzursuz eden şeyin
ne olduğunu anlamaya zorladım. Altmış santimden biraz
uzundu. Minik ayakları, örtünün altında iki şişkinlikten
ibaretti. Vücudunda, yakından bakınca daha küçük görü-
nen bir şey vardı ama her şey yerli yerinde gibi duruyordu.
Kafası gövdesine göre biraz büyüktü. Gözleri büyük ve sı-
vıydı. Yüzüne büyük geliyorlardı. Gözlerini sanki başka bir
yüzden almıştı. Burnu gözleriyle uyumluydu. Ama yüzün
geri kalanı geriye çekildiği için, burnu da büyük görünü-
yordu. Tam anlamıyla böyle bir şeydi; sanki yüzünün geri
kalanı küçülüp harcanırken geriye dokunulmamış, sadece
gözleri ve burnu kalmıştı.

Nicca aramızdan geçti ve elini uzattı. "Ah, Bucca, sana
ne yaptılar?"

Minik figür önce hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça bir eli-
ni havaya kaldırdı. Kolu, ince bir dal gibiydi. Soluk kahve-
rengi elini, Nicca'nınkinin üzerine koydu.

Kitto, gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü ışığa döndü. "Bucca-
Dhu, Bucca-Dhu, burada ne yapıyorsunuz?"

Önce Kitto'nun birkaç kelime eksik kullandığını dü-
şündüm ama yanılmıştım. Sormak istediğini sormuştum.

Doyle, "İkiniz adamı tanıyorsunuz," dedi. Bir soru gibi
dile getirmişti bunu.

Nicca başıyla onayladı, minik elin üzerine hafifçe vur-
du. Eski Keltik dillerinden birinde, garip, müzikal bir ses

tonuyla bir şeyler mırıldandı. Takip edemeyeceğim kadar hızlıydı ama İskoç, İrlanda veya Galler dilinde değildi. Geriye hâlâ birkaç diyalekt ve ülke kalıyordu.

Kitto da sohbete katıldı, Nicca'nınkine benzer bir dille konuştu ama tam olarak aynısı değildi. Belki farklı bir lehçeydi ya da farklı bir ülkedendi. Modern İngilizce ile Eski İngilizce arasındaki fark gibiydi.

Kitto'nun yüzüne baktım; hevesli ve üzgündü. Adamı bu şekilde gördüğüne çok üzülmüştü, tek anlayabildiğim buydu.

Sonunda Doyle, modern İngilizce ile konuştu. Belki benden başka herkes ne dendiğini anlıyordu ama ben anlamıyordum. "Nicca adamı bundan başka bir formda tanıyormuş ama Kitto onun bizim gibi sidhe olduğunu hatırlıyor. Bucca'ya bir zamanlar tanrı olarak tapılıyormuş."

Küçük figüre baktım ve tüylerimi diken diken edenin ne olduğunu anladım. Büyük kahverengi gözler ve güçlü burun... Nicca'nınkilere benziyorlardı. Ben hep Nicca'nın kahverengi derisini ve gözlerini yarı-peri kanı taşımasına bağlamıştım ama şimdi minik figüre bakarken, yanıldığımı anladım.

Adama yenilenmiş bir korkuyla baktım çünkü ne olduğunu görüyordum. Sanki biri, bir sidheyi alıp küçük bir tavşan boyutuna sıkıştırmıştı. Hastane yatağında yatan korkunç figürü tasvir edecek kelimelerim yoktu. Böyle bir forma nasıl geldiğini bilmiyordum.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Nasıl?" diye sordum. Keşke sormasaydım. Çünkü yataktaki figür, küçülmüş yüzündeki gözlerini bana odakladı.

Berrak ama aksanlı bir İngilizce ile konuştu. "Bunun sebebi benim, kızım. Ben. Sadece ben."

Nicca, "Hayır," dedi. "Bu doğru değil Bucca."

Küçük figür başını iki yana salladı. Kısa kesilmiş koyu renkli saçları, yastığının üzerinde hafifçe kıpırdandı. "Burada tanıdığım yüzler var Nicca. Seninkinden ve goblininkinden başkaları da var. Bir zamanlar kendisine tapılan ama zamanla inananlarını kaybedenler. Benim gibi solmadılar. Ben gücümü vermeyi reddettim çünkü bunun beni zayıflatacağını düşündüm." Bir kahkaha attı, bu sesi duymak çok kötüydü. "Şu hâlime bak Nicca. Gururum ve korkularım beni ne hâle getirdi."

Kafam karışmıştı ama her zamanki gibi, aklıma gelen soruları doğrudan sormak, peri kültüründe kabalıktı.

Yataktaki adam ağır başını Kitto'ya döndü. "Son karıştırdığımızda senin küçük olduğunu düşünmüştüm." Garip bir büyüye sahip gözler, goblin odaklandı. "Değişmişsin goblin."

Nicca, "O sidhe," dedi.

Bucca şaşkındı, bir kahkaha attı. "Biliyor musun, yüzlerce yıl kanımızı saf tutmaya, diğerleriyle birleşmemeye çalıştım. Bir zamanlar sen, benim için temiz biri değildin Nicca."

Nicca adamın elinin üzerine hafifçe vurmaya devam etti. "Bu çok uzun zaman önceydi Bucca."

"Bucca-Dhu'nun saf soyunun diğer sidhelerle karışmasına izin veremezdim. Şimdi benim soyumdan geriye, sadece senin gibi saf olmayanlar kaldı." Başını yana çevirdi, bunu yaparken çok çaba sarf etti. "Ve Bucca-Gwidden'den geriye sadece sen kaldın goblin."

"Goblinler arasında başkaları da var Bucca-Dhu. Ve bu sidhelerde ay ışığı derisi görüyor musun? Bucca-Gwidden hatırlanıyor."

"Derimi paylaşıyor olabilirler ama saçlarımı ve gözlerimi değil. Hayır goblin, hepsi yok oldu ve bunun sorumlusu benim. Halkımdan kimsenin diğerleriyle birleşmesine izin vermedim. Biz saklı kaldık ve eski yollara sadıktık. Eski yollar da öldü goblin."

Doyle, "O sidhe," dedi. "Aydınlanma Sarayı onu sidhe olarak kabul etti."

Bucca gülümsedi ama mutlu değildi. "Şimdi ise tek düşündüğüm şey, Aydınlanma'nın goblinleri saflarına katacak kadar düşmüş olamayacağı. Ölürlen, halkımdan herkes ölmesine rağmen, hâlâ onu sidhe olarak göremiyorum." Elini Nicca'ninkinden çekti ve gözlerini kapattı. Uykusu geldiği için değil, bir şeyleri görmeye çalıştığıındandı.

Dedektif Tate bu süreç boyunca çok sabırlıydı. "Birisine bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Doyle, Buz ve Rhys ile göz göze geldi ama hiçbir konuşmadı. Ben omzumu silktim. "Bana bakma. Benim kafam da seninki kadar karışık."

Galen, "Benimki de," dedi. "Keltçe veya Bretonca olmalı ama aksan benim için çok eski."

Doyle, "Keltçe," dedi, "Keltçe konuşuyorlar."

Galen, "Cornwall'da goblin olmadığını sanıyordum," dedi.

Kitto kafasını çevirip uzun boylu şövalyeme baktı. "Sidhe nasıl eskiden iki saraydan ibaret değilse, goblinler de bir zamanlar, şimdiki gibi tek bir halk değildi. Hepimiz, eskiden bundan çok fazlasıydık. Ben Kelt gobliniyim çünkü sidhe annem Bucca-Gwidden, Uyanış Sarayı'na katılmadan önce bir Kelt sidhesiydi. Bebeğinin formunu görünce suçu kime atacağını bildiği için, beni Cornwall yılanlarının yanına bıraktı."

Bucca, kalın bir aksanla, "Adaların her yerinde yılan yuvaları vardı," dedi. "Padrig'e inananlar ne derse desin, İrlanda'da bile böyleydi."

Kitto, "Goblinlerin büyük bir kısmı şimdi Amerika'da," dedi.

Bucca, "Evet," dedi. "Çünkü diğer ülkeler, goblinleri kabul etmiyor."

Kitto, "Evet," dedi.

Lucy, "Pekâlâ," dedi. "Eski dostların birleşmesi veya her neyse, umurumda değil. İsmini Nick Bottom olarak veren bu Bucca'nın -ki Nick Bottom'un *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan bir karakter olduğunu öğrendim- nasıl bu kadar kuruyup solduğunu öğrenmek istiyorum."

Nicca yumuşak bir ses tonuyla, "Bucca," dedi.

Küçük figür gözlerini açtı. Bakışlarında öyle bir yorgunluk vardı ki gözlerimi kaçırdım. Ölümünden, en büyük acılardan daha kötü bir tünele bakmak gibiydi.

Aksanı duygularıyla kalınlaştı. "Ben ölemem, bunu biliyorsun Nicca. Ölemem. Ben insanların kralıydım ve bu şekilde solamam. Ama soluyorum." İnce kolunu gösterdi. "Böyle soluyorum, dev bir el beni sıkıyormuş gibi."

Nicca, "Bucca, lütfen, aç hayaletlerin sana nasıl saldırıgını anlat," dedi.

"Bu etler de solunca, onlardan biri olacağım. Aç Olanlar'dan biri olacağım."

"Hayır Bucca."

Bucca ince kolunu uzattı. "Hayır Nicca. Diğer güçlü olanlara da aynısı oldu. Biz ölemeyiz ama yaşayamayız da. Bu yüzden, ikisinin arasında bir şey olmalı."

Doyle, "Cennet için yeterince iyi, cehennem için yeterince kötü değilsiniz," dedi.

Bucca kafasını kaldırdı. "Evet."

Lucy, "Peri kültürü hep ilgimi çekmiştir ama saldırılara geri dönebilir miyiz?" diye sordu. "Bana saldırıdan bahsedin Bay Bottom veya Bay Bucca."

Bucca bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. "İlk zayıflık işaretimde bana saldırdılar."

Lucy, "Bunu biraz açabilir misin?" diye sordu. Defterini çıkarttı ve notlar aldı.

Rhys, "Onları sen kaldırdın," dedi. İlk kez başını çevirmişti. Odaya girdiğinden beri ilk kez Bucca'nın yüzüne bakıyordu.

Bucca, "Evet," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Peri saraylarına katılmak için ödemem gereken bedelin bir parçasıydı."

Hepimiz sustuk. Bir an için her şey yerli yerine oturdu. Bunu Andais yapmış ya da yaptırmıştı. Kimsenin izleri sürüp Kraliçe'ye ulaşamamasının sebebi buydu. Kimsenin neler olduğunu bilmemesi de bundandı. Saraydan kimseyi kullanmamıştı.

Doyle, "Kime ödenecek bedel?" diye sordu.

Yüzüne baktım, *biliyoruz*, demek istedim.

Bucca cevap verdi. "Tabii ki Taranis."

40

Hepimiz, ağır çekimdeymiş gibi yatağa döndük. "Taranis mi dedin?" diye sordum.

"Sen sağır mısın kızım?"

"Hayır," dedim. "Sadece şaşırdım."

Bucca kaşlarını çatı. "Neden?"

Gözlerimi kırıştıtırıp üzerinde biraz düşündüm. "Taranis'in bu kadar deli olduğunu bilmezdim."

"O zaman adamı tanıyorsun."

Doyle, "Taranis'i çocukluğundan beri görmedi Bucca," dedi.

"O zaman özür dilerim." Eleştirircesine bana baktı. "Uyanış Sidhesi gibi duruyor."

Bucca'nın bu iltifatına ne cevap vereceğimi bilemedim. Zaten bunun, hangi koşullar altında iltifat sayılacağını da bilmiyordum.

Lucy yatağın diğer tarafına geçti. "Bu aç hayaletleri, Uyanış Sarayı'nın Kralı'nın mı uyandırdığını söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden?" diye sordum. Bir gün için fazla soru sormuştuk.

"Maeve Reed'i öldürmelerini istiyordu."

Lucy adama baktı. "Tamam, kafam karıştı. Kral, Hollywood'un altın kraliçesini neden öldürmek istedin?" diye sordu.

Bucca, "Nedenini bilmiyorum" dedi. "Umurumda da değil. Taranis, kaybettiklerimi geri kazanacak kadar gücü bana geri vereceğine söz verdi. Sonunda Uyanış Sarayı'na katılacaktım ama ödemenin şartı Maeve'in ölümüydü ve ben Aç Olanlar'ı kontrol edemiyordum. Birçoğu eski dostum. Benim gibi olduklarını ve geri dönme fırsatını hoş karşılayacaklarını düşündüm ama artık Bucca veya sidhe ya da peri değiller. Ölü şeyler, ölü yaratıklar." Gözlerini kapattı ve titreyerek, derin bir nefes aldı.

"İlk başarısızlığında bana saldırdılar ve şimdi besleniyorlar. Eski yollara geri dönmek için değil, aç olduklarından. Bir kurt niye besleniyorsa onun için besleniyorlar. Açlar. Sidheye yakın bir varlık olarak geri dönmelerine yetecek kadar beslenebilirlerse, o kadar korkunç varlıklara dönüşecekler ki Aydınlanma Sarayı bile onları almaz."

Lucy, "Bunu hak ediyorlar," dedi. "Ama bunları neden elçilikten gelen görevliye de anlatmadın?"

"Aptallığımı, Nicca'yı ve goblini görünce anladım. Benim zamanım tükendi ama halkım yaşamaya devam ediyor. Kanım yaşamaya devam ettiği sürece, Bucca ölmüş sayılmaz." Gözlerine yaşlar oldu. "Kendimi kurtarmak is-

tedim, benden geriye kalanları yok etmek anlamına gelse bile. Fakat yanılmışım, hata yapmışım."

Uzanıp Nicca'nın elini tuttu. Nicca gülümseyerek Bucca'nın elini sıkıttı.

Doyle, "Onları nasıl durduracağız?" diye sordu.

"Onları ben uyandırdım ama durduramam. Bunu yapacak gücüm yok."

Doyle, "Bize büyüü anlatabilir misin?" diye sordu.

"Anlatırım ama bu, yapabileceğiniz anlamına gelmez."

Doyle, "Bunu sonra düşünürüz," dedi.

Bucca hayaletleri nasıl durduracağını anlattı. Lucy dikkatle notlar aldı. Geri kalanımız sadece dinledik. Sadece büyüü sözcükler söz konusu değildi. Büyülü bir niyet ve ne yaptığını bilmek de gerekiyordu.

Aç Olanlar ile ilgili her şeyi bize anlattıktan sonra, "İsimsiz'i Aydınlanma Sarayı'ndan gizliyor muydun?" diye sordum.

"Kızım, beni dinlemiyorsun. Onu Taranis gizliyor."

"İsimsiz'i de mi onun için uyandırdın?" Sesimde şaşkınlık vardı.

"Ben Aç Olanlar'ı Taranis'ten yardım alarak uyandırdım. Ama Taranis, İsimsiz'i, benden az da olsa yardım alarak uyandırdı."

Doyle, "Büyüyü yapan esas güç Taranis'ti," dedi.

"Taranis bunu neden yapsın?" diye sordum.

Bucca, "Gücünün bir kısmını İsimsiz'den geri alacağını düşündüm," dedi. "Belki de aldı ama planladığı gibi olmadı."

Galen, "Öyleyse, İsimsiz'i Taranis kontrol ediyor, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır evlat, anlamıyor musun? Taranis onu serbest bıraktı, Maeve'i öldürme emri verdi ama benim Aç Olanlar'ı kontrol edemediğim gibi, o da İsimsiz'i kontrol edemedi. Yaptığı şeyi gizledi. Ama şimdi o şey, kendi kendini gizliyor. Taranis bunu fark edince paniğe kapılmadı, gerçekten ödü patladı. Ki böyle olması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aç Olanlar'ı, Maeve'in koruma büyülerinin üzerine gönderdim. Ama kadına ulaşamadılar. Bu yüzden bana döndüler ve başka avların peşine düştüler. Sizin İsimsiz dediğiniz şeyi de gördüm. Koruma büyülerini aşacak ve kadını öldürdükten sonra ne yapacak?"

"Bilmiyorum," dedim.

Bucca, "Kafasına ne eserse onu yapacak," dedi.

Rhys, "Söylemeye çalıştığı şey," dedi. "İsimsiz'in, Maeve Reed'i öldürdükten sonra, bir amacı olmayacak. Eski korkunç gücüne kavuşacak ve karşısına çıkan her şeyi yok edecek."

Bucca, "İşte zeki bir evlat," dedi.

Rhys'e baktım. "Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

"O şeye gücümün büyük bir kısmını verdim. Ne yapacağını biliyorum Merry. Maeve'i öldürmesine engel olmamız gerek. Maeve yaşadığı sürece onu öldürmeye çalışacak ve bunu yaparken de varlığını gizleyecek. Maeve ölürse, bütün şehrin üzerine çökecek. Perilerin en yabancı enerjisi, Güney California'yı kavuracak. Godzilla'nın Tokyo'da deşet saçması gibi bir şey."

Lucy, "Peterson'ı, eski bir peri büyüsünün şehri yok etmek üzere olduğuna nasıl inandıracağım?" diye sordu.

"Bunu yapmayacaksın," dedim. "Sana inanmaz."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

"Maeve Reed'i hayatta tutacağız. Belki de kadını, bu mevsimde Avrupa'nın güzel olduğuna ikna edebiliriz. Bir çözüm bulana kadar kaçmasını isteyebiliriz."

Rhys, "Fena fikir değil," dedi.

Bucca, "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Sen de zekisin."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. "Yanında cep telefonu olan var mı?"

Lucy'nin vardı. Telefonu aldım ve küçük defterinden, bana Maeve Reed'in numarasını söyledi. Numarayı çevirdim, telefona asistanı çıktı. Paniğe kapılmıştı. Çığlık attı. "Prenses, Prenses!" Julian telefonu kızdan aldı. "Meredith, sen misin?"

"Evet Julian, sorun nedir?"

"Burada bir şey var. Fiziksel olarak o kadar büyük ki ne olduğunu bile bilmiyorum. Koruma büyülerini aşmaya çalışıyor ve sanırım bunu başarmak üzere."

Kapıya yöneldim. "Geliyoruz Julian. Polisi önden gönderceğiz."

"Şaşırmadın Meredith. Bu şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. Arabamıza koşarken bildiklerimi anlattım. Ne olduğunu söyledim fakat söyleyeceğim hiçbir şeyin adama yardım edebileceğini sanmıyordum.

Biz malikâneye ulaştığımızda, polis evin etrafını kuşatmıştı. Resmi araçlar, sivil araçlar, özel kuvvetlerin araçları ve ambulanslar, güvenli bir mesafede bekliyordu. Her yerde silahlar vardı. Maeve'in evinin duvarı dibinde hazırıldılar fakat sorun, ateş edecek bir görünür hedefin olmamasıydı.

Zırhlı üniforması üzerinde S.W.A.T. yazan bir kadın, yere tebeşirle çizilmiş bir çember ve pentagramın ardındaki arabaların ortasındaydı. Los Angeles, özel kuvvetlerine cadıları veya büyücüleri alan ilk polis departmanıydı.

Arabanın motoru susunca büyüyü hissettim. Nefes almak çok zordu. Doyle, Buz ve ben, Lucy'nin arabasındaydık. Özellikle Doyle, süratle olay yerine gelmekten hoşnut değildi. Sak-sıların dibine gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. İnsanlar dua ettiğini düşünebilirlerdi. Aslında bir tür duaydı. Toprağa do-

kunuşunu yeniliyordu. Doyle insan yapımı araçların neredeyse hepsinden korkardı. Bana çılgınlık atıran gizemli yollarda seyahat edebilirdi ama L.A. trafiğinde hızla araba sürmeye dayanamıyordu. Buz'un böyle bir sorunu yoktu.

Sage dâhil diğer korumalar, minibüsten dışarıya çıktı. Doyle işaret edince silahlarımızı almaya gittik. Lucy buna karşı çıkmıştı ama Doyle, İsimsiz'e, cazibe büyüsi bozulana kadar hiçbir merminin varlığa zarar veremeyeceğini söylemişti. Büyüyü bozabilecek silahların da bizde olduğunu dile getirmişti.

Lucy bu tavsiyeye kulak vermiş, telsizden polisleri arayarak, büyülü yardım almadan hiçbir polisin varlığa zarar veremeyeceğini, hatta göremeyeceğini bildirmişti.

Görünüşe göre, tavsiyemize uymuşlardı. Cadı muhtemelen basit bir şey denemişti ama işe yaramayınca, tebeşirle yere rünler ve daireler çizmeye başlamıştı. Tüyler ürperen, nefes almayı güçleştiren bir rüzgâr gibiydi.

Büyü yuvarlandı ve hedefi vurdu. Asfaltın üzerinden yükselen sıcaklık gibi, hava dalgalandı. Fakat bu sıcaklık, yerden altı metre yükseğe kadar çıkıyordu.

Psişik güçleri olmayan polislerin bir şey gördüğünü sanmıyordum ama çılgınlık, bana yanıldığımı haber verdi.

Lucy parıltıya baktı. "Ateş etmeye başlayalım mı?" diye sordu.

Buz, "Evet," dedi.

Sorumlu kimse ateş emrini verdi ve dört bir yandan silah sesleri geldi, büyük bir patlamanın ortasında kalmış gibiydik.

Mermiler, parıldayan formun içinden geçip gitti. Mermilerin nereye düşeceğini merak ettim çünkü bir hedef bu-

İlana kadar yollarına devam edeceklerdi. Birisi, "Ateşi kesin, ateşi kesin," diye bağırdı.

Ani sessizlikte kulaklarını çınlamaya başladı. Parıldayan form duvarı itiyor ya da duvarın koruma büyülerini zorluyordu. Mermilerin veya polislerin farkında değildi.

Lucy, "Ne oldu?" diye sordu.

Doyle, "Bu zamanla sonraki arasında bir yerde," dedi. Biz mermilerin süzülüşünü seyrederken yanımıza gelmişti. "Perilerin kendilerini ölümlü gözlerden korumak için kullandıkları bir tür büyüdür."

Lucy bana baktı. "Sen yapabiliyor musun?"

"Hayır," dedim.

Doyle, "Hiçbir sidhe yapamaz," dedi. "Bu yeteneği, İsimsiz'i yaparken kaybettik."

"Benim hiçbir zaman böyle bir gücüm olmadı," dedim.

Doyle, "Biz İsimsiz gibi iki büyü yaptıktan sonra doğdun," dedi. "Kim seni, bizim eskiden olduğumuz gibi olmadığın için suçlayabilir ki?"

Buz, "Cadı, cazibe büyüünün bir kısmını kırdı," dedi.

Doyle, "Yeterli değil," dedi.

İkisi birbirine baktı.

"Hayır," dedim, "her ne düşünüyorsanız, hayır."

Bana baktılar. "Meredith, bunu burada durdurmamız lazım."

"Hayır," dedim. "Hayır. Maeve Reed'i hayatta tutmamız lazım. Böyle konuşmuştuk. Kimse İsimsiz'i öldürmekten bahsetmedi. Demek istediğim, ölemez, değil mi?"

Yine birbirlerine baktılar. Rhys bize katıldı. "Hayır, ölemez."

Lucy, "Gerçek mi?" diye sordu.

Dedektife baktık. "Ne demek istiyorsun?"

"Silahların zarar verebileceği kadar maddesel bir formda mı?"

Başıyla onayladı. "Ah, evet, bunun için yeterince gerçek. Kendisini koruyan büyüden arındıktan sonra."

Doyle, "Büyüyü bozmalıyız," dedi.

"Nasıl?" diye sordum. Bunun nasıl olabileceğini düşünürken midem kasıldı.

Buz, "Yaralanmalı," dedi.

Kendini beğenmiş yüzüne baktım ve benden bir şey gizlediğini anladım. Kolunu tuttum. "Onu nasıl yaralayabilirsin?"

Bana bakan gözleri yumuşadı. Gözlerinde fırtına bulutlarını andıran gri rengin yerini, yağmurdan sonra güneş açığa çıkmadan hemen önceki gökyüzü rengi aldı. Renkler, gözlerinde bulutlar gibi dans etti.

"Bir güç silahı, savaşçı yeterince yetenekliyse ona zarar verebilir."

Kolunu biraz daha sıktım. "Yeterince yetenekliyse ne demek?"

Rhys, "Bunu yaparken ölmeyecek kadar yetenekliyse," diye cevap verdi.

Doyle ve Buz, Rhys'e düşmanca bakışlar attı. Rhys, "Bakın, burada boşa geçirecek zamanımız yok," dedi. "Bir güç silahı olan yetenekli bir savaşçının, kanını akıtmaması gerek."

Buz'un kolunu bırakmadım ama Doyle'a baktım. "Yeterince yetenekliler listesinde kimler var?"

Rhys, "Bu hakaret gibi oldu," dedi. "Buradaki tek savaşçılar Buz ve Doyle değil."

Öbürleri, yine Rhys'e düşmanca bakışlar attı.

"Ben hiç Kraliçe'nin favori koruması olmadım ama bir zamanlar savaşta en iyisiydim."

Galen, "Ben Merry gibiyim, eski zamanlardan sonra geldim," dedi. "İyi silahlarım var ama hiçbirisi bir güç silahı değil."

Buz, "Çünkü onları yapma yeteneğini kaybettik," dedi.

"Her büyüde ruhumuzun saflığı azaldı ve daha çok insanlaştık. Bu sayede hayatta kaldık ve geliştik ama bedeli ağır oldu."

Buz'un vücuduna yaslandım ve kılıcı, Kışın Öpücüğü'ne değdirdim. Ne kadar anlamlıydı. Diğer adama baktım. Üzerinde tunik olan, sadece Buz vardı. Diğer herkes günlük kıyafetlerini giymişti. Tişörtler, kot pantolonlar, botlar... Sadece Kitto'nun üzerinde gömlek vardı. Kıyafetleri yanlış olabilirdi ama silahlar doğrudu.

Buz'un sırtında ikinci bir kılıç daha vardı, neredeyse benim kadar uzun bir silahtı. Tunığın, diğer silahları gizlediğini biliyordum. Kraliçe yasaklamadıysa, yanında hep çok sayıda silah taşırdı.

Doyle'un tabancası kılıfındaydı ama belinde bir kılıcı ve kollarında bıçakları vardı. Bıçaklar kara derisinin üzerinde parılıyordu ama kılıç, derisi kadar siyahtı. Kılıç demirdi, çelik değildi. Siyah kabzanın neden yapıldığını bilmiyordum; metaldi ama bildiğim bir şey değildi. Kılıcın ismi, Bainidhe Dub, Kara Delilik'ti. Doyle'dan başkası kılıcı eline almaya çalışırsa, aklını kaybederdi. Kollarındaki bıçaklar ikizdi, birlikte yapılmışlardı. O efsanevi bıçaklar, fırlatılınca her hedefi vururdu. Takma isimleri, Çentik ve Kesik'ti. Ayrıca gerçek birer isimleri olduğunu biliyordum

Galen'in belinde bir kılıç vardı. İyi bir kılıçtı ama büyüülü değildi, en azından diğerleri gibi değildi. Kemerinin diğer tarafına kılıcı dengelemek için bir hançer takmıştı. Omuz askısında bir tabanca duruyordu ve bir diğer tabancayı arkasından pantolonunun içine sokmuştu.

Benim belimde bir kemer vardı ve silahım kılıfının içindeydi. Elbisemi mahvediyordu ama işler yolunda gitmezse kusursuz görünüp ölmektense aptal gibi görünüp hayatta kalmayı tercih ederdim. Elbisenin altında, bacaklarımdaki kınlarda, katlanır bıçaklarım duruyordu. Bileğimde küçük tabancam vardı. İki saray da beni büyüülü bir kılıca layık görmemişti.

Rhys'in sırtında kılıcı vardı, eski zamanlardan beri kullandığı bir şeydi. İsmi, Uamhas, Dehşet Ölüm'dü. Baltası kemerindeydi çünkü tek gözle derinlik algısı, kılıç için yeterince iyi değildi. Hançerleri de vardı. Fırlattığı zaman hançerlerin yolu üzerinde olmak istemezdim. Bir gözü olmayınca eksiğini başka şekillerde kapatıyordu.

Nicca'nın kılıcı, Galen'ininkiyle aynıydı. Standart şövalye kılıcıydı, güzel ve ölümcüldü ama güçlü değildi. Nicca'nın iki kılıfında birer tabanca vardı. İki elini de aynı ustalıkta kullandığını düşünüyordum. Pantolonunun arkasına üçüncü bir tabanca yerleştirmişti ve kılıcının diğer tarafında bir hançeri vardı. Belki de kılıç gibi standart silahlardandı.

Kitto'nun, kendisini vurabileceği için, ateşli bir silahı yoktu ama Wile E. Coyote tişörtünün arkasında bir kısa kılıç asılıydı.

Sage'in minik kılıcı güneş ışığında parılıyordu. Bize ismini söylememişti. "Bir şeyin ismini bilmek, onun üzerinde güce sahip olmaktır," demişti.

Bir gümbürtü geldi ve Maeve'in duvarının bir kısmı içeriye doğru bükülürken zemin yükseldi. İsimsiz, hile yapıyordu. Koruma büyülerini aşamayınca, üzerlerine yapıldığı duvarı yok etmeye karar vermişti.

Parıldayan şey açtığı delikten geçerken birkaç el ateş edildi ama yetkililer, "Ateş etmeyin, ateş etmeyin!" diye bağırdılar.

Doyle öne çıktı. "Ben hançerleri kullanacağım. Doğaları gereği hedefi ıskalamazlar."

Buz, "Bu kadar ileri girersen, sana erişebileceği kadar yakında olmaz mısın?" diye sordu.

Doyle bize baktı. "Sanmıyorum." Yürümeye başladı.

Buz benden uzaklaştı, elleri nazikçe kolumu tuttu. "Onunla gitmeliyim. Doyle düşerse yerini almalıyım."

"Önce beni öp," dedim.

Başını iki yana salladı. "Seni öpersem yanından hiç ayrılmam," dedi. Çabucak alınma bir öpücük kondurdu ve Doyle'un peşinden gitti.

Rhys, ben bir tepki veremeyecek kadar şaşkıncı, belimi kavradı. Beni öptü. Kusursuz ve eksiksiz bir öpücük, rujumun büyük bir kısmı dudaklarına bulaştı. Beni yere indirdiğinde nefesim kesilmişti.

"Benim cesaretimi bir öpücükle çalamazsın Merry. Beni bu kadar çok sevmiyorsun." Ben bir şey diyemeden diğer ikisinin arkasından koştu.

Polis, zırlı S.W.A.T. ekibini, korumalarının arkasından gönderdi. Birlikte delikten geçip ortadan kayboldular.

Garip olan, İsimsiz'in de ortadan kaybolmuş olmasıydı. İçeriye adım attığı anda hepimize tepeden bakması gerekirken, parıltısı yok olmuştu.

Galen, ağır sessizliği bozdu. "Arkadan eve girip Maeve'i dışarı çıkartsak?"

Hepimiz Galen'a baktık.

"İsimsiz ile savaşıyoruz ama bunu yapabiliriz."

Lucy alnına vurdu. "Ne kadar aptalım. Gerçekten çok aptalım. Bunlar olmadan Bayan Reed'i evden çıkartmıyordık."

"Onu takip ederdi," dedim. "Buraya helikopterle gelmediğin sürece geç kalırdın."

Lucy bunun üzerinde bir süre düşündü. "İstesem ayarlayabilirdim. Reed'lerin bu şehirde nüfuzlu tanıdıkları var."

"İstiyorsan yap."

Galen, "Bu sırada arkadan eve girmemiz için bize birkaç adam ver," dedi.

"Ben de sizinle geliyorum," dedim.

Galen başını iki yana salladı, çok ciddi. "Hayır Merry, gelmiyorsun."

"Evet Galen, geliyorum. Bana, bir liderin, kendisinin yapmayacağı bir şeyi adamlarından istemeyeceği öğretili."

"Baban iyi bir adamdı... Ama sen ölümlüsün Merry. Geri kalanlar ölümsüz."

"Polisler de ölümlü ama buradalar."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Tartıştık ama sonunda istediğimi aldım. Çünkü tartışmayı kazanabilecek erkeklerin hepsi duvardaki delikten geçmişti.

Duvarı aşmak, inanılmaz kolaydı. Yüksekli ama fazla değildi. Polis zaten hazırды. Koyu yeşil kamelyaların, üzerinde ikinci bir duvar oluşturduğū dar bir patikaya girdik. Çiçekler, evden görünmemize engel oluyordu. Çiçek açmaları için uygun mevsim değildi, şimdi sadece mumsu yaprakları olan uzun çalılardan ibarettiler. Yaprakların dokunuşunun neye benzediğini biliyordum çünkü Lucy ve Galen beni çalıların arasına sokmuştu. Yanlarında olmama izin vermişlerdi ama hiçbir şeye karışmamı istemiyorlardı.

Üniformalı bir polis köşeyi döndü ve fısıldayarak arkaya kayar bir kapının olduğunu söyledi: Giriş kolaydı. Bir köşeyi dönüp Maeve Reed'in evine girmeye hazırlanırken korkunç bir şey oldu.

İsimsiz görünür oldu.

Cazibe büyüü bozulunca, etrafa saçılan büyüü dalga, bütün perilerin sendelemesine sebep oldu. Ben hâlâ çalılardan iki tanesinin ağzı açık kaldı, birlikte çığlık attılar. Diğer polislerin beti benzi attı ama paniğe kapılan arkadaşlarını sakinleştirmeye çalıştılar. Fakat çığlık atanlardan biri, dizlerinin üzerine çöküp gözlerini tırmalamaya başladı. Yaşlı polislerden biri, diğer çığlık atanın yanına gitti. Adamın yüzüne tokatlar atarken küfürleri ardı ardına sıraladı. "Orospu çocuğu!" Tokat. "Orospu çocuğu!" Tokat... Sonunda çığlık atan memur yere oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gizledi.

Geriye kalan iki memur ve Lucy, ne kadar korksalar da hazırlardı, silahları ellerindeydi.

Galen cazibe büyüü bozulurken duvardan uzaklaştı ve bizimle birlikte tarafımızdaki bütün periler, karşımızda duranı görünce hayran kaldı. Ben neredeyse bakmadım. Sonuçta yarı insandım, belki aklım iki polis memuru gibi buna dayanmazdı. Ama sonunda dayanamayıp baktım.

Tanımlanamayan bir şeyi nasıl tanımlardınız? Uzanılabilir, gözleri, kolları, ağızları, dişleri vardı. Ve hepsinden, çok fazla vardı. Fakat şeklini anladığımı her düşündüğümde, yeniden değişiyordu. Gözlerimi kırıştırdığımda, hatırladığım gibi değildi. Belki de İsimsiz'in neye benzediğini göremiyordum. Belki de aklım algılayamıyordu. Benim zavallı aklımın algılayabildiği ancak bu kadardı. Tek düşündüğüm, karşımda duran varlık aklımın algılayabildiği versiyonsa, gerçek hâlini görmek istemediğimdi.

Lucy bakışlarını yere indirdi, sanki İsimsiz'e bakmak acı veriyordu. "Bunu mu öldüreceğiz?"

Galen, "Tutsak edeceğiz," dedi. "Büyüyü öldüremezsin." Başını iki yana salladı, silahını daha sıkı kavradı, kararlı bir biçimde hedefe baktı.

Üniformaların telsizleri canlandı. Mesajda, *gördüğü-nüz yerde öldürün, ateş edin*, diyordu.

Galen üzerime atlayıp beni yere yatırmadan önce tek düşündüğüm, *Maeve nerede*, oldu. Bir saniye sonra merdelerin havada uçtu. Çılgık atan polislerden biri, iki arkadaşının elinden kurtuldu, ayağa kalkınca vuruldu ve yere ölüsü düştü. Bir anlığına mermiler, İsimsiz'den daha tehlikeli oldu.

Lucy telsize bağırdı. "Bize de ateş ediyorsunuz! Sivillerin güvenliğini henüz sağlamadık! Neye ateş ettiğinizi bilmiyorsanız ateşi kesin." Ateş devam etti. "Memur düştü, memur düştü. Dost ateşinde vuruldu, tekrar ediyorum, dost ateşinde vuruldu!"

Ateş önce azaldı, sonra tamamen durdu. Hepimiz bir süre daha yerde kaldık. Nefes almak çok önemliydi, sanki bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ya da belki nefes almamı güçleştiren, ölü polis memurunun kanlı cesediydi. Hepimiz aynı şekilde yerde yatar olabiliydik.

Her yer sessizleşince, Lucy dikkatli bir biçimde doğruldu. Diğer polisler de ayağa kalktı, son olarak genç polis memurlarından biri doğruldu. Hiçbiri yere düşmeyince biz de dikkatlice yerimizden kalktık.

Polislerden biri, "Bakın," dedi.

Baktık. İsimsiz yaralanmıştı. Kafasından aşağıya kanlar akıyordu.

Lucy, "Lanet olsun," dedi. "Bu şeyi durdurmak için tanksavar silahlara ihtiyacımız var."

Aynı fikirdeydim. "Ulusal Muhafızların buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Çok uzun," dedi Lucy. Telsizi yeniden canlandı. Anlaşılabilir konuşmaları dinledi. "Helikopter yolda. Bayan Reed'i bulup dışarıya çıkartmamız gerek."

Bayan Reed'i bulmak zorunda kalmadık, o bizi buldu. Gordon ile birlikte evin kenarından koşarak yanıma geldiler. Julian da yanlarındaydı. İlk açığa çıktıklarında en büyük tehlike, birinin yanlışlıkla ateş etmesiydi. Hiçbirimiz bu kadar aptal değildik ama benim nabzım gırtlığımda atıyordu. Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, duvardan atlayıp uzaklaşmayı istiyorlardı.

Maeve Reed elimi tuttu. "Taranis mi? Biliyor mu?"

"Bebeği bilmiyor."

Kaşlarını çattı. "O zaman..."

"Seninle konuştuğumuzu öğrenmiş."

"Bayan Reed," Memurlardan biri elini uzattı. "Sizi buradan çıkartmamız gerek."

Maeve beni yanağımdan öptü ve nazik memurun, onu duvarın tepesinde bekleyen başka bir nazik arkadaşına teslim etmesine izin verdi.

Maeve Reed gözden kaybolduktan sonra Julian'a döndüm.

"Diğerleri nerede?"

Başını iki yana salladı. "Max dışında herkes öldü. Max da yürüyemeyecek durumda. Reed'ler dışarı çıkabilsin diye Max'ı evin içine gizledim."

Ben ne diyeceğimi bilemedim ama bir polis memuru, Julian'a, "Sıra sende," dedi. Bir şey demedim, duvarı aşmasını seyrettim.

Polislerin büyük bir kısmı duvarı aştıktan sonra, Lucy yumuşak bir ses tonuyla, "Aman Tanrım," deyince, İsimsiz'e döndüm.

Rhys'in beyaz saçları, yarattığın karanlık renklerinin içinde parılıyordu. Göğsüne, kolla uzantı arası bir şey dolanmıştı. Volkswagen büyüklüğünde bir göze saplanan bal-tası parılıyordu. Göz kaniyor, yaratık çığlık atıyor, Rhys de ona eşlik ediyordu.

Galen, "Merry'yi buradan götür," dedi. Sonra koşarak yarattığın üzerine gitti.

43

Nicca veya Lucy'nin beni tutmasını beklemedim, Galen'in peşinden koştum. Sandaletlerim koşmaya uygun değildi ve köşeyi dönerken çıkarttım. Kitto yanımdaydı, Nicca omzunda Sage ile arkamızdı. Lucy ve son üniformalı da bizimle geliyordu.

Gördüğümüz şey, bizi birkaç saniye duraklattı. İsimsiz'in bacakları yok gibiydi ama aslında vardı. Kıvranan bir kitleydi ve daha fazla bakamadım. İçimden çığlık atmak geldi ama bir başlarsam polis memurları gibi duramayacağımı biliyordum. Bazen aklınızı kaybetmeye engel olan şey, sadece inatçılık ve ihtiyaçtı.

Rhys hâlâ uzantıların içindeydi ama hareket etmiyordu. Kolları boşlukta sallanıyordu, silahlarını bırakmış olması ve kendinde olmaması en iyisiydi. Belki de... Daha kötüsünü düşünmek istemedim. Bunları daha sonra da düşünebilirdim.

LAUREL K. HAMILTON
AY 131

Korumalarımla birlikte giden S.W.A.T. timinin üyeleri sağa sola fırlatılmış oyuncaklar gibi yerdeydi. Yüzme havuzu, yarattığın hemen arkasındaydı, havuzun kenarındaki kulübeyi yıkıp yok etmişti.

Buz'un gümüş saçları parıltılı bir perde gibiydi. Bir kolu, yanında cansız sallanıyordu ama yarattığın tabanına ulaştı. Kışın Öpücüğü'nü, hareket eden parçalardan birine sapladı. Bir uzantı, öne atılarak Buz'u arkasındaki duvara çarptı. Buz düştüğü yerde kaldı. Buz'a koşmama Galen'in eli engel oldu.

Galen, "Bak," dedi.

Kılıcın yarattığın etine saplandığı yerde bir beyazlık büyüyordu. Beyazlık büyük bir masa büyüklüğüne ulaşınca, bunun buz olduğunu anladık.

Kışın Öpücüğü buydu. İsimsiz, kılıcı tek bir vuruşla etinden aldı. Büyüyen beyazlık kaldı ama daha fazla da büyümedi.

Doyle'a baktım. Turkuvaz rengi suyun yanında, siyah bir birikintinin içindeydi. Kanı, yattığı yeri tamamen kaplamıştı. Bir kolunun üzerinde doğruldu ve yaratık, sıradan bir hamleyle Doyle'u havuza düşürdü. Doyle tamamen ortadan kayboldu. Suya düştü ve bir daha çıkmadı.

Galen beni kendine çevirdi ve kollarımı acıtana kadar sıktı. "Yanına gitmeyeceğine dair yemin et."

"Galen..."

Beni sarstı. "Yemin et, yemin et!"

Galen'i hiç bu kadar vahşi görmemiştim. Diğerlerine yardım etmeye gitmeme izin vermeyecekti. Ben yemin edene kadar, kendisi de bir şey yapmayacaktı.

"Yemin ediyorum."

Beni kendine çekti ve dudaklarıma, acıtana, vahşi bir öpücük kondurdu. Beni Kitto'ya emanet etti. "Yanında kal, onu koru."

Sonra Nicca ile birbirlerine bakıp silahlarını çektiler. Lucy ve diğer polis memuru da aynısını yaptı. Birbirlerinden uzaklaşıp ateş etmeye başladılar. Rhys'i vurmamak kolaydı çünkü yaratık çok büyüktü.

Şarjörleri boşalana kadar ateş ettiler. Yaratık üzerlerine gitti ve Lucy eve doğru hamle yaptı ama diğer üniformalı, dev dikenli ellere benzeyen uzuvlar tarafından yakalandı. Dev pençeler derisine geçti, her yere koyu kırmızı kan saçıldı. Adamın çığlıkları keskin ve acı doluydu. Ardından bir sessizlik oldu, kıyafetin yırtıldığını, derinin parçalandığını ve kemiklerin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Yaratık, adamı ikiye böldü ve yarısını bize doğru fırlattı.

Kitto üzerime atladı ve vücut parçaları tepemize yağarken beni yere yatırdı. Kan, yağmur gibi üzerimize yağdı.

Etrafı görebilecek kadar kafamı kaldırıncaya, Nicca ve Galen'in, kılıçlar ve hançerlerle yarattığın etrafında daireler çizdiğini gördüm. Fakat çok sayıda kolu ve uzvu olan bir şeyin etrafını kuşatmak ne işe yarardı?

Diğer kılıçlar bedenine hasar verdiği için şansını mı denemek istemiyordu yoksa dövüşmekten mi sıkılmıştı bilmiyordum ama bu sefer büyüyle saldırdı. Nicca'nın üzerini birden beyaz bir sis kapladı. Sis dağılınca Nicca hareketsiz yere düştü. Nefes alıp almadığını göremedim çünkü İsimsiz öne atıldı ve Galen'a doğru hamle yaptı. Galen yerinden kıpırdamadı. Zaten şimdiye kadar Galen'i korkaklıkla suçlayan olmamıştı.

İsmi haykırdım ama dönüp bana bakmadı. Ben de güvende olması için, dikkatini dağıtmak istemedim.

Yerden kalkmak için mücadele ettim ve Kitto, sonunda karşı koymayı bırakıp beni ayağa kaldırdı. Galen'in büyüleri bir kılıcı yoktu ve bir şey yapmak zorundaydım. Öne adım attım ve Kitto beni yakaladı. Elinden kurtulmak istedim, dönüp beni bırakmasını emredecektim ama kanlı zeminde kaydım. Kıçüstü yere oturdum. Ellerim kana bulanmıştı. Yağmur gibi çimenlerin üzerine yağan, taze kan kurumamıştı. Sol avucum, önce kaşınmaya sonra yanmaya başladı. Yerdeki, İsimsiz'in kanıydı ve geri kalanı gibi zehirliydi.

Ayağa kalktım ve üzerime silerek kandan kurtulmaya çalıştım ama yardımı olmadı. Yanma hissi, elime, derime işledi, damarlarıma girdi. Sanki kanım, erimiş metale dönüşmüştü, çok sıcaktı, kaynayarak dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi.

Acıyla çığlık attım ve Kitto yardım etmek için bana dokundu. Bir çığlık attı ve beni bıraktı, sendeledi. Tişörtünün önü kırmızıydı, taze kana bulanmıştı. Tişörtünü tırmaladı, giysiyi kaldırıncaya, tırnaklarımın açtığı yaradan akan kanları gördüm. Yarası, olması gerekenden çok daha kötü görünüyordu.

Kuzenim Cel, Eski Kan Prensi'ydi. Ne kadar eski olursa olsun, bütün yaraları yüzeye çıkartabilirdi. Yeniden açığa çıkan yara, eskisi kadar kötü olurdu. Ama bu, farklı bir şeydi. Doyle bana ikinci bir güç elim olacağını, bunun ne zaman açığa çıkacağını ve ne olacağını bilmediğini söylemişti. Kitto'nun yarası kanarken vücudumdaki acı azaldı. Fakat kanının dökülmesini istediğim, Kitto değil İsimsiz'di.

Gücün çalışması için İsimsiz'e dokunmam gerekiyorsa ölürdüm ama büyüyle, bunu bir silah gibi uzaktan yapma-

yı deneyebilirdim. Yakına girene kadar uzaktan ateş edebilirdim, gücüm olduğu sürece ateşe devam edebilirdim.

Sol elimi yaratığa çevirdim ve avucumu açtım. Düşündüm. Kan kelimesini değil, kanı düşündüm. Kanın tuzlu ve metalik tadını, büyük dozlarda olduğundaki tazeliğini ve sıcaklığını, soğurken kalınlaşmasını düşündüm. Kanın kokusuna odaklandım. Yeterince kan döküldüğünde, et ya da taze hamburger gibi koktuğunu düşündüm.

Kanı düşündüm ve İsimsiz'e doğru yürüdüm.

Birkaç adım attığımda acı geri döndü, kanım damarlarımda kaynadı ve dizlerimin üzerine çöktüm, elim hâlâ yaratığa bakıyordu ve Kitto'nun kanamasının durduğuna dair bahse girebilirdim. Çılgılık attım ve yaratığın büyük gözlerden birinin bana döndüğünü, ilk kez beni gördüğünü anladım. Acı, görüşümü bulanıklaştırdı ve sesim çıkmadı. Acıda boğuluyordum. Sonra acı birazcık azaldı. Derken biraz daha azaldı. Et dağının yaraları kanıyor ama kan gibi değil, su gibi, çok daha hızlı akıyordu. Yaratığın gün içerisinde aldığı bütün yaralardan kan fişkirirken, benim acılarım yok oldu. Her bir mermi deliği, her bir kılıç yarası kırmızıya bulandı. Yaratığın yaralarından yağmur gibi kan boşanıyordu.

İsimsiz bana doğru adım attı, hantal ve cesaret kırıcı bir dağ gibiydi. Bana ulaşırsa ölecektim, buna izin veremezdim.

Sadece kanı değil, yaraları da düşündüm. Kanının akmasını değil, ölmesini düşündüm. Ölmesini istiyordum.

Yeni bir ağız gibi bir yara açıldı, yanına doğru genişledi, ardından bir tane daha, bir tane daha belirdi. Sanki görünmez bir bıçak, İsimsiz'i kesiyordu. Kan daha hızlı akmaya başladı, İsimsiz şimdi tepeden tırnağa kıpkırmızıydı, kendi kanından bir elbise giymişti. Ardından siyah bir dalga gibi, kan fişkirdi, çimenlerin üzerine bir göl aktı. Aktı, aktı ve aktı... Sonunda kendimi, kandan, sıcak bir havuzun içinde buldum. Ama kan akmaya devam etti.

Yaratığın kanı aktıkça ben sakinleştim. Zihnimi bir sakinlik, neredeyse bir huzur kapladı. Etrafa yayılan kanın içinde dizlerimin üzerine çöktüm, yaratığın titreyerek bana doğru gelmeye çalıştığını görünce korkmadım. Hiçbir şey hissetmedim, büyüden başka bir şey değildim. O anda, nefes alan ve yaşayan, sadece büyüydü. El beni yönetti, kullandı. Benim onu kullanmaya çalıştığım gibi. Eski büyüler söz konusu olunca, kim efendi kim köle, anlamak zordu.

İsimsiz büyük kanlı bir dağ gibi tepemde yükseldi, uzantılarından biri bana doğru uzandı ve sadece birkaç metre ötedeydi. Derin bir nefes aldığını, keskin sesini duydum, neredeyse korktuğunu söyleyecektim. Ardından patladı. Dev formun içinde barındırdığı kan, son damlasına kadar etrafa saçıldı. Hava kana dönüştü, suyun altında nefes almak gibiydi. Bir an için boğulacağımı düşündüm. Hem nefes alamıyor hem de kan tükürmeye çalışıyordum.

Başımın yanına sert bir şey vurdu ve kanlı zemine düştüm. Son nefesini verirken bile beni öldürmeye çalışmıştı. Omzunda kanlı Sage'i taşıyan Kitto'nun kanlı yüzü, dünyamı karanlık yutmadan önce gördüğüm son şeydi.

Uyandığımda havada duruyordum. Önce bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Sonra, uzanamayacağım bir yerde Galen'ı gördüm. Uyandığımda, avludaki bütün periler havadaydı. Büyü her yerdeydi, rengârenk havai fişekler gibi uçuşuyordu. Sanki etrafımızda, ölümlü gökyüzünü hiç bilmeyen, fantastik kuşlar uçuyordu. Gözlerimizin önünde ormanlar yükseldi ve düştü. Ötüler kalktı, yürüdü ve soldu. Bir başkasının rüyalarının ve kâbuslarının, California güneşinde geçit törenini izlemek gibiydi. Saf büyüydü, kontrol altında değildi, emir almıyordu, her yerdeydi.

Ve bu büyü; Rhys, Buz, Doyle, Kitto, Nicca ve hatta Sage'e akıyordu. Nicca'nın vücudunun üzerinde hayali bir ağaç gördüm ve içine girdi. Sage, çiçekli bir sarmaşığın altında gizliydi. Ölü adamlar Rhys'in yanına gitti ve çılgık

atarken içine girdiler. Buz, kar gibi bir şeyin ardındaydı. Sağlam koluyla etrafını kuşatan şeye vurdu ama durduramadı. Siyah ve yılanı bir şeyin ardındaki Doyle'u gördüm. Büyü, sonunda Galen'ı ve beni, havada durduğumuz yerde yakaladı. Kokular ve renkler üzerimize çullandı. Güllerin kokusunu aldım ve dikenler batmış gibi bileğim kanadı. Bence diğerleri, İsimsiz'e verdikleri güçleri geri kazanıyordu fakat ben de Galen de İsimsiz'e bir şey vermemiştik. O yüzden bizi es geçeceğini düşünmüş ama yanılmıştım. Vahşi büyü serbest kalmıştı ve yeniden, birinde, bir yerde olmak istiyordu.

Büyük bir kuşa benzeyen bir beyazlık, kanlı kitlenin üzerine çıktı ve amacı olan bir kuş gibi üzerime geldi. Galen, "Merry!" diye çılgık attı. Parıldayan şekil bana çarptı, içimden geçti ama diğer taraftan çıkmadı. Bir an için dünyayı, kristallerin ve sisin içinden gördüm. Bir şeyin yandığını duydum, ardından beni yine karanlık kuşattı.

Galen ile kendimize geldiğimizde, diğerleri İsimsiz'i toprağa, suya ve havaya bağlamıştı. Olması gerektiği gibi kontrol altındaydı. Öldürülemezdi ama iyileşmesine veya serbest kalmasına da izin verilemezdi.

Maeve Reed malikânesinin bir kısmını mezarlık olarak kullanmamıza izin verdi fakat biz tam olarak bunu yapmadık. Hem arazisine gömülmüştü hem de hiçbir yere gömülü değildi. Bulduğumuz uzayla başka bir uzay arasında kapana kısılmıştı.

Maeve misafir evini kullanmamıza izin verdi. Misafir evi, birçok insanın dairesinden daha büyüktü. Daha büyük daire sorunumuz bu sayede çözüldü ve Taranis, Maeve'i yeniden öldürmeye çalışırsa, yakında olacaktık.

Ben her zaman, çılgın olanın Andais olduğunu düşünmüştüm ama fikrimi değiştirdim. Taranis, kendini kurtarmak için her şeyi göze almıştı. İyi bir kral böyle yapmazdı. Bucca-Dhu, Aydınlanma korumasındaydı. Andais'a her şeyi anlatmak zorundaydık. Taranis'in yaptıklarına tanık olan biri vardı fakat bu, binlerce yıllık bir hükümdarı tahından indirmeye yetmezdi. Politik bir kâbus yaşanacaktı ama gücü elinde tutmasına izin verilemezdi.

Taranis hâlâ sarayını ziyaret etmemi istiyordu. Ben istemiyordum.

Rhys, aç hayaletleri kolaylıkla kontrol altına aldı. Herkes gibi, İsimsiz'in kendisinden aldığı güçleri geri kazanmıştı. Fakat bunun anlamı neydi?

Rhys artık boş odalarla konuşabiliyordu... Fakat odalar boşsa, neden sesler Rhys'e cevap veriyordu? Buz isminin hakkını vererek yaz penceremi süsledi, buzdan dantelle işlediğim resmi çizebiliyordu. Doyle birden ortadan kayboluyor ve onu kimse bulamıyordu. Görünmez olmadığını varsayıyordum fakat olabilirdi de. Nicca, bir ağacın aylar öncesinden çiçek vermesini sağladı. Kitto şimdi yılanlarla konuşuyordu. Yılanlar, çimenlerin arasından çıkarak, büyük bir kralmış gibi Kitto'yu selamlıyordu. Etrafta hiç görmediğimiz hâlde yakınımızda bu kadar çok yılanın var olduğunu öğrenmek rahatsız ediciydi. Sage tek bir yasemin çiçeğini, hiç susuz, iki hafta boyunca, canlı ve güzel kokulu tutmayı başardı. Çiçek kulağının arkasındaydı ve hiç solmadı.

Galen ve bana gelince... Vahşi büyü bize de dokunmuştu ama ne kazandığımızı henüz bilmiyorduk. Doyle, yeni güçlerin yakında açığa çıkacağına inanıyordu. İkinci güç

elim gerçekten de açığa çıkmıştı. Tek ihtiyacım olan, küçük bir yaraydı ve bir varlığın bütün kanını yaradan akıtabilirdim. Ben, Et ve Kan Prensesi'ydim. Kan eli, Uğursuz Göz Balor zamanından beri görülmemiş bir güçtü. Kelt öncesi tarihini bilmeyenler için, bahsettiğim dönem, İsa'nın doğumundan binlerce yıl önceydi.

Kraliçe benden memnundu. O kadar iyiydi ki bana erkeklerimi verdi. Prens Cel'in de Kraliçe'nin de kendi korumaları vardı. Benim neden olmasın? Andais isteğimi olumlu karşıladı, yanıma gelen herkes benimdi. Hepsi bende kaldı.

Buza, güvende olacağına dair söz vermiştim. Hepsine söz vermiştim. Bir prenses, sözlerini her zaman tutardı.

Andais güvenliğimi sağlamak için yeni korumalar da gönderecekti. Kim olacaklarını seçmemi istedi ama benden o kadar da hoşnut değildi. Seçimi Doyle'un yapmasını istedim ama bunu reddetti. Sanırım Hava ve Karanlık Kraliçesi'nin kendi ajandası vardı, kimi istiyorsa onu gönderecekti. Bekleyip kapıma kimin geleceğini görmekten başka çarem yoktu.

Galen sonunda benimdi, yeşil şövalyemle güzel geceler geçirdim. Karanlık her zamanki gibi tehlikeliydi ama hepimiz için daha iyisini yapmak istiyordu, bu yüzden ne kadar kararlı olduğunu ve ne kadar acı çektiğini görebiliyordum. Rhys değişmişti. Artık benim neşeli Rhys'im değildi. Beni Nicca ile paylaşmak da istemiyordu. Sanki güçlerini geri kazanınca, daha ciddi, daha zorlu bir sidhe olmuştu. Artık görüldüğünden daha fazlasıydı. Daha büyü, daha arzu, daha kuvvetliydi.

Nicca hâlâ Nicca'ydı. Sevecen, nazik ama yeterince güçlü değildi.

Kitto da büyümüş ve değişmişti. Daha fazlasıydı. Güçlenmesini hayretle izledim.

Ve bir de Buz vardı. Aşk için ne söylenebilirdi. Çünkü aşktı. Ama hâlâ hamile değildim.

Bir sidhenin rahmine yaşam düşüren doğurganlık ayinini yapmıştım ama benimki boştu. Neden? Gerçekten doğurganlık özelliği taşımasaydım büyü de başarısız olurdu. Ama olmamıştı.

Yakında çocuk sahibi olmalıydım yoksa hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı. Noel yortusu geldi ve geçti, Cel'in hapis cezasının bitmesine sadece iki ay kalmıştı. Serbest kaldığında akli yerinde olacak mıydı? Tedbiri elden bırakıp beni öldürmeye mi çalışacaktı? En iyisi, Cel çıkmadan hamile kalmaktı. Rhys, dışarıya çıkmadan, Cel'i öldürmek için bir katil tutmamızı tavsiye etti. Kraliçe'nin öfkesinden ve hüznünden korkmasaydım bu teklifi kabul edebilirdim. Belki.

Sunağımın önünde dizlerimin üzerine çöküp dua ettim. Bana kılavuzluk etmeleri için dua ettim. Şans için, iyi şans için dua ettim. Bazı insanlar bir diğerine şans diler ama hangi şans olduğunu söylemezdi. Dua ederken hep dikkatli olun çünkü tanrılar sizi dinler, size dediğinizi verirler; demek istediğinizi değil. Tanrıça hepimize iyi şans ve bereketli bir kış versin.